

DANA MELE

küçük HATALAR büyük SIRLAR

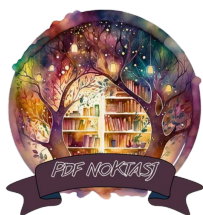

*Herkesin küçük hataları vardır.
Ama hatalar cinayetle sonuçlanırsa işler değişir.*

**DE
X**

DANA MELE

küçük
HATALAR
/ büyük
SIRLAR

Tenlerimiz gümüşi ay ışığının altında kemik gibi parlardı. Cadılar Bayramı partisinden sonra çıplak bir şekilde Kuzey Gölü'nün buz gibi sularına dalmak, bir Bates Akademisi geleneğiydi. Çok fazla öğrencinin bu geleneği yerine getirecek cesareti yoktu, orası ayrı. Üç yıl önce, yalnızca birinci sınıflardan suya atlayan ilk kişi olmakla kalmamış, suyun altında o kadar uzun süre durmuştum ki boğulduğumu sanmışlardı. Ama bunu kasıtlı olarak yapmamıştım.

Suya atlamıştım çünkü atlayabilmişim, çünkü canım sıkılmıştı, çünkü dördüncü sınıflardan biri, *ucuzcu* bir dükkândan alınmış uyduruk kostümümle dalga geçmişti ve ondan daha iyi olduğumu kanıtlamak istemişim. Suda ayaklarımı çırparak dibe inmiş, ipeksi su otlarından oluşan öbekleri geçmişim. Orada parmaklarımı yumuşak, ufalanan ıslak kumlara daldırıp ciğerlerim patlayana dek suyun altında durmuştum. Çünkü buz gibi su tenimi adeta bıçak gibi kesse de sessiz ve huzurluydu. Güvenli, dış dünyadan korunaklı bir buz parçasının içine kapan-

mak gibi bir histi. Elinden gelse orada kalabilirdim. Ama bedenim buna izin vermemiştir. Yüzeye çıkmıştım ve jet sosyete mensup kızlar, adımı haykırarak bana bir şişe gazı kaçmış şampanya uzatmışlardı. Kampüs güvenliği o sırada olay yerindeki insanları dağıtırken biz de farklı yerlere dağılmıştık. Bates'e *gerçek anlamda* girişim böyle olmuştu işte. Evden ilk kez ayrılmıştım ve hiç kimseydim. Kendimi tam anlamıyla bir Bates kızı olarak, yeniden yaratmaya kararlıyım. Daha suya atladığımda tam olarak ne tür bir kız olacağımı biliyordum; suya ilk atlayan ve içinde fazladan on saniye kalan türden bir kız.

Şimdiyse dördüncü sınıftaydık ve birinci sınıflardan hiç kimse bize katılmaya cesaret edememiştir.

En yakın arkadaşım Brie Matthews, karanlıkta, ünlü koşuculara özgü ince fiziğiyle geri kalanımızın ayak uyduramayacağı kadar hızlı koşuyordu. Normalde, Henderson yurtlarının yanındaki gölü çevreleyen dikenli çalılar altında soyunurduk. Orası, eğlenceden önce birimizin odasında içki içmemizin ardından, üstümüzde kostümlerle sendeleyerek çimleri geçip buluştuğumuz, her zaman ki yerimizdi. Ama Brie o gün Standford'dan erken kabul almıştı. Bu nedenle mutluluktan yerinde duramıyordu. Bize, balodan sonra değerli eşyalarımızı bırakmamız, içkilerimizi tazeleyip diğer sevgili meselelerimizle ilgilenmemiz için azıcık bir zaman tanıyarak, gece saat onda kendisiyle buluşmamızı emretti. Sonra da bizi çimlerin bittiği yerde, üstünde sadece bir bornoz ve coşku dolu bir gülüşle karşıladı. Yanakları kızarmış, nefesi sıcak ve elma şarabının etkisiyle tatlılaşmıştı. Bornozu çıkarıp yere bıraktı ve "Size meydan okuyorum," dedi.

Tai Carter benim hemen önümden koşuyordu. Kahkahasını bastırmak için ellerini ağzına kapatmıştı. Sırtında hâlâ bir çift melek kanadı vardı ve rüzgârda dalgalanan uzun, gümüş rengini andıran saçları onunla birlikte arkasından uçuşuyordu. Grubumuzun geri kalanı da bizim peşimizden geliyordu. Tricia Parck'ın ayağı bir ağacın köküne takıldı. Diğerleri de neredeyse ona çarpıp üst üste düşeceklerdi. Cori Gates koşmayı bırakıp kahkahalara boğularak yere düştü. Ben de sırtıarak yavaşladım ama hava buz gibiydi ve tüylerim ürpermişti. Buz gibi suya dalmak bana hâlâ büyük bir heyecan veriyordu ama artık en sevdiğim kısım, sonrasında bir sürü battaniyenin altında Brie'yle birbirimize sokularak yatmak ve yaptığımızı kıkır kıkır gülmektir.

Henderson'ın acil çıkışından gölün kenarına kadar uzanan kurumuş yosunların üzerinden son bir depara kalkmak üzereydim ki Brie'nin çığlık attığını duydum. Tai durdu. Bense onun yanından geçerek, Brie'nin panikle sıçrattığı suyun sesinin geldiği tarafa doğru gittim. Brie adımı tekrar tekrar ve gittikçe artan bir hızla haykırırken dehşet içindeki sesi de gittikçe daha tiz çıkıyordu. Telaşla ve hızla çalılıkların arasından ilerledim. Dikenler tenimi beyaz, kırmızı çizgiler halinde çizdi. Brie'nin ellerinden tutup çekerek gölden çıkardım.

Nefesini boynuma vererek "Kay," dedi. Sırılsıklam olmuş bedeni zangır zangır titriyor, dişleri birbirine çarpıyordu. Üstünde kan ya da kesikler ararken kalbim adeta göğüs kafesime vuracak kadar şiddetli atıyordu. Brie'nin gür siyah saçları ıslanmış ve kafasına yapışmıştı. Pürüzsüz siyahi tenindeyse benimkinin aksine yara bere yoktu.

Sonra Tai elimi öyle sıkıca tuttu ki parmak uçlarım uyuştu. Yüzünde genelde içten bir gülüşle alaycı bir gülümseme arasında gidip gelen, tuhaf, boş bir ifade olurdu. Döndüm ve içimi tuhaf bir his kapladı. Sanki tenim hücre hücre taşlaşıyormuş gibiydi.

Gölde bir ceset vardı.

“Gidin, kıyafetlerimizi alın,” diye fısıldadım.

Arkamızdakilerden biri aceleyle koşuşturarak, bir yığın kuru yaprağın üstünden geçip uzaklaştı.

Ay ışığı kırık cam parçaları gibi suyun yüzeyine vuruyordu. Kıyıda, birbirine dolanmış sazlıkların kökleri sığ suyun dibine doğru uzanıyordu. Ceset, suyun bizim durduğumuz tarafa yakın bir yerinde, yüzeyde duruyordu; yüzü suyun iki buçuk santim kadar üstündeydi. Yukarı doğru dönük ceset, benzi soluk bir kıza aitti. Kızın gözleri açık, dudakları beyaz ve aralıktı. Yüzündeki neredeyse şaşkın sayılabilecek ifadenin o anki hâliyle uzaktan yakından alakası yoktu. Şatafatlı balo elbisesi çiçek yaprakları gibi etrafına doğru açılmıştı. Kolları çıplaktı ve bilekleri boyunca uzun kesikler vardı. Durumu fark ettiğimde kendi kolumun dirsekten aşağısını tuttum. Sonra da omzumda bir el hissedince irkildim.

Grubumuzun yaşça en küçüğü olan Maddy Farrell bana elbisemi verdi. Kafamı donuk bir şekilde aşağı yukarı salladım ve bol, siyah, kolsuz dümdüz inen elbiseyi kafamdan geçirdim. Muhteşem Gatsby'deki Daisy Buchanan olmuşum, ama elbisem Brie'nin geçen yıl giydiği kostümden yeniden uyarlanmıştı ve bir beden büyüktü. Şimdiyse bir astronot kılığına bürünmüş olmayı diledim. Dışarısı sadece buz gibi soğuk değildi; aynı zamanda bu

ince kumaşın içinde çıplak ve savunmasız hissediyordum.

Maddy bana bakarak “Ne yapmalıyız?” diye sordu. Ama ona cevap vermek için gözlerimi gölden ayıramadım bir türlü.

Brie “Dr. Klein’i arayın. O, ailesiyle iletişime geçer,” dedi.

Kendimi Maddy’ye bakmaya zorladım. Kocaman açılmış gözleri göz yaşlarıyla parlıyordu ve yüzünden aşağı siyah çizgiler halinde inen lekeler yamuk yumuktu. Onu rahatlatmak için yumuşak, altın sarısı saçlarını düzeltirken yüz ifademini sakın kalmasına özen gösterdim. Göğsüm patlayacak gibiydi ve zihnimin derinliklerinde bir yerde bir siren çalıyordu ama kafamda bir şeyler canlandırarak o sesi susturdum. *Buz dolu bir oda; sessiz, güvenli... Ağlamak yok. Bir damla göz yaşı, çıktığı başlatan kartanesi olabilir.*

“Önce okul gelsin, sonra polisler,” dedim. Anne babasının çocuklarının öldüğünü telefonda öğrenmek yerine haber bildirimlerinde görmelerinin bir anlamı yoktu. Annem abimin öldüğünü böyle öğrenmişti. Bu, en çok konuşulan konu başlıkları arasındaydı.

Maddy telefonunu çıkarıp okul müdiresinin numarasını çevirirken, geri kalanımız da karanlıkta birbirimize sokulmuş bir hâlde, kızın cesedine bakarak duruyorduk. Açık gözleri ve sanki cümlesi yarıda kesilmiş gibi aralık dudaklarıyla adeta canlı gibi görünüyordu. Canlı gibi ama tam da öyle değil. Bu benim gördüğüm ilk ceset değildi ama neredeyse doğruca bana bakıyormuş gibi görünen ilk ceset buydu.

Sonunda “Biri onu tanıyor mu?” diye sordum.

Kimse cevap vermedi. İnanılmaz. Altımızın da ayrı

ayrı, okuldaki öğrencilerin geri kalanından daha çok sosyal çevresi vardı muhtemelen. Bizim dışımızdaki neredeyse her bir öğrenciyi tanıyor olmalıydık.

İskelet Balosu'na sadece öğrencilerin girmesine izin veriliyordu. Erkeklerin ve kampüs dışından davetlilerin getirilmesi diğer balolarda serbestti. Göldeki kız bizim yaşıımızdaydı ve çok şık giyinmiş, süslenip püslenmişti. Tanıdık bir yüzü vardı ama kim olduğunu çıkamıyordum. Özellikle de bu haldeyken. Çok fazla titrememeye çalışarak kollarımı sıkıca tutup, kızın bileklerine bir kez daha bakmak için öne doğru eğildim. İç kaldıran bir görüntüydü ama aradığım şeyi buldum. Yani ince, parlayan neon ışıklı halkayı.

“Bilekliği var. Balodaymış demek. O da bizden biri.” Bu sözcükler dudaklarımdan dökülürken ürperdim.

Tricia cesedi tekrar görmeye yetecek kadar yukarı baktığını fark etmeden göldeki küçük dalgaları inceliyordu. “Onu etrafta gördüm. Okuldan bir öğrenci,” derken dalgınlıkla ipeksi siyah saçlarını kıvırdı, sonra da Emma Watson'ın *Güzel ve Çirkin*'deki balo elbisesinin mükemmel bir kopyası olan kıyafetinin üstüne düşecek şekilde bıraktı.

Tai “Artık değil,” dedi.

Brie ona kızgın bir ifadeyle bakarak “Komik değil,” dedi ama birisi er ya da geç ortamdaki gerginliği dağıtmak zorundaydı. Bu, beni sarsarak bir parça kendime getirdi yeniden. Gözlerimi kapatarak buzdan duvarların kalınlıklarının ikiye, üçe katlandığını hayal ettim. Ta ki zihnimde çalan sirenlere yer kalmayana, kalbimin karman çorman bir ritimde atmasına yer bırakmayana dek.

Sonra daha dik durdum ve Maddy'nin hayret uyandıracak derecede kısa bir elbise ve sıcak tutuyormuş gibi görünen pelerinden oluşan Kırmızı Başlıklı Kız kostümüne dikkatlice baktım.

Bir parmağımı uzatarak "Pelerinini ödünç alabilir miyim?" dedim ve Maddy, onu sıcak tutan pelerinini beyaz, kemikli omuzlarından indirip çıkardıktan sonra bana uzattı. Sadece azıcık bir vicdan azabı duydum. Hava soğuktu ve ben ondan bir sınıf üstteydim. Onun da sırası gelecekti.

Ortamda tiz bir ses yükseldi, kırmızı-mavi ışıklar kampüsün diğer tarafından bize doğru büyük bir hızla geliyordu.

"Amma çabuk," diye geveledim.

Brie "Klein, olayı güvenliğe bildirmeye karar verdi herhalde," dedi.

Cori elinde sıkıca tuttuğu şampanya şişesiyle karanlığın içinde belirdi. Kedi gibi yeşil olan gözleri loş ışıkta parlıyor gibi görünüyordu. "Klein'ı ben arayabilirdim. Ama kimse benden istemedi," dedi. Cori ailesinin okul müdiresiyle bağlantısını dile getirme fırsatını asla kaçırmazdı.

Maddy kendi kendine sarılarak "Özür dilerim. Düşünemedim," dedi.

Tai kafasını iki yana sallayarak "Tipik *Adı Çıkmış* seni," dedi. Maddy ona öfkeli bir ifadeyle baktı.

Brie "Önemli değil. Birazdan burada olur," diyerek bir kolunu Maddy'ye doladı. Bornoz kalın ve yumuşak görünüyordu ve Maddy yanağıyla ona iyice sokuldu. Gözlerimi kısıtım ve pelerini ona geri attım ama ıskaladım ve pelerin göle düştü.

Tai islanarak berbat olan kumaşı bir dalla dürttü ve sudan çıkararak ayaklarımın ucuna bıraktı. "Onu hatırlıyorum. Julia, Jennifer, Gina mı neydi?"

Pelerinini suyunu elimden geldiğince sıkarken "Jemima mı? Jüpiter mi?" diyerek ona çıkıştım.

Brie "Adını bilmiyoruz ve kimse onu ilk başta tanımadı. Polise onu tanıdığımızı söylemek onları yanlış yönlendirmek olur," dedi.

Maddy, "Yüzüne bakamıyorum. Üzgünüm. Yapamam. O yüzden..." deyip kollarını elbisesinin içine çekerek, tebeşir beyazı teni, dağılmış siyah göz makyajıyla ürkütücü kolsuz bir oyuncak bebek görüntüsüne büründü. "Yalan mı söylemeliyiz?"

Brie yardım istercesine bana baktı.

Önce kampüs güvenliği geldi, Henderson'ın önünde durdular. Büyük bir hızla arabalardan inerek bize doğru geldiler. Onların daha önce hiç böyle hareket ettiklerini görmemiştim ve bu acınası sayılacak bir şekilde korkutucuydu. Gerçek polis falan değillerdi zaten. Tek işleri bizi arabayla bir yerden bir yere götürmek ve partileri dağıtmaktı.

Geç saatlerde kampüsün bir yerinden bir yerine giderken bize eşlik eden ve özel akşam toplantılarımızı görmezden gelen genç bir güvenlik görevlisi olan Jenny Biggs "Kenara çekilin hanımlar," diyerek bizi yoldan çekti. İri kıyım erkek bir güvenlik görevlisi olan iş arkadaşı hızla yanımdan geçti ve suya girerek yürümeye başladı. Diliimin altında acı bir tat belirdi ve tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. Bunu yapmam için herhangi bir geçerli neden yoktu ama cesedi korumak geldi içimden. Güvenliğin tüylü elleriyle ona dokunmasını istemedim.

Müdahale edeceğini düşünerek “Bence olay yerinin bozulmaması gerekiyor,” diye fısıldadım Jenny’ye. O, bizimle şakalaşıp neredeyse bir abla gibi kuralları esneten, yıllardır bize çok iyi davranan biriydi.

Bana yüzünde ciddi bir ifadeyle baktı ama o daha hiçbir şey diyemeden, beraberinde bir ambulansla gerçek polisler geldi. Ambulans görevlileri polislerden önce göle ulaştı ve biri koşar adımlarla Jenny’nin ortağının peşinden gitti.

Polis memurlarından biri olan keskin Boston aksanlı, uzun boylu bir kadın, gölün kenarına doğru koşarak “Kurbana yaklaşma,” diye bağırdı.

O sırada beline kadar suya girmiş olan kampüs güvenlik görevlisi arkasına döndü ve acil görevlisine çarptı.

Tai “Beceriksizlik Olimpiyatları gibi bir şey bu,” diye geveledi.

Kısa boylu Tony Soprano’ya benzeyen başka bir polis memuru, Jenny’ye sanki bir hizmetkârmış gibi kafa sallayarak “Bu adamı buradan uzaklaştırın,” dedi.

Jenny bir parça bozulmuş gibi görünüyordu ama yine de ortağına işaret etti. Acil görevlileri, gönülsüzce kollarından tuttukları üniversite güvenliğine kızgın bakışlar atarak göl kıyısına kadar eşlik etti.

Kurtarma operasyonunu durduran kadın polis birdenbire bize baktı. Çıkık bir çenesi, pörtlek gözleri ve yarıda kalmış bir *resme giriş* dersi eskiz çalışması gibi görünmesine neden olan fazla alınmış kaşları vardı. “Siz cesedi bulan kızlarsınız,” dedi.

Bir cevap beklemedi. Diğer polis memurları bölgenin etrafını bantla iple çevrelerken, o da bizi suyun kenarına götürdü. Brie’yle birbirimize sorgulayan bakışlar attık.

Jenny'yle göz göze gelmeye çalıştım ama o da olay yerini güvenli hale getirmekle meşguldü. Öğrenciler yurtlardan dökülmeye başlamıştı. Yurt anneleri, yani her yurdun sorumlusu olan yetişkinler bile yavaş yavaş dışarı çıkıp yeni dikilen güvenlik bariyerlerinin ve polis şeridinin kenarına geldi. Uzun boylu polis dudaklarını birleştirerek gergin bir ifadeyle gülümsedi. "Ben Polis Memuru Bernadette Morgan. Hanginiz telefon etti?"

Maddy elini kaldırdı.

Memur Morgan aniden cebinden bir cep telefonu çıkarıp ekranı bize doğrulttu. "Berbat bir hafızam var kızlar. Bunu kaydetsem sorun eder misiniz?"

Maddy "Olur," dedi. Sonra özür diler gibi bir ifadeyle gözleri bana kaydı. Memur Morgan ilgiyle, bunu fark etmiş gibi duruyordu ve bana tuhaf, yapmacık bir ifadeyle gülümsedikten sonra tekrar Maddy'ye döndü. "Arkadaşının iznine ihtiyacın yok."

Tai göz ucuyla aşağı, telefona baktı. "Aman Tanrım! O bir iPhone 4 mü? Onlardan hâlâ ürettiklerini ve reşit olmayanların ifadelerini alırken seslerini kaydetmenin yasal olduğunu bilmiyordum."

Memur daha neşeli bir ifadeyle gülümsedi. "Tanık ifadeleri bunlar. Bana izin veriyor musunuz? Yoksa polis merkezine gidip anne babalarınızı mı çağıralım?"

Tai ürpererek kendi kendine sarıldı ve "Buyurun," dedi.

Diğerleri de kafa sallayarak onayladılar ama ben ufalcık bir saniye kadar tereddüt ettim. Jenny tamamdı ama diğer türlü polislere pek güvenim yoktu benim. Sekizinci sınıfın yarısını polislerle konuşarak geçirmiştım ve bu

felaket bir deneyimdi. Öte yandan ailemi bu işe karıştırmamak için elimden gelenin fazlasını yapardım.

“Peki,” dedim.

Memur Morgan güldü. burnundan gelen, kulak tırma-
layıcı bir sesle “Emin misin?” diye sordu.

Soğuk yıpratmaya başlamıştı ve sabırsızlıkla huysuz-
luğun sesime yansımaya engel olamadım. “Evet. De-
vam et Maddy,” dedim.

Ama Bernadette’in benimle işi bitmemişti. Ellerimin
arasında tortop duran Maddy’nin sırlıslıkla olmuş pe-
lerinin işaret ederek “Onu sudan mı aldın?” diye sordu.

“Evet ama biz buraya geldiğimizde orada değildi,” de-
dim.

“Peki nasıl girdi oraya?”

Soğuk havaya rağmen yüzümün gittikçe daha da ısın-
dığını hissettim. “Ben attım onu.”

Polis memuru yanağının içini emerek kafasını aşağı
yukarı salladı. “Durumun gerektirdiği üzere onu almam
gerekecek.”

Kahretsin! Böyle başladılar işte. Böyle ufak şeylerle. Pe-
lerini ona uzattığımda omzunun üstünden geriye doğru
seslendi ve mavi eldivenler takmış, kısa boylu bir adam
belirip pelerini plastik bir torbaya yerleştirdi.

Maddy’ye döndü. “En başından.”

“Buraya yüzmeye geldik. Brie önden koştu. Onun çığ-
lık attığını duydum ve...”

“Brie kim?” Memur Morgan cep telefonunun kamerası-
nı bir bir bize doğrulttu. Brie elini kaldırdı.

Maddy “... ve suda onun yakınlarında yüzen bir ceset
bulduk. Sonra Kay bana polisten önce Dr.Klein’i arama-

mı söyledi,” diyerek cümlesini bitirdi.

“Hayır söylemedim,” dediğimde sesim sert ve titrek çıktı. “Brie söyledi.”

Memur Morgan bana döndü ve kamerayı doğrultup yavaşça baştan ayağa doğru indirerek, çiziklerle dolu tenimi dikkatlice inceledi. Tuhaf bir gülümsemeyle “Sen Kay’sin,” dedi.

“Evet ama aslında Dr.Klein’i aramasını Brie söyledi.”

“Bunun ne önemi var ki?”

Bu sorusu beni hazırlıksız yakaladı. “Yok mu?”

“Sen söyle bana.”

Dudaklarımı sımsıkı birleştirdim. Polisin nasıl ifade alabileceğini, sonra da sözcükleri kastetmek istemediğiniz bir şey olarak çarpıtabileceğini deneyimlerimden biliyordum. “Affedersiniz ama başımız belada mı?”

“Aranızdan herhangi birisi cesedi tanıdı mı?”

Göz ucuyla diğerlerine baktım ama kimse cevap vermeye yeltenmedi. Maddy kasılmış bir hâlde bir yandan diğer yana sallanıyordu. Hâlâ kollarını elbisesinin içinde kavuşturmuş bir şekildeydi. Cori yüzünde tuhaf bir hayranlık ifadesiyle aşağıdaki, gölün kenarındaki polisleri izliyordu. Tricia yere doğru bakıyordu ve çıplak omuzları titriyordu. Tai’ye boş bakışlarla öylece beni izliyordu. Brie devam etmem için bana kafa salladı.

“Hayır. Başımız belada mı?”

Memur Morgan “Umarım değildir,” diyerek başka bir polis memuruna işaret etti. Göz ucuyla Brie’ye baktım. Aslında endişeli görünüyordu ve ben de endişelenmeli miyim diye merak ettim. Brie dudaklarının üstünde kilit ve anahtar işareti yaptı. Bense çok hafifçe başımı sallayarak

diğerlerine kaşlarını kaldırdım. Tai sakince kafasını salladı. Tricia ve Corie serçe parmaklarını birleştirerek onayladı ama Maddy ciddi ciddi ürkmüş gibi görünüyordu.

Tam o sırada Dr.Klein'in kalabalığın arasından kendine bir yol açarak ilerlediğini gördüm. Nasıl oluyorsa bu saatte ve bu şartlar altında bile kusursuz bir şekilde giyinebilen, soğukkanlı görünen, kısa boylu ama heybetli bir kadındı o. Elini hafifçe sallayarak bir polis memurunun kenara çekilmesini sağladı ve sert adımlarla doğruca yanımıza geldi.

"Tek kelime daha etmeyin," diyerek bir elini benim omzuma, diğerini de Cori'ninkine koydu. "Bu kızlar benim himayem altındalar. Ailelerinin yokluğunda velileri benim. Benim bulunmadığım bir ortamda onları sorgulamazsınız. Anlaşıldı mı?"

Memur Morgan itiraz etmek için ağzını açtı ama Dr.Klein tam anlamıyla müdire kimliğine bürünmüşken karşı çıkmanın bir faydası yoktu.

"Bu öğrenciler daha yeni korkunç bir olaya şahit oldular. Bayan Matthews sıırıslıklam olmuş ve hipodermi olma tehlikesi var. Onları kapalı bir mekânda sorgulamadığınız sürece başka bir zaman tekrar gelmek zorunda kalacaksınız. Ben de sizin ziyaretinizi okul saatleri dahilinde ayarlamaktan memnuniyet duyarım."

Memur Morgan yine dişlerini göstermeden gülümsedi. "Makul bir istek. Siz kızlar çok şey atlattınız. Gidin de bu gece güzel bir uyku çekin. Tamam mı? Böylesine küçük bir trajedinin muhteşem bir partiyi mahvetmesine izin vermeyin," deyip yürüyerek uzaklaşmaya başladı. Sonra da bize arkasını döndü. "İrtibat halinde olacağım."

Dr.Klein bizi yurtlara doğru yönlendirdi ve **aniden su-**
yun kıyısına gitti.

Ben de Brie'ye döndüm. "Tam bir cadı gibi konuştu,"
dedim.

Brie "Evet." derken rahatsız görünüyordu. "Neredeyse
bizi tehdit edecekti."

2

Ertesi sabah haber bütün okula yayılmıştı. Benim yurdum kampüsün diğer tarafındaydı ama yine de dışarıdaki siren seslerine ve yukarıdan gelen boğuk ağlamalara uyandım. Gözlerimi açtığımda Brie'yi yatağımın kenarına oturmuş, suratını pencereye yaslamış bir hâlde gördüm. Çoktan duş almış ve giyinmişti. Üstünde *I Heart Bates Soccer Girls* yazan kupamdan kahve yudumluyordu.

O kupaya bakmak içime ani bir enerji dalgası gönderdi adeta. Pazartesi günü çok önemli bir maçımız vardı ve bu sabah için uzun bir antrenman planlamıştım. Sıçrayarak yataktan kalktım ve gür, dalgalı bakır kıvılcı saçlarımı sımsıkı bir at kuyruğu yapıp hemen üstüme bir tayt geçirdim.

Brie “Jessica Lane,” dedi.

Tenim adeta buz kesti ve omuzlarım seğirdi. “Ne?”

“Göldeki kız.”

“Hiç duymadım,” dedim. Keşke Brie bana onun adını söylemeseydi diye düşündüm.

Dün gece dar yurt yatağında, uyanık bir hâlde Brie'nin yanında yatarken o kızın hareketsiz, donuk suratını aklımdan çıkarmak neredeyse imkânsızdı. Şimdiyse odaklanmaya ihtiyacım vardı. Dün gecenin her bir zerresini zihnimden kazıyıp atmak istiyordum. Üç yıl boyunca sapa sağlam durmuştum ve bu olay yüzünden çatırdayıp dağılmayacaktım. *Tek bir kar tanesi...*

“Ben duydum. Trigonometri sınıfındaydı.”

Mideme içimi kemiren, ekşiten bir his yayıldı. “Belki de polise onu tanımadığımızı söylemek çok iyi bir fikir değildi.”

“Üstünde fazla düşünme,” derken yanıma oturdu ve buklelerimden birini parmağına doladı. “Yani ben de kim olduğunu ucundan kıyısından biliyorum. Polislere her şeyi anlatamayız. Buna odaklanırlardı ve hayatlarımızı tam anlamıyla mahvederlerdi.” Brie'nin emniyet yetkililerine temkinli yaklaşmak için kendince nedenleri vardı. Her şeyden önce annesi ve babası çok başarılı ceza avukatlarıydı. Brie de o yolda ilerliyordu. Ceza hukukuyla ilgili çoğu birinci sınıf hukuk öğrencisinden daha çok şey biliyordu muhtemelen. Söylediğiniz her şey mahkemede aleyhinize delil olarak kullanılabilir ve kullanılacaktır. Geçen yıl münazara kulübünün bölge turnuvasını kazandığından beri *Kimse izlemiyormuş gibi dans et. Bir gün bir duruşmada sesli olarak okunabilecekmiş gibi e-posta yaz* cümlesini hayat felsefesi haline getirmişti. Başka bir nedense Brie'nin ırkı dolayısıyla farklı muamelelere bizzat maruz kalmış olmasıydı. Bates'te asla olmaz derdi ama kampüs dışında bir şeylerin farklı olduğunu ben bile anlamıştım. Bir keresinde, dağıtılan bir parti sonrasında

bir polis benim yanımdan, yani elinde açık bir bira şişesi tutan reşit olmayan birinin yanından öylece geçip gitmiş ve Brie'den alkolmetreye üflemesini istemişti. Brie'nin elinde bir kutu gazoz vardı. Yine de onu alkolmetreye üfletmişlerdi.

Ofladım. "Ayrıca bütün okulun bilmesini istemiyorsan Maddy'ye hiçbir şey anlatamazsın," dedim.

"Hiç adil değil bu."

Adil olup olmamasının bir önemi yoktu. Maddy geçen yıl, biz geleneksel kabul töreni için onları odalarından *kaçıramadan* önce, seçilen futbol takımına alınan kişilerin isimlerini yanlışlıkla internetten açıkladı. O gelenek bizi takım olarak birbirimize kenetliyordu. Ayrıca da eğleneliydi. Kabul gecesinin korkusu ortadan kaldırıldı mı seçildiğinizi, yeterince iyi olduğunuzu öğrendiğiniz anın heyecanı da ortadan kaldırılmış olurdu. Ama hayır, Maddy internet sitesi için benim kendisine e-posta ile gönderdiğim isimleri sızdırdı ve Brie'nin hayat felsefesini de bu şekilde zor yoldan öğrenmiş oldum. *Bir gün bir duruşmada sesli okunabilecekmiş gibi e-posta yaz.* Ya da bütün okulu kapsayan bir topluluk forumunda paylaşılacakmış gibi.

Belki de Maddy'ye tam anlamıyla adil davranmıyorduk. Dürüst olmak gerekirse benim anlamadığım *Adı Çıkmuş* lakabını Tai başlatmıştı ve bunu anlamadığını itiraf edebilecek tek kişi ben değildim. Brie bile son zamanlarda Maddy'e biraz mesafeli davranmaya başlamıştı ama tam olarak neden böyle yaptığını henüz kestiremiyordum. Maddy aslında epey parlak bir zekâya sahip olsa da Tai kadar hazırcevap ya da Brie kadar çalışkan değildi ve grubumuzun aptalı sayılacak şekilde anılıyordu.

Sadece ikinci sınıflar arasında en yüksek ikinci genel not ortalamasına sahip olmakla kalmıyordu; aynı zamanda çum hokeyi takımının da kaptanıydı ve spor ekipleri için internet siteleri tasarlıyordu. Bu işe ayırdığı zamandan hiçbir kazancı yoktu ve yaptığı şey bizi daha iyi gösteriyordu. Bence insanların sadece kendi çıkarlarını gözettiği görüşü onda yoktu ve insanlar bunu bir tür zaaf olarak görüyordu. O bana memleketteki en iyi arkadaşım Megan Galloway'i hatırlatıyordu. Megan'ın bütün dünya görüşü, her işte bir hayır olduğuna inanmaktı. Bu tür bir görüş tehlikeliydi ama yine de ona imreniyordum.

Bazen tek gördüğüm şey siyah noktalar gibi geliyordu. Gözlerimi kapattığımda bile.

"Her neyse, kızın cesedi teşhis edilmiş. Ailesi aranmış. Bütün haberlere çıkmış." Brie tavanı işaret etti ve bir parça yönümü şaşırmış bir hâlde kafamı kaldırıp baktım. Ağlama sesleri daha da şiddetlenmiş gibiydi.

Bir elimle ağzımı kapattım ve yukarıyı işaret ettim. "Orası o kızın odası mıydı?"

Brie kafasını sallayarak onayladı. "Sanırım. Yurt polis şeridiyle bölünmüş ve yukarıdan iki saattir ağlama sesleri geliyor. Bunu duymadan uyuyabildiğine inanamıyorum."

"Benden bahsediyoruz." Zihnimi susturmayı başardığımda uyumak konusunda çok başarılı olduğum herkesçe bilinirdi ama hiç kimse bunu Brie'den daha iyi bilemezdi. Son sınıfta olmanın bir getirisi olan tek kişilik oda ayrıcalığına kavuşmadan önce, iki yıl boyunca oda arkadaşımı ve hâlâ sık sık birbirimizin yanında kaldığımız oluyordu.

Bir an neşeli bir ifadeyle gülümsedi. Sonra gülümsemesi kayboldu. “Bates’te on yıldan uzun bir süredir bir intihar gerçekleşmemiştir.”

“Biliyorum,” dedim. Geçmişte, annesi bu okula devam ederken bir salgın olduğundan, Henderson’ın bir kanadının neredeyse otuz yıl boyunca tamamen kapatıldığından bahsetmeyecek kadar ince düşünceliydi.

Brie “Sen onu nasıl tanıımıyordun ki?” dedi.

“Belki de kampüs dışında çok zaman geçiriyordu.”

Başımdan uzun kollu bir tişört geçirdim. Kampüs kimliğimi ve anahtarlarımı aldım. Elimi kapının koluna uzattığımda tereddüt ettim. Göz ucuyla yatağımın üstünde asılı olan takvime baktım. Bu takvimi, eylül ayındaki maç günleri kırmızı ispirtolu kalemle kopkoyu dairelere alınmış bir şekilde annemle babam vermişti. Pazartesi günkü maçta üç yetenek avcısı beni izlemeye gelecekti ve arkadaşlarımdan aksine, üniversite bursu teklif edilmezse elimi uzatabileceğim bir para yoktu. Ben New England’lı varlıklı bir aileden gelen, sıradan bir Bates öğrencisi değildim, *tam* öğrenci bursuyla buradaydım. Bu da aslında başka bir deyişle sporcu bursu demekti çünkü notlarım beni idare edecek kadar iyi değildi ve ailemin okul ücretini vermeye gücü yetmezdi. Yine de bu yaşanan beklenmedik bir durumdu ve bugün antrenman yapmak kötü görünebilirdi. Annemle babam bile bunu anlayabilirlerdi.

Brie’ye döndüm. “Antrenmanı iptal etmeli miyim?”

Bana her zamanki *aslında seni yargılamıyorum* bakışlarından birini atarak “Kay, antrenman iptal edildi zaten,” dedi.

“Bunu yapamazlar.”

“Tabii ki de yapabilirler. Okulu biz yönetmiyoruz. Bu mesele üzerindeki soruşturma devam ettiği sürece spor, muzık, tiyatro ve akademik olmayan tüm bölümler kapatıldı.”

Kendimi tekrar sırt üstü yatağa bıraktım. Kafam uğulduyordu. “Şaka yapıyor olmalısın. Pazartesi benim hayatımın en önemli günü.”

Brie kolunu omzuma dolayarak beni kendi sıcaklığına doğru çekti. “Biliyorum tatlım. Hiçbir şey bitmiş değil. Sadece askıya alındı.”

Anahtarlarımı yere bıraktım ve alnımı Brie’nin omzuna yasladım. Gözlerim yanıyordu. “Üzülmem yasak. Öyle değil mi?”

“Aslında üzülmen gerek. Sadece gerçekten hangi konuda üzgün olduğunu tam anlamıyla idrak edemedin henüz. Dün gece gerçekten sarsıcıydı.”

“Anlayamazsın ki,” deyip geri çekildim ve yumruklarımı göz çukurlarıma bastırdım. “Eve gidemem ben. Henüz kaydını yaptırmamış olsan da senin için tehlike yok.”

“Bu hiç adil değil, doğru da değil.”

Onun içten bakan kahverengi gözlerini ve her daim çatık kaşlarını inceledim. Yumuşak, bulutsu saçları yüzünü adeta bir ışık halkası gibi çevreliyordu. Her zaman derli toplu ve kendine hâkimdi. Benim odamın ya da hayatımın çılgınca dağınıklığında onun yeri yoktu. O akıllıydı, güzeldi, zengindi ve mükemmel bir ailesi vardı. “Anlayamazsın ki,” diye fısıldadım tekrar.

Brie ayağa kalkıp tekrar pencereden bakarken kararlılıkla “Soruşturma açılacak ve kapanacak,” dedi. “Belli ki bir intihar.”

“O zaman tam olarak neyi araştırıyorlar?”

“Başka birinin parmağının olup olmadığını sanırım.”

“Cinayet mi yani?”

“Birisi vahşice öldüğünde genelde o ihtimali araştırırlar.”

Bu sözcükler zihnimde yankılandı. Vahşi bir ölümdü bu. Kız çok sakın, dingin görünüyordu ama ölüm çarpıcı ve caniceydi. Vahşetin tanımydı adeta. “Hem de burada mı?”

“Her yerde katiller var Kay. Huzurevlerinde ve acil servislerde, emniyet müdürlüklerinde... Güvende olman gereken her yerde. Yatılı bir okulda neden olmasın ki?”

“Çünkü biz dört yıldır buradayız ve herkesi tanıyoruz.”

Brie kafasını iki yana salladı. “Katiller de insan. Onlar da aynı yemekleri yer ve aynı havayı solurlar. Varlıklarını ilan etmezler.”

“Dinlersen belki de ederler.”

Brie parmaklarını parmaklarıma doladı. Benim ellerim her zaman soğuktu, onunkilerse hep sıcak. “Olay bir intihardı. Birkaç gün içinde müsabakalar tekrar başlayacak, sen de seçileceksin. Hiç kuşku yok.”

İntihar kelimesinin dilinden bu kadar kolay dökülüyor olması rahatsızlık vericiydi. Bu kelimedede Brie’nin görmesini istemediğim, birbirine zar zor tutturulmuş yanlarını yıpratın bir zehir vardı adeta. “Şimdi bizi kendimizi nasıl öldürmememiz gerektiği konusunda her yandan bombardımana tutacaklar. Çünkü olaydan sonra bunun çok faydası dokunur ya.” Bu, Bates’in geçmişi göz önünde bulundurulduğunda tahmin edilebilir bir şeydi. Hiçbir şey yapmamaktan daha iyi görünse de giden ve ona değer verenlerle alay etmek gibi bir şeydi.

Brie tereddüt etti. "Ama artık insanlara karşı, olanlar olmadan önce iyi davranmaya başlamalıyız. Sen de bu konuda düşünmelisin," dedi.

Gözlerinin içine baktım ve derinliklerinde kendi benliğimin gölgesini aradım. Belki bir yerlerde benim daha iyi bir halim vardır ve eğer öyle bir şey varsa o da Brie'nin zihnindedir diye düşündüm. "İyi göreceli bir kavram."

"Gerçek bir Bates kızı gibi konuştun. Biz çok benmerkezci türleriz. Kendi içine göçmek üzere olan birini fark etmemek için kendinle ne kadar meşgul olman gerekir ki?"

Kısacık bir anlığına benden bahsettiğini sandım.

Ama benden bahsetmiyordu. Jessica'dan bahsediyordu. Tekrar nefes aldım.

"Henüz başkanlığa aday değilsin. Herkesin en yakın arkadaşı olmak senin işin değil. Sadece benim en yakın arkadaşım olmalısın," deyip ona kocaman sarıldım ve onu devirdim.

İç geçirdi ve alnını enseme bastırdı. Dingin bir an hayal ederek onun saçının kokusunu içime çektim: Benim iyi bir insan olduğum ve Brie'yle birlikte olduğumuz başka bir boyutta geçen bir an... Sonra kendimi doğrulup oturmaya zorladım. "Justine'i aramayı denedin mi?" diye sordum.

Cebinden cep telefonunu çıkarıp numarayı çevirirken cevap verdi. "Açmıyor. Cumartesi günleri geç kalkıyor." Justine, Brie'nin kız arkadaşıydı. Brie de ben de prensip olarak asla Bates öğrencileriyle çıkmazdık. Ben yakınlarda eski sevgilim *Son Derece Sadakatsiz* Spencer Morrow'dan ayrılmıştım. Beni aldattığını duyduktan sonra Tai ona olan bütün desteğini keserek bu takma ismi bulmuştu ve nedense bu beni çok güldürmüştü. Hat-

tın diğer ucunda kısık, pürüzlü, sabah mahmuru bir ses duydum ve Brie'nin yüzü aydınlandı. Beni üstünden itti ve debelenerek ayağa kalkıp, kahvesini kaptığı gibi koridora çıkınca oda birdenbire daha soğuk ve boş göründü. Keşke Justine cumartesi günleri daha da geç kalksaydı diye düşündüm. Keşke bütün hafta sonu uyusaydı. Kıyafetler, kitaplar ve antrenman ekipmanlarından oluşan mayınlara takılmamak için özen göstererek pencereye doğru gittim. Çamaşır günü yarındı.

Dışarıda sanki taşınma günüymüş gibi insanlar toplanmıştı. Ama sadece öğrenciler ve onların aileleri yoktu. Sıra sıra canlı yayın arabaları kaldırımın kenarına dizilmişti. Onların yanında da birkaç şık giyimli kadın telaşlı bir şekilde bir o yana bir bu yana koşuşturuyor ve bellerine kamera sabitleme sistemi tutturulmuş uzun boylu adamlara emirler yağıdırıyordu. Üstünde sonsuzluk sembolü ve birbirine kenetlenmiş iki kalbin arasındaki haça benzeyen bir logo olan masmavi tişörtlerden giymiş düzinelerce insan vardı. Şehrin üstleri başları dağınık, evsiz görünümlü sakinleri gruplar halinde bir araya toplanmıştı. Gözleri kanlıydı; bazıları ağlıyordu. Tam bir kaos ortamı hâkimdi. O tişörtleri giyen insanlar bir masa kurmuştu ve kahveyle açma dağıtıyor gibi görünüyorlardı. Belki de yemekhaneye inmek yerine onların yanına inmeliydim ben de. Bu kargaşada yemekhaneye ulaşmak imkânsız olurdu zaten.

Jessica'nın odasını boşaltmak için burada olduklarını düşündüğüm ailesine rastlamamayı umarak merdivenleri ikişer ikişer indim. Ön kapıda Jenny'yi nöbet beklerken buldum ve ona gülümsedim. "Uyuyabildin mi hiç?" diye sordum.

Kafasını iki yana salladı. “Kendine dikkat et Kay,” dedi. “Kahve ya da başka bir şey ister misin?” diye sordum. Hafifçe gülümsedi. “Harika olurdu.”

Hemen mavi logolu insanların kahve doldurup açma dağıttıkları masaya gidip iki tane boş bardak aldım. Onları tam dolduracaktım ki masanın arkasında duran bir çocuk bardakları elimden aniden çekip aldı. Şok olmuş bir ifadeyle ona baktım. Yüzünü tanıyordum ama adını bilmiyordum. O da Spencer ve Justine gibi Easterly Lisesi’nden bir öğrenciydi. Ayrıca onların tiyatro ekibi partilerinin de müdavimiydi. Justine tiyatro gösterilerinin çoğunda rol aldığı için, bu çocuğa defalarca rastlamış ama sahnede hiç görmemiştim. Muhtemelen teknik işlerle ilgileniyordu.

Çıplak, kaslı kolları bilekten dirseğine kadar dövmelele kaplıydı. Alt dudağında *piercing* vardı ve koyu renkli saçları yataktan daha yeni kalkmış gibi gözlerinin önüne düşüyordu. Kanlı gözlerinin tamamladığı, kokain bağımlılarına özgü burun çekişi, üstüne oturan dapdar kot pantolonu ve yırtık pırtık siyah kazağıyla kıyıya vurmuş bir *rock* yıldızı gibi görünüyordu. Sonra elindeki buruşturulmuş peçeteyi fark ettim ve aydınlık bir cumartesi sabahında, bu kadar erken bir saatte kokain çekmekten ziyade ağlıyor mu diye merak ettim.

Ama ona karşı hissettiğim anlık sempati ağzını açar açmaz buhar olup uçtu.

“Güle güle git. Şimdi.”

“Özür dilerim ama bunlar için ödeme mi yapmalıydım?”

Bana sadece öfke dolu bir ifadeyle baktı. Bu çocuk anti sosyaldi. İstirap çeken sanatçı havası ve senden daha kut-

salım tavrı olmasaydı seksi bile sayılabılırdi ama tam bir ucubeydi. Bir keresinde, tiyatro ekibinin bir partisinde Spencer'la beraber onunla konuşmaya çalışmıştık. Bir dakika boyunca bize yan yan baktıktan sonra "Anlaşıldı," diyerek sorduğum soruya cevap vermeden yürüyüp gitmişti.

"Onlar senin için değil," dedi sonunda.

Kafam karışmış bir hâlde etrafa bakındım. "Tam olarak kim içinler?"

Tek kelime etmeden kalabalığı işaret etti.

"Ne?"

Ofladı ve kopkoyu gözlerini kıstı. Bana doğru yaklaştı ve utanarak "Biz Jessica'nınkiler için buradayız. Yani evsizler için," diye fısıldadı.

"Aa...," diyerek doğruldum. "Ben de bunun kalabalık için olduğunu sanmıştım."

"Kalabalık bu zaten," dedi.

Tekrar etrafa baktım ve onun haklı olduğunu fark ettim. Kalabalık sadece evsiz görünmekle kalmıyordu, gerçekten evsizdi. Buradaki insanların çoğu muhtemelen barınaklardan gelmişti. Tekrar kolu dövmelele kaplı çocuğa bakarak "Neden?" diye sordum.

"Kaybettikleri bir arkadaşın yasını tutuyorlar. Bazı insanların aksine," dedi. Elini geçiştirircesine sallayarak "Geldiğin yere geri dön."

Benden aldığı bardaklara dikkatlice baktım, sonra da göz ucuyla arkadaki Jenny'ye. "Onlardan sadece bir tane-sini alabilir miyim?"

Çocuk bana düşünceli bir ifadeyle baktı. "Hayır. Alamazsın. Starbucks'a git."

"Starbucks buradan sekiz kilometre uzakta. Ayrıca kahve benim için değil," deyip Jenny'yi işaret ettim. "Şu Güvenlik Memuru Jenny Biggs. Ceset bulunduğunda görev başındaydı. O zamandan beri uyumadı. Ölü bir kızı, korumak için ant içtiğin bir kızı bulduktan sonra o kadar uzun süre uyanık kalmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun?"

Çocuk oflayarak bir kahve doldurdu. Sonra da onu bana uzattı. "Peki. Eğer onu içtiğini görürsem seni kara listeye alırım," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Sığınağınızın kara listesine mi?"

"Şans birdenbire dönüverir Kay Donovan."

"Peki Hank."

Kafası karışmış gibi görünerek "Benim adım Greg," dedi.

Göz kırptım. "Artık biliyorum. Ayrıca kıyafetinin kollarını aşağı indir. Hava buz gibi," dedim. Kalabalığın arasından zikzak çizerek ilerledim ve kahveyi Jenny'ye uzattım. Onu alıp fondip yapar gibi kafasına dikti.

"Umarım bunu çabuk çözerler evlat," diyerek bana yüreklendirici bir ifadeyle gülümsedi ama gözlerimin içine bakmadı. Bu da bir parça huzursuzluk vericiydi. Telefonuyla bacağına ritim tuttuğunu fark ettim ve ben Greg'le konuşurken ona bir haber mi geldi diye merak ettim.

Cevap vermeyeceğini bilerek "Mümkün mü bu?" diye sordum.

Omuz silkti ve yurdu işaret ederek "Kahve için teşekkürler," dedi.

Tekrar odama dönüp birkaç tane enerji bar ve bir tane vitaminli suyu mideye indirdikten sonra Google'da haber-

leri aramak için dizüstü bilgisayarımı açtım. Jessica'nın ailesinin buralı olduğunu, kızın evsizlerin iş bulmalarına yardımcı olan, kâr amacı gütmeyen bir kuruluş kurduğunu ve kendi tasarladığı çevrimiçi bir öğrenim programı aracılığıyla onlara temel bilgisayar eğitimi verdiğini öğrendim. Bunlar, bir lise öğrencisi için oldukça etkileyiciydi. Bates'te bile. Onun dışında pek başka bir şey yoktu. Haberler onun gece yarısından kısa bir süre sonra gölde bulunduğunu, ölüm nedeninin belirlenemediğini bildiriyordu. Birkaç haber daha okudum. Hiçbirinde bileklerinden bahsedilmemişti.

Hiçbiri cinayetten şüphelenildiğini yazmıyordu ama bir tanesi olayla ilgili soruşturma başlatıldığından bahsediyordu. Takvimimde yuvarlak içine alınmış, geriye kalan maç tarihlerine şöyle bir baktım. Zaman ilerliyordu. O tarihlerden her biri aşırı önemli tarihlerdi. Maçlarımızın yeniden başlayacağına ve seçilebilmem için soruşturmanın zamanında tamamlanacağına dair hiçbir neden yoktu ortada. Annemle babam öfkeden deliye döneceklerdi.

Sanki çağırmışım gibi telefonum titredi ve göz ucuyla ekrana baktım. Arayan babamdı. Tereddüt ettim ama yine de açtım telefonu.

“Selam Baba.”

“Antrenman nasıldı dostum?”

“İptal etmek zorunda kaldım.”

“Neden?”

“Birisi öldü. Bir öğrenci.”

“Ah dostum. Takım arkadaşlarından biri mi?”

“Hayır. Başka biri,” derken yatağımın üstüne oturdum

ve dizlerimi göğsüme çektim. Annem babamla genelde pazar günleri konuşurduk ve babamın her zamankinden farklı bir zamanda aramış olması beni biraz huzursuz etti. Sanki bir konuda çok büyük bir bomba patlatacaktı gibi.

“Hımm...”

“Her şey yolunda mı?”

“Belki de programına bağlı kalmalısın. Soğukkanlılığını bozmamalısın. Yani senden daha küçük kızlar hatırlar. Onlara örnek olmak için.”

Birdenbire, onun Jessica’nın ölümü ile ilgili haberleri çoktan okuduğunu ve tam olarak da bu nedenle aradığını fark ettim. “Karar bana aitti değildi Baba. Ölümle ilgili soruşturma devam ediyor ve okul bütün spor faaliyetlerini askıya aldı.”

“Ne?” Arka planda annemin sesini duydum. *Harika*. Onun da kulak kesildiğini bilmeliydim. Annemin yanında ölümden bahsedilmezdi. Böyle bir hata yaptığım için kendimi cezalandırmak amacıyla tırnaklarımı enseme batırdım. Annemin “Ona pazartesi gününü sor,” diyerek telefonu aldığını duydum. “Ya pazartesi günkü maç ne olacak?”

Cenin pozisyonu alarak gözlerimi sımsıkı kapattım. “İptal edildi. Bu konuda benim yapabileceğim hiçbir şey yok. Ben de sizden daha memnun değilim. İnanın bana.”

Babamın arka planda söylendiğini duydum.

Annem “Kabul edilemez bu. Dr.Klein’la konuştun mu?” dedi.

“Hayır Anne. Müdireyle iletişime geçmedim. Ofisi kapalı.”

“Denemedin bile mi? Benim denememi ister misin?”

Arkana yaslanıp en iyisinin olmasını ummanın zamanı değil. Plana uymanız gerek.”

Alçak sesle “Daha yeni birisi öldü,” dedim. Ama bilerek alçak sesle söyledim çünkü bu telefon konuşmasının bitmesine ihtiyacım vardı.

Annem bir şey diyecek gibi oldu ama sözcükleri alçak sesli bir söylenmeye dönüştü.

Alt dudağımı ısırđım. Uzun bir sessizlik oldu. Sonra annem tekrar konuştu. Sesi titrekti. “Konuşmak istediğın herhangi bir konu var mı tatlım?”

Yüzüm patlayacakmış gibi olana kadar nefesimi tutarak “Hayır,” dedim.

Annem “Yakında yine konuşalım,” dedi.

Babam tekrar telefonu aldı. “Beyin fırtınası yapma zamanı geldi dostum. Telefonlar edip yazılar yazma, teklifleri değerlendirmek için ne gerekirse yapma zamanı. Bütün bunların elinden kayıp gitmesine izin veremeyecek kadar çok çalıştın sen. Bunu da diğerk her şey gibi idare edip atlatacaksın, değil mi?”

“Doğru.”

Telefonu kapattım ve çok derin bir nefes verdim. Sonra da yatağımı yumruklayıp yastığımı sıkıca göğsüme bastırdım. Spencer aşırı sadakatsiz olmasaydı ya da Justine uyanmasaydı da Brie’yi arayıp ona içimi dökebilseydim keşke diye düşündüm. Annemle babam sadece bir kez olsun susup dinleseydi keşke. Hiçbir şey istediğim şekilde gitmeyecekti. Pazartesi günü oynayamayacaktım. Bu konu üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. *Lanet olsun sana Jessica Lane!*

Sonra doğrulup oturdum ve kendimi derin ve sakinleş-

tirici bir nefes almaya zorladım. Ölüm şeklini biliyordum, cesedi görmüştüm. Kızın ailesinin buralı olduğunu biliyordum. Kesilmiş bilekler, yoğun bir okul baskısı... Polis bir intihar soruşturması açıp kapatamazsa, bunun nedeni aynı anda birçok dava üzerinde çalışmakla meşgul olmalarından kaynaklanırdı. Ama ben öyle değildim. Buna daha önce de şahit olmuştum, o etrafımda kol gezerken ben çaresizce durmuştum. Herkes mahvolurken, dağılan parçaları toparlayamayacak kadar ağır davranmıştım. En yakın arkadaşım ve abim ölmüştü, babam altüst olmuştu. Annemse kendi canına kıymaya hazırdı. Bana gelince, ben buzun içine hapsedilmiştim.

Parmaklarımı telefonun üstüne kapatıp sessize aldım. Annemin sesi kulaklarımda çınılıyordu. Bunu düzeltebilirdim. Yapabilirdim. Bir sonraki maçım iptal olmadan önce...

Bir e-posta geldiğini haber veren *bip* sesiyle bilgisayarımın ekranına baktım. Konu kısmında *Spor Bursu Hakkında Güncelleme* yazıyordu. Kalbim küt küt atmaya başladı ve dizüstü bilgisayarımı kendime çekip e-postayı açtım.

Sevgili Kay,

Geçmişindeki bazı hoş olmayan faaliyetlerin gözüne çarptı ve spor bursu kazanma şansının tehlikede olduğunu belirtmekten üzüntü duyuyorum. Ben kendim de üniversiteye gidemeyeceğim. O nedenle acını içtenlikle paylaşıyorum. Bu yüzden de eğer final projemi tamamlamama yardım etmeyi kabul edersen suçlarını göz ardı edebilirim.

Bu e-postanın senundaki internet adresine tıkla ve talimatlarını izle. Her tamamladığın görevin ardından sınıf listesinden bir isim silinecek. 24 saat içinde herhangi bir görevi tamamlamayı başaramazsan, bu internet sitesinin adresi suçunun kanıtıyla birlikte annenle babana, polise ve 'Bates Akademisi'ndeki tüm öğrencilere gönderilecek.

'Başarılı olursan, hiç kimse ne yaptığını asla öğrenmeyecek.

*'En derin saygılarımla,
Jessica Lane*

'Not: Kulağa klişe gelme riskini göze alarak söylüyorum ama polisle konuşmak senin için hiç de iyi sonuçlanmaz. Hiçbir zaman iyi sonuçlanmadı, öyle değil mi?

Bu e-posta Jessica'nın Bates'e bağlı e-posta adresinden gönderilmişti. Bir an hâlâ hayatta olduğu fikri aklımdan geçti ve gülsem mi, ağlasam mı bilemedim. Hepsi kocaman, gerçek üstü bir hata olmalıydı. Biz kanlar içindeki bir kurbanı o gölde arkamızda bırakmıştık. Bu bir mucize miydi? Ayrıca cinayete teşebbüsten falan suçlanıyorduk muhtemelen. *Aman Tanrım! Bittim ben.* Sonra kendi kendimi sakinleştirdim. Jessica'nın kesinlikle öldüğünü biliyordum. E-postayı da ölmeden önce yazmış ve şimdi gönderilecek şekilde zamanlamıştı muhtemelen. Başka

birinin onun hesabından göndermiş olması da muhtemeldi. Ama bu ihtimal öylesine çarpıktı ki üzerinde düşünemedim bile. Kullandığı sözcüklere bakılırsa öleceğini biliyor gibiydi. Final projesi, üniversiteye gitmeyecek olması... Ya da belki de ben öyle yorumluyordum. Finaller kapıdaydı ve insanların üniversiteye gitmelerini engelleyebilecek bir sürü neden vardı. Okuduğum haberlere göre Jessica, Bates'te bursluydu.

Bu e-posta, polisi, onun kendini öldürdüğüne ikna edebilirdi. Bunu polise götürüp muhtemelen soruşturmayı şu an sonlandırabilirdim.

Ama notta yazılanlar ürpermeme neden oldu.

Sayfanın en altında *final projem* yazan bir internet sitesi adresi vardı. Ona tıkladım.

Ekran uzunca bir süreliğine karardı. Sonra döküm bir fırını olan, rustik bir kasaba mutfağına ait bir resim belirdi. Fırının buğulanan camındaki harfler tek tek belirliyordu. Ta ki internet sitesinin adı apaçık bir şekilde ortaya çıkana dek: *İntikam Bir Yemektir: Düşmanlarınızı Alt Etmeniz için Enfes Bir Rehber.*

3

Telaşla internet adresine tıkladım ama site şifre korumalıydı. İntikam Bir Yemektir. Jessica'nın final projesi intikamdı ve onu da doğruca bana göndermişti. Siteyi açmaya yönelik anlamsız bir girişimde daha bulundum. Sonra da dizüstü bilgisayarımı kendimden mümkün olduğunca uzağa ittim. Ama gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Keşke Spencer her şeyi böylesine berbat etmemiş olsaydı diye düşündüm. Sporcu olduğu kadar bilgisayar oynamaya da çok düşkün biri olarak bu siteye şifreyi kırarak zahmetsizce girebilirdi. Telefonumdaki en son arananlar listemde aşağı indim. Spencer eskiden listenin ilk sayfasından aşağı düşmezdi hiç. Düşmesi moralimi bozuyordu. Benden tekrar özür dilemek için, halimi hatırlamı sormak için, ona beni hatırlatan rastgele bir şey anlatmak için aramasını bekleyip duruyordum. Ama görünüşe göre hiçbir şey ona beni hatırlatmıyordu.

Telefonumu yatağa bırakıp tekrar dizüstü bilgisayarımın döndüm. Okulun topluluk ağına giriş yaptım ve yaradım edebilecek birini arayarak öğrencilerin isimlerinin

yazılı olduğu sayfada aşağı doğru indim. Bates STEM derslerine (bilim, teknoloji, mühendislik ve matematik) büyük ağrılık veren bir okuldu ve öğrencilerin hatırı sayılır bir kısmı en azından biraz kodlama bilgisine sahipti. Maddy, Brie ve Cori bu dalların ağrılıktaki olduğu dersler almışlardı. Maddy'yi aramayı deneyebilirdim. O, kodlama derslerinin çoğunu almıştı ama tereddüt ettim. Yazıdaki tehdide bakarak arkadaşlarımla Jessica'nın projesiyle uzaktan yakından alakalarının olmasını istemiyordum. En çok da Maddy'nin. Benim etkileşim halinde olduğum kimsenin bu işe bulaşmamasını tercih ederdim. Sosyal anlamda güvenilirliği ne kadar az olan biri olursa o kadar iyi olurdu. Bir şey öğrenirse ve benim sözüme karşılık onun sözü gibi bir durum olursa diye.

Nola Kent. Adının yanında çevrimiçi olduğunu gösteren küçük yeşil bir nokta vardı. Ona özel bir mesaj göndermeden önce tereddüt ettim. İki yıl önce, Nola okula yeni geldiğinde Tai, Tricia ve ben onun üstüne biraz fazla gitmiştik. Çoğunlukla da arkasından işler karıştırmıştık. İyi seçilmiş bir takma ad bulup bir iki tane dedikodu çıkarmış olabilirdik. Ama bu uzun zaman önceydi. Tüm yaptıklarımızdan bahsedersem muhtemelen benden daha da rahatsız olurdu. Bir cenaze levazımatçısıyla katil bebek karışımı gibi giyiniyorsa bu bizim hatamız değildi. O zamandan beri de birkaç futbol maçına gelmişti. Bu yüzden darılma, gücenme gibi bir durum olmadığı çıkarımına vardım.

* Amerika'da ilkokuldan itibaren kademeli olarak müfredata dahil edilen Bilim (Science), Teknoloji (Technology), Mühendislik (Engineering) ve Matematik (Mathematics) dallarına ağrılık verilerek uygulanan yenilikçi bir eğitim metodu. (ç.n)

“Selam. Orada mısın?” yazıp Gonder’e bastım ve bek ledim

Cevap vermekte olduğunu gösteren clipslerin yanında sınıf fotoğrafı da belirdi. Nola bedeninin geri kalanına ağır geliyormuş gibi görünen uzun, gür, koyu kestane saçları olan, boyu çok kısa ve çok çelimsiz bir kızdı. Teni porselen beyazıydı ve öylesine yuvarlak açık mavi gözleri vardı ki her zaman şaşkın görünüyordu. Nola Kent’i düşündüğümde aklıma gelen kelime hafifti. Hiçbir kategoriye fazla ait değildi ya da biz onunla uğraşmaya başladığımızda öyle düşünmüştük. Ama aşırı değerli küçük bir özelliği olduğu ortaya çıktı. Kodlar ve sistemlerin canına okuyabiliyordu. “Selam,” yazdı.

“Bir internet sitesine girmekte problem yaşıyorum da.”

“Şifre korumalı mı?”

“Evet.”

“Şifre sende var mı?”

“Hayır.”

“Olması gerekiyor mu?”

“Bu uzun bir hikâye.”

“Anlat bana.”

Ofladım. Jessica’nın elinde banâ karşı ne olduğunu sandığını bilmem gerekiyordu. Bir de düşmanlar ve intikamla ne kastettiğini. Bunu öğrenip bilginin sızmamasını sağlamak için en iyi seçeneğim de Nola’ydı. “Buluşalım o zaman.”

“Nerede? Her yer tıklım tıklım.”

“Kütüphanede.”

“Beş dakika sonra.”

Kalabalıktan kaçınmak için yurdun arka girişinden

çaktırmadan çıkıp kütüphaneye uzanan tepeden aşağı indim. Dışarıda hava odun isı ve elma şarabı kokuyordu; kasım ayının başlarında bir cumartesi gününde olması gerektiği gibi. Hâlâ binanın ön tarafından muhabirler ve yas tutanların sesleri geliyordu. Bazıları ilahiler söylemeye başlamıştı. Diğerleriyse konuşmaya devam ediyordu. Açık havada yapılan bir anma töreniyle büyük çapta bir bagaj partisi⁴ arasında bir şeye benziyordu. Uygunsuz, tuhaf ve ürkütücüydü. Yurtlarla akademik binaların arasındaki avlunun çimenleri üstünde yas tutan kalabalığın dışında çok fazla öğrenci yoktu aslında. Hızımı azaltıp düşüncelere dalarak ölü yaprakları tekmeledim. Bugünün çok büyük bir gün olması gerekiyordu. Beşe kadar antrenman olacaktı. Brie ve Justine'le akşam yemeği yiyecek, sonrasında da Spencer'a tekrar güvenilip güvenilmeyeceği konusunda hep birlikte kesin bir karar verecektik. Cevap muhtemelen oldukça barizdi. Easterly Lisesi'nin aşırı güvenilir bir dedikodu kaynağı olan Justine'e göre, Spencer ilk randevumuza çıktığımız kafe de beni bir Bates öğrencisiyle aldatmıştı. Ama insanlar değişirdi. Herkes geçmişte pişmanlık duyulacak şeyler yapmıştır. *Yapmadıysanız elinizi kaldırın. Evet işte.*

Kütüphanenin birileriyle karşılaşma ihtimalimin en düşük olduğu en üst katına yöneldim ve Nola'ya geldiğimi haber vermek için bir mesaj attım. En üst kat tamamen retro bir görünüme sahipti. VHS kasetler, mikrofilmler ve eski tip bir kart kataloğu vardı. Buradaki her şey bir şekilde değerli olmalıydı. Yoksa okul onları elinde tut-

⁴ Arabaların bagajları açık bir şekilde bagajdaki yiyecekler yenilerek yapılan bir tür piknik. (ç.n)

mazdı. Ama esasen eski medya ıvır zıvırından oluşan bir mezarlıktı ve bizi burada kimsenin rahatsız etmeyeceğinden emindim. Muhtemelen VHS koleksiyonu kadar eski, güvelerin yediği fitilli kadife kumaştan yeşil bir tekli koltuk buldum ve ona yerleşerek dizüstü bilgisayarımı dizimin üstünde açtım.

“Selam.”

Dudaklarımdan hafif bir çığlık koptu. Nola, *Kuzgun* filmindeki lanet adam gibi simsiyah giyinmiş bir hâlde tam tepemdeki kitaplığın üstüne tünemişti.

“Orada ne işin var?”

Çevik bir şekilde aşağı atladı ve kafasını omzumdan öne doğru eğerek klavyemi kullanmak için kemikli bileğini uzattı. “Senin kaplumbağa hızında gelişini bekliyordum,” dedikten sonra, koltukta yer açıp bilgisayarı tamamen ona teslim edene kadar beni omzuyla dürttü. İntikam blogu sayfasını inceledi ve iri gözlerini bana çevirdi. “Neden gizlice, ölmüş bir kızın izini sürüyoruz?”

Koltukta huzursuzca kıpırdandım. Bu, çok az tanıdığım biri için fazla yakın bir mesafeydi ve şimdi fikrim kendi kulağıma bile aptalca geliyordu. “Dediğim gibi bu uzun bir hikâye. Bu internet sitesine girmemin çok önemli olduğuna gözün kapalı inanamaz mısınız?”

Nola gözlerini kısarak “Neden?” diye sordu.

Bir an tereddüt ettim. Jessica polislere gitmememi söylemişti. Nola Kent’le ilgili bir şey dememişti. “Jessica benden girmemi istedi.”

Nola durakladı. “Arkadaş mıydınız siz?”

Yalan söylenecek anlar vardı hayatta. “Yakındık ama en iyi arkadaş değildik.”

“Sana şifreyi neden kendisi vermedi?”

“Bak. Bu internet sitesinde ne olduğunu okumam gerek. Jessica bana bir mesaj bıraktı ve siteye ulaşmamın başka bir yolu yok. Esasında bunlar onun son sözcükleri.”

Nola dizüstü bilgisayarımı kapattı. “Bu hiç de ikna edici değil.”

“Ne istiyorsun?”

“Hiç paran yok ki senin.” Bunu öylesine gerçekçi bir ifadeyle söyledi ki... Daha acımasız bir ifadeyle söyleseydi daha az canım yanardı.

“Senin de paraya hiç ihtiyacın yok ki,” dedim. Doğruydum bu. O da diğerleri gibiydi. Onlar gibi giyinip onlar gibi davranmayabilirdi ama ailesi New England’ın köklü zengin ailelerindendi.

Bu dediğim onu hazırlıksız yakalamışa benziyordu ve cevap vermeden önce tereddüt etti. “Tekrar başladığınızda beni takımına al.”

Ağzım açık kaldı. “Ama sen seçmelere bile gelmedin ki hiç.”

Boş, ifadesiz bir bakışla omuz silkti. “İlgilendiğimi söylemedim. Takıma girmek istediğimi söyledim.”

Ona ağzım açık baktım. “Benim o tür bir yetkim yok. O kararları antrenör veriyor.”

Nola azıcık bile ikna olmadı. “Yeterince söz hakkın var.”

“Bunu yapmak için çok sıkı çalışmış birini takımdan çıkarmam gerekir,” dedim.

Yavaşça “İşte benim sana teklif ettiğim seçenek de bu,” dedi.

Bu dediğini kafamda evirip çevirdim. Yeterince söz

hakkm vardı. Kaptan olarak, takımı ben yönetiyor sayı-
lırdım. Bates'te öğretmen ve antrenörler, öğrencileri ku-
luplerin sorumluluk ve liderliğini üstlenmeye teşvik eder-
lerdi. Yerimi hak ederek kazanmış birini çıkarma fikrin-
den hiç hoşlanmamıştım. Öte yandan Nola'nın yardımına
da ihtiyacım vardı. İstemeye istemeye ona elimi uzattım
ve soğuk parmaklarıyla elimi sıktı.

"Muhteşem. Her zaman harika olmak istemişimdir,"
deyip alaylı bir ifadeyle bana baktı. "Artık harika olabili-
rim, değil mi?"

Dizüstü bilgisayarımı tamamen kontrolü altına alma-
sına tedirginlikle izin verdim. "Hiçbir pencereyi kapat-
ma," dedim.

"Anladım." Bilgisayarı açtı ve tuşların üstünde par-
maklarıyla hafifçe ritim tuttu. Sonra yeni bir pencere açtı
ve bir şey indirmeye başladı.

"Hoop!" diyerek bilgisayara uzanmaya yeltendim ama
onu elimden kaçırdı.

"Rahatla. Jurassic işletim sistemini mahvetmeyece-
ğim. Her zaman kullandığım, şifre kırma konusunda çok
iyi bir program indiriyorum. Jessica oldukça gelişmiş bir
programcıydı ama insan beyni sadece belirli sayıda per-
mütasyonları kurabilir..."

"Tanıyor muydun onu?"

"Sadece bilgisayar derslerinden. Hiç konuşmadık," de-
yip programı çalıştırdı ve telaşla bir şeyler yazıp sonra
zafer kazanmışçasına bana döndü. "Gördün mü?"

Ekranı *'Labrador'* sözcüğü parlak bir hâlde belirdi.

Nola'ya dikkatlice baktım. "Benim şifrelerimi de bu
kadar kolay çözebilir misin?"

Bilgisayarı bana geri verdi. “Bilmek istemiyorsan sorma.”

Tekrar bloga tıklayıp şifreyi yazdım. Bir fırın açıldı ve içinden kıpkırmızı harflerle tekrar blogun ismi belirdi: *İntikam Bir Yemektir. Düşmanlarınızı Alt Etmeniz İçin Enfes Bir Rehber*. Başlığa tıkladım ve altta altı kategori belirdi: *Aperatif, başlangıç, ana yemek, tat nötrleştirici, meze, tatlı*. Aperatife tıkladım ve *Yanmış Tai Tavuk** tarifinin yanında yanmış bir tenis topu resmi belirdi. Aynı anda, 24:00:00’a kurulu bir fırın zamanlayıcısı ortaya çıktı. Anında geri saymaya başladı. Zamanlayıcıya tıkladım ama onu durdurmanın ya da değiştirmenin hiçbir yolu yoktu.

Nola birkaç tane komut girmeyi denedi ve omuz silkti. “Belki de internet adresi sadece yirmi dört saat aktif kalıyordur. Olabilir mi?” Ama öyle olmadığını bilecek kadar akıllıydım. Bu, görevi tamamlamak zorunda olduğum süreydi.

Bir sonraki tarife tıkladım ama bir hata mesajı çıktı: *Fırın kullanımda. Zamanlayıcı sıfırlanınca mutfağı tekrar ziyaret et.*

Nola “Çok tatlı,” dedi.

Tarifi incelerken gülümsemeye başladım. Bu bir şaka olmalıydı.

*Bir tavuk al, kırmızı beyaz
İyice ölene dek onunla alay et
Ona üç buçukluk bir not ortalaması yapıştır
Hala yaşıyorsa yak
İçini Sharapova’nın utancıyla doldur
Onu dışarı çıkar ve alevleri izle.*

* Tayland’a özgü, Tayland usulü anlamlarına gelen İngilizce ‘Thai’ sözcüğü ve özel isim olan Tai ile yapılan bir kelime oyunu. (ç.n)

Nola bana göz ucuyla baktı. “Ben şiir betimlemeleri konusunda usta falan değilim ama görünüşe göre Jessica’nın Tai Carter için bazı büyük planları varmış. Tai ona ne yaptı ki?”

Kaşlarımı çattım. “Birbirlerini pek tanıdıklarını sanmıyorum,” dedim. Cesedi bulduğumuzda Tai onun adını bile hatırlayamamıştı. Adını bilmediğiniz birine ne kadar zarar verebilirdiniz ki?

Nola omuz silkti. “Şiirler migrenimin tutmasına neden oluyor. Her şeyin aslında başka bir anlam ifade edişi de. Yani en azından Bay Hannigan için öyle. Ama şiire başlıktan başlayarak, Hannigan usulü satır satır bak,” derken İngilizce öğretmenimizin hafif İrlanda aksanıyla konuşarak bir parmağını yazının altında gezdirdi. Öğretmeninki gibi sert ellere sahip olmaması talihsiz bir durumdu çünkü öyle olsaydı bu rahatsız edici betimlemeyi yumuşatabilirdi. Nola’nın parmakları ince ve narindi. Tırnaklarına parlak koyu mor renginde oje sürülmüştü ve dizüstü bilgisayarımın yaydığı mavi ışık, ekrana bakarken onu daha solgun ve ince gösteriyordu.

“Yanmış Tai Tavuk,” diye okudu. “Tai yanlış yazılmış. Tabii aslında sizin kızı kastetmediyse. Yanmış... Bu bir yemek blogu ama intikam konulu. Öyle değil mi? Bir de tavuk var. Yine yiyecek ama aynı zamanda da korkak.”

“Tai korkak değil,” dedim.

Nola bana ilgi dolu bir ifadeyle bakarak “Aa öyle mi?” diye sordu.

Arkadaşlarımı onca kişi arasından Nola Kent’e karşı savunmak zerre kadar ilgimi çekmiyordu. “Güven bana,” dedim.

Nola hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Gözlerini abartılı bir şekilde devirerek "Peki," dedi. "Sana güvenmiyorum." Bir sonraki satıra geçti. "*Bir tavuk al, kırmızı beyaz.*" Bunlar çok bariz Bates'in okul renkleri. *'lyice ölene dek onunla alay et.'* Şimdi ben onu senin kadar iyi tanımıyorum ama can dostunun hazır cevap olmak gibi bir ünü yok mu?"

Sırıtarak "Var," dedim. Tai sadece komik değildi, aynı zamanda inanılmaz zekiydi. Bu özelliği, sizinle ilgili işneleyici gözlemlerini dile getirdiğinde durumu çok daha acı verici bir hâle getiriyordu. Gelecekteki Tina Fey ya da Amy Schumer olacaktı. Bu konuda hiçbir şüphe yoktu. Ama Tina Fey bile lisede kötü bir kız olduğunu itiraf etmişti. Tai'ye kötü falan demek istediğimden değil, sadece, gerçek insanın canını acıtiyordu. Özellikle de insanlar o gerçeğe güldüklerinde. Tai bu konuda son derece eşitlikçiydi; herkesin sırası gelirdi. Bense daima borçlu durumda kalırdım. Bana faydası da oluyordu bunun. O, borçlu rutinine başladığında, buz gibi ürperten bir mide bulanması sarıyordu içimi ama herkes payını alırdı. Boyu 1.80 olduğu ve ismini doğru telaffuz edemeyen öğretmenleri düzeltmek dışında konuştuğunu asla duyamayacağınız kadar utangaç olduğu için Lada Nikulaenkov'a Hodor takma adını taktığımda insanlar gülmüşlerdi. Ama Tai, giydiğim kıyafetleri almaya maddi durumumun yetmeyeceği gerçeğine dikkat çektiği her seferinde zoraki bir ifadeyle gülümsemeseydim bunu yapmayı başaramazdım. Eğri oturalım, doğru konuşalım.

Nola "Ayrıca V. Henry Hannigan'ın geçen ay sürekli bahsedip durduğu şu tahammül edilmez alaycılık mese-

lesi de var. Tenis topları, değil mi?” dedi.

“Aman Tanrım!” Ben genelde sınavlar için beynimi tıka basa doldurarak çalışır ve sonra da bilgilerin zihninden boşalmasına izin verirdim. Ama *Shakespeare* tenis toplarının bahçede oraya buraya çarparak çıkardığı sesi taklit etmek için tekrar tekrar İngilizce *mock*, yani *alay etmek* kelimesini kullanmıştı. “O zaman Jessica şiir-den gerçekten hoşlanıyormuş sanırım.”

Nola tek kaşını kavisli bir şekilde kaldırarak “Ya da Bay Hannigan’dan,” dedi.

“Dur.” Birdenbire Jessica’dan, hakkında çene çalmakta özgür olduğumuz bir sınıf arkadaşımız gibi böyle rahatça bahsettiğim için utandım. Bir öğretmenden hoşlanıyorsa ne olmuştu ki? Birini seçmek zorunda kalsaydınız Hannigan en bariz seçenek olurdu. Bates’e bu yıl yeni gelmişti. Aşırı seksiydi ve zaman zaman flört eder gibi tavırlar sergiliyordu. Flört etmenin ötesine geçtiğine dair dedikodular vardı ama kanıt yoktu. Ben buna inanmıyordum. Ama o aksan var ya... Tekrar *yemek tarifine* döndüm ve bir sonraki satırı okudum. “*Ona üç buçukluk bir not ortalaması yapıştır.*” Bu Tai’nin genel not ortalamasıydı ve herkesçe bilinen bir bilgiydi. Genel not ortalamaları bizi motive etmek ya da utandırmak için Büyük Salon’un duvarına asılıyordu.

Nola “*Hala yaşıyorsa yak*” diye okumaya devam etti. Bana baktı.

“Yakmak hakaret etmek demek. Bu Tai’nin uzmanlık alanı. Komikle incitici arasındaki çizgiyi belirsizleştirmek de.”

“Yakmanın alay etmekten ne farkı var ki?”

"Alay bir meşgale ama yakmak ölümcül bir şey."

"Sonra bir de *Sharapova'nın utancı* var. Kulaga kötü bir belediye tiyatrosu ismi gibi geliyor."

"Gerçekten mi? Maria Sharapova büyük bir tenis yıldızı. Birkaç yıl önce doping aldığı için geçici olarak maçlardan men edildiğinde büyük bir skandal olmuştu. Ama karışık bir durum bu, çünkü aldığı ilaç yasal bir ilaçtı."

"Her neyse. Daha az umurumda olamazdı herhalde. Bundan benim anladığım, senin kız Tai'nin Sharapova'nın yaptığını yaptığı. Asıl soru şu: Jessica bunu nasıl biliyordu?"

"Yani eğer bu doğruysa, Jessica'nın burada bahsettiği şeyi öğrenmek için yapması gereken tek şey Tai'nin e-posta hesabına izinsiz girmek olurdu, değil mi?"

Kimse izlemiyormuş gibi dans et.

Nola kafa sallayarak onayladı. "Jess sağlam bir kod yazarıydı. Onun geliştirdiği bilgisayar becerileri ve eğitim programları çok esashydı."

"Ama ben Tai'nin bunu yaptığına inanmıyorum. Bizim gibi insanlar uyuşturucu kullanmazlar. Bu otomatik olarak uzaklaştırmayla sonuçlanır."

Nola bana düşünceli bir ifadeyle gülümseyerek "Sizin gibi insanlar mı?" diye sordu.

Yüzümün ısındığını hissettim. "Tai bir gün profesyonel lige çıkabilir. Arkadaşlarımda da benim de kaybedecek çok şeyimiz var."

Nola "Önemli biri olmak ne kadar da can sıkıcı bir şey," dedi.

Abimi düşündüm. Ölümünden sonra, gazete haberleri onun sporda elde ettiği başarılarla odaklanmış ama iyi ya da kötü, ne tür bir insan olduğuna hiç bulaşmamışlardı.

Megan'ın ölümüne çok daha farklı yaklaşılmıştı. O yıldız bir sporcuyu ya da prestijli bir kolejdeki bir öğrenciyi değildi. Haberler çıktı ama onun başarılarından, umutlarından ve hayallerinden, yani onu özel yapan hiçbir şeyden bahsetmediler. Sadece ona ne olduğundan bahsediyorlardı.

“Bizim kaybedecek çok şeyimiz var. Bates altın bir bilet. Onu bir kenara atmaz insan,” dedim.

Güneş dışarıda batmaya başladı ve pembe turuncu ışınlar tavan arası penceresinden içeri sızıp Nola'nın solgun suratını aydınlatarak gözlerinin ışıldamasına neden oldu. “Peki Jessica neden attı?”

Gidip Tai'yi bulmadan önce, *Gatsby* kostümünü bırakmak için Brie'nin odasına uğradım. Kapıyı çalmadan önce meşgul olup olmadığına dair belirtileri dinlemek için dışarıda durakladım ve boğuk kıkırdama sesleri duydum. Justine ziyarete gelmişti demek. *Harika*. Elbisenin kumaşının narın, ipeksi katlarını düzelttim ve onu kapının yanındaki cilalı parke zemine bıraktım. Sonra da merdivenlere yöneldim. Her daim ödünç alan -ara sıra da çalan- üniformalarımızı çıkarmaya izinli olduğumuz saatlerde gardırobunu oluşturmak için arkadaşlarına, tanıdıklarına, hatta rastgele diğer öğrencilere güvenen kişi olmaktan nefret ediyordum. Ama gerekliydi bu. *Gatsby* kostümü benim giydiğim en sıra dışı şeylerden biriydi. Kumaş tenimin adeta elektiriklenmesine neden olmuştu. Daisy Buchanan olmak heyecan vericiydi. Şık, seksi ve biraz da tehlikeli. Onu Brie'ye geri verdiğim için üzgündüm ama geri verilmesi unutulamayacak kadar göze çarpan bir parçaydı.

Dışarı çıktığımda güneş adeta gölün üstüne kanıyor, birbirine dolanmış dal yumaklarının arasından capcanlı

turuncu ve kırmızı renkler saçarak sonbaharın ilk demlerinin geldiği algısını yaratıyordu. Şapelin çanları tanımadığım bir melodiyle çalarken, avludan spor salonuna doğru gidiyordum. Arkama, merkez kampüsün silüetine doğru baktım. Gün batımında nefes kesiciydi. Gotik mimarisi, uzun, ince kuleleri ve acayip Elizabeth dönemi binalarıyla birinci sınıf bir üniversiteyle Hogwarts karışımı bir şey gibi.

Tai gittikçe azalan gün ışığında, tenis kortunda tek başına antrenman yapıyordu. Okulun kapalı kortları vardı ama bütün okullarda olmadığı için Tai her türlü hava koşulunda antrenman yapmaktan hoşlanırdı. Zarafetle öne doğru atılıp, yay gibi eğilerek topa vururken bedeni mükemmeldi. Korta yaklaştıkça göğüs kaslarım gevşedi ve refleks olarak omuzlarımın da rahatladığını hissettim. Tai'nin doping yapmak için hiçbir nedeni yoktu. Takımın geri kalanından o kadar üst seviyedeydi ki onu antrenman yaparken izlemek utanç vericiydi aslında. Yine hayal kırıklığına kapıldım. Neden bu kadar iyiydi ki?

Ellerimi kaldırıp tel örgüye koyarak bir zombi gibi hırladım ve Tai aniden dönüp tenis raketini bana fırlattı.

“Ne halt ediyorsun Kay? Bir anlığına senin şu göldeki kız olduğunu sandım,” deyip nemli saçlarını at kuyruğundan çıkarıp parmaklarıyla taradı. Üstünde, Bates kırmızısıyla süslenmiş kusursuz beyaz bir tenis forması vardı.

Bu da yüzümdeki gülümsemenin kaybolmasına neden oldu. “Çok erken tabii.”

“Gizlice karşıma çıkma benim,” diyerek raketini geri aldı ve çizik var mı diye inceledi.

"Akşam yemeği yemek ister misin?"

Suratını ekşitti. "İnsanlar ağlayacaklar ve anneleri ölmüş gibi aşırı duygusal davranacaklar."

Tipik Tai. Annesi, o lise birinci sınıftayken ölmüştü ama bu cümleyi sakın bir yüz ifadesiyle telaffuz ediyordu. Bir granı bile sempati göstersem öfkeden deliye dönerdi. Koluna şakayla yumruk attım. "Birisi öldü gerçekten."

"Ama önemli biri değil."

"Ben ciddiym Tai."

Gülümsedi. Dudakları keskin, asimetrik bir V şeklini aldı. Tai'nin, saçlarını her zaman geriye doğru çekilmiş gibi gösteren gergin bir teni vardı. Saçları, açık bir hâlde yüzünü çevrelerken bile. Ayrıca keskin bir burnu ve çenesi, makyaj yapmadığında görünmez olan çok açık renkli kirpikleri ve kaşları vardı. "Ciddiyim ben. Arkadaşları üzülmüyor olmalı. Ama ben o kızı hatırlıyorum. Bates'ten arkadaşları yoktu. Buranın yerlisiydi."

"Zengin olmadığı için kötü hissetmiyor muyuz yani?"

Tai gözlerini devirdi. "Ben öyle demedim. Jessica Lane bir hırsızdı."

Kahkaha attım. "Okuduğum her şey onun adeta Rahibe Teresa olduğunu söylüyor."

"Ama öyle değildi işte. İlk yıl aynı katta yaşadık ve annem Provence'tan çok güzel bir kutu dolusu özel tasarım sabun göndermişti."

"Jessica senin sabunlarını mı çaldı?"

Utangaç bir tavırla sırtıttı ama aslında üzgün olduğunu görebiliyordum. Annesinden çok sık bahsetmezdi. "Kanıtlayamıyorum ama sabunlar yoktu ve Jessica o sabunlardan kokuyordu. Annemi ondan sonra bir daha gör-

medim ya da ondan haber alamadım. O yüzden önemli sabunlardı onlar.”

Birlikte avluya ve yurlara yaklaşıırken koluna girdim. “Peki. Bir hırsızdı o.”

Tai bir an sessiz kaldı. “O yüzden ben de onun sabit disk sürücüsünü çaldım.”

“Neden?”

“Geri verdim ama ödevlerimizin teslim edilmesi gereken tarihten sonra.” Ofladı. “Birisi öldükten sonra insanın içini kemiren türden bir şey bu. Onlara yaptığı küçük küçük yanlışları hatırlıyor insan. Hak etmiş olsalar bile.”

Bir rüzgâr eserek atkımın yüzüme doğru uçmasına neden oldu ve kolumu kolundan çekerek onu düzelttim. *Ya şimdi ya da hiç. Sor işte.* “Tavsiyene ihtiyacım var,” dedim.

Yanlış yönlendirme yapıyordum. Yanlış yönlendirme bazen gerekliydi.

“Tabii.”

Derin bir nefes aldım ve kampüste etrafa bakındım. Güneş ufkun hemen altına inmiş, bahçenin Gotik mimarisinin arka planını kadifemsi bir maviye boyuyordu. Taş yol boyunca sıralanmış sokak lambalarının yaydığı ışıklar yumuşak, parlak bir sarı tonundaydı: Yüzlerce ateş böceğiyle dolu kavanozlar tepemizde sallanıyormuş gibi. “Performansını artıracak bir ilaç almayı düşünür müydün hiç?”

Tai lütfeder gibi bir ifade takınarak açık mavi gözleriyle beni şöyle bir süzdü. “Kim düşünmezdi ki? Yakalanmayacaksan daha uzun süre ders çalışabilmek için kahve içmekten bir farkı yok,” dedi.

Nefesim sıkıştı ve telaşımın kaygısını gizlemeye çalıştım. Cevabı pek iyiye işaret değildi. "Birazcik farklı," dedim.

"Mesela Meldonyum, yani Maria Sharapova'nın aldığında yakalandığı ilaç. Tamamen yasal."

"Amerika'da değil," derken ellerimi cebime soktum. Nasıl rahat davranılacağını unutmuştum. Eller en büyük engeldi. Onların yapacağı hiçbir şey yoktu. Futbolu seçmenin en zor yanı da buydu. Refleks olarak topu yakalamak, yüzümü korumak, ellerimi kollarımı yanlara sallamak geliyordu içimden. Eller bizim çok ağır basan bir parçamızdı. Bizi ele veriyorlardı.

"Rusya'da her zaman yazılan bir ilaç. Tek yaptığı kan dolaşımını arttırmak. Bu da egzersiz kapasiteni artırıyor."

"Evet ama yasaklanmasının bir nedeni var. Sana avantaj sağlıyor."

Tai yürümeyi bırakıp gülümsemeyen bir ifadeyle bana döndü. "Tavsiye aramıyorsun sen."

Ofladım ve gözlerinin içine baktım. "Ne dememi istersin?"

"Hiçbir şey. Bu konuda konuşmayacağım," diyerek yanımdan ayrılıp yürümeye başladı.

"İtiraf etmen gerek."

Aniden bana döndü. Gözleri lambaların ışığında ay kadar kocaman açılmıştı. "Efendim?"

"Birisi biliyor. Bu durumu düzeltmem için bana şantaj yapmaya çalışıyorlar ve bunu önce sen düzeltirsen daha iyi görünmeni sağlar."

Yüzü bembeyaz oldu. "Daha iyi görünmek mi? Sıfır tolerans politikası var. Uzaklaştırılırım. Sana söyledim çünkü sana güvendim ve senin de oyununu daha iyileş-

tırmeye ihtiyacın olduğunu biliyorum. İlk başta benden yardım istediğini sandım.”

Ağzım, üstünde yürüdüğümüz kuru yapraklarla dolmuş gibi hissettim. “Hayır. Yardım istemiyordum. Özür dilerim.”

“Georgetown’la mı ilgili bu? Hemen arayıp onları reddederim. Biz aynı spor dalında bile yarışmıyoruz ki Kay. Bunu anlıyorsun, değil mi?”

“Onunla ilgili değil. Sana gerçeği söylüyorum ben.”

Kafasını iki yana salladı. “Vay canına Kay! Başarım karşısında kendini tehdit altındaymış gibi hissettiğini biliyorum ama bu bambaşka bir seviye.”

“Ya da belki de sen kaybetmekten, adil yarışamayacak kadar çok korkuyorsun.” Birkaç kişinin pencerelerini açtığını görebiliyordum ve sesimi alçalttım. “Ben çok ciddiylim. Birisi biliyor. Benim nasıl öğrendiğimi sanıyorsun ki?”

Üstüme yürüyüp bana tepeden bakarak “O zaman isim ver. Yoksa senden bilirim,” dedi.

Kafamı iki yana salladım. “Elimden gelseydi söyledim ama elinde bana karşı da bir şey var. Durum kötü diyorsam inan bana. Lütfen Tai. Eğer itiraf edersen okul hoşgörülü davranabilir.” Birçok yalan vardı, kendini korumak için söylediği yalanlar ve uyuşturucu yalanları.

“Bana bir şey olursa suçlusu sensin,” dedi. Sesinde yalvarır gibi bir ifade vardı.

Yemekhaneye doğru yürümeye başladım tekrar. Tek bir şey daha söylerse göz yaşlarına boğulacağımı biliyordum ama devam etti.

“Peki ama Kay... Bana ne olursa olsun, sen de Bates’ten şeref öğrencisi olmadan, bursun ve geleceğin olmadan ay-

rilacaksın ve doğruca, buraya gelmeden önce sürünerek içinden çıktığın delige geri döneceksin. Ben atılabilirim ama yine de gelecek sene en iyi iki üniversiteden birine gideceğim. Baksana ya, sen de benim kıyafetlerimi ödünç almaya ve Brie'ninkilerin üstüne yatmaya bu kadar çok zaman harcamasaydın, belki gerçekten bir tehdit olabilirdin."

Yavaşça yüzümü ona döndüm. Düşüncelerim, birini bile yakalayıp idrak edemeyeceğim kadar büyük bir hızla zihnimde akıp gidiyordu. *Bir şey söyle. Hiçbir şey söyleme. Mahvet onu. Affet.* Alçak sesle "Ben gerçekten de bir tehdidim," dedim. Tahmin bile edemezdi.

Yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim kalana dek üstüme yürüdü. "Herkesin kendi öncelikleri var. Benimki başarılı olmak ve kendim için bir isim yaratmak. Seninkisi de kılık değiştirip seks yapmamak."

Böylece kılıçlar kuşanılmıştı.

Akşam yemeğinde bütün yemekhaneye bir kasvet havası çökmüştü ve kimse pek konuşmuyordu. Cumartesi akşamları her zaman oldukça sessiz olurdu çünkü üst tabakadan kızların çoğu kampüs dışında yemek için önceden izin alırlardı ama bu akşam neredeyse herkes dayanışma adına okulda kalmıştı. Yurt annemiz Bayan March, kıpkırmızı suratı ve kanlanmış gözlerine bakılırsa bütün gün ağlamıştı. Sessizce bir köşede oturmuş, çatalıyla yemeğini dürtüyordu. Yanına gidip bir şey söylemem gerekiyormuş gibi hissettim ama söylenecek ne vardı bilmiyordum. Başınız sağ olsun demenin duruma uygun düştüğünden emin değildim çünkü ölen tam olarak

onun yakını sayılmazdı. Yönetim ve personel her zaman Bates'in bir aile olduğunu söylerdi ama aslında değildik. Daha ziyade bir takım gibiydik ama o bile tam anlamıyla doğru değildi. İki takımdık biz. Fakülte yönetimi ve personel bir takım, öğrenciler de başka bir takımdı. On-
dan sonrası çok daha karmaşık bir hâl alıyordu. Bunu iki yıllık bir takım kaptanına özgü, ölçülü bir yetkiyle söylüyorum. Antrenörlerin, siz sahada deli gibi koşturarak tekmeler atan ya da havaya darbeler indiren bir bebek olduğunuzdan beri zihninize kazıdıklarının aksine, her takım üyesi çok önemli değildi.

Bu nedenle takımdan çıkarılanlar oluyordu, saha kenarındaki banklar bu yüzden vardı; bu nedenle tüm sezonun yanı sıra yaz boyunca, sezon aralarında, sezon öncesinde, önemli bir maçtan önceki gece uykunuzda daimî bir başarısızlık korkusu hissederdiniz. Bir takım kaptanı olarak bile kötü kararların insanı batırabileceğini ve göz açıp kapayıncaya dek öneminizi yitirebileceğinizi bilirdiniz. Hatalar önemliydi. Jessica öğrenci takımının bir parçası olabilirdi. Ama ben onun kaybının acısını hissetmeyecektim. Bu yüzden de kötü hissediyordum. Kötüden de ziyade bir boşluk hissediyordum.

Tai'yle yaşadığımız felaket kavganın ardından tek başıma oturup, daha fazla tatsızlık çıkarmaktan kaçınmaya karar verdim. Arkadaşlarım bu akşam Tai'nin nezaretinde olabilirdi. Başka bir mücadele daha verecek kadar enerjim yoktu. Yemekhanenin yuvarlak meşe masaları altı kişilikti ve çoğu tam doluydu. İnsanlara yanıma arkadaş aramadığım mesajını vermek için beş tane boş tabak alıp oturduğum masaya yerleştirdim. Futbol takı-

mından birkaç arkadaşım yanımdan geçerken sempatik tavırlarla el salladı. Yas tuttuğumu sanan birkaç üçüncü ve ikinci sınıf öğrencisinden de kısık sesli bir “Çok üzgünüm” cümlesi işittim. Huzurumu bozabilecek bir şey olmamıştı. Ama birkaç dakika sonra, bir çift kol belime dolandı ve Brie’nin yanağını yanağımda hissettim.

“Nasılsın canım?”

Kötü hisler dağıldı ve kafamı kaldırarak ona gülümse-dim. “Berbat. Justine gitti mi?”

Karşıma oturdu. “Provası var. Easterly’de hayat devam ediyor. Bu arada bahçede Tai’yle kavga ettiğini duydum.”

Elimi ağzıma götürerek ofladım. “Tabii. Bahçede Tai’ye saldırdım. Bir şamdanla.”

Brie öne doğru yaklaştı. Gözleri adeta ıslıl ıslıl parlıyordu. Brie’nin karamelli ve deniz tuzlu siyah çikolatadan daha çok sevdiği tek şey dedikoduydu. “Kay,” derken adım-baştan çıkarıcı bir şekilde bastırarak söyledi ve gözle-rim dudaklarına gitti.

“Tai doping yapıyor,” diye yumurtladım birden.

Brie parmaklarıyla masada ritim tuttu ve alt dudağını ısırarak “Emin misin?” diye sordu.

“Şüphesiz.”

“Sana yalancı demiyorum ben... Ben sadece... Bu, Tai’nin yapacağı bir şeye benzemiyor.” Bana inanmadı. Onu suçlamıyordum. Başta ben de inanmamıştım.

“Ama bu yapmadığı anlamına gelmiyor.”

Neşeyle “Hadi avukatçılık oynayalım,” diye teklif etti. Bu, Brie’nin en sevdiği oyunlardan biriydi. Böylece ne kadar zeki olduğuna dair gösteriş yapma fırsatı yakalıyordu ve bunu eğlenceli hale getiriyordu. Onun fikrine göre, gerçek

ve adalet doğal olarak açığa çıkardı. Genelde de o kazanırdı.

“Peki.”

“Sen davacı ol, ben de savunacağım.”

“Tamam.” Zor olacaktı bu. Brie’ye intikam blogundan bahsedemezdin ve başka hiçbir kanıtım yoktu. “Tai Carter, Bates Akademisi’nin en yetenekli tenis oyuncularından biri. Karşılaştığı her oyuncuyu alt ediyor. İnanılmaz doğal bir yeteneği olduğuna şüphe yok. Ama bunu destekliyor. Elimde fiziksel kanıt yok ama elde edebileceğimden oldukça eminim. Asıl gerçek şu ki; Tai meldonyum, Maria Sharapova’nın iki yıl uzaklaştırma almasına neden olan performans arttırıcı ilacın ta kendisini kullandığını itiraf etti. İtiraf da bütün kanıtlar arasında en mahkûm edici delildir.”

Brie’nin ağzı açık kaldı. “Savunma makamının başka sorusu ve yorumu yoktur. Ama nereden anladın?”

“Göndereni belirsiz bir e-posta sayesinde.”

“Ürkütücü bir şey bu. Gönderenin tenis takımından biri olduğu çok bariz. Ama neden sana gönderdiğini merak ediyorum. Onu neden şikâyet etmedi ki?”

“Onu benim şikâyet etmemi istiyor. Etmezsem, o edecek.”

“Ne yapacaksın?”

Omuz silktim. “Ona kendi kendine teslim olmasını söyledim. Öyle yaparsa ona karşı hoşgörülü olmaları daha olası. Sözde saldırım tamamen bundan ibaret. Sonra da bana karşı öfkeden kudurdu.”

Brie göz ucuyla *bizim* masamıza baktı. Arkadaşlarımızın geri kalanı kafa kafaya vermiş fısıldaşıyorlardı. Tricia bana sitemkâr bir bakış attı. “Bu işin sonu iyi olmayacak.”

Brie'ye intikam blogundan bahsetmeyi çok istiyordum. Bu sadece başlangıçtı. Ama onu da bu işe bulaştırma riskini göze alamazdım. Daha genel konuşmaya karar verdim.

“Tai'nin Jessica'yı tanıdığını biliyor muydun?”

Brie tek omzunu kaldırdı ve çenesini eline yasladı. “Tanımadığını söylemişti.”

“Tai onun sabit disk sürücüsünü çalmış ve bir ödevini geç teslim etmesine neden olmuş.”

“Ne yani? Bunun arkasında Jessica'nın olduğunu mu düşünüyorsun? Ne zaman aldın bu e-postayı?”

“Bugüne kadar açmamıştım.”

“Ve göndereni belirsizdi,” derken ürperdi. “Bu zamanlama çok talihsiz oldu. Tai biliyor mu?”

“Jessica onu daha önce tehdit ettiyse de Tai bu olayın ikisinin ötesine geçeceğini düşünmemiş. Ben bahsedince tamamen hazırlıksız yakalandı ve benim bunda yanlış bir şey olduğunu düşünmeme de şaşırmışa benziyordu. Ama sanırım onu bu yola ben soktum.”

Brie “Bütün bunlar aramızda kalsın,” derken bitkin bir hâlde alnını ovuşturdu. Yumuşak bir sesle “Tai bitti sayılır. Başka bir çıkar yolu olduğunu sanmıyorum. Sen haklısın. Kendisi teslim olsa daha iyi olabilir. Belki de ben onunla konuşursam olabilir,” deyip birdenbire bana döndü. “Başka kimseye söylemedin değil mi?”

“Tabii ki de söylemedim.” Nola'nın bildiğini öğrenirse küplere binerdi. Zaten beni asla affedecek falan da değildi. Orası ayrı.

“Çünkü Tricia ve Cori seni tahrik edeceklerdir. Özellikle de Maddy,” diyerek hortlak gibi bir surat ifadesi takındı.

“Maddy'yi neden sevmiyorsun?”

Brie kaşlarını kaldırarak “Söylemediğim lafları söylemişim gibi yapma,” dedi. Tepemden geriye doğru bakıp munazara kulübü üyelerine el salladı. Onlar, kampüste uniformalarını çıkardıklarında takım elbise giyen gruptu. Onlara bakmak başımı ağrıtyordu.

Tereddüt ederek “Bana mı öyle geliyor? Yoksa herkes zor zamanlarda Maddy’ye karşı biraz cephe aldı gibi mi geliyor?” dedim.

Gözlerini tekrar bana çevirdi. “Cephe mi?”

“Yeni takma isminden pek hoşlanıyor gibi görünmüyor.”

Brie kafa sallayarak onayladı. “Artık Tai’nin endişelenmesi gereken daha önemli şeyler olduğu için belki de insanlar o ismi kullanmayı bırakır.”

“Adı Çıkmış E.T. miydi? Neydi?”

Brie kahkahalara boğuldu. “Daha çok T.I. sanırım. Maddy pek de hip-hop düşkünü biri sayılmaz.”

“Adı Çıkmış T.I. da ne?”

Brie’nin gülümsemesi soldu. Acele acele “T.I.” dedi. “Amerikalı bir rapçi ve oyuncu.”

“Bunun Maddy’yle ne alakası var?”

“Tai’ye sor.” Brie oflayarak kalp şeklindeki suratını eline indirdi. “Takma isimlerden nefret ediyorum. Maddy konusunu kapatabilir miyiz?”

Brie’yi bazen anlayamıyordum. Hiç düşmanı yoktu ve biri hakkında nadiren kötü konuşurdu. Ama konuştuğunda da, bu her zaman en son tahmin edeceğim kişi ile ilgili olurdu ve bunu öylesine lafı dolandırarak yapardı ki o kişinin onu kızdırmak için tam olarak ne yaptığını asla çözemezdim. Sanki ellerini kirletmek zorunda kalmamak için beni dürtüyormuş gibiydi. Bu akşam bu oyunu oyna-

mayacaktım. Neyse ki oynamak zorunda da değildim.

“Polis şu ana kadar seninle tekrar irtibata geçti mi?”

Bir an kafam durdu. “Polisi aramadım.”

“Güzel. Çünkü bunu yapman tuhaf olurdu, suçlu görünmen anlamında tuhaf... Sadece sakın davran.”

İntikam sitesinden değil de olay yerindeki polis memurundan bahsettiğinin farkına vardım.

“Yani o kadın polis irtibata geçecek mi sence?”

Brie kafa sallayarak onayladı. “Tek görgü tanıkları bizdik.” Yüz ifadem polisle yüzleşmek konusunda tam olarak nasıl hissettiğimi yansıtıyor olmalıydı çünkü Brie tepkisini bir kenara itip gözlerimin içine baktı. “Dediklerimi tekrar et: Ben hapse girmeyeceğim.”

Top yaptığım pipet ambalaj kağıdını ona attım. “Sen hapse girmeyeceksin.”

“Her birimizin olay yerinden başka bir yerde olduğumuza dair kanıtımız var.”

“Pek de sağlam bir kanıt sayılmaz,” diye belirttim. “Dans ve gölden önce yarım saatliğine ayrıldık. Tricia erkek arkadaşına telefon etti. Tai daha çok içki almaya gitti. Ben seksi botlarımı çıkarmaya gittim.”

Brie gözlerini devirdi. “O zaman hepimiz şüpheli olduk. Bir cinayet varsa tabii. Ama yok.”

“O zaman neden hâlâ araştırıyor olsunlar ki?”

“Çünkü yirmi dört saatten kısa bir süre önce oldu Kay. O polis memuru bizi tekrar ararsa olay sırasında hep birlikte olduğumuzu söyleriz. Sorun çözüldü.”

“O zaman bu bilginin herkese gitmesini sağla Brie,” derken tereddüt ettim. “O polis memuru beni biraz ayrı tutuyormuş gibi gelmedi mi sana da?”

“Seni paranoyak. Her neyse sana bu soruşturmayı fazla ciddiye almamanı söyledim,” deyip, sandalyesini geriye iterek yemekhanenin diğer tarafına doğru baktı. “Ben gidip Tai’yle konuşacağım.”

Onun baktığı yere baktım ve yemekhanenin kenarındaki bir bankta yatan Nola’yı gördüm. Dizüstü bilgisayarı göğsünde açıktı. Ayakkabısız ayaklarından birini selam vermek niyetiyle tuhaf bir şekilde sallarken eteğinin altındaki şal desenli siyah külotlu çorap göründü.

Brie kafası karışmış bir ifadeyle bana baktı.

Ben de çatalımı Nola’ya sallayarak Brie’nin gözlerine bakmaktan kaçındım. “Ödev için yardım aldım,” dedim.

“Neden bana sormadın?”

“Sen gerekli becerilere sahip değilsin,” deyip cilveli bir ifadeyle sırtıttım.

“Öyle mi?” Nola’ya bir kez daha baktı. “İlginç.”

“O kadar da tuhaf değil.”

“Ne zamandan beri?”

“İnsanlara daha iyi davranmamız gerektiğini söyleyen sendin.”

“Nekro’ya mı?” diye fısıldadı.

Nola’nın bunu duyacak mesafede olmadığından emin olmak için yemekhanede etrafa bakındım. “O takma ismi Tai buldu.”

“Sen de kullandın.”

“Sen de güldün.”

Yere baktı. “Komik değildi.”

“Ayrıca yıllar önceydi ve artık kimse öyle demiyor. Görünüşe göre senin dışında kimse. Nola’yla ders çalışmamla ilgili bir problemin mi var?”

Brie birdenbire kahkaha attı ve kendimi daha iyi hissettım. Onun gülümsemesini görüp de gülümsemeden karşılık vermemem fiziksel olarak mümkün değildi. Bi-yokımyasal bir şeydi bu. “Tanrım! Hayır. Sadece kötü hissediyorum. Bu senin açımdan bakıldığında tam anlamıyla bir çıkarıcılık,” diye belirtti.

“Öyle değil,” dedim. “Bir anlaşma yaptık. Ben...” deyip durakladım. Brie, antrenörümüzü Nola’ya futbol dersleri vermek için takımdan birini atmaya ikna etmemi onaylamazdı.

Hiç ikna olmamış gibi görünüyordu ama süt dolu bir bardağı kaldırıp benim bardağımla tokuşturdu. “Aferin Kay,” deyip düşünceli bir ifadeyle bir yudum aldı. “Ama o bilgisayar korsanına karşı gelersen sonun olur.”

İlerideki masada oturan Abigail Hartford konuşmayı bırakarak, seçtiği kelimeler için Brie’ye öfkeli bakışlar attı; sonra da kızarak hemen kafasını aşağı indirdi. İnsanlar Brie’ye öfkeli bakışlar atmazlardı. Fazla iyiydi. Ama utancından yerin dibine geçmiş gibi görünüyordu.

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” diye fısıldadı. Ayağa kalktı. “Tamam. Ben tekrar diğer masaya gideceğim.”

“Evet. Lafı açılmışken, Justine yarınki anma törenine gelecek mi?”

Brie kafasını iki yana salladı. “Onu buna maruz bırakmayacağım. Bu sabah kampüste olması bile yeterince kötüydü. O yas curcunasını tıka basa Irving Şapeli’ne doldurmayı bir dene.”

“Eğlenceli olurdu.”

“Neden sordun?”

“Ona Easterly’den, tiyatrodan bir çocuğu soracaktım.

Sen onu tanımazsın ama Justine kesin tanıyor.”

“Söyle bir bakalım seksi şey.”

“Tamam. Adı Greg. Uzun boylu. Kollarında dövmeleri, sınır bozucu bir tavrı var. Jessica’yı tanıyor olabilir sanırım.”

Brie sırtıtarak “Dünyadan öyle bihabersin ki çok tatlı bir durum bu. Ucube Greg, Jessica’nın erkek arkadaşıydı. Bunu ben bile biliyorum.”

Ses tonuna sinir olarak “Yani Jessica’yı sen de tanıyordun, birlikte aldığınız trigonometri dersinden daha fazlasını bilecek kadar,” dedim.

Brie’nın yanakları hafifçe kızardı. “Sadece Justine aracılığıyla. Bana sormak istediğin başka bir şey var mı?”

“Sanırım yok.”

Masanın üstüne doğru eğilerek her zaman taktığım arkadaşlık bilekliğiyle oynadı. Bu bileklik, kendime takmak için izin verdiğim eve ait birkaç hatıradan biriydi. İçine kalp mühürlenmiş, sade, süet bir şeritten oluşuyordu, bir yaz kampında benim için Megan yapmıştı.

“Tai konusunda endişelenme. Hepimiz o yollardan geçtik,” dedi.

Justine hakkında konuşmaktan bana dokunmaya geçişi, üzerime duygusal bir kamçı darbesi gibi iniyordu her zaman. “Ne?”

“Bazen pek iyi biri olmuyor. Yani kalbinde öyle değil aslında ama söylediği şeyler iyi değil. Her şeye komedi etiketi yapıştırıp insanların bunu sorun etmemelerini bekleyemezsin. Ben de onun söylediği bazı şeyler yüzünden ağladım.”

“Ne gibi?”

Kafasını iki yana salladı. “Onları tekrar etmeyeceğim. Asla.”

“Neden?”

Doğruca gözlerimin içine baktı. “Çünkü kavga edersek beni mahvetmek için tam olarak ne söylemen gerektiğini bilirsin o zaman ve o şeyleri söylersen arkadaşlığımızı yeniden canlandırma şansımız kalmaz.”

“Onun seni o kadar çok incittiğine ve senin hiçbir şey söylememiş olmana inanamıyorum.”

Ağzı tamamen kupkuru olmuş gibi yutkundu. “Sen de o çizgiyi aşmaya tehlikeli derecede yaklaştın Kay.”

Göz temasını kestim. *Yapamazdım.* “Ama Tai’yle sen hâlâ arkadaşsınız.”

Peçetesini masanın köşesine yerleştirip onu düzeltmeye ve gittikçe daha küçük üçgenler halinde katlamaya başladı. “Tai’yle işler bu şekilde yürüyor. Hepimiz bu duruma ayak uyduruyoruz. Hiçbirimiz daha iyi değiliz. Herkesin karanlık bir yüzü var.”

Tabağımı ittim. Midem burkuluyordu. İntikam blogunda benim adım da olabilir mi acaba diye merak ederken içimdeki panik daha da artmaya başladı. Tai’nin adı vardı ve ne de olsa aynı grubun parçasıydık. Ben de yer yer insanlarla alay etmekten ve onları küçük düşürücü şeyler yapmaktan sorumluydum. Özellikle de senenin başında ve deneme sezonunda, ama asla doğrudan kötü bir şey yapmamıştım.

Neredeyse asla.

O gece kapalı koşu parkurunda koşmaya gittim. Her zaman, etrafımı saran davetkâr çam kokuları eşliğinde, gölün kenarındaki yolda koşmayı tercih ederdim ama bu

akşam orada tek başıma koşamayacak kadar çok sarsılmıştım. Yurda geri döndüğümde karanlıkta telefonumu alıp Justine'in numarasını çevirdim. Telefonu açtı. Arka planda yüksek sesle çalan bir *Sia* şarkısı duyuyordum.

Telefona "Bekle!" diye bağırdı. Müziğin sesi kısıldı. "Selam Kay."

"Selam. Bir iyilik isteyecektim de."

"İyi misin?" diye sordu. Ses tonu yumuşak ama endişe doluydu.

"Evet. Tam gaz devam ediyorum. Sende Greg'in numarası var mı?"

"Newman mı? Weiss mı? Vanderhorn mu?"

"Ucube Greg," derken bu sözcükler karşısında yüzümü ekşittim.

"Bir sürü dövmesi, dudağında halka piercingi olan *Doktor Her Daim Öfkeli Bakan* mı yani?"

"Evet! O işte."

Justine kahkaha attı. "Bana rastgele bir takma isim söylemek yerine onu fiziksel olarak tarif edebilirdin."

"Affedersin. Brie ona öyle dedi de. Ben de bunun genel bir şey olduğunu sandım. Bana onun numarasını verebilir misin?"

"Bekle. İletişim listesine bakayım." Birbirine sürtünen kâğıt seslerini duydum. "*Yargılayan Bay Yargıcı*'ya niye ihtiyacın var?"

"Ona Jessica Lane ilgili birkaç soru sormak istiyorum sadece."

Sesi tekrar yumuşadı. "Ah tatlım, konuşmaya ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Ben iyiyim. Sadece her şeyi çabucak normale

döndürmek istiyorum. Soruşturmayı ilerletmek..."

"Al bakalım," diyerek numarayı bana okudu.

"Muchos'," deyip telefonu kapattım ve Greg'in numarasını çevirdim. Beş ya da altı kez çaldıktan sonra telesekretere düştü. Telefonu kapatıp tekrar denedim. Bu kez ilk çalışında açtı.

"Alo!" dedi. Sesi sinirli ve huysuz geliyordu.

"Selam. Ben Kay Donovan. Greg'i aramıştım da..." Soyadını bilmediğimi fark ederek gerisini getirmedim.

"Ben Greg Yeun. Şu an pek uygun bir zaman değil."

"Peki. Özür dilerim."

"Bekle. Kay Donovan mı?" Sesi sinirli çıkıyordu. "Numaramı nereden aldın?"

"Justine Baker'dan."

Yüksek sesle homurdandı. "Ne istiyorsun?"

"Sonra tekrar ararım."

"Uyandım artık."

"Günlerden cumartesi ve saat daha sekiz buçuk."

"Ben gece dörtten beri uyanıktım. Ya sen?"

Dilimi tuttum. "Seni rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Bugün ne kadar kaba davrandığımı düşündüm. O yüzden özür dilerim."

"Peki."

"Ayrıca Jessica'yla çıktığını duydum ve onunla ilgili daha fazla şey öğrenmeye çalışıyorum. Bunun mümkün olabilecek en kötü zaman olduğunu biliyorum ama..."

Greg ofladı. "Okulunuzun gazetesi falan için mi? Muhabir misin sen?"

* İspanyolcada çok teşekkürler anlamına gelen *muchas gracias*'ın İngilizcede sık kullanılan kısaltması. (ç.n)

“Hayır. Ben kişisel bir araştırma yapıyorum.”

Alaylı bir kahkaha attı. “Yani geleceğin araştırmacı polis memurusun sen.”

“Pek sayılmaz. Ben... Jessica’nın başına geleni çok önemsiyorum. Gerçek bu. Kulağa tuhaf gelebilir ama bu benim için kişisel bir durum. Arkadaş olmasak bile.”

“Çıkmıştık ama bitmişti.”

Eski erkek arkadaş her zaman bir şüpheliydi. Bunu herkes ama herkes bilirdi. “Görüşmemiz mümkün mü acaba?”

Greg durakladı. “Şimdi mi?”

Saatime baktım. “Evet.” Kampüsten ayrılma iznim yoktu ama bunu umursamayacak kadar enerji yüklüydüm. Brie’yle beraber onlarca kez gölün diğer ucundan çaktırmadan yola çıkıp tepeden aşağı, şehir merkezine inmiştik. Fazla dikkat çekmediğimiz sürece sorun olmazdı.

Greg “Peki. Nerede buluşmak istersin?” dedi.

“Kedi Kafe’yi biliyor musun?”

“Yirmi dakika sonra görüşürüz.”

Birkaç dakika gardırobumu karıştırdıktan sonra Greg'le buluşmak için çıktım. Moda önemsiz bir şey gibi bilinirdi ama benim anladığım tek sanat biçimiydi. Bedenleri ve çevreyi dönüştürebilme, bir şeyleri gizleme ya da birilerini baştan çıkarma, kalpleri kırma ya da onları coşturma becerisine sahipti. Okul üniformamı ilk kez giydiğimde neredeyse ağlamıştım. Kendimi annemin odasına kilitleyip, bir saatimi boy aynasında her açıdan kendimi incelemekle geçirmiştim. Bir düzine kadar farklı duruş, yüzlerce yüz ifadesi, sakın ses tonları, tiz tonlar ve konuşma sesleri üzerinde denemeler yapmıştım. Forma teknik olarak üstüme uymuştu ama bana uymamıştı. Sonunda, üstüme tam oturan lacivert ceket ile pilili eteği, düğmeleri boyunca fırfırlı bir kumaş şeridi olan ve hayatımda yattığım bütün nevresim takımlarından daha yumuşak beyaz gömleği ve kırmızı kravatı valizime yerleştirdiğimde farklı bir insan gibi hissettim.

Şimdiyse Greg'e benzer bir tarzda giyinirsem onun güvenini kazanma konusunda bir şansım olabilirdi. Bu

incelikli bir bilinçaltı yöntemi idi. Ama işe yarıyordu. İnsanlar kendileri gibi olan insanlara güvenirlerdi. Ben de buna uygun olarak, Tricia'nın asla geri almayacağı yama işli siyah Alexander McQueen kot pantolonu ve koyu renk yakalı bir gömlek seçtim. Saçımı sıkı bir at kuyruğuyla topladım. Bu beni yaşça daha büyük ve polis dizilerindeki araştırmacı polis memurları gibi gösteriyordu. Sırt çantama dizüstü bilgisayarım ile birlikte bir not defteri attım ve okuma gözlüklerimi aldım, ihtiyacım yoktu aslında ama beni çalışkan gösteriyordu. Bir an düşündükten sonra lacivert yün paltomu giymeye karar verdim. Onu kampüste neredeyse asla giyme zdim çünkü fazla genişti ve bazı yerlerinden yırtılıp onarılmıştı. Genel olarak, bir hayır kurumu kıyafet dükkânından alınmış gibi görünüyordu. Ama Tai'nin bana geçen Noel'de aldığı, çok daha hoş görünen Balenciaga *bomber* ceketten daha sıcak tutuyordu. Zaten bu akşam önemli biriyle karşılaşmayı da planlamıyordum. Bu da nedense kendimi daha güvende hissetmemi sağlıyordu. Bu abimin paltosuydu ve bunu giydiğimde tuhaf bir şekilde kendimi ona yakın hissediyordum.

Alt kattaki çıkış kayıt masasında görevli güvenliğe gülümseyip formun gideceğim yer kısmına "kütüphane" yazdım. Sonra da kütüphaneye giriş yapıp arka kapıdan çaktırmadan tüydüm ve göle doğru ilerlemeye başladım. Gökyüzü açıktı, ayla yıldızlar durgun sudan göz kamaştırıcı bir şekilde yansıyor du. Brie'nin Jessica'nın cesedini bulduğu noktadan uzak durup, çalıların beni gizlediğinden emin olarak aceleyle kıyıyı dolandım. Şu an, gizlice kaçarken yakalanmak için harika bir zaman değildi.

Kedi Kafe her zaman benim gizli buluşma noktam ol-

muştı. Kampüse yürüme mesafesindeydi ama çoğu öğrenci ya da akademik personelin takılacağı kadar yakın değildi. Küçüktü ve yalnızca sade kahve, çay, kafeinsiz kahve servisi yapıyordu. Şehirde yedi tane daha kafe vardı. O nedenle burası çok kalabalık olmuyordu. Yakalanmamak için harika bir yerdi. Ayrıca ucuzdu da. Baştan aşağı uyduruk kedi resimleri ve biblolarıyla dekore edilmişti. Arka planda daima eski zamanlara özgü, *big band* türünde yumuşak tonda bir müzik çalıyordu. Kapıyı açtığımda bir miyavlama sesi çıktı. İçerisi kahve ve tütsü kokuyordu, Tiffany tarzı lambalar ışıkları sıcak ve turuncu tonlarda yansıtıyordu. Simsiyah kısa küt saçlı ve abartılı göz makyajlı bir kız siparişimi alırken Greg'i görmek için etrafa bakındım ama hiçbir yerde göremedim.

Tezgahtar "Kendine dikkat et şekerim," deyip sakızını patlattı ve kahvemi uzattı.

"Teşekkürler," diyerek standa gittim ve kahvemi krema ile şekere boğdum. Tepesinde sırıtan bir kedi olan plastik bir çubukla kahvemi karıştırırken kapıdan gelen *miyav* sesini duyup arkama döndüm. Greg sıırıslıklam bir hâlde içeri girdi. Yağmurun başladığını fark etmemiştim.

Bana bakarak "Yürüyüş için amma da güzel bir akşam," dedi.

"Sanırım fırtınayı kıl payı kaçırdım."

"Belki de giderken onu yakalarsın," deyip isteksizce gülümsedi ve sipariş vermeden köşe bir masa buldu.

Kahvemi ve sırt çantamı alıp not tutmak için bilgisayarımı ayarladım. Greg çantasından çıkardığı sandviçi ısırırken ona memnuniyetsiz bir ifadeyle baktım.

Ağız açık bir hâlde “Ne var?” diye sordu.

Yaslandığı tezgâhta bir kayak dergisi okuyan garsona gizlice bakıp “Bir restorana dışarıdan yiyecek getirmemelisin,” diye fısıldadım.

“Nedenmiş o? Burada yemek vermiyorlar. Onlarla rekabet etmiyorum ben.”

“Demek buraya daha önce geldin. Jessica’yla mı?”

Greg onaylarcasına kafa sallayarak “Başkalarıyla da,” dedi.

Başkalarının kim olduğunu merak ettim. Nedense birden çok Bates öğrencisinin onunla çıkması beni şaşırtıyordu. Hiç de Bates’tekilerin tipi gibi görünmüyordu. Parmaklarımı klavyenin üzerinde bekleterek “Eee, Jessica’yla nasıl tanıştınız?” diye sordum.

“Tinder’da,” deyip tepki vermem için bana baktı ama elimi sallayarak devam etmesini işaret ettim. “Ben bir sürü gönüllü faaliyette görev alıyorum ve kilisemdeki bir ilan sayesinde onun çalıştığı kuruluşu duydum. Bir etkinliğe gittim ve konuşmaya başladık.”

O konuşurken ben de yazdım. “Peki ne zamandı bu?”

“Bir yıl kadar oldu. Yılbaşından önce daha çıkmaya başlamamıştık.”

“Yılbaşı tatilinde mi başladınız?”

“İkimiz de yıl boyunca burada yaşıyoruz,” diye hatırlattı bana.

“Ah evet,” deyip durakladım. “Seni Jessica’ya çeken şey neydi?”

Hafifçe gülümsedi ve saçlarını derin derin bakan gözlerinin önünden geriye aldı. “Araştırma mı yapıyorsun yoksa aşk romanı mı yazıyorsun?”

Sakin bir yüz ifadesiyle “Bütün bunlar konuyla alakalı,” dedim.

“Peki. Suyuna gideceğim senin. Jessica iyiydi, cömertti, etkileyiciydi. On beş yaşındayken kendi şirketini kurmuştu. Bunu yapabilecek kaç kişi tanıyorsun?”

Kafamı iki yana sallayarak “Hiç,” dedim.

“Tabii ki güzeldi ama başka birçok insan da güzel. Diğer özellikleri ise çok nadir rastlanan şeylerdi,” deyip dudığındaki piercingle oynadı. “Onunla konuşmak ve birlikte olmak hoşuma gidiyordu. Gerçekten önemli olan da bu. Öyle değil mi? Ayrıca bunlar karşılıklıydı sanırım.”

“Sanırım mı?”

“Akıl falan okuyamıyorum ben.”

“Neden ayrıldınız?”

Yüz ifadesine bir hüznün çöktü. “Akıl falan okuyamıyorum ben.”

“Öyle olsun. Onunla en son ne zaman konuştun?”

“Dün gece.”

“Son sözleri miydi?” diye sordum ve Greg irkildi. Ben de yüzümü ekşiterek “Özür dilerim. Düzgün soramadım. Ben şeyi kastettim...” dedim.

“Ne kastettiğini biliyorum,” diyerek sözümü kesti. Cep telefonunu cebinden çıkarıp bana ekranı gösterdi. Mesajlarının son kısmını görebiliyordum. Dün gece saat 21:54’te.

GREG YEUN: Üzgünsen neden yaptın?

JESSICA LANE: Buna pişman olduğumu söylemedim.

Üzgün olmak pişmanlık anlamına gelmez. Seni

incittiğim için üzgünüm. Sana üzülüyorum.

GREG YEUN: Bana acıyor musun?

JESSICA LANE: Söylemediğim şeyleri söylemişim gibi yapıyorsun. Kes şunu.

GREG YEUN: Ben neye pişmanım biliyor musun?
Seni tanıdığımı.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Bunlar tehlikeli sözcüklerdi. “Ne kadar zaman önce ayrıldınız?”

“Aslında üç hafta önce. Ama böyle şeylerin nasıl da sürüncemede kaldığını bilirsin, değil mi?” Yanakları hafifçe kızardı. Gözleri dolacak gibi parlıyordu ama sakın bir ifadeyle bakmaya devam etti. Kısacık bir anlığına, uzanıp saçını okşamaya yönelik tuhaf bir hisse kapıldım çünkü ondaki bu hırçın görünüşü tanıyordum. Ben de odamda yalnız olduğum binlerce gece kendimi başka bir insana dönüştürmeye, başka bir yerde ya da başka bir şey olmaya zorlamış, sabahında da her zaman başarılı olmuştum. Ama Greg bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Bu da, onu sarsmak ve en berbat şeylerin bile unutulabileceğini fısıldamak istememe neden oluyordu. İnsan tekrar tekrar unutmak zorundaydı.

Sonunda “Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez,” dedim.

Greg sertçe yutkundu ve kafasını aşağı yukarı salladı.

“Spencer’la ben de üç haftadır ayırırız,” diye ekledim. Greg’in telefonundaki sohbet, insanın aklından bir türlü çıkmayacak derecede tanıdık görünüyordu. Jessica’nın ölümü söz konusu olduğunda da uğursuz bir hâl alıyordu. Kulağa ne kadar berbat gelse de Jessica’nın intihara eğilimli olabileceğini, Greg’in polise cinayet ihtimalini gündemden kaldırarak bir neden verebileceğini duymak istedim. Ama böyle olmayacaktı. “Son bir soru. Sana benden hiç bahsetti mi? Ya da Bates’teki herhangi birinden?”

Greg dikkatle baktı. "Hayır."

Ama bana karşı düşmanca davranıyordu. Bir yerde bir tutarsızlık vardı. Jessica'yla benim aramdaki bağlantıyla ilgili bir şey biliyor olmalıydı.

"Benimle buluşmayı, bütün bunları bana anlatmayı neden kabul ettin?"

"Polisler beni sorgulayacaklar. Muhtemelen de çok geçmeden. Bana prova yapmam için bir fırsat verdiğin için sana teşekkür etmeliyim."

"Henüz seninle iletişime geçmediler mi?"

Kafasını iki yana salladı. "Geçecekler. Ama kim bilir, belki de beni bir numaralı şüpheli olarak değerlendirmiyorlardır. O gece orada değildim sonuçta."

Kaskatı bir hâlde ayağa kalkarak ona elimi uzattım. Buz gibi parmaklarıyla elimi tuttu. Kat kat ıslak kıyafetlerinin altında titrerken gözleri ifadesiz bakıyordu. "Benimle buluştuğun için teşekkürler," dedim.

"Araştırmada iyi şanslar. Umarım katili yakalarsın."

Biraz titrek bir sesle "Umarım bir katil yoktur," dedim.

Dikkatli gözlerle yüzümü inceleyerek "Jess mutluydu. Hayat doluydu. Işık saçıyordu. Hayatının her anı planlıydı. Ayrıca kendine zarar verecek olsaydı bile o şekilde olmazdı. Bıçaklardan korkardı. Bacaklarını bile jiletle tıraş etmezdi. O kendine bunu yapmazdı. Başka birisi yaptı ve o kişi kesinlikle ben değilim. Ben olsam arkamı kollardım Kay," dedi.

Dengemi korumak için avuçlarımın ikisini de masanın üstüne bastırarak "Neden ben olayım peki?" diye sordum.

"Jess'le senin arandaki bağlantı kim?"

Kafamı iki yana salladım.

"Spencer. İlişki altüst edicinin ta kendisi."

6

Eve dönüş yolu boyunca yağmurda koştum ve kütüphaneden çıkışımı imzalarken yerlere çamur damlattım. Yurda geri döndüğümde Brie'nin kapısını yumrukladım. Işıkları karartmıştı ve bir film izliyordu. Beni alelacele içeri çağırıp üstümü değiştirmem için kuru kıyafetler verdi.

“Spencer, Jessica'yla yatıyormuş,” diye yumurtladım birden.

Şüpheli görünüyordu. “Emin misin?”

“Çok eminim,” diyerek açıklarken ıslak kıyafetlerimi çıkarıp minnettarlık duyarak pamuklu bir gömlek ve boxer şort giydim. “Az önce Greg’le buluştum. Jessica’nın kendisini Spencer’la aldattığını söyledi. Üç hafta önce ayrılmışlar. Hatırlıyor musun? Justine, Spencer’ın beni Bates’den bir öğrenciyle aldattığını söylemişti,” deyip Brie’ye imalı bir bakış attım. “Greg, Jessica’nın kendini öldürmesinin mümkün olmadığını söylüyor. Jessica mutluymuş, planları varmış ve bıçaklardan nefret edermiş.”

“Yani bu Greg’e cinayet işlemek için bir neden vermiş olur.” Yatağın üstünde bana yer açtı.

“Bana da,” dedim. Dolaşık saçlarımı parmaklarıyla taradı. Spencer evrendeki bütün insanlar arasından ölecek olan bir kızla seks yapmak zorundaydı tabii!”

“Çok acımasız bir şekilde ifade ettin.”

Ama ben Jessica’yı her hayal ettiğimde göldeki cesedini görüyordum, artık hayallerimde Spencer da orada, onun yanındaydı. Jessica soğuk, beyaz kollarını onun sırtında kavuştururken, Spencer da elini atıp onun sıırılsıklam olmuş elbisesini yavaşça yukarı sıırıyordu.

Jessica’yı canlı hayal edemiyordum. Onu kampüste çok sık gördüğümü hatırlamıyordum. İlk yılın ardından derslerimizin çoğunu seçme fırsatımız oluyordu ve Jessica seçmeli derslerinin çoğunu Nola ve Maddy gibi STEM bölümlerinden almıştı muhtemelen. Anaokulundan beri tıp hazırlık öğrencisi olan Cori de STEM seçmeli derslerinin çoğunu alıyordu. Tricia gibi şairler ve benim gibi her gün yeni bir şey isteyen insanlar sosyal bilimler bölümlerinden şaşmazdı. Tai’nin annesiyle babası onu kendi seçtikleri dersleri almaya mecbur bırakıyordu. Bunlar da profesyonel spor kariyerinin bitme riskine karşılık hukuk hazırlık dersleri oluyordu. Brie’nin çok yoğun bir programı vardı çünkü programını hem STEM hem de sosyal bilimlerden derslerle doldurmaya kararlıydı. Geri kalanımız kadar sık dışarı çıkmadan, bu kadar çok insanla arkadaş olmayı başarması kısmen buna bağlıydı.

Yani burası küçük bir okul olsa da birini gözden kaçırmak yine de mümkündü. Gözlerimi kırpıştırarak gözümde canlanan görüntüleri uzaklaştırmaya çalıştım.

“Greg bana Jessica’nın öldüğü geceye ait, aleyhine olabilecek mesajlar da gösterdi. Yani onunla arasındaki mesajları.”

“Ucube Greg’le ne işin vardı ki senin?”

“Bu cinayet meselesi kapanana kadar iyi uyuyamayacağım,” dedim. Brie’ye yalan söylemek hiçbir zaman kolay olmamıştı ama bunu kıvırabiliyor olmayı umdum. Cinayet soruşturmasının kapanmasını gerçekten de istiyordum. Yine de burs sürecini başlatmak için hâlâ spora ihtiyacım vardı. Burs kazanıp annemle babamın akıl sağlıklarını korumalı ve onları idare edilebilir bir mesafede tutmalıydım. Ama intikam blogunu bir sonuca ulaştırmazsam bunların hiçbirinin bir anlamı olmazdı. Çünkü Jessica’nın bana karşı elinde bulundurduğu koz, sahip olmak için çok çalıştığım her şeyi mahvedecekti.

Işığı yaktım. Brie eliyle gözlerine gölge yaptı. Üstünde gök mavisi Ralph Lauren pijama vardı ve saçları aynı renkte bir saç bandıyla geriye doğru toplanmıştı. Gözlerinden yansıyan ışık onların her zamankinden daha da yuvarlak ve parlak görünmesine neden oluyordu. Gece yarısı bile güzeldi Brie.

Yüksek sesle ofladı ve filmi durdurdu. “Kay. Bunu takıntı haline getirmeyi kesmen lazım.”

“Ama senin de cesedini bizim bulduğumuz ve ölümüyle ilgili bizden şüphelenilmesi olası bir öğrenciye karşı daha ilgili olmaman tuhaf bence.”

Bir parmağını dudağıma değdirdi. “Yine paranoyaklık ediyorsun. Kimse hiçbir şeyden şüphe etmiyor. Etselerdi bile şüphe edecekleri kişi Greg olurdu ya da belki Spencer. Biz tertemiziz.”

Spencer’in bunu yapma ihtimali tüylerimi diken diken etti. “Greg suçlu olsa bütün bu bilgileri bana neden versin ki? Polise karşı prova yapmak istediğini söyledi ama...”

“Mantıklı. Avukatlar hikâyelerini doğru düzgün bir

hale getirmek için müvekkilli ve tanıklarla tekrar tekrar prova yaparlar.”

Ürperdim ve çıplak bacaklarımı yorganın içine soktum. “Biz onu bulmadan hemen önce çok büyük bir kavga etmişler.” Saçlarım artık hemen hemen düzleşmişti. Brie de enseme okşuyordu. Kafamı kaldırıp ona bakmak için o tarafa döndüm.

“O kavga zamanlamaya çok güzel oturuyor. Ama kanıt olmadan onun öldürüldüğünü farz edemeyiz.”

“Greg etti ama. Jessica’nın her şeyi yolunda gidiyormuş.”

“Hiç kimse her şeyi bilemez.”

Yüzlerimiz o kadar yakındı ki daha ne kadar bu şekilde kalacağımızı merak ettim. Kalbim durdu. Akciğerlerim durdu. Ona bu kadar yakinken, özlemle tutuşarak donup kalmıştım ve ıstırap dolu bir anlığına beni öpeceğini sandım. Bizim bozuk plağımızdı bu. Tekrar tekrar yaşamaya mahkûm olduğumuz an... Durup yeniden başlamak dışında hiçbir sonuç yoktu.

Brie birdenbire ayağa kalktı ve çıkarıp yere bıraktığım ıslak kıyafetleri katlamaya başladı. Gözlerimi sımsıkı kapatıp kendimi tekrar bana verilen role bürünmeye zorladım.

“Başka birinin aklından ne geçtiğini asla bilemezsin. Bazen insanlar sadece mutsuzdur.”

“Yolunda gitmeyen bir şey olsaydı Jessica ona anlatmaz mıydı sence?” Sırılsıklam ettiğim havluyu yerden alıp yuvarlayarak düzgün bir top yaptım. Brie onu elimden alıp çırptı ve astı.

“Bazen insanlar anlatabilecekmiş gibi hissetmezler.”

Brie’nin elini tuttum ve bedenimi bir korku dalgası

sardı. "Sen bana anlatırdın, değil mi?"

Sadece kısacık bir anlığına tereddüt etti. "Evet."

"Ama Tai'nin seni ağlatan sözlerini anlatamayacağını söyledin."

Elini tutan elime baktı, ben de onun baktığı yere... Brie benden daha uzun ve kaslıydı ama elleri pürüzsüz ve zarıftı. Benimkilerse kuru ve incecik, bileklerime göre fazla irilerdi. El ele tutuşmak söz konusu olduğunda hep utanıyordum. "O farklı bir durum."

"Değil. Sana bir şey olsaydı ve ben onu durdurabilecekken engelleyemeseydim kendimi asla affetmezdim."

Bana uzunca bir süre hiçbir şey söylemeden baktı. "Seninle konuşmazsam Justine'le konuşurdum."

Gözlerime iğneler batıyormuş gibi hissettim, anladığımı gösterircesine kafa salladım ve aniden ayağa kalktım.

"Seni kırmaya çalışmıyorum Kay. Ben sadece hepimizin farklı farklı insanlardan geçen güvenlik ağlarımız olduğunu söylüyorum. Sana bazı şeyleri anlatıyorum. Justine'e de bazı şeyleri anlatıyorum. Sen de bana her şeyi anlatmıyorsun, değil mi?"

Neredeyse. Neredeyse her şeyi.

Brie, Bates'teki en yakın arkadaşım ve abimin öldüğünü bilen tek kişiydi ama nasıl olduğunu bilmiyordu. Annemin intihar etmeye çalıştığını biliyor ama bunun benim hatam olduğunu da bilmiyordu. Benimle ilgili bir insanın bilip de mantık çerçevesinde affedebileceği kadar şey biliyordu sadece. Bir şekilde, içinde bulunduğum sirk gibi hayatı son derece normalmiş gibi hissettiriyordu. Sanırım Brie'nin bu yanını seviyordum. Bana herkesin sırları varmış ve onları gizlemek insan olma deneyiminin

bir parçasıymış gibi hissettiriyordu.

“Yatmadan önce ders çalışmayı deneyeceğim,” dedim.

“Tamam,” deyip ayağa kalktı ve bana sarıldı. “Bunun zihnini kurcalamasına izin verme Kay.”

Uyumak için mücadele verirken Spencer’dan gelen eski mesajları okudum. Benim Greg, Spencer’ın da Jessica gibi görünmüyor olmamızı diledim. Ne bulduğumu, Greg’in Spencer’ın beni aldattığı kızı öldürmekten şüpheli olabileceğini, aramızdaki her şeyin bitmekten de öte olduğunu söylemek için Spencer’a mesaj atmayı düşündüm ama anlamsız olurdu bu. Ona bittiğini söylemek için attığım her mesajın ardından tekrar bir araya geliyorduk.

Mesaj atmak yerine, ondan gelmiş olan bir telesekreter mesajını uyuya kalana dek tekrar tekrar dinledim. Yazın gönderilmiş bir doğum günü mesajıydı. On beş saniye uzunluğundaydı. Sırf onun sesini duymak için bu mesaja sıkı sıkıya sarıldığım için kendimden utandım. Karanlığın içinde dalıp gidene dek oynatma tuşuna tekrar basıp durdum.

Ertesi gün kafamı temizlemek için çıktığım fazlaca uzun bir sabah koşusu nedeniyle kahvaltıyı es geçtim. Soğuk bir duşun ardından şapele birlikte yürümek için diğerleriyle yemekhanenin dışında buluştum. Serin bir sabahtı ve gökyüzü şaşırtıcı derecede masmaviydi. Bir cenaze ya da anma töreninin güzel bir güne denk gelmesi her zaman rahatlatıcı olurdu. Usturlu siyah elbiseler giymiş, saç ve makyajını saygılı bir şekilde yapmış bir sürü genç kızdan oluşan öğrenci grubuyla bahçede yürürken Brie’yle kol kola girdim. Anma töreni olacağı için

üniformalarımızı bir kenara bırakma talimatı verilmişti. Okul arkadaşlarımın çoğu hayatlarının bu noktasına kadar trajik bir olayla başa çıkmak zorunda kalmamışlardı muhtemelen ama hepimiz formaliteler konusunda eğitilmişdik. Kendimizce.

Tai orada değildi ama bu sabah itibariyle adı hâlâ sınıf listesindeydi ve intikam sitesinin fırın zamanlayıcısı geri saymaya devam ediyordu.

Ben diğerlerine dönene kadar kimse bana tek kelime etmedi. “Tai hakkında konuşabilir miyiz?” dedim.

Tricia her daim çiğnediği sakızı tükürerek çıkardı. “Sen ciddi misin ya?” Bir kuğununkini andıran boynundan geriye alınmış saçları ve genelde sıcak ifadeli, koyu kahverengi gözlerini çevreleyen kirpikleriyle her zaman ki gibi bir model kadar güzel görünüyordu. Ama o gözler şu anda buz gibi soğuktu.

Brie koşu takımı üyelerinden bazılarına ciddi bir ifadeyle el salladı. Sonra da tekrar bize döndü. “Tai abartıyormuş. Kay ona hiç saldırmamış.”

“Kavga ettik. Bitti,” dedim.

Cori sıyrılan diz çorabını çillerle kaplı baldırından yukarı çekerken tek ayağı üzerinde dengede duruyordu. “Kendini savunmadığına inanamıyorum. Onun gideceğini duydum. Temelli,” dedi.

Görünür bir tepki vermemeye çalıştım. “Sana bunu o mu söyledi? Ne zaman gidecekmiş?”

“Hayır, bana o söylemedi. Her türlü iletişimi tamamen kopardı. Ama ben bazı şeyleri biliyorum,” dedi.

Brie bana bir bakış attı. Bu da, bilginin Cori’nin annesiyle babasına doğrudan Klein’ın ofisinden gittiği anlamı-

na geliyordu. Bu mesele adeta yıldırım hızında gelişmişti.

Maddy alçak esle "Kay'i suçlama. Tai geri adım atmaz. Yanlış bir şey yapmasaydı okuldan asla ayrılmazdı," dedi. O sırada hepimiz yolun ortasında öylece duruyorduk ve herkes dikkatle bana bakıyordu. Diğerlerinin geçmesine izin vermek için elimle işaret ederek yapraksız bir söğüt ağacının altını gösterdim. Tricia, yolun kenarında *Christian Louboutin* marka ayakkabılarına bakarak tereddüt etti. Sonra da onları somurtarak çıkarıp, çıplak ayaklarla soğuk çimlerin üstünde koştu.

Cori bükülmüş bir dalı kırılana kadar koluna dolar-ken "Bir şey saklıyorsun sen," dedi. Genelde pembe pembe olan yanaklarındaki kan çekilmiş gibi görünüyordu. "Gerçekten ne olduğunu neden anlatmıyorsun bize?"

Tricia "Evet, Kay. Sır yok," dedi.

Brie bir elini benim bir elini onun koluna koyarak "Bu Kay'ın sırrı değil ki açıklasın. Tai'nin sırrı," dedi.

Tricia'nın gözleri bir anlığına doldu ama sonra o ıslaklık tamamen kayboldu. "O benim en yakın arkadaşım. Gerçekten yanlış bir şey yapmış olsaydı bana söylerdi."

Her birine sırayla baktım. "Ona kazık atmak için bir şey uydurduğumu mu söylüyorsunuz?"

Bir süre kimse hiçbir şey söylemedi.

Brie kararlılıkla "Tai'ye bir şey olmayacak. Hiçbiri-mize bir şey olmayacak. Gidip gitmeyeceğini bilmiyoruz bile," dedi.

"Nerede o zaman?" Tricia kollarını göğsünde sımsıkı kavuşturmuştu. Omuzları dik ve kaskatıydı. Her an dağılacak gibi görünüyordu. Onu rahatlatmak istedim ama buna neden olan bendim.

Şapelin çanları törenin başladığını haber vermek için çalmaya başladı. Bitkin bir hâlde "Bilmeyorum. Daha fazlasını anlatamam. Çok özür dilerim," dedim.

Tricia bana arkasını dönüp Maddy ve Cori'yle kol kola girerek "Hadi kızlar. Gideni saygıyla uğurlamamızın zamanı," dedi.

Küçük şapeldeki her bir oturak öğrenciler ve onlara ek olarak bölge halkından insanlarla tıklım tıklım doluydu. Her köşede insanlar birikmişti. Jessica'nın ailesi ön sırada oturuyordu. Jessica burada burslu okusa da tipik bir Bates ailesi gibi görünüyordlardı. Annesi geniş omuzlu, keskin yüz hatları olan, uzun boylu bir kadındı. Gözleri şişmiş ve kanlanmıştı ama tören sırasında ağlamadı. Babası metanetli görünüyordu. Dudaklarını sımsıkı birleştirmişti. Kambur duruyordu ve parmaklarını gemici düğümü gibi birbirine geçirmişti. Henüz Bates'e gitmeye yaşı tutmayan küçük bir kız kardeş ve kolunu korumacı bir tavırla kız kardeşinin omzuna dolamış yakışıklı, harap olmuş bir abi vardı. Cenaze burada olmayacaktı; ceset incelendikten sonra özel bir tören düzenlenecekti. Ama Jessica'nın, etrafı zambaklarla süslenmiş, çerçeveli, büyük bir fotoğrafı vardı.

Zambaklardan nefret ederdim. Onlar ölümün çiçeksi maskotlarıydı adeta ve bunu herkes bilirdi. Anneannem, babaannem ve dedelerimin cenaze törenlerinde, sonra Megan'ın, ondan sadece iki ay sonra, Bates'e başlamamdan önceki yıl da abim Todd'un cenazesinde onların Katolik tütsülerinin ağır parfümüyle karışık leş gibi kokularını solumak zorunda kalmıştım. Zambaklara hiç tahammülüm yoktu.

Çeşitli dini konuşmalar, şiirler ve şarkılar araya sıkıştırılabilirdi diye tören normalden daha uzun sürdü. Sonrasında da hamur işleri ve kahve servisi yapıldı. İçerisi öğrenciler ve öğretmenlerle dolup taşıyordu. O yüzden de onlar bir bir yanımdan geçerken ben de nazikçe kafamı sallayıp selam vermek için elimden geleni yaptım. Bu bana, cenazeye katılan herkesi selamlamak zorunda kaldığımız Todd'un cenazesini hatırlattı. Sanki bir partiye falan ev sahipliği yapıyormuşuz gibi. Kendimi onları eğlendirmem gerekiyormuş gibi hissettirdikleri için gelen herkesten nefret etmiştim. Şimdiyse okul arkadaşlarım sulu gözlerle bana sarılırken ve öğretmenler elimi sıkıp alçak sesle iç rahatlatıcı olması gereken ama muhtemelen bu ortamdaki bütün öğrencilere tekrar tekrar söylenen sözleri söylerlerken, yani robot dilinde konuşurlarken aynı nefretin yoğunlaştığını hissediyordum. Sonunda Tricia ve Brie'yi, rahatsız edilmeden konuşabileceğimiz, gözden uzak bir nişe çekmeyi başardım.

Ben Jessica'nın ailesini gözlemleyip çikolatalı kruvasın kemirirken, Maddy heyecanla yanımıza gelip Cori'yi dirseğinden çekti.

Tricia "Görünüşe göre *Adı Çıkmış* bazı haberler almış," diyerek önündeki sahneyi değerlendirdi.

Maddy onu kulak ardı ederek "Tai hakkında konuşmamız gerek," dedi.

Cori camı puslanan pencereye bakarak yakasını düzeltirken "Bunu yapmadık mı zaten?" diye sordu.

Maddy imalı konuşarak "Ben ne olduğunu biliyorum," dedi. Bizi kafa kafaya vermeye çağırdı ve kulaklarımıza "Doping yapıyormuş," diye fısıldadı.

Tricia kruvasanına bakıp bir yudum kahve içerken “Yapmıyordu,” dedi. Tricia ilk senesinde aşırı kiloluydu. Ameliyatla ve sıkı bir diyetle geçen bir yazın ardından fiziksel anlamda bambaşka birine dönüşmüştü. Şimdi de beslenme uzmanının günlük menüleri dışında bir şey yemeyi reddediyordu. O zaman da şimdi de göz kamaştırıcıydı ama menüsüne bağlı kalmak konusunda son derece kararlıydı.

Brie kafasını bana doğru eğerek “İlginç,” dedi.

Maddy “Neden her zaman o kadar enerjikti peki?” diyerek önemli bir konuya dikkat çekti.

“Çünkü biz resmen günde altı bardak kahveyi mideye indiriyoruz,” dedim.

Cori kâğıt bardağını kafaya dikti ve “Evet ama Tai fazla iyiydi. Kimse o kadar iyi oynayıp da sosyal hayata zaman ayıramaz,” deyip, bardağını yeniden doldurmak için yanımızdan ayrıldı.

Tricia alt dudağını ısırarak “Nedenin bu olduğuna sevindim,” diye ekledi.

Meraklı gözlerle ona bakarak “Neden?” diye sordum.

Omuz silkti. “Jessica’nın ölümüyle ilgili bir şey olmasından korkuyordum. Belki paranoyaklık yapıyordum ama kesinlikle onu belli ettiğinden daha iyi tanıyordu. Ondan nefret ediyordu.”

Brie “O zaman sen de onu tanıyordun,” dedi.

“Sadece Tai’nin onu küçük gördüğünü biliyordum,” deyip bir tutam kâkülünü gözlerinin önünden çekecek şekilde savurdu. Bir şeyler biliyormuşçasına “Herkesin sırları var,” dedi.

Göz ucuyla Brie’ye baktım ama o gözlerini salonun di-

ğer ucuna dikmişti. Nola bir balerin gibi tek ayağı üstünde dengede duruyor ve kare şeklindeki puf hamur işinin üstündeki toz şekerleri yalıyordu.

Onun yanına doğru gittim. “Selam,” dedim.

Zarif bir *plié** hareketi yapıyordu. “Bonjour,” dedi. Bugün kedi gözü makyajı yapmış ve siyah maskara sürmüştü. Bu görüntüsü soluk, neredeyse renksiz dudaklarıyla birleştiğinde ona Retro bir altmışlar havası kazandırmıştı. Nola, diğer öğrencilerin aksine siyah elbise giymeyi tercih etmemişti. Her zamanki kıyafet tercihi göz önünde bulundurulduğunda bu ironik bir durumdu. Siyah yerine standart Bates Akademisi üniformasını giymişti.

“Tai’yi duydun mu?”

“Benim haklı olduğumu, senin de yanıldığını duydum.”

“Doğru.”

Dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. “Hadi söyle.”

“Ben yanıldım ve sen haklıydın.”

Kafa sallayarak onayladı ve pufundan bir ısırık aldı. “Ama bunun tadı felaket,” diyerek tabağını çöpe atıp dışarı çıktı. Ben de küçük ceketimi siyah elbisemin üstüne geçirerek onun peşinden gittim.

Gölün üstünde düzensizce esen ve kenarda kalmış birkaç kâğıt tabak ve kahve bardağını şapelin çimlerinin üzerinde uçuran bir rüzgâr vardı. Bacaklarıma adeta iğne gibi batıyor, örgümden kurtulan saçları dalgalandırarak yüzüme doğru savuruyordu. “Bir sonraki tarif için şifreyi kırmak konusunda senin yardımına ihtiyacım var.”

“Ne karşılığında?”

* Balede sırtı düz tutup dizleri bükerek yapılan bir hareket. (ç.n)

Durakladım. "Zaten bir anlaşma yapmıştık "

"O ilk şifre içindi. Şimdi bana ne vereceksin?" diyerek cebinden bir paket sigara çıkarıp bir tanesini yaktı. Onu şapelin arkasına çektim. Sigara içmek kesinlikle yasaktı.

"Bende senin istediğin hiçbir şey yok," dedim.

Çöplüğe yaslanarak düşünceli bir ifadeyle ayaklarını yere vurdu. "Bana Jessica'nın eski erkek arkadaşıyla bir randevu ayarla."

Gözlerimi kırıştırdım. "Greg Yeun'la mı? Onun şu an biriyle çıkma fikrine açık olduğunu sanmıyorum."

"Aşk aramıyorum ben. Sadece aşacağım bir zorluk arıyorum."

Görünüşe göre beni zorlamak istiyordu. "Be... Ben bunu başarabilir miyim bilmiyorum. Çöpçatan değilim ben."

Nola omuz silkti. "Şifre programı çok basit. Muhtemelen bana ihtiyacın yoktur."

Hırsla "Peki. Yapacağım," dedim. Sözcükler ağızımdan çıkar çıkmaz da pişman oldum. Bunun altından nasıl kalkacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Nola sigarayı dudaklarının arasına sokarak cebinden cep telefonunu çıkardı. "Neydi? Lezzetli yemek mi?"

"İntikam bir yemektir. Bekle." Jessica'dan gelen e-postamı açıp internet adresini kopyalayarak Nola'ya gönderdim. Sonra sınıf listesini inceledim. Tai'nin ismi yok olmuştu. Birinci görev tamamlanmıştı.

"Tamam..." deyip internet sitesini açıp bir dakika boyunca hızlı hızlı bir şeyler yazdı.

"Şifre kırıcı program telefonunda da mı var?"

Bana ezici bir bakış attı. *Yanmış Tai Tavuk* aperatifti. Sıradakiyse başlangıçtı. Onun üstüne tıkladım. Yemek

tarafının adı *Lime Lime Parck* Sandviç*'ti. Tricia'nın soyadı Parck'tı.

*Tombul ve pembe bir domuzcuk al
Yağlarını ayır; bir içecek seç
Yıllanmış ve buzlu bir İrlanda viskisi
Kağıtlarla birlikte servis et... Kulağa hoş geliyor bu
Güzelce kesilmiş etlerin olduğu bir tahta üstünde
Onu becerdiği için şişle onu.*

Nola alçak sesli bir ıslık çaldı. "Arkadaşların sapıtmışlar Donovan."

Şiiri birçok kez okudum. Tricia, İrlanda, becermek... "İmkânsız," dedim.

"Tricia'nın Hannigan'la yatıyor olması mı? Çünkü kulağa tam olarak öyle geliyor. İrlandalı, yıllanmış, domuzcuk... İri kelimesi biraz uzaklaşıyor ama geri kalanı tam üstüne basıyor."

Midem bulandı. Tricia'nın aşırı kilo kaybı, acımasız ilk dizeyi açıklıyordu. Ama Nola haklıydı. Gerisi Hannigan ile ilgili gibi geliyordu kulağa ve Hannigan'ın okulda göreve başladığı ilk eylül ayında bir öğrenciyle ilgili söylenti çıkmıştı. Ama hepimiz yalan haber diye bir kenara atmıştık çünkü kimse gerçek bir isim ortaya atamamıştı.

Telefonu tekrar Nola'ya ittim. "Bununla hiçbir alakam olmasını istemiyorum," dedim.

* Bir soyadı olan Parck ile İngilizce domuz eti anlamına gelen *pork* kelimelerinin telaffuz benzerliğinden yararlanılarak yapılan bir kelime oyunu. (ç.n)

“Olmayan bir şeyi öyleymiş gibi yorumluyor da olabiliriz. Biliyorsun değil mi?”

“Jessica görünüşe göre psikolojisi bayağı kötü bir insanmış. Belki de...”

“Başına geleni hak etmiş midir?” Nola sigarasının külünü silkti. Soluk dudaklarından incecik bir duman üfledi. Sonra da o dudaklarda ciddi bir gülümseme belirdi. Mavi gözleri adeta insanın içine işliyordu. “Belki de. Ama daha fazlasını öğrenmek istemiyorsun, öyle mi?” diyerek ekrana baktı. “Ama kağıtlar ya da tahtanın ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yok.”

Telefonu elinden aldım ve birkaç yere dokunup bir iki deneme yaptım. Bu tarifi resminde, üstüne telefon numarası karalanmış bir peçete vardı. Numara Tricia’nın numarasıydı. Üstüne tıkladım ve bir PDF dosyası açıldı: Tricia’nın Harvard’a erken kabul başvurusu ve yanında da Hannigan’dan bir tavsiye mektubuydu. Son sayfada Harvard Kabul Kurulu’nun bir ekran görüntüsü vardı ve orada adı geçen insanlardan birinin soyadı Hannigan’dı. Ona ek olarak da Tricia ile ikisinin, Hannigan’ın ofisinde çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Fotoğrafta Tricia ellerini Hannigan’ın boynuna dolamış, Hannigan da onu öpmek için kafasını eğmişti. Nola “Hımm, bu hiç de iyi görünmüyor,” dedi. Şapelin arka kapısı açıldı ve çöplüğün arkasına saklandım. Ama dışarı çıkan, üst üste dizili beyaz hamur işi kutularını minibüsüne taşıyan pastane görevlisiydi sadece. Şapelle gölü çevreleyen ağaçların arasındaki küçük otopark onun dışında tamamen boştu.

Beynim dönüyordu. Kalbim göğsümde dengesiz ritimlerle atarken “Onunla konuşmam gerek,” diyerek tekrar

şapelin ön tarafına doğru koşup telaşla kapıdan içeri girdim. Ortama törenden kalan tütsü, tatlı hamur işleri ve kahve karışımından oluşan yoğun bir koku hâkimdi. Midedim buruldu. Büyük adımlarla Brie'yle Tricia'nın yanına giderken fazla nefes almamaya çalıştım.

Brie yüzünü buruşturdu. "Sigara mı içiyordun sen?"

Kafamı telaşla iki yana salladım. "Tricia, seninle dışarıda konuşmam lazım," dedim.

Merakla peşimden geldi. "Ne oldu?"

Çimlerde toplanmış birkaç öğrencinin duyamayacağı bir noktaya varana kadar bekledim. "İzinsiz müdahale ettiğimin farkındayım ama bana karşı dürüst olman gerek. Hannigan'la gizli bir ilişki mi yaşıyorsun?"

Bir an bile tereddüt etmedi. "Hayır. İğrenç."

"Yalan söyleme."

Bir elini koluma koyarak güldü. Yanaklarındaki gamzeler belirdi. "Aman Tanrım Kay. Yalan söylemiyorum ben."

Derin bir nefes aldım. "Bizim yaşımızdaki erkeklerin anaokulu çocukları sayıldığını söylersin her zaman."

Gözlerini kısacık bir anlığına yana kaydırdı. "Bazıları öyleler. Spencer'a bak."

"Trish."

Öğrencilerin kalabalıklar halinde şapelden çıkıp yanımızdan yurlara doğru gidişlerini izledi. "Hannigan'la ne alıp veremediğin var?"

"Bu doğru değilse hiçbir şey yok," dedim. Şimdi aklımdan, bana mantıklı gelmeyen bir ödev için onun ofisine uğradığım her seferi geçiriyordum. Politik söylevleri anlamadığım zamanlarda bana aşk sahneleri okutuyordu. Belki de sınavda soracağı şeyi anlamamı istiyordu sade-

ce. Ama şimdi bu durum içimi bir huzursuzluk kaplamasına neden oluyordu.

“O zaman neden onu kovdurmaya çalışıyorsun?” Refleks olarak arkasına baktı ve birlikte, şapelin kapısında durmuş öğrencilerle sohbet eden birkaç öğretmeni izledik. Hannigan da dikkat çekici derecede Kate Middleton’a benzeyen karısıyla birlikte oradaydı. Tricia tekrar bana baktı. Gittikçe daha da siniyor gibi görünüyordu.

“Berbat biri o Trish. Bir öğrenciyle yatmak, gücünü kötüye kullanmanın absürt bir şekli.”

Tricia bir anlığına şapele doğru döndü, zarif profili çarpıcıydı. Hepimiz yas tutmaya uygun giyinmiştik ama sadece Tricia’nın yüzü bunu yansıtıyordu. O ve Tai en yakın arkadaşlardı ve yüzündeki bu ifadenin nedeninin kışmen bu olduğunu biliyordum. Gerisiyse kalp kırıklığıydı. “Öyle bir şey değil.”

Yumuşak bir sesle konuşarak “Hatalı olan o. Yüzde yüz. Ama lütfen bana karşı dürüst ol,” dedim.

Hemen cevap vermedi. “Sen sadece kendinle ilgileniyorsun.”

“Birisi biliyor ve ifşa edecek,” dedim.

Paniğe kapılarak bana baktı. “Ne olmadığı takdirde?”

“Öyle bir koşul yok. Hannigan kovulacak ve bilen kişi senin de gitmeni istiyor olabilir.”

“Kim o?”

“Bilmiyorum.”

“Tam da senin isteyeceğin gibi. Tai’ye de böyle mi söyledin?”

“Tai’yi gitmeye zorlamadım ben,” dedim ama bu doğru değildi. Zorlamıştım.

"O zaman ben neden gitmeliyim ki?"

"Gitmemelisin," dedim. Başka ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Hannigan da gitmemeli. Ben on sekiz yaşındayım. İsteddiğimi yapabilirim."

"İşler öyle yürümüyor. O bir öğretmen. Geleceğimizi kontrol ediyor. Tek bir düşük not..."

Tricia'nın gözleri dolmaya başladı ama dişlerini sıkarak "Benden çok daha iyi olduğunu düşünüyorsun."

"Gerçekten öyle düşünmüyorum. Ben sadece seni uyarıyorum. Gelecek yirmi dört saat içinde seni ele verebilecek şeyleri gizlemenin olası bir yolu varsa eğer..."

"Şimdi de beni tehdit ediyorsun. Bak. Ben ondan hoşlanıyorum. Bunu itiraf ediyorum. Birlikte zaman geçirdik. Ama cinsel anlamda hiç birlikte olmadık gerçekten ve bunu yargılayan hiç hoşuma gitmiyor."

Keskin bir şüphe zihnimi kurcalamaya başladı. Arkadaşlarına inanmamanın sonuçları vardı. Geldiğim yerde de her şey böyle dağılmıştı. Herkesin hayatını mahveden zincir etkisinin başladığı an: Megan bana ne olduğunu, Todd'un ne yaptığını söylediğinde tereddüt edip "Eminim bir kazadır," dediğim zaman. Benden aniden uzaklaştığı andı o. Ondan sonra da ona ulaşamadım. Ona bir daha başka hiç kimse ulaşamadı. Sonra da kıyamet koptu.

Tricia'ya baktım ve birdenbire Megan için duyduğum bütün o vicdan azabı içimi sardı. Artık Megan için yapabileceğim hiçbir şey yoktu, Tai'ye yardım etmek için de çok geçti. Ama belki Tricia'ya yardım edebilirdim ve kesin olan tek şey vardı: Kimse benimle konuşmazsa Jessica'nın neden herkesten intikam almak istediğini

asla çözemeyecektim. "Jessica Lane'i tanıyor muydun?" diye sordum.

Tricia kafasını iki yana salladı. Sonra da muhtemel sonlarımızdan değil de derslerden, spordan ya da geleceğimizden bahsediyormuşuz gibi gülümsedi. "Hayır," deyip tekrar şapele doğru döndü. "Maçlar askıya alındığı için gerçekten üzgünüm Kay. Umarım notlarınla durumu telafi etmeyi başarırırsın," deyip durakladı. Ardından da kutsal bir ifadeyle çan kulesine doğru baktı. "Mucizeler oluyor."

Ağzım açık kaldı.

İşte tam o anda, şapelden, dudaklarının arasında yakılmamış bir sigarayla, her zaman olduğu gibi bütün gece süren bir partiden yeni gelmiş gibi görünen Spencer çıktı. Düz, küllü sarı saçları rüzgârda çılgınlar gibi uçuşuyordu. Durdu, elini siper edip açık mavi gözlerini kısarak çakmağıyla sigarasını yakmaya çalıştı.

Bir an onu gördüğüm için sersemleyerek donup kaldım. Sonra aniden arkamı dönüp yurda doğru gitmeye başladım. Ama o beni görmeden önce değil.

"Katie D."

Bana Katie demesinden nefret ettiğimi biliyordu. Yürümeye devam ettim ama bana yetişmek için koştı ve kolunu omzuma dolayarak sarıldı. Bana sarılması aynı anda hem ona sokulmak hem de onu itmek istememe neden oldu. Onu görmek istiyordum ama şimdi değil. Jessica'nın cenaze törenine gelmesi ve aramızda olup biten her şeyden sonra hiçbir şey olmamış gibi davranması mideme inen bir yumruk gibiydi adeta.

"Uzun zamandır görüşmedik," dedi.

"Ya da telefonda konuşmadık."

“Aramamamı söyledin.”

“Haklı bir sebeple.”

Birbirimize baktık. Sonra Spencer omuz silkti ve sigarasından derin bir nefes çekti. “Neler yaptın?”

“Her zamanki şeyler işte. Cinayet ve kaos falan. Sen?”

“Ben de aynı.” Bu sabah tıraş olmamıştı ve çenesini turuncu kirli sakallar kaplamıştı. Bu Spencer’a özgü bir özellikti. Yüzündeki tüyler kafasındaki saçlarla aynı renk değildi. Benim saçlarımla aynı renkti.

Neredeyse yurda gelmiştik. Otopark dışarıdan gelen arabalara yer açmak için bariyerlerle kapatılmıştı ama artık çoğu gitmişti. İki arada bir dereye kaldım. Bu konuşmanın mümkün olduğunca kısa sürede bitmesini ama aynı zamanda sonsuza kadar devam etmesini istiyordum.

Bizim bir aşk-nefret ilişkimiz olduğunu söylemek haksızlık olurdu. Aşk-acı ifadesi daha uygundu. Brie’yle Justine’in tanıştığı partide, aynı akşam tanışmıştık. Brie’yle benim *belki de hâlâ birlikte olabiliriz* evresindeyken birlikte gittiğimiz bir partiydi. Easterly’de, Justine’in de rol aldığı bir oyunun kutlama partisiydi ve Brie’yle birlikte olmaya gerçekten çok yaklaşıyorduk. Sonunda onu benimle çıkmaya ikna etmiştim. En azından ben öyle sanmıştım. O gecenin romantik bir randevu olduğunu düşünmüştüm. Tricia, beni parfümlü cıvık bir şeyle kaplayarak bedenimi tüylerden arındırmaya, elektrikle-nen dalgalarımı düzleştirmeye ve bana korku filmi özel efektleri seviyesinde bir beceriyle makyaj yapmaya iki saat harcamıştı. Tai efsane bir çift Louis Vuitton bot ve pamuk-ipek karışımı, karışık desenli Coach marka bir

elbise ödünç vermişti; çok abartılı değil, tam yerindeydi. Tabii bunun gerçekten romantik bir randevu olduğu düşünülüyordu.

Sonra tiyatro oyunu sırasında her şey alt üst oldu.

Oyun öylesine iç bunalıcıydı ki ağlamaya başladım ve salonu terk etmek zorunda kaldım. Kendimi toparladığımdaysa parti çoktan başlamıştı. Oraya gittiğimde, Brie'yi bir köşede oyunun yıldızıyla flört ederken buldum.

Yani o romantik bir randevu değildi.

Kendimi yalnız başıma bir koltukta oturmuş, votka limonataları indirip arkadaşsız bir avare gibi görünmemek için mesaj yazıyormuş gibi yaparken buldum.

Sonra bir çocuk, sanki en yakın arkadaşmış gibi birden kendini yanıma bıraktı ve bana doğru eğilerek "Mesaj yazmak durumu daha da beter yapıyor," diye fısıldadı.

Kalabalığın geri kalanından tamamen sıyrılıyordu. Bates öğrencileri Polo Ralph Lauren ve Burberry gibi markalarla kendilerine bir parça sosyetiklik katarak statülerine uygun olarak giyinme eğilimi gösterirlerdi. Easterly tiyatro topluluğu ise eşarplar, yelekler, dar kotlar, hırkalar ve gözlüklerle daha *hipster* bir havayı tercih ediyordu. Spencer yırtık kot, yakası ve kol uçlarında aynı renk şeritler olan uzun kollu bir Red Sox tişört ve bir çift eskimiş Converse giymişti. Bana kendi ortamından bariz bir şekilde uzak olan birine göre hem burnu havada hem de ilgi çekici gelen bir özgüven yayıyordu etrafa. Yatağından yeni kalkmış ve karanlıkta öylece dolanırken buraya gelmiş gibi görünüyordu. Bense uyumsuz parti konuklarından oluşan bir adada terk edilmiş olabilirdim ama yine de muhteşem görünüyordum.

Telefönümü bıraktım. "Mesaj yazmak durumu daha da beter mi yapıyor?"

"Senin Burberry'nin yanında olman gerek," diyerek kafasıyla Brie'yi işaret etti.

"Nerede biliyorsun bunu?"

"Taktığı eşarpta öyle yazıyor," deyip şişesini geriye doğru eğdi. Brie'ye çaresiz bir bakış daha attım ama derin bir sohbete dalmıştı. Hep böyle takılıp kalırdı. Ama sadece, birisi ilgisini gerçekten çok uyandırdığında.

"Ben öyle demeyecekti..."

"Çünkü ona bakıp duruyorsun ama o sana bakmıyor," dedi. Tekrar Spencer'a döndüm. Yüzüm adeta alev almıştı. "Tamam, ekilmişsin ama bir partide yapacak daha iyi bir şeyin varmış gibi yapmak sadece seni daha zavallı gösteriyor. İlk hata senin kızı Justine'le tanıştırmaktı. İkinci hataysa umurunda değilmiş gibi yapmak."

"Ne önerirsin o zaman?"

"Kıskandır onu."

Güldüm. "Olmayacak öyle bir şey dostum."

Omuz silkti. "Sen bilirsin."

Etrafa bakındım. Easterly'den birden fazla öğrenci meraklı bir ifadeyle bize bakıyordu ve bazılarının suratlarında başka bir şeyle karıştırılması mümkün olmayan imrenme ifadeleri vardı. Brie ve Justine'e doğru şöyle bir baktım ve sonunda Brie'yle göz göze geldim. Ne yaptığımı sorarcasına tek kaşını kaldırdı. Onu davet etmek için başımla işaret ettim ama kafasını iki yana sallayıp, bir saniye dercesine parmağını kaldırdı.

Tekrar Spencer'a döndüm. "Kiminle birlikte geldin?"

Sırıttı. "Asıl soru kiminle birlikte gideceğim? Karar

vermeme yardım etmek ister misin?" diye sordu ve oradaki birkaç kıızı tarif edip artı ve eksilerini saydı. Sonra da tabii ki seçimini yaptı. "Ya da Burberry konusunda sana yardım edebilirim. İki tane basit tercihin var: Birincisi, bir oda turalım. Bütün gece *blackjack* ve *ben hiç* oynayabiliriz. kimse bunu bilmez bile. İkincisi, burada, bu koltukta öpüşebiliriz. Ben hangisini tercih ettiğimi biliyorum."

Gözlerim tekrar Brie'ye kaydı. Duruşunu değiştirerek artık beni tamamen göreceği şekilde duvara yaslanmıştı. Ama sohbetini bitirmek ya da beni onlara katılmaya davet etmek için hiçbir girişimde bulunmadı.

Ben de hem Brie'ye hem Spencer'a dönük olacak şekilde duruşumu değiştirdim ve Spencer'a doğru eğilerek "Amatör," dedim.

Spencer'ın dudaklarında ilgisinin uyandığını gösteren bir gülümseme belirdi. "Bu haince bir suçlama."

"Ah hayır. Bu bir gerçek," deyip birasını aldım ve yere koydum. Sonra onu ayağa kaldırıp koltuğun bir ucuna yerleştirdim ve yüzüm ona dönük bir hâlde bacaklarımı altına alarak koltuğun diğer ucuna oturdum. "Kıskançlık o şekilde işlemez."

Spencer'ın gülümsemesi daha da büyüdü ama gözlerindeki kıvılcımlarda belirsizlik ve heyecan gördüm. Tatlı sayılırdı. Bu, Brie'nin kalbimi milyonuncu kez ezişinin acısını dindirmede ama Spencer'ın gülümsemesinde çekici bir şey vardı. Brie'ye bakmamayı kolaylaştırıyordu en azından. "Öyle mi?"

Kafamı iki yana salladım. "İçini ağır ağır kemireceksin. Konuşmaya devam edeceğiz. Ne dediğimizi başka kimse duyamasın diye alçak seslerle. Ben de her seferin-

de gülümseyeceğim ya da kahkaha atacacağım. Ben biraz daha yaklaşacağım.” deyip göstermek için ona iki santim kadar yaklaştım ve sesimi fısıltıdan sadece biraz daha yüksek çıkacak şekilde alçalttım. “Sadece birazcık. Hak etmen lazım bunu.”

Spencer biraz daha hızlı nefes alıp vermeye başladı ve gülümsemek için kendimi zor tuttum. Brie’yi o kadar uzun bir süredir bekliyordum ki arzu duymanın nasıl olduğunu tamamen unutmuştum. İnsana güç veren bir histi. İnsana kendini seksi hissettiriyordu. Spencer seksiydi.

Bana doğru eğilerek “Gülümsemene neden olan ne?” diye sordu. Gülümsemesinde cezbedici bir şey vardı. Aynı anda hem tehlikeli hem de masum. Bir paradoks... İnsanların onu bu yüzden sevdikleri çıkarımını yaptım. Onu çözemiyorlardı. Birdenbire çok fazla dikkat çekiyor olduğumuzun farkına vardım ve sonunda Brie’nin dikkatini çektim mi diye merak ettim. Ama o an gözlerimi Spencer’ın gözlerinden ayırmak istemedim. Brie için bile olsa. Özellikle de o beni böyle küçük düşürdükten sonra. İzliyor olmasını umdum.

“Tekrar köşene dön. Bu son kural. Dudaklarım senin-kilere nefes mesafesi kadar yaklaşına dek beni öpemeyeceksin. Yani ben bir ruh emici olsaydım, ruhunu emebilirdim demek oluyor bu.”

“Harika bir görüntü. İlk oturduğumda patlamaya hazır birine göre amma çok gülümsüyorsun.”

Ukala bir ifadeyle gülümseyerek “Meydan okumanın süresi uzadı,” dedim.

“Bir etti bu,” deyip neşeyle sırıttı. Gözlerindeki çocuk-

su heyecan bulaşıcıydı. Brie değildi belki ama eğlenceli, seksi bir dikkat dağınıklığıydı.

Öyle de oldu. Son ana kadar hep öyleydi. Asla ona âşık olmayı planlamamıştım.

Asla onu incitmeyi istememiştim.

Onun beni incitebileceğini kesinlikle hiç düşünmemiştim.

Şimdiyse merdivenlerin dibinden son derece masum bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu. Ona arabayla dolaşmak ister mi diye sormak içimden öyle çok geldi ki merdivenlerden ona doğru bir basamak indim. Sonra hafifçe el sallayıp arkasına dönerek yoldan aşağı indi. Ben de istemeden onun gölgesine doğru çekildim.

Biraz ders çalıştıktan sonra Greg'i aradım. İlk içimden gelen Brie'yi arayıp ona Spencer ve Tricia'dan bahsetmekti ama kendimi ders çalışmaya zorlamasam olmazdı ve Nola'ya olan borcumu kapatmak konusunda da sabırsızlanıyordum.

Greg telefonu açtı ve arka planda çalan bangır bangır müzik sesini duydum. Bir anlığına nefesim kesildi. Todd öldüğünde onun iPod'unu çalıp derslerde, uykumda, sonsuz kilometrelerce süren koşularımda aralıksız bir şekilde onun müziklerini dinlemiştim. Bu albüm, yani XX grubunun XX isimli albümü hep en son çalandı ve o durduğunda ben de duruyordum. Tekrar oynat tuşuna basmak, yeniden başlatmak, yataktan çıkmak o kadar zordu ki.

“Selam Kay Donovan. Tutuklu muyum?”

Tekrar nefes aldım. “Hayır. Senden bir iyilik isteyeceğim.”

Kısa bir kahkaha attı. “İyilik isteyecek samimiyette olduğumuzu bilmiyordum.”

“Pek öyle değiliz ama çok ortak noktamız var. İkimiz

de Spencer Morrow ve Jessica Lane arasındaki ahlaksız ilişkiyle boynuzlandık.”

“Oldukça ağır bir meseleden amma da rahat bahsediyorsun.”

“Evet ama hayat bu. Fazla ciddileşirsen hayatta boğulursun.” diyerek yatağımın üzerine uzandım ve bacaklarımı kaldırarak duvara yasladım. Ayaklarım Amerika Kadın Futbol Takımı’nın posterinin üstüne geldi.

“Tam bir filozofsun.”

“Pek sayılmaz. Asıl konuya gelecek olursak, sana çıkma teklif etmek istiyorum.”

Bir sessizlik oldu.

“Benimle değil. Sana biraz daha çok benzeyen biriyle. Tuhaf ve güzel. Kesinlikle şeytan tüyü var onda.”

“Bana somut hiçbir şey söylemedin henüz.”

“Biraz Fransızca biliyor, biraz bale yapıyor ve esaslı bir bilgisayar korsanı.”

Greg sessizleşti, telefon kapandı mı diye emin olmak için telefona baktım. “Kay, eski kız arkadaşımın daha yeni öldüğünü hatırlıyorsun değil mi?”

“Dediğim gibi, bu bir iyilik olacak.” Çaresizce daha ikna edici bir argüman bulmaya çalıştım. “İyi bir dikkat dağınıklığı olur. Evden çık. O depresif müziği kapat.”

“Amigo kız olmak için futbolu bırakma Kay.”

“Öyle demek istemedim. Abim öldüğünde akıl sağlığını koruyan tek şey dışarı çıkıp bir şeyler yapmaktı. Herkesin farklı şekillerde yas tuttuğunu biliyorum ama...”

Tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşaktı. “Abine üzüldüm. Ama ben attığını vuran türden biri değilim. Ayrıca benimle çıkmak sıkıcı olur.”

“Bence çok heyecan verici olurdu,” dedim.

Boğuk bir kahkaha sesi duydum ve istemsizce kızardım. Öyle demem aptalcaydı. “Benim bir cinayet davasında şüpheli konumunda olduğumu biliyorsun değil mi?”

“Resmi olarak bir cinayet davası değil ki. Öyle değil mi?”

“Bilmiyorum. Beni sorguladıklarında o kelimeyi kullanmadılar ama şimdiye kadar iki kez çağırıldım. Bu iyiye işaret değil.”

Rahat bir nefes vermemek için kendimi tuttum. Greg’e odaklanıyorlarsa bize odaklanmıyorlardı. Belki de Morgan bizimle iletişime geçmeyecekti. Ama Nola’ya hâlâ romantik bir randevu borcum vardı. “Ayrıca söz konusu bekar hanımefendiyle çok büyük bir bağlantım yok.”

Greg güldü. “Sen berbat bir pazarlamacısın Kay Donovan.”

“Olabilir ama yine de belirtiyim. Biraz Fransızca konuşuyor, biraz bale yapıyor ve senin gibi sanatla ilgili bir tip.”

“Sanatla ilgili insanlar gerçekten de bir araya toplanırlar. Kargalar gibiyiz biz.”

Karga sürüsü. “O zaman anlaştık mı?”

“Hayır. Tamamen tek taraflı bir şey bu. Benim ne kazancım olacak?”

Düşündüm. “Söyle bir şey.”

“Tekrar konuşalım. Romantik bir randevu değil,” diye ekledi çabucak. “Ama bir ara yine buluşup notlarımızı ve acılarımızı karşılaştıralım. Olur mu?”

Düşünerek kafamı yavaşça aşağı yukarı salladım. “Evet.” Bu onu tekrar değerlendirmek, Jessica’nın blogunun biraz daha derinlerine inmek için bir fırsat olacaktı.

"Ama önce Nola meselesini halletmen lazım."

"Nola. Tamam. Bilgilerini gönder bana."

Ertesi gün dersler yeniden başladı. Tekrar bir sınıfta olmak, notlar almak ve geçen hafta hiç yaşanmamış gibi odaklanmaya çalışmak tuhaf geliyordu. Cuma günü, bir ay öncesi gibiydi. Ama Jessica'nın ölümünün üzerinden sadece üç gün geçmişti. Sıradan bir günün aşamalarından geçiyor olmak gerçek üstü geliyordu. Benimle hâlâ konuşuyor mu diye Tricia'ya birçok mesaj attım. Cevap vermedi. Öğle yemeğinde de yoktu, Brie trigonometri ve bilgisayar okur yazarlığı dersinde de olmadığını söyledi. Ama hâlâ sınıf listesinde ismi vardı, ofisinin önünden geçerken Hannigan da yerindeydi. Öğle yemeğinin sonunda, intikam blogundaki kronometrenin sıfırlanmasına on beş dakikam kalmıştı. Paniğe kapılmaya başlamıştım. Tricia'yı bir şekilde okuldan ayrılmaya mecbur bıraksam da adı o kadar çabuk yok olmayacaktı.

Dışarı çıkıp Nola'yı aradım.

"Meşgulüm," dedi.

"Kapatma."

"Tek bir cümleyle ilgimi çek."

"Hem Tricia hem de Hannigan'dan kurtulmak için on beş dakikam kaldı ve senin yardımına ihtiyacım var. On dört oldu."

Nola yemekhaneden salına salına çıkıp beni gördü ve el salladı. "İki cümle oldu. Neden fikrini değiştirdin?"

"Çünkü çaresizim," diye fısıldadım. Kendimi berbat hissediyordum. Ama bu geçici bir çözümdü. Hannigan gitmek zorundaydı. Bu konuda hiçbir şüphe yoktu. Ama

sonra bir şeyin farkına vardım. Tricia'nın ismi yok olmalıydı sadece. Kendisi değil. Program sadece onun isminin çıkarıldığını algılayacaktı ve Nola kesinlikle bunun gerçekleşmesini sağlayabilirdi. "Tricia'nın adını sınıf listesinden çıkarmana ihtiyacım var."

Nola bir ağacın gövdesine yaslandı ve sırt çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı. "Bu, kulağa *şişlemek* gibi gelmiyor."

"Kuralları ben koymadım."

"Ya Hannigan?"

"Onu şikâyet edeceğim."

Nola kafasını aşağı yukarı salladı. "Tamam. Ya ödemem?"

"Nola, kısıtlı bir zamanım var. Sana bir iyilik borcum var diyelim. Tamam mı?"

"Olur."

Nola bilgisayarda bir şeyler yazarken ben de Hannigan'ın kimliği gizlenen bir öğrenciyle ilişkisi olduğunu ifşa eden isimsiz bir mektup yazıp Dr.Klein'in posta kutusuna attım. Hannigan'a da derhal istifa etmezse Klein'a öğrencinin adıyla birlikte fotoğraflı bir kanıt sunacağımı bildiren ikinci bir isimsiz not bıraktım. Ama tam binadan çıkmak üzereyken, Dr.Klein'in asistanı merdivenlerin tepesinden seslenip Klein'in ofisinin dışında beklememi istedi. Nefes kesici bir korku ve Tricia'yla ilgili sorulara cevap vereceğim düşüncesiyle bekleme odasında oturdum. Ama ofise alındığımda, Dr.Klein'la birlikte polis memuru Morgan da bekliyordu.

Dr.Klein beni içeri davet edip azur mavisi, süet bir sandalyeyi işaret ederek "Otur," dedi.

Oturdum ve tedirginlikle gülümsedim. “Yardımcı olabileceğim bir konu mu var?”

“Memur Morgan sana bazı sorular soracak canım. Ben gözetmenin olarak buradayım,” dedi.

Memur Morgan’a dönerek “Tamam,” dedim.

Gülümsedi. “Nasılsın Kay? Zor birkaç gün oldu.”

“İyiyim.”

“Bu akşamki büyük maçını iptal ettiklerini gördüm. Zor bir durum.”

İki cümlede iki kez zor dedi. Kelime dağarcığı pek de etkileyici sayılmazdı. “Öyle,” dedim.

“Seni oynarken izlemeye gelecek bazı yetenek avcıları olduğunu duydum. Yetenek avcıları!”

Bana gözlerini kırpmadan dikkatlice bakışı inanılmaz derecede sinir bozucuydu. Meşgul olduğu çok bariz olan tacizci takipçilik seviyesinden hiç bahsetmiyorum. “Evet, doğru.”

Üçüncü kez “Zor,” dedi. Nedense bu sinirimi çok bozdu.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Sadece geçen geceyle ilgili birkaç sorum var Kay. Sana Kay diye hitap edebilir miyim?”

Sinirimin bozulduğunun belli olmasına izin vermeme-ye çalıştım. “Diğer herkes ediyor zaten.”

“Jessica’yı gece yarısını biraz geçe bulduğunuzu söyledin.”

“Zamanı kaydetmedim. Onu bulduk. Sonra siz geldiniz. Biz de durumu anında bildirdik.”

İnanamayarak Dr.Klein’dan bana döndü. “Ama ben arkadaşınız Maddy’ye bizi aramamasını söylediğini sanıyordum.”

“Hayır. Arkadaşım Brie, Maddy'ye önce Dr.Klein'i aramasını söyledi. Jessica'nın ailesinin kızlarının öldüğünü haberlerden ya da internetten öğrenmesini istemedik.”

Morgan not defterine bir şeyler karaladı. “Yani Maddy'ye bizi aramamasını söyledin çünkü...”

“Brie, Maddy'ye öyle söyledi.”

Abartılı bir şekilde alnına vurdu. “Brie, Jessica'nın ailesini korumak için Maddy'ye bizi aramamasını söyledi.”

Sinirimin sesime yansımaya engel olamadım. Kasıtlı olarak sözlerimi çarpıtıyormuş gibi geldi. “Maddy'ye önce Dr.Klein'i, sonra da polisleri aramasını söylediğini söyledim.”

Memur Morgan masum biz yüz ifadesi takınarak “Benim hatam. Jessica'nın ailesini korumak için.”

“Evet.”

Notlarını karıştırdı. “Bu dediğin, kurbanın kim olduğunu bilmediğini söylediğin, olay yerindeki ifadenle çeliyor aslında.”

Gözlerimi kırıpıştırdım. “Hayır. Bilmiyordum.”

“Az önce Jessica'nın ailesini korumak istediğinizi söyledin.”

“İstedim zaten ama korumak istediğimin onun ailesi olduğunu bilmiyordum.”

Morgan kurşun kalemini not defterine vurdu. “Hangisi Kay?”

Derin bir nefes alıp sakin kalmaya çalıştım. “İsimsiz kurbanın ailesini korumak istedik. Onun bir öğrenci olduğundan oldukça emindik ve Dr.Klein onun kim olduğunu bilirdi.”

“Peki,” derken kaşlarını kaldırdı ve bu dediğimi yazdı.

Bana inanıyor gibi görünmüyordu. “Bir de,” derken kafasını kaldırıp tekrar bana baktı. “Ben olay yerine geldiğimde, sen elinde sırlıslıkla olmuş bir kıyafet tutuyordun ve kolların boylu boyunca çiziklerle doluydu.”

Boğazım kurumaya başladı. Bu konuşmanın gittiği yön hiç hoşuma gitmiyordu. “Söylediğim gibi kostümü göle düşürdüm. Yüzmeye gitmeyi planlamıştık ve ben Brie’nin sudan çıkmasına yardım etmek için dikenli çalılıkların arasından koştum.”

“Neden etraflarından dolanmadın ki?”

“Çünkü arkadaşım çığlık atıyordu ve ona ulaşmam gerekiyordu.”

“Çalılıkların arasından koşarak kaç saniye kazanmış oldun?”

“Hatırlamıyorum.”

“Tahmin yürüt.”

Gözlerim Dr.Klein’a kaydı. Beni teşvik edercesine kafa sallıyordu ama ellerini birbirine sımsıkı kenetlemişti. “Belki yirmi falan.”

Memur Morgan bunu not etti. “Bütün akşam arkadaşlarınla birlikte miydin?”

“Evet. Dansta.”

“Hiç yalnız kaldın mı?”

“Bir anlığına tereddüt ettim. Brie polise yalnız kalmadığımızı söylememiz gerektiğini söylemişti. Ama bu konuda diğerleriyle anlaşıp anlaşmadığını bilmiyordum. İkisinin ortasını söyledim. “Büyük ölçüde, hayır.”

“Büyük ölçüde olan nedir?”

“Birini öldürecek kadar uzun bir süre değil.” Konuştukça kendime derin bir mezar kazdığımı fark ettim.

“Ne kadar sürer o?”

“Bilmiyorum. Daha önce hiç yapmadım.”

Bilmiş bir ifadeyle gülümsedi. “Çok tatlı. Doğrulamak için soruyorum. Bütün akşam boyunca bir saniyelğine bile asla yalnız değil miydin?”

Kahretsin. “Gölde buluşmadan önce ayakkabılarımı değiştirmek için kısa bir süreliğine odama geri döndüm.”

“Tam da Jessica Lane’in öldürüldüğü sırada.”

“Onun öldürüldüğünü bilmiyordum,” derken gözlerim tekrar Dr.Klein’a kaydı ama o, masasına bakıyordu.

Memur Morgan “Artık biliyorsun. Belki de bilmek hafızanı tazeler,” deyip kurşun kalemını not defterine vurdu. “Uzun bir süredir Spencer Morrow’la çıkıyormuşsun.”

“Evet.” Kafamda yine onun Jessica’yla birlikte korkunç bir görüntüsü canlandı. Benim Spencer’ımın ölü Jessica’yla... Ölü ama canlı, soğuk ama tutkulu. Neden onu Spencer’la birlikte hep ölü olarak hayal etmek zorundaydım ki?

“O, Jessica Lane’le çıkmaya başladığında ayrılmışsınız.”

“O zaman bunu bilmiyordum.”

“Artık biliyor musun?”

“Yeni öğrendim.”

“Tam da işine gelecek şekilde.”

Yüzüm ısınmıştı ve kalbim göğsümden fırlayıp çıkmak istiyormuş gibi küt küt atıyordu. Memur Morgan’a defolup gitmesini haykırmak istiyordum. Ama bu beni sadece daha da kötü gösterirdi.

“Sadece birkaç tane soru daha. Kampüs güvenlik görevlisi Jennifer Biggs olay yerine geldiğinde ona orası olay

veri olduğu için hiçbir şeye dokunmamasını söylemişsin. Doğru mu? Bilekleri kesik bir kız vardı. Birçok insan onu görüp intihar olduğunu düşünür. Oranın olay yeri olduğunu sana ne düşündürdü?”

“Bilmiyorum,” dediğimde sesim kuru bir fısıltı halinde çatladı.

“Az önce sana Jessica’nın öldürüldüğünü söylediğimde şaşırmış gibi yaptın. Ama ondan önce ona kurban dedin ve birini öldürmenin ne kadar süreceğine dair fikir yürüttün. Bu amma etkileyici bir performans Kay.”

“Ben öyle yapmak istemed...”

“Jessica’nın ölümünden beri onun eski erkek arkadaşı Greg Yeun’la neredeyse sürekli iletişim halinde olduğun doğru mu?”

“Sürekli değil.” Kusacakmışım gibi hissediyorum. Oda bir dönme dolap gibi, gittikçe daha da hızlı dönüyordu.

“Öldüğü akşam Jessica’nın odasında mıydın?”

Kafamı olumsuz anlamda iki yana salladım ve oda şiddetli bir şekilde yan yattı.

“Bana söylemek istediğin başka herhangi bir şey var mı? Herhangi bir şey?”

Ağzımı açtım, öğürdüm ve sonra öne doğru eğilerek yere kustum.

Bu yılki İskelet Balosu, cinayet meselesine kadar şu ana dek düzenlenenlerin en iyisiydi. Son sınıflar olarak ortam bizim kontrolümüz altındaydı. Tricia özel tasarım balo elbisesi ve efsane dans figürleriyle salondakileri ağzı açık bıraktı. Cori ses kabininde görevlendirilen üçüncü sınıflara zorla kendi müzik listesini çaldırıyordu. Dekor-

dan sorumlu sanat kulübü, balo salonunu kıvrılıp giden sisler ve yamuk yumuk gölgelerin olduğu pırıl pırıl bir gece ormanına dönüştürmüştü. Tai tuvalette *underground* bir bar işletiyordu. Maddy oradan oraya koşarak fotoğraf çekiyor ve onları etkinliğin internet sitesine yük-lüyordu. Brie de bu sırada neredeyse salondaki herkesle dans ediyor, sohbet edip *selfie* çekiyordu. Partiler benim için hep bir parça daha zor olurdu. Ben bir etkinliğe nadi-ren arkadaşlarım kadar dahil olabiliirdim. Birinin flörtü olmam gerekiyormuş gibi hissederdim ve öylece bir kö-şeye çekilirdim. Ama güzel giyinmenin faydası oluyordu. Daisy olarak Gatsby'den bir tipi seçtim. Yani pahalı görü-nen bir takım elbise giymiş genç bir rugby oyuncusunu.

Çakırkeyif bir halde, konuştuğu kızıl saçlı kızı gör-mezden gelerek o kıza doğru gittim ve en göz kamaştırıcı Daisy gülümsememle gülümsedim. "Selam Jay," dedim.

Kafası karışmış ama ilgiden memnun olmuş gibi görü-nüyordu. "Şık ve eğlenceli hanımefendi."

"Ben Bayan Daisy Buchanan," dedim.

"Ah! Ben de *Yanlış Leo, Para Avcısı*."

Bana elini uzattı ama ben diğer elindeki zencefil şara-bı, misket limonu ve cin karışımından oluşan içkiyi alıp mideye indirdim. Sonra da onu dans pistine çektim. Ba-şımı göğsüne yaslayarak "Dans et benimle Jay," dedim.

O da dans etti. Cadılar Bayramı'nın, kostümlerin ve çe-şitli rollere bürünmenin böyle bir özelliği vardı işte. Gecenin sonunda balo salonunun arkasındaki çalılar arasında öpü-şüyorduk. Maddy kıkırdayıp fotoğraflar çekiyor, Cori de bu sırada alkışlıyordu. *Para Avcısı* da -artık her kimse- utan-mış bir hâlde sendeleyerek doğrulurken takım elbisesini

toparlayıp her nedense özür diliyordu. Telefonu Maddy'nin elinden aniden çekip aldım ve fotoğrafları sildim.

"Arkadaşlarım adına çok özür dilerim. Fotoğraflar gitti," diyerek ona ekranı gösterdim ve kanıtlamak için fotoğraflardan geriye doğru gittim.

Para Avcısı bana utangaç bir ifadeyle gülümsedi. "Her neyse. Görüşürüz," dedi ve çaktırmadan binaya girdi. Ben de Maddy'ye telefonu geri atarak kendimi sırt üstü yere bıraktım.

Maddy "Çok kötüsün," deyip, nefes nefese kalmış bir hâlde kıkırdayarak yanıma çöktü ve parlak taşlı matarasından bir yudum aldı.

Cori "Kötü doğru kelime değil. Birazcık skandal yaratan olacak," diyerek uzun, çilli bacaklarını binanın tuğlalı yan duvarına doğru uzatıp kafasını çimlere koydu. Cori, Gatsby'ye aitti. Doğuştan aristokrat, golfçü, kaba ve pervasız kişiliğinin yanı sıra keskin yüz hatları ve daha da keskin bir zekâsı vardı. Zaman zaman fazla huysuz ve sabit fikirli olabiliyordu ve eğer anında sizinle arkadaş olmaya karar vermediyse onu sevmemek kolay olurdu. Ama karar vermişti ve o nedenle de aramız çok iyiydi. "Huzur içinde uyu Spencer," dedi.

Maddy "Ondan haber aldın mı?" diye sordu.

Kafamı iki yana sallayarak "Spencer'ın bir şansı vardı," dedim.

Maddy "Sen nasıl..." deyip ofladı ve gökyüzüne baktı. "Birinin senden hoşlanmasını sağlıyorsun?"

"Sağlamıyorum," dedim. O kelimeleri kullanmamış olmasını dilerdim. "Hoşlanmak bir şey, dans etmek başka bir şey. Sor gitsin."

Cori bilmiş bir ifadeyle gülmüsedti. “Az önceki dans etmekten daha fazlasıydı.”

“O zaman daha fazlasını isteyin.”

Sesli, çatallı, içten bir kahkaha attı. Cori’nin kahkahası öylesine belirgindi ki Tricia ile Tai’yi binadan dışarı çekti adeta. Tai ecza deposunu büyük çantasında taşıyordu. Tricia’ysa hâlâ dans ediyordu. Tai yere çömelerek içki çantasını açtı.

“Enerji yükleme zamanı gelmiş gibi görünüyor. Çikolatalı votka ister misiniz?”

“Tanrım. Hayır,” diyerek kafamı ona doğru çevirdim. Yıldızlar da beraberimde geldi. “Bana asitli bir şey ver.”

“Prosecco. Üzüm ve bal aromalı,” deyip benim için küçük bir matara doldurdu. Ben de onu geri uzatıp şişeyi aldım.

Tricia “Göle doğru yürümeye başlasak mı?” deyip şişeyi kaldırdı ve kocaman bir yudum aldı.

Doğrulup oturdum. “Brie nerede?”

Cori “Başka bir zavallı ezikle karanlık bir köşededir muhtemelen,” dedi ve kıkırdadı.

Midem bulandı. Justine’e bunu yapmazdı. Yapsa bile benimle yapardı. O kişi ben olurum. Kollarıyla bana sarılır, parmaklarını benim saçlarıma daldırırdı. Hışırdayan yaprakların üstünde birbirimizi daha yakına, yukarı, etrafa doğru çekiştirirken dudaklarımız birleşirdi. O ben olmalıydım. Hep ben olmalıydım zaten. Birdenbire içim karardı, canım sıkıldı ve o akşamı bir zaman kaybıymış gibi hissettim.

Sonra bir anda tepemizde belirdi. Nefes nefese kalmış, üstü başı dağılmıştı; gözleri alkolün etkisiyle parlıyordu

ve içlerinde çılgın bir ifade vardı. “Plan değişti. Şimdi ayrılıp yarım saat sonra tekrar buluşalım. Yurtlarımıza dönüp değerli eşyalarımızı bırakalım, yapılması gerekenleri yapalım ve yeşilliklerin kıyısında buluşalım. Bir sürprizim var,” dedi.

Tai’nin dudaklarının kenarında muzip bir gülümseme belirdi ama benim artık hevesim kaçmıştı. “Ne tür bir sürpriz?”

“Buna değecek,” deyip yurtlara doğru koşmaya başladı ve omzundan geri bakarak “Yarım saat,” dedi.

Tricia “Ah, evet. Kesinlikle karanlık bir köşedeymiş,” dedi.

Cori “Görünüşe göre başladığı her neyse onu bitirmeye gidiyor,” diye fısıldadı. Diğerleri de kükrer gibi kahkahalar attı.

Bense onlara kızgın kızgın bakarak “Üniversite kulübündeki oğlanlar gibisiniz,” dedim.

Tai “Biz kulüplü oğlanların avlarıyız Kay,” deyip kocaman bir yudum içki içti ve elinin tersine geçirdi. Diğerleri de kontrol edilemez bir şekilde kahkahalara boğuldular. “Bizi gidi masum ufaklıklar.”

Öğleden sonra derslerimi ekip göl kenarında bir yarı maraton koşusuna çıktım ve spor merkezindeki özel meditasyon odalarından birindeki yoga seansıyla sakinleşmeye çalıştım. Ama ne nabzımı ne de dönüp duran zihnimi yavaşlatabiliyordum. Akşam yemeğinde de durum daha iyi değildi. Yemek saatleri, Jessica’nın ölümünden beri gittikçe daha gerçeküstü bir hâl almaya başlamıştı. İlk akşam, Tai arkadaşlarımı zehirlemeye çalışırken, ko-

caman salonda onların karşısında tek başıma oturdum. Ertesi gün Tai gitti ve Tricia cenaze töreninden sonra rugby takımıyla birlikte oturdu. Bu akşamsa Tricia'dan eser yoktu. Cori ve Maddy her zamanki masamızda oturuyordu. Ben de Brie'yi arkadaki boş bir köşeye çektim. Tricia'nın sırrını saklamaya karar verdim. Anlatmak bana düşmezdi. Brie'ye bile.

Ben masayı kendimize ayırmak için birinci sınıflardan birine dirsek atarak yoldan çekilmesini sağlarken, Brie "Tricia'yı gördün mü?" diye sordu. Birinci sınıflardan kız bana şaşkın bir ifadeyle baktı. Brie de kaşlarını çatarak bana kafa salladı ve ağlamak üzereymiş gibi görünen kızıdan özür diledi.

Dağınık bir kafayla "Affedersin. Seni hiç görmedim," dedim.

Brie "Telefonuna bakmıyor," dedi.

"Kim?"

"Tricia," deyip alnıma dokundu. "Hasta mısın sen?"

"Benden şüpheleniyorlar," dedim. Bütün bedenim buz gibiydi sanki. "Benden," dedim.

"Şüphelenemezler. Olay anında başka yerde olduğunuzu dair kanıtların var."

"Bütün gece için yok. Baloyla göl arasındaki zaman dilimi için yok."

Brie yavaşça çatalını bıraktı. "Sana onlara o zamandan bahsetmemeni söyledim," dedi.

"Beni köşeye sıkıştırdı. O sivri dişlerini geçirip bir daha bırakmayan köpek balıklarından biri gibi."

Brie gözlerini kapattı ve yüzünü dingin bir ifade kapladı ama paniğe kapılmaya başladığını anlayabiliyordum. İşler

volunda gitmediği zamanlarda tuhaf bir şekilde sakınması vardı. “Hepimizin yalan söylediğini anlayacak Adalet’in tecelli etmesine engel olmaktan tutuklanabiliriz,” dedi.

“Rahat ol. Ona sadece benim yalnız olduğumu söyledim, geri kalanımızın değil. Üstümü değiştirmek için odama gittiğimi söyledim. Tesadüfen Jessica’nın odasının tam altında bulunan odama. Sonra memur bana özellikle onun odasında gidip gitmediğimi sordu. Orada olduğumu düşündüğünü ima ediyormuş gibiydi. Kimse, onu sizinle buluşmadan önce öldürmediğimi kanıtlayamaz.”

“Kimse senin onun odasında olduğunu da kanıtlamaz çünkü değildin ve suç işlemek için nedenin yok.”

“Kıskançlık kitapta yazan en eski neden.”

Alaylı bir şekilde güldü. “Spencer için kıskançlık mı? Onu tanısalardı bunu dikkate bile almazlardı,” deyip spagettisinden bir lokma aldı.

Bir anlığına düşündüm. “Sen bir kez yanıldın zaten Brie. Polis memuru olayın intihar olmadığını söyledi.”

Brie kaşlarını çatarak “Evet, genel görüş de o yönde gibi,” dedi.

Yemekhanede etrafa bakındım. Nola’nın tepsisiyle mutfaktan çıktığını gördüm ve el sallayarak yanımıza gelmesini işaret ettim. Bir anlığına tereddüt etti. Sonra yaklaşıp oturdu. “Nola, Brie’yi tanıyor musun?” diye sordum.

Ayağa kalkıp özenli bir şekilde reverans yaptı. Saçları gözleriyle uyumlu mavi ipek bir kurdeleyle çok düzgün bukleler halinde geride toplanmıştı. “Bayan Matthews, sizi şöhretiniz sayesinde tanıyorum tabii ki,” dedi.

Brie onu inceleyerek bana ürkek bir bakış attı. Brie ve Nola üniformaylayken bile birbirlerinin tam tersiydiler.

Nola her gün kendisinin abartılı bir şekilde yeniden doğmuş haline dönüşürken, Brie klasik ve gelenekseldi. Nola makyaj, tiyatro ve efektlerden oluşurken, Brie dudak parlaticısı ve doğal ışık kullanıyordu. Sırf var olarak parlıyor gibiydi. Nola her zaman hareket halindeydi. Brie belirli bir hedefle hareket ederdi. Brie'nin gömlekleri her zaman ütülü ve düğmeli; basit, gümüş bir zincirle rahat bir şıklık kazandırılmış haldeydi. Nola atletik görünecek şekilde düğmeleri açık gömlekler giyer, şingır şingır bileklikler ve minicik ellerine fazla gelen iri yüzükler takardı.

“Nola belki de Greg’le olan randevunu iptal etmelisin.”

Nola kafasını iki yana salladı ve bukleleri zıpladı. “Asla olmaz. Rocky Horror’ın gece gösterimine gideceğiz. Ben Magenta kılığına gireceğim.”

“Ama Jessica’nın ölümü artık bir cinayet olarak soruşturuluyor ve Greg kesinlikle bir şüpheli. Onunla çıkmak güvenli olmaz.” Daha da önemlisi Memur Morgan; Nola, Greg ve benim aramızda bir bağlantı kurarsa bu hiç de iyi görünmezdi. Greg’le iletişim halinde olmamdan hoşlanmıyormuş gibi duruyordu.

Nola kaşlarını kaldırdı. “Saman altından su yürüten... Sence o mu yaptı?”

“Hayır,” diye itiraf ettim. “Ama bu riski göze alamazsın.”

Brie yumuşak bir tonda konuşarak “Sen alırdın,” dedi. Bir buz parçasını ezerek tatlı bir ifadeyle Nola’ya gülümsedi.

Nola “Tuhaf,” deyip sarımsaklı ekmekten bir ısırık aldı. “Ben senin de şüpheli listesinde olduğunu duydum Kay. Belki de seninle konuşma riskini göze almamalıyım.”

“Kim söyledi sana bunu?”

Omuz silkti. “İnsanlar konuşuyor.”

Brie’ye ‘Ben sana söylemiştim,’ der gibi bir bakış attıktan sonra tekrar Nola’ya döndüm.

“İstedigini yapabilirsin. Ben sadece senin arkanı kollamaya çalışıyorum,” dedim.

Beni inceledi. “Gerçekten mi?”

Zar zor kafa salladım. Kafam bir ton kadar ağır geliyordu. Kahveye ihtiyacım vardı. Masanın altında telefonumun titrediğini hissettim ve aşağı bakınca Brie’den gelen bir mesaj gördüm.

Dış kapının dış mandalı mı?

Bana beklentili bir ifadeyle baktı ama kafamı iki yana salladım.

“Her şey yolunda,” diye cevap yazdım.

Nola, “Peki gitmeyeceğim,” deyip telefonunda bir şeyler yazdı. “Zaten tipim değil. Fazla süslü. Biraz dövme güzel. Az çoktur sonuçta,” deyip bir bana bir Brie’ye baktı. “Eee? Ne yapıyoruz o zaman bu akşam?”

Brie “Hafta içlerinde ders çalışıyoruz biz,” deyip kendi bahanemi uydurmam için bana baktı.

Gerçekten ders çalışmalıydım. Ama Jessica’nın blogundaki bir sonraki tarife de bakmam gerekiyordu ve şimdiye kadar şifresi açılmış olabilirdi. Ama Brie’ye ondan bahsedemezdim. “Benim yapacak hiçbir şeyim yok,” dedim.

Nola “Benim odam mı yoksa seninki mi?” diye sordu.

“Seninki sanırım. Benimki biraz karman çorman da.”

Brie bana anlam veremediğim bir ifadeyle baktı. Tek kelime etmeden ayağa kalkıp yanağıma sert bir öpücük kondurdu ve yemekhaneden bir hışımla çıkıp gitti.

Nola'nın odası beklediğim gibi değildi. Duvarların Tim Burton ve Vampire Diaries posterleri, gotik çizimler, o tarz şeylerle kaplı olacağını sanmıştım. Onun yerine ılık doluydu ve capcanlıydı. Her yerde bitkiler vardı. Kaktüsler, sarısabır, ayçiçeği, pars zambakları ve nergis zambaklarını tanıdım ama gerisi gözüme egzotik göründü. Çölde ya da tropik iklimlerde görülecek türden çiçekler gibiydiler. Nola'yla ilgili, nereli olduğu da dahil hiçbir şey bilmediğimi fark ettim.

Anlamsızca “Bahçıvan mısın sen?” diye sordum.

“Yani burası tam anlamıyla bir bahçe sayılmaz ama bitkileri seviyorum. Bunların hepsi evden kesip getirdiklerim. Evlerden,” deyip bir sulama kabını kaktüs saksısının içine doğru eğdi. Ben de odanın geri kalanını inceledim. Masası üst üste düzgünce dizilmiş kitaplar ve mürekkep kavanozu, dolma kalemler, sivriltme taşları, kalem kesikleri falan gibi eskiden kalma yazı araç gereçleriyle kaphıydı. Duvarlar, üstlerinde yerden tavana kadar uzanan sütunlar dolusu kaligrafiilerin olduğu amba-

laj kağıtlarıyla kaplıydı. En üstteki sütuna uzanmak için parmak uçlarımda yükseldim.

“Ne kadar da mutlular... Benim de onun kadar güzel olduğumu bütün Atina biliyor.” Nola’ya döndüm. “Nereden bu, kulağa çok tanıdık geliyor?”

“Çünkü Shakespeare’in en çok sahnelenen oyunu *Bir Yaz Gecesi Rüyası*’ndan. Onu geçen yıl Avrupa Edebiyatı dersinde okuduk. Ayrıca bahar tiyatro gösterisinde de oynandı. Ben Puck’tım.”

“Öyle mi?” Ben genelde okulun tiyatro gösterileriyle uğraşmazdım. Oyunlar pek bana göre değildi. Ben sadece Justine’i desteklemek için onun oyunlarına gidiyordum ve çoğunlukla da uyuya kalıyor ya da mesaj çekiyordum.

Nola bir eliyle duvarı işaret ettikten sonra gelip yanımda durdu. Benden bir kafa boyu kadar kısaydı. “Fizik için birkaç denklem ezberlemenin zor olduğunu mu sanıyorsun. Bir de bütün bunları beynine tıktırmayı dene.”

Daire çizerek yavaşça döndüm. Bütün duvar tavandan yere kadar kaplıydı. “Bütün bunları ezberlemiş olmana imkân yok,” dedim.

“Yani sadece bir oyun için değil,” diye itiraf etti. “Ama hiç unutmuyorum. Şu an Hamlet’i sana ezberimden okuyabilirim.”

“Hamlet’te oynamadın ki sen.”

Bana diktiği iri gözleriyle acayip bir şekilde bakarak “Bates tarihinde Hamlet’i oynayan ilk kişi bendim. Geçen kış. Bir üçüncü sınıf öğrencisi olarak.”

Tiyatro kulübünün Shakespeare oyunlarını sahnelemekten hoşlandığını biliyordum ve okulumuzda hiç erkek öğrenci olmadığından erkek rolleri için kızları seçiyorlar-

dı. Ama nedense gerçekten tanıdığım birini ikonlaşmış bir tiyatro oyununda rol alırken hayal etmemiştim hiç. *Hamlet* ya da adı her neyse artık *Satıcı** gibi. Nola'yı göz kalemiyle çizilmiş bir bıyık ve Elizabeth dönemindeki klasik kıyafetlerle hayal ettim. Dudaklarımda bir tebessüm oluştu, engel olamadım.

Nola gözlerini kısıtı. "Bir futbol topunu kemirmek çok büyük bir başarı da sanki."

Dudağımı ısırđım. "Gölmüyordum. Kulağa gerçekten zor geliyor," dedim.

"Senin yaptığını maymunlar bile yapabilir. Benim yaptığını yapamazlar. Tek söylediğim bu."

Kafamı aşağı yukarı salladım. "Onaylıyorum. İnternet sitesine bakabilir miyiz lütfen?"

Nola kendini yatağın üstüne bıraktı ve tavana baktı. "Bu konu üzerinde düşündün mü Kay?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani bu internet sitesi senin arkadaşlarının peşinden gidiyor. İlk önce Tai, sonra Tricia. Gerçekten de bu riski göze almak istiyor musun?"

"Yapmak zorundayım."

Kafasını kaldırıp dirseklerinden destek alarak doğruldu. Saçları siyah bir perde gibi omuzlarına döküldü. "Neden?"

Çünkü Jessica benim ne yaptığımı biliyordu ve onun kurallarına uymazsam diğer herkes de bilecek. "Çünkü Jessica'nın listesinde sırada ben olabilirim."

Sır verecekmiş gibi bir ifadeyle bana doğru eğildi. "Sana karşı ne vardı ki elinde?"

* Amerikalı oyun yazarı Arthur Miller'ın aynı adlı eserinden sergilenen tiyatro oyunu: *Satıcının Ölümü*. (ç.n)

Omuz silktim. “Hiçbir şey olmayabilir.”

“Listedeki herkese karşı bir şey vardı elinde. Belki içlerinden birisi katildir.”

“Ya da belki de en basit açıklama doğru olandır. O intihar etti ve kendisine yanlış yapan herkesten de intikam almak istedi.”

“Polis öyle düşünmüyor.”

“Polisin intikam blogundan haberi yok ve öğrenemezler.”

“Bana, Jessica internet üzerinden sana bir mesaj bıraktığı için siteye girmek konusunda yardıma ihtiyacın olduğunu söyledin.”

“İnternet sitesi mesajın kendisi. İntikam istiyordu o.”

“Bunu neden senin yapmanı istesin ki? Hiç tanışmadığın birinden istemek için çok büyük bir iyilik.”

“Asıl soru da bu zaten.”

Nola bakışlarıyla adeta düşüncelerime erişti. “Ona yaptığın bir şey mi var? Unutmuş olabileceğin bir şey? Üzerinde bir kez daha düşünmediğin bir şey? Herhangi bir şey?”

Kafamı iki yana salladım ve o günkü yüzüncü yalanımı söyledim. “Ölmeden önce onunla hiçbirimiz konuşmamıştık. Önemsiz biriydi o.”

Nola omuz silkti. “Belki de yaptığın buydu. Kimse önemsiz biri olmak istemez,” deyip dizüstü bilgisayarını açtı. İnternet sitesini ve bir sonraki tarif için şifre kırma programını açarken ben de yanına oturdum.

Dirseğine dayanarak dururken saçları omzuna düştü ve elbisesi bir parça aşağı sıyrıldı. Kürek kemiğine yayılan siyah bir dövme gördüm.

Yatağının yanında diz çökerek “Dövmen mi var senin?” dedim.

Bana omzundan geriye doğru baktı. “Hayır. Her sabah sırtıma aynı resmi çiziyorum. Gün boyunca renginin solmasına izin verip geri kalanları da duşta keseleyerek çıkarıyorum ve son derece titizlikle yeniden yapıyorum. Bozuk plak gibi. Bunu bir oyun haline getiriyorum.”

“Orası bariz.”

Ben daha iyi bakabileyim diye elbisesini omzundan birazcık daha aşağı indirdi. Eski bir saat yüzünün detaylı bir çizimiydi.

“Ne anlama geliyor?”

“Sanat bu. Açıklarsam anlamı kalmaz. Bir ressama eserinin anlamı sorulmaz... Neyse boş ver.” Elbisesini aceleyle yukarı çekti ve yüzü kızardı.

“Özür dilerim. Bayan Koeppler’ın söylediğine göre sanatın her zaman bir anlamı vardır,” dedim.

Nola gülümsedi ve Brie’nin, kendini uzman gördüğü bir konuda cehaletimi gözler önüne seren bir şey söylediğimde yaptığı gibi saçlarımı yüzümden neredeyse tamamen geriye doğru aldı. “Var zaten. Ama eserin kendisi sanatçının ifadesidir. Gerisi seyirciye kalır.” Benim onun için yasak olduğumu hatırlamışçasına elini birdenbire aşağı indirdi. Teknik olarak yasak olmadığımı hatırlamam bir dakikamı aldı. Yine de kendimi suçlu hissettim ve Brie yemekhaneden hışımla çıkıp gittikten sonra mesaj atmış mı diye bakmak için telefonumu kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu.

Nola bulduğu şifreyi girip tat nötrleştirici menüsünün linkine tıkladı.

New Orleans, LA Kan Portakalı Sorbesi

Bir portakalı vardı, onu rengi yok olana dek sıkı

Onu kanları saçılana dek dövdü, hiç iz bırakmadı

Kaybolsun diye onu ormana götürdü

Donsun diye karda bıraktı

Hiç kimsenin bilmeyeceğini mi sandı?

Kar portakalını ben yakaladım.

Yanda kıpkırmızı kan damlaları gibi görünen birkaç dosya vardı.

Nola'nın suratı kireç gibi bembeyaz oldu. "Benim bu," diye fısıldadı. "Jessica benim de peşimdeydi."

Sözcükleri tekrar okudum. "Anlamıyorum," dedim. Sonra ilk satır kafama dank etti. New Orleans, LA. NOLA. "Ne yaptın sen?"

"Biliyor olamazdı ki. Olamazdı." Nola öylesine telaşlanmıştı ki neredeyse nefesi kesilecek gibi oldu. Ona bir yastık verdim.

"Buna sarıl. Derin, ağır nefesler alıp ver," deyip şiiri tekrar okudum. "Jessica'nın sadece benim arkadaşları-mın peşinden gittiğini sanıyordum."

Nola daha yavaş bir nefes alıp yastığı sıkıca tutarak göğsüne bastırdı. "Görünüşe göre öyle değilmiş."

"Ama bu bir intikam blogu. Tai ve Tricia mantığıma oturuyor. Onu hatırlamasalar bile, bütün arkadaşlarım diğer öğrencilere pişman olduğumuz şeyler söyledik ve yaptık. O zaman pişman olmadıysak bile, şimdi kesinlikle pişmanız," derken Nola'nın gözlerine bakmaktan kaçındım. "Sen bu örneklerle uymuyorsun."

"Uyuyor olabilirim," derken göz ucuyla bana baktı.

"Sana sırt ıyılıktan yardım etmeyi kabul etmiş olmayabilirim. Yanı ılık tarafı gördükten sonra."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Beni sana, Tai'ye ve Tricia'ya bağlayan bir şey var Jessica'ya da."

Zihnimi yokladım. Dördümüz arasında tek bir bağlantı bile düşünemedim. "Sanmıyorum."

"*Sevgili Sevgilim* sözcükleri sana bir şey hatırlatıyor mu?"

Bu sözcükler beni yere serecek bir yumruk gibi indi üstüme. Dengemi toparlamak için bir an durdum. "*Sevgili Sevgili*'yle ilgili ne biliyorsun sen?"

"İlk senemde hiç arkadaşım yoktu ve çaresizce yeni arkadaşlar arıyordum. O yüzden de kurye olmak için başvururdum. Henderson'ın üçüncü katında görevlendirildim. Jessica da benim teslimat listemdeydi. Sevgililer Günü'nde hiç çiçek almadı. Önemli değildi. Çiçek almayan tek ikinci sınıf o değildi. Ben de almamıştım. Ama sonra Tricia gelip beni buldu ve Jessica'ya bir mektup götürmem için bana yalvardı. Bunu yapmaya iznimiz yoktu aslında. *Sevgili Sevgilim* sadece bir günlük bir şeydi. Ama Tricia öylesine iyiydi ve benim iyi insanlara öyle çok ihtiyacım vardı ki... Evet dedim işte. Sonra ertesi gün aynı şey oldu. Bir sonraki gün de. Üçüncü gün Jessica durmam için bana yalvardı. Ama Tricia'ya hayır demeye çalıştığımda bana ne kadar muhteşem olduğumu ve nasıl da herkesin kahramanı olduğumu söyledi. Senin, Tai'nin, Brie'nin ve hatta son sınıfların bile. Tam bir aptalım ben. Hiçbiriniz benimle konuşmuyordunuz bile aslında. Ama sanırım sınıftaki bütün o hayranlık dolu bakışları kafam-

da kurdum ve spor müsabakalarına gelmeye başladım. Aman Tanrım! Tam bir eziktim. Her neyse. Tricia'nın yazdığı o mektuplarda ne vardı bilmiyorum. Ama her gün Jessica'nın kapısını çaldığımda onun ağladığını duyabiliyordum. Yine de o mektupları götürmeye devam ettim. İki hafta boyunca, sonunda Tricia onları yazmayı bırakana kadar. Sonra yine ben yokmuşum gibi davranmaya başladı. Yani evet, Jessica'nın benden de intikam almak için bir nedeni olduğunu söyleyebilirim. Sana gerçekten yardım etmek istememin nedeni de buydu. Adımın çıkıp çıkmayacağını görmeyi bekliyordum. Başka birinin ona daha beter bir şey yapmış olmasını umuyordum sadece. O mektuplarda her ne varsa kötüydü. Öylesine kötüydü ki Jessica'nın son dileği onları göndermekte parmağı bulunan herkesin hayatlarını mahvetmekti. Sen Tricia'nın arkadaşydın ve Jessica intikamını gerçekleştirmen için sana güvendi. Bu da ya senin de bu işte parmağının olduğu ya da arkadaşlarının arasında parmağı olmayan tek kişi olduğun anlamına geliyor. O nedenle de tekrar soruyorum. Jessica'ya yaptığın bir şey var mı?"

Konuşmaya çalıştım ama boğazım aşırı kurumuştü. *Sevgili Sevgilim*, Jessica'nın bana ve arkadaşlarıma kızgın olması için çok geçerli bir nedendi ve Nola hikâyesinin sadece bir kısmını biliyordu. Onun anlattığı versiyon buz dağının görünen yüzüydü sadece.

Nola bana şiiri tekrar göstermek için dizüstü bilgisayarını döndürdü ve derin, titrek bir nefes aldı. "Birkaç yıl önce Dr.Klein'in kedisi kaybolduğunda kopan kıyameti hatırlıyor musun? Sevgililer Günü'nden bir hafta falan sonraydı hani."

O zamanı hatırlayınca bedenimi adeta elektrik çarpmış gibi bir his sardı. Çok büyük olay olmuştı. Hunter kampüste demirbaşı, resmen bir maskottu. Her zaman çimlerde koşturup sincapları kovalar, yaprakları etrafına iter ya da güneşlenirdi. Sonra Dr.Klein'in kampüsün hemen yanındaki malikânesinden kayboldu. Kapılar ve pencereler kapalıymış ama kilitli değilmiş. Dr.Klein bundan emindi. Hunter'ın tasmaı geride bırakılmıştı. Bu da kötüye işaretti. Her yere afişler asıldı. Çok sayıda toplantı yapıldı. Kampüs güvenliği öğrencilerle konuştu. Okul psikoloğu hepimizi görüşme için çağırdı. Çok büyük bir olaydı. Ama Hunter hiç ortaya çıkmadı. Çok tatlı, tüylü, turuncu çizgili Hunter.

Dehşet bedenimi ateş gibi yavaşça sararken Nola'ya döndüm. "Ne yaptın sen?"

"Bir kazaydı," derken yüzünü yastığa bastırıp boğuk bir çığlık attı; sonra yastığı tekrar kaldırdı. Kıpırmızı olan gözleri yaşlarla dolmuş ve maskarası dağılmıştı. "Onu almadım. Sadece buldum. En azından sanırım oydu. Dere-deydi. Hayattaydı ama..." Gerisini getirmedi. Gözlerinden yaşlar döküldü. Burnu şişmişti ve dudakları titriyordu. Sesi titredi. "Bedeni dümdüz olmuş, tüyleri kandan matlaşmıştı ve suyun içinde rengi kırmızı bile değildi. Kah-verengi ve pembeydi. Öylesine ürkütücüydü ki," derken tıkanı ve biraz beceriksizce kollarımı ona doladım.

Gittikçe daha telaşlanarak "Daha önce ölü bir şey görmemişim hiç," diye konuşmaya devam etti. "Herkes o kadar üzgündü ki ne yapacağımı bilemedim ve hiçbir arkadaşım olmadığı için, bir şey söylersem herkesin benim yaptığımı sanacağından korktum. Onu bulurlarsa "Baksanıza,

Nola o derenin yanında yürüyordu. Bu tuhaf bir tesaduf değil mi? Ayrıca çok da garip birisi,” de diyebilirlerdi

Kuzguni siyaha boyanmış saçlarıyla çıkıp geldiğinde ona ne kadar da çirkin davrandığımızı hatırlayınca bedenimi yoğun ve iç burkucu bir vicdan azabı sardı. Nekro adını takmıştık. Ona bir fırsat bile vermemiştik. Cesetlerle uyuyup şeytana taptığıyla ilgili şakalar yapardık. Tabii ki bu şakalar popüler oldu. Yaptığımız her şey eninde sonunda öyle olurdu. Nola'nın korkudan ödünün patlamasına şaşmamak gerekti. Özür dilemek için ağzımı açtım ama onun yerine sadece “Kimse senin yaptığını düşünmezdi,” dedim.

Bana ciddi bir ifadeyle baktı. “Herkes benim yaptığımı düşünürdü,” deyip burnunu çekerek omzuma başını koydu. “O yüzden de onu alıp öylece koştum sadece. Ormanın içinden, karda, gidebildiğim kadar uzağa. Sonra onu gömmek için yere koydum ama her şey donmuştu. O yüzden de taşlarla sadece üstünü kapattım. Ama etraftaki karlar hep kanla kaplıydı. Bir süreliğine, öylece içine gömüldüğüm karların etrafımı sarmasına izin vermeyi ve donarak ölmeyi düşündüm. Ama korktum.” Birdenbire doğrulup burnunu koluna sildi. Sonra bana bakarak “Neden biliyor musun?” diye sordu.

Kafamı iki yana sallayarak “Neden?” diye sordum.

Odanın diğer tarafına giderek duvardaki yazı sütunlarından birini işaret etti. “*Çünkü o ölüm uykularında / Sıyrıldığımız zaman yaşamak kaygısından / Ne düşler görebilir insan, düşünmeli bunu.*”

* Hasan Ali Yücel, Klasikler Dizisi'nde yer alan Sabahattin Eyüboğlu'nun Hamlet çevirisinden alınmıştır. (ç.n)

Gözlerimi kısarak baktım ona. “Shakespeare senin hayatını mı kurtardı?”

Nola hayal kırıklığına uğramış, hatta neredeyse kibirlili görünüyordu. “Hamlet kendini öldüremedi çünkü hayatında çileler olsa da öbür dünyada durum daha da beter olabilirdi. Bilmiyorsak yapamayız,” dedi. Öylesine samimi görünüyordu ki kafa sallayarak onayladım ama çok yanılıyordu. Hamlet bunu yapamamış olabilirdi ama bazı insanlar yapabiliyordu. Megan yapmıştı. Shakespeare’in onu kurtarabileceğinden şüpheliydim. Bütün duvarları onun sözcükleriyle kaplı olsaydı bile.

“Ya her birimiz ölüp de en derin ve karanlık korkularımızla dolu özel tasarlanmış bir cehenneme gidiyorsak?” diyerek kendini tekrar yatağının üstüne bıraktı. “Eğer bu doğruysa kendi kendinin ölümüne gerekenden bir dakika önce izin veremezsin herhâlde.”

“Tabii ki de.” Megan ve Todd öldüğünden beri ölüm üzerine fazla düşünmemeye çalışıyordum ama düşündüğümde de onu daha iyimser çizgiler içinde değerlendirmekten hoşlanıyordum. “Ama tam aksinin doğru olması da aynı oranda muhtemel. Belki öldüğümüzde anında kendi hayal dünyamıza giriyoruzdur. En güzel anılarımız tekrar tekrar gösteriliyordur.” Todd’un ve benim çocukken 4 Temmuz’da arka bahçede koşturmamızı, havaya yayılan soslisli sandviç ve hamburger kokularını, ateş böceklerini, alacakaranlığı aydınlatan havai fişekleri, çıplak ayaklarımız altındaki ıslak çimleri düşündüğümde dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Eğer öyleyse bunlar film şeridine eklenecek birer anı olabilirdi. Şu an öyle bir yerde olmasını umdum.

Nola “Muhtemelen önemsiz bir şey ama yine de insanı durduruyor,” deyip of çekerek tekrar bilgisayar ekranına baktı. “Jessica benim Hunter’ı gömdüğümü biliyorduyorsa eğer, cesedinin tam olarak nerede olduğunu da biliyordu. Şimdi ne yapmak zorunda olduğumuzu biliyorsun.”

İçimi çok rahatsız edici bir his sardı. “Biz mi?” diye sordum.

Nola “Şifrelerin geri kalanını istiyorsan tabii,” deyip bana meydan okurcasına baktı.

Ayağa kalkıp saçımı tepede at kuyruğu yaptım ve pal-tomu giydim.

Bulutsuz bir geceydi ama acı bir soğuk vardı ve ara sıra ciğerlerimdeki nefesi kesen şiddetli bir rüzgâr esiyordu. Gölün karşısındaki buz gibi yolun ve ormanın içinin Todd paltomu giymeye değer olduğuna karar verdim. Ceset taşıyan birine rastlarsak, modadan daha fazla endişeleneceğim şeyler olurdu. Orman, gölün uzaktaki, ana yolun arkasında kalan tarafındaydı. Yolu sessizce geçtik. Ben kurumuş ve kızarmış ellerimi iyice ceplerime sokmuştum. Nola da bazen kollarını sallıyor, ara sıra da tek ayak üstünde yarım dönüşler yapıyordu. Ona dair bu tür şeyleri birlikte daha da çok zaman geçirdikçe fark ediyordum. Yürürken aralara küçük sıçrayışlar ve süzülüşler serpiştirerek dans ediyordu. Hareketleri zarıftı ve bazen yaptığını fark etmiyormuş gibi öylece parmak uçlarında duruyordu. Ayrıca şiirsel konuşuyordu. Konuşma tarzı zaman zaman bir ritim kazanıyordu, uzun süre hareketsiz oturduğunda parmaklarını ve ayaklarını hafifçe bir yerlere vuruyordu. Ortama sessizlik çökünce kendi kendine mırıldanmaya başlıyordu. Şimdi de onu bir ya da iki kez

susturmak zorunda kaldım çünkü susturmazsam yüksek sesle şarkı söyleyene kadar sesi yavaş yavaş yükselecekti ve eninde sonunda, neşeli melodiler mırıldanarak elimizde kedi kemikleri dolu bir çuvalla ormanda dolanırken yakalanacaktık.

Fenerlerimizi karanlık ormanda etrafa doğrulturken “Oraya gidiş yolunu bulabileceğinden emin misin?” diye sordum.

“Sanırım,” dedi. “Etrafta belirgin şeyler vardı: sağ tarafta kırmızı bir ambar, sol tarafta terk edilmiş bir traktör, üstünde IKC harflerinin kazınmış olduğu büyük bir kaya, pembe bir sınır kurdelesı, bir yürüyüşü yolu işareti ve üç ağaç aşağıda da taşlar.”

Karanlıkta göz ucuyla ona baktım. Fenerimin ışığı aşağıda sallanıyordu. “Hafızan iyiymiş.”

“Oradan çıkmak için yolumu tekrar bulmak zorundaydım,” dedi.

Donmuş yapraklar üzerinden, kaymamaya özen göstererek, yavaşça ağaç kökleri ve taşların olduğu yere doğru ilerledim. En son ihtiyacım olan şey, sezon yeniden başlamadan önce yaşayacağım bir sakatlıktı. Çürümüş koca dalları yerden yukarı doğru uzanan, devrilmiş iri bir meşe ağacından döndük ve Nola durdu.

İşaret ederek “Tam şurası,” dedi.

Gösterdiği yere baktım ama hiçbir şey göremedim. Küçük bir açıklığa doğru ilerledi. Buz kaplı yaprakları spor ayakkabılarıyla kenara itti. Sonra da küçük bir yığın hâlindeki taşları almaya başladı. Ben tereddüt ettim. Onlara dokunmak istemiyordum. Altında çürüyen bir ceset varsa, o taşlar da muhtemelen hastalık kaynıyordu. Geri-

de durdum ve Nola'nın cesedi taşımak için kullanmamıza karar verdiği kanvas sırt çantasının fermuarıyla oynadım. O, taşları hızlı hızlı alıp arkasına bırakırken ben de ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verip duruyordum. Ceset her an ortaya çıkabilirdi. Uzun bir süredir oradaydı ve ben neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Dehşet verici bir hâlde olabilirdi. Sonuçta bir sürü ceset görmemiştim.

Jessica daha yeni ölmüştü. Kesikleri ve teni buz gibi suyun etkisiyle ve ölümünün yeniliğiyle korunmuştu. Megan yakılmıştı. Todd, Megan'ın abisinin kamyonetinin altında ezilmemiş gibi görünecek şekilde makyaj yapılarak titizlikle düzeltilmişti. Göğüs kafesi yepyeni lacivert takım elbisesinin altında yeniden şekillendirilmişti. Elleri boyanmış ve pudralanmış, bir futbol topunu sevecen bir tavırla göğsüne bastırmış gibi görünecek şekilde birleştirilmişti. Yüzünün yan tarafındaki irice bir yarığı kapatmışlar, onu huzurlu gibi göstermek için dudaklarıyla göz kapaklarını dikmişlerdi. Sonra da kat kat boya ve pudraya, sonra yine boya ve pudraya bulamışlardı. Tüm zamanların en acayip Cadılar Bayramı kostümüydü o.

Anneme beni cenaze törenine gitmeye, Todd'un cesedine bakmaya zorlamaması için yalvarmıştım ama tek kelime etmeden karşımda durup ağzımın kıpırdayışını izlemişti. O kadar çok ilaç almıştı ki dediğim tek bir şeyi bile algılayamıyordu. Tracy Teyzem bütün bunların onun için çok zor olduğunu açıklamıştı. Benim onun ıstırabının derinliğini asla ve kata anlayamayacağımı ve gitmek zorunda olduğumu da. Orada durmuş, abimin mahvolmuş bedenine bakarken, annemin ıstırabının derinliğini belki de birazcık olsun anladığımı düşünmüştüm. Sadece

üzüntüye benzemiyordu ya da ilaçlarla boşaltılmış bir zihnin hissettiklerine, ya da babamın bir kahkaha kadar yüksek sesle çıkan hıçkırıklarını duymamdan önce kapalı kapılar ardında avukatlarla, cehennemle ya da intikamla ilgili haykırıışlarına neden olan öfkesine. Benim için bu ıstırap küçük spazmlar, fevri hareketlerle dolu küçük çıkışlar gibiydi; tabutun içine uzanıp Todd'un belirli bir şekle sokulmuş soğuk ellerinin duruşunu değiştirmeye çalışmak, babamın özel *bourbon* dolu şişesini boşaltmak gibi. Kim bunlara engel olabilirdi ki? Sonra da Bates'te ikinci sınıfta takım kaptanına rakip olmak, okula yeni gelen kıza ölü bir örümcek yedirmek, antrenörüne bir aşk şiiri yazmak ya da şapelin ortasında nöbet geçiriyormuş numarası yapmak, kıyafet dolaplarından en güzel kıyafetleri çalmak ve onları kampüste giymek gibi... Çünkü saklamazsanız ve geri adım atmazsanız kimse açığınızı yüzünüze vurmaz. İskelet Balosu'ndan sonra göle atlamak gibi, aklıma ne gelirse. Sırf ne olacağını görmek için. Kim beni durduracak, kim ne yapacak, bunların herhangi bir önemi var mı diye görmek için...

Sonra dünya tekrar yörüngesine dönmeye başladı. Gerçekten de takım kaptanı oldum. Annemle babam buna sıkı sıkıya tutundular. Her şey gerçek oldu. Her şey bir anlam kazanmaya başladı. Hiçliğin çılgın girdabına tekrar düşmek istemiyordum. Çünkü bir kez oraya girdiniz mi, ayaklarınızı basıp duracağınız bir yer kalmıyordu. Sizi çıkarmak için olağandışı bir şey, efsanevi oranlarda kozmik bir dizilim gerekiyordu. Brie gibi biriyle tanışmak, Bates gibi bir okulda bir yerimin olduğunu öğrenmek gibi bir şey. Önümdekilerin geride bıraktığım-

dan şüphesiz daha iyi olduğundan emin olabileceğim bir yer. Ama denge çok kırılığandır.

Ellerimi yüzüme kapatmak için bir bahanem olsun diye hapsirir gibi yaptım ve onları geri çekmeden, parmaklarımın arasından baktım. Çürüyen bir kedi cesedi görmek istemiyordum. Nola bir taş daha aldı ve ben yerimde kıpırdanıp durdum. “Cesedi ne yapacağız? Bu konuda konuşmadık bile,” dedim.

Nola kafasını kaldırmadı. Bir taş daha alıp gelişigüzel bir şekilde bıraktı. “Tekrar gömeceğiz.”

“Nereye? Nasıl? Küreğimiz yok ve toprak donmuş,” deyip, Nola’nın eğik bedeni mezarı ve onu aydınlatan fenerin incecik ışık huzmesini gizlesin diye geriye, karanlığın içine doğru bir adım attım. Ama gittikçe daha da azalan yığının üzerine eğilmiş soluk yüzünün bir parçasını, yüzündeki odaklanma ifadesini, tırnaklarının arasında biriken toprağı hâlâ görebiliyordum.

“Toprağı değil. Öylesi çok bariz olurdu. Açığı çıkardı.”

Geriye doğru huzursuz bir adım daha attım ve birisi omzuma dokununca çığlığı bastım. Bir ağaç dalıydı. Geri geri giderken bir ağaca çarpmıştım.

Nola döndü ve bana kızgın bir bakış atarak “Bizi yakalatacaksın,” dedi.

Cılız bir sesle “Özür dilerim,” dedim.

“Yardım edebilirsin. Biliyorsun değil mi?”

“Sanmıyorum. Gözcülük yapacağım ben,” dedim.

Bir taş daha atıp göz ucuyla aşağı baktı. “Çantayı bana at.”

Kendimde yaklaşacak ya da geri gidecek, başımı çevirip de başka tarafa ya da ona doğru bakacak gücü bulama-

dan çantayı attım. Gördüğüm şeydi: kalıplaşmış toprak, tüy parçaları ve kemikler. Bu görüntü beynimin hayal ettiği her şeyden daha da şok ediciydi neredeyse çünkü çok basit ve özellikle düzenlenmiş gibi görünüyordu. Müzede sergilenen bir nesne gibi. Zihnimde çok ürkütücü bir düşünce belirdi: fosiller. Nola, Hunter'ı bulduğunda onun henüz ölmediğini söylemişti. Birazcık yaklaştım, tek kelime etmeden kemiklere baktık ve ben merak ettim. Neredeyse soracaktım. Ama sonra Nola sırt çantasını alıp, dikkatlice yerden kazıdığı kemik ve tüyleri içine koydu. Sonra da kirli ellerini toprağa sildi.

Bana hiç de gizlemediği bir kibirle bakarak "Amma da ödeksin Donovan," dedi.

Onun bu fikrini ben de onaylamaya başlıyordum ama bu durum beni Hunter'ın cesedinden geriye kalanlara dokunmaya yaklaştıramayacaktı. Hunter'ın ölümüyle ilgili öyle ya da böyle hesap vereceğime dair ani bir korku bedenimi sararken donup kaldım. Sonra da korku balon gibi şişerek patladı ve sadece Hunter değil; Megan, Todd, Jessica oldu. Ölüm zincirleme bir reaksiyondur, kelebek etkisiydi. Ürperdim ve arkamda spor ayakkabılarımla oluşturduğum temiz bir alan bırakarak taşları savurmaya başladım. "Peki plan ne? Kemikleri aldık," dedim.

Sırt çantasını omzuna atıp patikadan ana yola doğru indi. "Huzura kavuşsun diye onu gömeceğiz."

"Tekrar toprağa girmeyeceğini söylemiştin."

"Aynen. Bir daha asla yüzeye çıkmayacağı bir yere gidecek."

Ne demek istediğini anlamam ürpermeme neden oldu. "Sence göl şu anda yeterince inceleme altında değil mi?"

Hızlandı ve ben de ona ayak uydurmaya çalıştım. “Jessica’nın bulunduğu yere yakın bir kısma değil. Ana yolun yakınına.”

Onunla aynı hızda yürümeye başladım. “Nola, bu konuda iyice düşün. Eğer bunu biri öğrenirse gömmekten daha büyük sorun olur. Sırt çantasının izini sürerek sana ulaşabilirler.”

“Nasıl? Ölü bir hayvan yüzünden DNA testi yapmak diye bir şey duydun mu hiç?”

Bir süre sessiz kaldım ama huzursuzdum. Birçok şey yolunda gitmeyebilirdi. Ana yola yaklaştığımızda kaşmir kapüşonumu kafama geçirdim ve iki tarafa da baktıktan sonra koşarak karşıya geçtik. Ortama bir sessizlik hâkimdi. Nola gölün kenarında diz çöküp çantanın fermuarını açarken ben de dibe çöksün diye taş toplamaya başladım. Kafamda bir ses, suç ortağı diye bağıırıyordu. Cinayetin suç ortağı.

Yosun tutmuş ağır bir taşı kaldırıp çantanın içine koydum. Kemikleri ve altındaki diğer taşları çıtırdattı. “O zaman bundan sonra işimiz bitmiş olacak sanırım,” dedim.

Nola kollarını sıvadı ve alnındaki teri sildi. “Yarısı bile bitmedi. Bunlar çakıl taşı. Bana işe yarayacak bir şeyler getir.”

“İntikam bloguyla işimiz bitecek diyorum,” deyip durakladım ve başka büyük bir taşla uğraşmaya başladım. “Program olmadan devam edemem. Orası belli zaten. Ama bana nasıl kullanılacağını göster sadece. O zaman birbirimizle işimiz kalmaz.”

“Ben işimin bittiğini söylemedim,” derken yüzü hare-

ketsiz bir maske gibiydi ve kollarını sıkıca, adeta korumacı bir tavırla beline dolamıştı.

“Ben söylüyorum ama.”

Nola çantayı yere bıraktı. “Beni kovamazsın.”

“Seni daha fazla tehlikeye atmayacağım. Senin kanıtını yok ettik ama adın hâlâ o listede. Sadece bana bir iyilik yap ve Tricia’ya yaptığın gibi adını sınıf listesinden çıkar. Bir de bana şu aptal şifre programını kullanmayı öğret. Gerisini ben hallederim.”

“Sanki bu felaket üzerinde herhangi bir kontrolün varmış gibi mi?” Ay ışığında başını kaldırarak bana gülümsedi. Gülümsemesinde her zaman alaycı bir yan vardı ama sadece bir anlığına, esen meltem bembeyaz yüzünün etrafını çevreleyen kadife saçlarının tutamlarını hafif hafif uçuştururken, ışıldayan gözleri umutlu görünüyordu.

Sonra neden burada bulunduğumuzu ve onun bu işe dahil olmasından doğrudan sorumlu olduğumu hatırladım.

Özür dile. Şimdi yap hadi. “Peki. Ama sen ağzı bozuk yardımcı oyuncusun,” dedim.

Nola “Ben tam bir hanımefendi gibi davranıyorum hep,” deyip taşı yerinden çıkarmama ve sırt çantasına koymama yardım etti. Çantanın fermuarını çekti. Sonra ayağa kalkıp başarısız bir şekilde onu kaldırmaya çalıştı. “Vay canına sevgili lanet şey. Bana yardım et.”

Gölü yoldan ayıran korkuluktan destek alıp çantanın askılarından birini omzuma geçirdim ve kaldırdım. Sonra birdenbire beyaz bir ışık huzmesi üstümüzden geçti.

Nola “Kafanı eğ,” diyerek çantayı bıraktı ve beni çantayla tek başıma bırakarak yere dümdüz uzandı.

Kendi sonuna bakan bir ceylan gibi; gözümün önünde bir çift far ya da Jessica Lane'in bir ölüyü rahatsız ettiğim için peşime düşen hayaletini görme ihtimalimi aynı oranda bekleyerek donup kaldım. Ama ikisi de değildi. Aslında daha da beter bir şeydi. Bir fener tutarak gölün yanındaki patikadan aşağı inen Memur Morgan'ın ta kendisiydi.

Sırt çantasını bırakıp koşmaya başladım.

“Sen! Orada dur.”

Nola'nın çığlık attığını ve arkamdan küt küt ayak seslerinin geldiğini duydum. Morgan'ı atlatabilmek için becerime güveniyordum. Fiziksel açıdan zirvedeydim. On yedi yaşındaydım ve her gün egzersiz yaptığımdan, en iyi halimdeydim. Morgan'sa muhtemelen otuz beş yaşındaydı ve bir zamanlar spor yapmış olsa bile buralarda peşinden koşacağı pek fazla suçlu olmamıştı. Adımla seslenmemesi bana umut verdi. Az da olsa, yakalanmadan geri dönme şansım vardı. Öte yandan Nola'nın ne yapacağı pek kestirilmezdi. Düzenli olarak dans ediyorsa boyu kısa olmasına rağmen fiziksel açıdan oldukça iyi bir durumda olmalıydı. Durup arkaya bakmak gibi bir lüksüm yoktu ama onun başka bir yöne doğru koştuğunu ya da gizlenebildiğini ummak zorundaydım. Nola yakalanırsa ben de yakalanmış sayılırdım çünkü beni koruyacağına inanmak için herhangi bir nedenim yoktu.

Spor ayakkabılarımla göl yolunda büyük bir hızla koşarak virajları sertçe döndüm. Sonra da ikisini de geride bırakmış olmayı umarak yurtların oradan spor salonuna doğru gittim. Morgan'ın hızlı olmasına karşı çok daha dayanıklı oluşuma bel bağlamıştım. Spor salonunun kö-

şesinden döndüm ve yavaşlayarak arkamdan gelen ayak sesleri var mı diye dinledim. Hiçbir şey duymuyordum. Kalbim küt küt atıyordu. Telefonumu cebimden çıkarıp geri dönmeyi başarabilmiş mi diye Nola'ya mesaj atmayı düşündüm. Ama yapamazdım. Şu an Memur Morgan'la birlikteyse ve bir mucize sonucu beni ispiyonlamadıysa, mesaj atmak olayla ilgimi ortaya çıkarırdı.

Çaktırmadan spor salonuna girip, yurda dönmeden önce ne olur ne olmaz diye çabucak bir duş almak için soyunma odasına gittim. Havluyla kurulanıp yağmurlu günlerdeki egzersizler için dolabımda tuttuğum yedek kıyafetleri üzerime geçirirken Nola'nın mesaj attığını gördüm.

“Ucuz atlattık,” yazmıştı.

Bedenim kovalamacanın ve az kalsın yakalanacak olmanın verdiği adrenalinin etkisiyle hâlâ titriyordu ama tuhaf bir şekilde coşkulu ve cüretkâr hissediyordum. Bunun Nola etkisi olduğuna karar verdim.

“Bana borçlusun,” diye cevap yazdım. Sırtarak tekrar yurda gittim.

Ertesi sabah haber bütün kampüse yayılmıştı. Gölün yakınında bir kedi cesedi bulunmuştu.

Cori akşam yemeğinde “Muhtemelen Jessica’yı öldüren kişiydi. Görünüşe göre katil insan katline olan açlığını yatıştırmak için kedileri kullanıyormuş. Seri katiller böyle başlarlar. Bunu herkes bilir,” dedi.

Brie masanın altından bana hafifçe tekme atıp bilmiş bir ifadeyle gülümsedi. Aslında Cori’nin kayıp kedi hikâyesinde önemli bir rolü vardı çünkü Dr.Klein’in aile dostuydu ve bu nedenle de Hunter’ı küçüklüğünden beri tanıyordu. Bu kaçırma meselesini çok ciddiye alıp, arama çalışmalarında öğrencilere öncülük etti. Malikânelerine düzenli giden biri olarak, Dr.Klein ve eşi Bay Klein’in akşam yemeklerini yedikleri sırada birinin nasıl görünmeden içeri girip çıkmış olabileceği, Hunter’ın o sırada muhtemelen nerede olacağı ve diğer meseleler konusunda da fikir sahibiydi. Hunter’ın kaybıyla ilgili kısa ömürlü bir *gerçek* suç podcast’i bile başlattı ama çabucak sıkıldı ve yeni bir *Serial* * olmayacağı ba-

* Gerçekten işlenmiş bir cinayeti detaylarıyla inceleyen, Amerika’da bir dönem çok popüler olan polisiye bir podcast. (ç.n)

riz bir hâl aldığında da bir kenara bıraktı.

Ben tavuk quesadilla'dan mantarları ayıklarken, o da taramalı tüfek gibi konuşmasıyla Brie, Maddy ve bana yeni teori dizisini anlatıyordu. Biraz buruk bir akşamdı. Quesadilla akşamı Tai ile benim favorimizdi.

Maddy "Jessica'nın intihar ettiğini sanıyordum," diyerek araya girdi.

Cori ona öfkeyle baktı. "Şu aşamada intihar teorisi-ne hâlâ sıkı sıkıya tutunan herkes durumu inkâr ediyor çünkü korkuyorlar *Adı Çıkmış*. Bu bir intihar olsaydı odası hâlâ şeritle kapatılmış olur muydu? Ayrıca polis memurları bizi neden hâlâ sorguluyor olsunlar ki?"

Kafamı aniden kaldırdım. "Sizi de mi sorguladılar?"

Cori bana şüpheyile bakarak "Tabii ki de. Görgü tanı-ğydık biz," dedi.

Çatalımın parmaklarımın arasından kaydığını hissettim ve onu yere bırakarak avuçlarımı eteğime sildim. "Ona ne söyledin?"

Cori kaşlarını çatıp, çene hizasındaki gür, kahverengi saçlarından bir tutamını kulağının arkasına aldı. "Konuştuğum memur erkekti. Kısa boyluydu. Adı Lombardi. Ona ne gördüğümüzü söyledim. Ceset, çok üzücü, herhangi bir şey yapamayacağımız kadar geç kalmıştık falan... Şimdi zavallı tatlı Hunter'a geri dönelim."

Nola ağır adımlarla masamıza gelip tepsisini yanıma koydu ve Cori konuşmayı kesti. Brie gergin bir ifadeyle gülümseyip başıyla selam verdi. Cori de Maddy de tek kelime etmeden Nola'ya baktılar. Nola da onlara, sonra da bana baktı. Tedirginlikle Quesadilla'dan bir lokma aldım. "Nola Kent'i tanıyor musunuz?"

Brie “Karşılaşıp duruyoruz,” dedi ve gazozumdan bir yudum aldı. Şaşkınlıkla bunun ne kadar da alan belirleyici bir davranış olduğunu fark ettim. Kıskanmış olmasına imkân yoktu. Göz ucuyla, içeceğini yudumlayarak Brie’yi izleyen Nola’ya, ardından da bardağımdaki pipeti döndüren Brie’ye baktım.

Nola, Cori’ye dönerek “Sen kedici kızsın,” dedi.

Cori boğazını temizleyerek “Aslında evet. Onu bizzat tanıyordum.”

Bu hiç de komik değildi. Hunter’ın başına gelen mide bulandırıcı, korkunç ve yanlıştı. Ama masadaki gerginlik beni etkilemeye başlamıştı ve Cori’nin bunu söyleme tarzındaki bir şey dudaklarımdan bir kıkırtının dökülmesine neden oldu. Brie bana tuhaf bir bakış attı ve ellerimin içine öksürdüm. Nola çay kupasının arkasından bana muzip bir ifadeyle sırıttı.

Cori pek de adil davranmayarak Nola’ya “Senin derdin ne?” diyerek çıkıştı. Gülen bendim. Ama Nola da sırıttı.

Meseleyi geçiştirmeyi umarak Cori’ye “Eee, uzun lafın kısası, kim yapmış?” diye sordum.

Bir lokma avokado alıp düşünceli bir ifadeyle çiğnedi. “Bir öğrenci. Üçüncü ya da dördüncü sınıflardan biri. Dr.Klein’in malikânesini ve kendisini tanıyacak kadar uzun süredir burada olan biri ve tabii ki de hâlâ burada olan biri,” deyip bir yudum süt aldı ve sonra ilgi odağı olmaktan son derece keyif alarak devam etti. “Dr.Klein’a kızgın olmak için nedenlere sahip biriydi. Ama intikam değildi bu. Yapmak zorunda hissettiği içindi.”

Maddy’nin gözleri kocaman açıldı. “Yani bir seri katil miydi sence?”

Cori ciddiyetle kafasını aşağı yukarı salladı. “Orası çok bariz.”

Brie ayağını yine benim ayağıma değdirdi ve şakayla kendi ayaklarının arasında öne arkaya salladı. “Son zamanlarda hiç kedi öldürdün mü?” Akşam yemeğine doğrudan koşu antrenmanından çıkıp gelmişti. Hafif nefes nefeseydi ve yanakları hâlâ kızarıktı. Saçlarını kırmızı bir saç bandıyla alnından geriye doğru sıyırmıştı. Antrenmandan hemen sonra hep en tatlı halindeydi.

“Çok komik,” dedim.

Cori kaşlarını çattı. “Ne?”

Ayağımı ayaklarının arasından çektim. “Brie, olay yerindeki kadın polis memurunun benden öç almak istemesinin çok eğlenceli bir durum olduğunu düşünüyor.”

Maddy gözlerini devirdi. “O kadın neden bu kadar kötü ki? Bir hobiye ihtiyacı olduğu çok açık.”

“Belki de haklıdır,” dediğinde, bütün gözler, çay kupasının üstünden bize kötü şeyler olacağını ima eden bir ifadeyle bakan Nola’ya döndü. Hayal kırıklığıyla gözlerimi kapattım. Nola neden bu kadar tuhaf olmak zorundaydı ki? “Yani Jessica onun erkek arkadaşını çaldı. Başka kimsenin cinayet için geçerli nedeni yok. Jessica’nın eski erkek arkadaşı Greg dışında. Kay de gizli gizli Greg’le yattığı için başka ne sakladıklarını kim bilir?” deyip omuz silkti ve herkes ağzı açık bir hâlde bana baktı.

Brie “Lütfen bana öyle bir şey yapmadığını söyle,” dedi.

“Yapmıyorum zaten,” deyip muzip bir şekilde sırttan Nola’ya döndüm. “Bunu uydurdu. Ben kimseyle çıkmıyorum.”

Nola sufle veriyormuş gibi ama yüksek sesle fısıldayarak “Çıkmak demedim ben,” dedi.

Maddy'nin ağızı açık kaldı ve Brie emin olamayarak bana baktı. Tepsimi alıp hışımla masadan kalkarak akşam yemeğimin geri kalanını çöpe attım. Nola peşimden kapıya geldi.

Yavaşıca "Özür dilerim. Fazla mı ileri gittim?" dedi.

"Senin derdin ne?" diye sorarken paltomu omuzlarıma attım. "Greg'i aradım çünkü aranızı yapmamı istedin. Sana karşı iyi davranmaya çalışıyorum Nola."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve sivri, neredeyse bir elfinkine benzer çenesini çıkararak "Öyle mi? Bu kadar zor mu? Gerçekten bu kadar acı verici mi?"

Duyuma mesafesindeki herkesin dikkatlice bize baktığının farkına vardım. "Sadece... Normal ol."

Nola kafasını iki yana sallayarak "Şakadan anla Kay," dedi.

"Şakaların komik değil."

Gözlerini kısarak "Öyle mi? Seninkiler de değil," dedi.

Kapıyı itip dışarı, rüzgârda dönüp durarak etrafta uçuşan yaprakların içine çıktım ve kızgın kızgın yurda doğru yürümeye başladım. Bir süre sonra Brie aceleyle kapıdan çıktı ve yanımda yürümeye başladı.

"Neyin var senin?"

"Hiçbir şey. Nola'nın işi gücü saçmalık."

"Öyleyse neden zamanını onunla harcıyorsun?" diye sorduğunda nefesi ağzından buhar hâlinde çıktı. Yürürken yukarı aşağı zıplıyordu. Üstünde sadece uzun kollu, kalın bir tişört ve koşu eşofmanı vardı. Ceketimi çıkarıp ona uzattım ama geri itti. Birkaç saniye boyunca onu birbirimize itip durduk. Ta ki Brie sonunda onu alıp ikimizin omuzlarına atana dek. "İnatçı."

“Nola tuhaf ama iyi biri.”

“Pek iyi gibi görünmüyor. Daha az önce sana saçma sapan davrandı.”

“Görünüşe göre artık kimseyi sevmiyorsun.”

Brie gözlerini kısarak baktı. “Neden böyle bir şey söyledin ki?”

Omuz silktim. “Mesela Maddy’yi.”

Brie’ye her zamanki gibi gülümseyip selam veren bir grup öğrencinin yanından geçerken bir süreliğine konuşmayı kestik ama ya bana öyle geliyordu ya da gerçekten birkaç kişi bana tuhaf bakmıştı. “Peki. Az önce üçüncü sınıflardan, şu sıradan tiksiniç kız bana sessizce kaltak mı dedi?” Olduğum yerde durup omzumdan geriye bakarak o kıza öfke dolu bir bakış attım. Adı Hillary Jenkins’di. İki yıl üst üste futbol seçmelerine katılmış ve seçilememişti. Ayrıca onun hayatını cehenneme çevirebilirdim.

Brie beni, üçüncü sınıfların toplandığı ferforje lambadan uzaklaştırdı. “Bak. Tai ve Tricia gittiği için insanlar konuşmaya başladılar. Senin ikisini de ispiyonladığına, Hannigan’ı kovdurduğuna dair...”

“Kovuldu mu?”

“Neredeydin sen? Ayrıca ben niye davet edilmedim? Tai ve Tricia yılı devlet okulunda bitirecekler ve bu onlar için büyük bir hakaret.”

“İkisi de mesajlarıma cevap vermeyecekler.”

“Yani söylentilere göre bunun olmasına sen neden olmuşsun.”

“Olmadım.”

“Tabii ki de olmadın. Jessica’nın eski erkek arkadaşıyla da yatmadığın gibi,” deyip dudaklarını büzdü ve kaşla-

rını kaldırdı. “Sen Nola’yla takılmaya başladığın saniye bu dedikoduların çıkmaya başlaması ne kadar da ilginç.”

“Çok yanılıyorsun,” deyip arkama dönüm ve Tai ile Tricia’nın başına tam olarak ne geldiğini açıklığa kavuşturmayı planlayarak üçüncü sınıflara baktım. Ama Brie beni nazikçe Barton Binası’na doğru çekti.

“Bir şey daha var,” dedi. Barton’ın taş merdivenlerine varmıştık ve Brie kafasını kaldırıp benim pencereme baktı. “Jessica ve Spencer’in birlikte oldukları bir şekilde açığa çıktı ve insanlar Jessica’nın bundan hemen sonra ölmesinin tuhaf olduğunu düşünüyorlar. Şimdi de sen bütün arkadaşlarına karşı cephe alıp ölü seviciliği ve şeytana tapmasıyla bilinen Nola’yla takıldığın için...”

“Saçmalık bu. O söylentiyi biz uydurduk.”

“Ama işte şimdi dönüp dolaşıp senin başına bela olacak. Belki soruşturma kapanana kadar onunla takılmayı yeniden gözden geçirebilirsin.”

Çimenleri tekmeledim ve hayal kırıklığıyla çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. “Berbat bir durum bu.”

“Geçecek. Sadece fazla göz önünde olmayıp bunu atlamamız gerek.”

Onu inceledim. “Hâla bunun intihar olduğunu mu düşünüyorsun?”

Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. “Kanıtları görmeden söylemek güç.” Tam bir avukat cevabıydı bu. Saatine baktı. “Bir sürü Latince ödevim var.”

“Benim de Fransızca.”

“Yani artık Nola yok mu?” Brie’yle tartışmak hiçbir zaman kolay olmazdı. Öncelikle isteklerini önermeler şeklinde söylüyordu. İkinci olarak onun kendine güveninin se-

vıyesi benim kendimden şüphe duymama neden oluyordu. Üçüncü olarak da bu kadar yakında durduğunda, tartışmadaki tarafımın en önemli konu olduğunu unutuyordum

“Hadi ama. Ben senden isteseydim Justine’le takılmayı bırakır mıydın?” Bunu öylesine söyler gibi dile getirmeyi denedim; sanki gerçek bir soru değilmiş gibi.

Brie’nin yüzü düştü. “Peki. Nola’yla o kadar yakın olduğunuzu fark etmemiştim,” deyip ceketimi bana attı. “Sonra konuşuruz.”

Ayaklarımı yere vura vura binaya girdim ve merdivenlerden odama çıktım. Bu akşam gerçek anlamda ödev yapmak zorundaydım. Yapmam gereken ödevleri bitirmem gece yarısına kadar sürdü ve neredeyse masamda uyuyakalıyordum. Ama Nola’nın soktuğu laflar zihnimi kurcalıyordu. Greg’le çıkmıyordum tabii ki, onunla çıkmak ilgimi de çekmiyordu ama Jessica’yla ve onunla olan geçmişimizle ilgili neler bildiği hakkında daha çok şey öğrenmem gerekiyordu.

Memur Morgan’ın söylediklerinden sonra, Greg muhtemelen konuşmam gereken en son kişiydi. Ama o Jessica’yı diğer herkesten daha iyi tanıyordu. Dişlerimi fırçaladım, pijamalarımı giyip yatağa girdim ve ışığı kapattım. Sonra da onu aramaya karar verdim. Telefonu açmadı, ki bu mantıklıydı çünkü saat gece bir olmak üzereydi artık. Ona mesaj bırakmamaya karar verdim. Aradığımı görecekti. Geri aramak isterse de arardı.

Ama saat bir buçuk olduğunda hâlâ uyuyamamıştım ve bir şekilde Spencer’in numarasını çevirmiş bulundum.

“Katie D, bugün kaç tane hayat kararttın?” diye açtı.

“Neyse boş ver.”

Aceleyle “Kapatma,” dedi. Bilgisayarda hızlıca bir şeyler yazdığını duyabiliyordum. “Affedersin. Kaybettiğim için moralim bozuk. İzin ver de öleyim.” Bir an var gücüyle klavyesine basıp durduğunu duydum. Sonra sessizlik oldu. “Affedersin. *İsimsiz Uykusuzlar* toplantılarımızı özledim,” dedi.

“Ben aynısını söyleyemeyeceğim,” dedim. Söyleyebilirdim. Ama asla söylemezdim. İkimiz de hiç uyuyamıyorduk. Çok fazla düşünüyorduk. Gece Brie’yle benim asla gerçekten paylaşamayacağımız tek şeydi, çünkü o erken yatardı. O nedenle de ilk bir saat boyunca onun yanında yatmayı her ne kadar çok sevsem de, karanlık tavana bakmak çok kısa sürede işkenceye dönüşüyordu. Spencer’la ben arabayla dolaşırdık, öpüşürdük, durmaksızın önemsiz şeylerden konuşurduk, aya taş atardık. Yani yapılacak başka hiçbir şey olmadığında yaptığınız şeyleri yapardık. Bir keresinde Spencer’ı kalması için gizlice yurda soktum. Bu, uzaklaştırmayla sonlanabilecek bir kural ihlaliydi. Kuleye tırmanıp geceyi kayan yıldızları izleyerek geçirdik. Eninde sonunda uyuya kaldım ama uyandığımda, onun alnı hâlâ pencereye yapışık ve gözleri gölün üzerinde yükselen incecik ışık halesine dikilmişti. O gece herkese sonunda Spencer’la cinsel anlamda birlikte olduğumuzu söylediğim, bunun olduğu varsayılan geceydi. Ama bir şekilde sadece izleyip beklemiş olduk sonunda. Bir meteor yağmuru olması gerekiyordu. Gökyüzü bizi hayal kırıklığına uğratmıştı.

“Dürüstlüğüne çok seviyorum,” dedi. Bir sigara yakıp odasının penceresini açtığını duydum. Kendimi orada, onunla hayal ettim. Hava buz gibi olduğu için onun mon-

tunun içine sokulduğum zamanlar hariç sigara kokusundan hep nefret ederdim. Bunu açıklayamazdım.

“O zaman söyle bana.”

“Hanımefendi ne isterse...”

Ona hem Jessica’yı hem de polisin onu sorgulayıp sorgulamadığını sormak istiyordum ama Spencer gerçeği söylemek söz konusu olduğunda fevri davranırdı. Konuyu benim açmamdan ve umursadığımın belli olmasındansa kendi açarsa açık sözlü olması daha olasıydı. Çünkü konuyu ben açarsam bir oyuna dönüşürdü bu. Öyle yapmak yerine “Biriyle çıkıyor musun?” diye sordum.

“Polisler tam olarak benim tipim değiller. Anlatabildim mi?”

Diğer yeteneğiye aklımı okumaktı.

“Hadi buluşalım,” dedim.

“Cidden mi?”

“Evet. Uyku şu aşamada gittikçe yok olup giden bir anıya dönüşüyor. Benimle on beş dakika sonra Eski Yol’da buluş.”

Tereddüt bile etmedi. “Abur cubur bir şeyler getir.”

İki vitaminli su ve bir avuç dolusu enerji kırıyla oraya gittim. Başka pek bir şeyim de yoktu zaten. Spencer arabayla geldi, bindiğim anda beni vanilyalı kahve ve sigara dumanı kokuları karşıladı. Bardak tutacağını işaret etti ve minnettarlıkla kahve bardağının birini aldım.

“Abur cubur görevini eline yüzüne bulaştıracağını biliyordum. Arkada donutlar var.”

Arkama uzandım ve çikolata kaplı bir tanesini aldım. “Teşekkürler.”

Gölün güney kıyısı boyunca uzanan ormanların ara-

sından giden dolambaçlı yoldan aşağı indi. “Ne istiyorsun Kay? Sen bir şey istediğinde ararsın sadece.”

“Hiç benden bahsediyormuşsun gibi gelmiyor kulağa Ben konuşmak istiyorum sadece.”

“Ne hakkında?” deyip sigarasını camdan dışarı attı. Pencereyi tekrar kapattı. Ben de ısıtıcıyı açtım.

“Hiçbir şey. Her şey. Kahve ve donutlar hakkında.”

Spencer arabayı kenara çekip bana baktı. “O zaman gerçekten konuşalım. Bizim hakkımızda,” dedi.

İçimi büyük bir endişe kapladı. Spencer’ın yüzü, takınmak istediği ifadeye bağlı olarak bana her zaman hem meleksi hem de şeytani gelirdi. Şu an da gözlerindeki umut beni alt üst ediyordu. Bir yanımda onu öpmek ve ona ikimizin de yaptığı her şeyi unutmamızı söylemek istiyordu. Çünkü Brie beni asla istemeyecekti. Kız arkadaşı olarak asla. Bu akşam kanıtladı bunu. Spencer da ben de birbirimizi çok iyi tanıyorduk. İkimiz de birbirimizin saçmalıklarını diğerimizin yüzüne vurabilir, birbirimizi çıldırtabilir, birbirimizi uçurumun kenarından geri dönebilir ve saniyeler içinde birbirimize karşı cephe alabilirdik. İstedğim her şeyin ikilemler yüzünden berbat olmasından nefret ediyordum. Beynim ikiye bölünmüş, kalbim parçalanmıştı. Şu anda, tam da bu saniyede, kemerimi çözüp onun kucağına çıkmak ve son birkaç haftanın zihnime kazıdığı her bir anıyı onu öperek silmek istiyordum.

Ama yarının ve sonsuzun bıçak sırtındayken, ve aramızda yeniden o hava varken, onu en azından Jessica için affedemezdim. En azından, Jessica’yı unutamazdım. Kafamda canlandırmaktan kurtulamıyordum. Her canlan-

dırdığımdaysa, aynı korkunç şekilde, uyanırken gördüğüm bir kâbusa dönüşüyordu. Jessica'nın cansız, soğuk bedeni ona sarılırken...

Alçak sesle "Spencer, aramızda konuşacak hiçbir şey kalmadı. İkimiz de bunu biliyoruz," dedim.

Spencer aşırı ciddi bir ses tonuyla "Bilsen şaşırdım," diye karşılık verdiğinde nefesim boğazımda kesildi.

"Bu da ne demek oluyor?"

Arabayı tekrar çalıştırdı. Bana bakmadan "Bir kere," dedi. "Jess'le ben sadece bir kez yattık. Bilmek istediğin bu muydu?"

"Sormadım."

"Sormana gerek yok."

Arabayı, gölün etrafından dolanan yoldan ayrılıp, kampüsün kenarından geçen, köyle göl arasındaki tozlu toprak yola doğru sürdü.

"Kahve için teşekkürler," dedim.

Ellerini kavuşturup ağzına bastırarak ofladı. "Seninle bir ilgisi yoktu."

"Tabii," dedim. Sesimin ve sinirimin artmasına engel olamadım. "Brie ve benimle hiçbir alakası yoktu."

"O bana asıldı."

Durdum. Kapı aralıktı. "Benimle ilgili bir şey söyledi mi?"

"Senin, insanların sırf seni kışkırtmak için erkek arkadaşlarının peşinden koştuğunu sanan, kendine hayran bir paranoyak olduğunu söyledi."

"Her neyse Spence."

Elimi tuttu. "Kay," dedi. Tekrar ona baktım. "Biriyle çıkıp çıkmadığımı sorduğunda 'Hayır' dedim. Bana 'Pis küçük yalancı' dedi. Şirinlik yaptığını sandım ama belki

de bizi biliyordu. Şimdi düşünüyorum da muhtemelen biliyordu.”

Durakladım. “Nasıl tanıştınız?”

“Bir partide,” deyip derin bir nefes aldı. Sonra bana suçluluk duyarcasına baktı. “Bizi Brie tanıştırdı.”

Bu kez yalan söylemiyordu. O da benim kadar iğrenmiş gibi görünüyordu.

Kapıyı suratına çarptım.

Sabah Memur Morgan yurdun lobisinde beni bekliyordu. Barton Binası büyük bir İngiliz malikânesiydi, Downton Abbey’den biraz daha sade bir tarzda inşa edilmişti ve ortak salon yerden tavana kadar tamamen pencerelerle kaplıydı. Uyuyamadığım zamanlarda, eski kadife tekli koltuklardan birine kıvrılıp tepedeki yıldızları izler, binanın hepsi benimmiş gibi yapmaktan hoşlanırdım. Memur Morgan’ın beni sorgulamaya karar verdiği yer de orasıydı. Dr.Klein da bir kez daha bana eşlik etmek için yanımdaydı.

Hâlâ uyku sersemiydim, kaslarım alışkın olduğum kahve ve hafta içi her gün gölün etrafında yaptığım koşu için yanıp tutuşuyordu. Aksi takdirde kanımın bedenimde doğru düzgün dolaşmadığına ikna olmuştum. Ama Morgan kapının önünde belirmiş, kollarını kavuşturmuş, ince dudaklarını kıvrıran ürkütücü bir gülümsemeyle serin sabah havasıyla aramda duruyordu. Dr.Klein ise köşede kambur bir hâlde bekliyordu; her zamanki canlı renkli takım elbiselerinin yerine bej renginde, sıkıcı bir pantolonla onun üstüne çıkardığı bir bluz giymişti. Bu hâliyle her zamankinden daha küçük ve yaşlı görünüyor-

du. Ona utangaç bir ifadeyle gülümsemeye çalıştım ama ortak salona doğru parmağını kaldırmakla yetindi. İçime düşen korkuyla içeri girdim. Morgan geçen gece beni tanımış olabilirdi.

Beni, doğan güneş yüzüme vuracak şekilde, yüzüm cam duvara dönük oturttu ve ona bakmak için gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Pürüzsüz camın karşısında bir silüet gibi görünüyordu. Dr.Klein da köşedeki bir kanepeye yerleşti. Dizlerini altına aldı. Ellerini çenesinin altında birleştirdi. Onu böylesine rahat bir hâlde görmek huzursuz ediciydi ve Hunter'ın cesedinin bulunmasının onu beklediğimden de çok etkilediğini fark ettim. Üzerinde fazla düşünmemiştim ama öldüğü için ondan vazgeçtiğini farz etmiştim. Belki de etmemişti.

Morgan boğazını temizleyerek "İki gece önce neredeydin?" diye sordu.

"Ders çalışıyordum."

"Akşam yemeği için yurttan saat beş buçukta çıkış yapmışsın."

"Evet."

"Akşam saat on buçuk civarında tekrar giriş yapmışsın."

"Doğru," derken karanlık silüetine baktım. Yavaşça aydınlanan kampüsten yansıyan ışığın vurduğu yüzü ayırt edilemiyordu.

"Bütün o süre boyunca ders mi çalışıyordun?"

"Önce yemek yedim. Sonra arkadaşım Nola'nın odasına gittim. Ders çalıştık. Ben oradan ayrıldım. Koşuya çıktım. Odama geri döndüm ve gece yarısına kadar tekrar ders çalıştım."

Morgan sandalyesinde kıpırdanarak cebinden bir not

defteri çıkardı ve birkaç şey not etti. “İzninle şunu açıklığa kavuşturalım. Beş buçukta akşam yemeği, diyelim ki altı buçukta Nola’nın odası, onun yurdundan saat yedi otuz sekizde çıkış yaptın ve kendi yurduna saat on kırk ikide tekrar giriş yaptın. Sonra da gece yarısına kadar ders çalıştın.”

Yutkunarak, büyük bir hızla, boğazımda beliren düğümünden kurtulmaya çalıştım ama ağzım kupkuruydu. Morgan kayıtları çoktan incelemiş ve giriş çıkışlarımdan kesin zamanlarını doğrulamıştı. “Doğru.”

Neredeyse belli olmayacak bir şekilde, sandalyesinde hafifçe öne doğru kayarak bana yaklaştı. Ama yüzü hâlâ karanlıktaydı. “Demek yalnız başına koşuyordun, nerede olduğundan kimsenin haberi olmadan, saat yedi otuz sekizle on kırk iki arasında. İnanılmaz bir koşu bu. Bir numara bir atletsin sen Kay.”

“İdare ediyorum.”

“Şu anda da bir koşuya çıkmak üzere gibisin.”

“Her gün koşuyorum. Koşmak zorundayım.”

Tekrar öne doğru kayarak yaklaştı. Sandalyesinin ahşap ayakları yere sürtündü. “Koşmak zorundasın. Durursan ne olur?”

“Bırakan herkese ne olursa aynı şey. Bedenleri zayıf düşer. Güçlerini, dayanaklılıklarını kaybederler. Kalpleri ve kasları acı çeker. Becerilerinden en iyi şekilde faydalanamazlar. Daha erken ölürlere. Siz her gün koşuyor musunuz?” Morgan’ın her gün beş dakikalık bir yürüyüşe çıkacak kadar bile disipline sahip olduğundan şüpheliydim.

Aklımı okur gibi tembelce esnedi. “Hayır. Ama köpeğimi yürüyüşe çıkarıyorum. Bu da kafamı dağıtıyor.

Burada manzara çok güzel. Özellikle de yapraklar renk değiştirdiğinde. Sanırım Dr.Klein'la ilgili haberi duymuşsundur."

"Bir kedi bulduklarımı duydum."

"Ben buldum. Bir kızı cesetten kurtulmaya çalışırken buldum."

"Korkunç." Sadece birimizi gördüğü için tuhaf bir şekilde rahatladım.

"yle. Ayrıca birkaç nedenden ötürü olağandışı da." Yine sandalyesini iki buçuk santim kadar öne doğru kaydırđı. şimdi bedeninin yarısını, aşağıdan beline kadar olan kısmını görebiliyordum ama yüzü karanlıkta kadı. "Genel olarak bir ev hayvanı öldürüldüğünde gömülmez. Açıkta bırakılır. Katil yaptığından gurur duyar ve hayvanın sahibinin tepkisinin tadını çıkarmak ister."

Birdenbire, Dr.Klein'in kambur bir hâlde ortak salonun köşesinde durduğunu hatırlayarak neredeyse rahatladım. Yüzü bana dönük olmasa da ve ben aslında Hunter'a zarar verecek bir şey yapmamış olsam da nefes almamı güçleştiren, bunaltıcı bir vicdan azabı duydum. Birdenbire ona bakmaya, derhal özür dilemeye yönelik inanılmaz bir arzu hissettim. Kemiklerim bedenimden ayrılıp koşmak, hayatımı mahvedecek bir şey söylemeden önce bu salondan defolup gitmemi sağlamak için tutuşuyordu adeta.

Rahatsızca kıpırdandım. Sandalyemin içine kyormuş, devasa oranda bir g harcamadan kalkmam imkânsız olacakmış gibi hissediyordum. "Tuhafmış," dedim.

"Diğer konuysa geçen zaman. Katilin kanıtları orta-

dan kaldırmak için bir yıldan uzun bir süre beklemesi merak uyandırıcı. “Neden şimdi?”

Hafifçe omuz silktim. Bu ufak bir hareketti.

“Ayrıca gölde bir ceset bulunmuştu,” diyerek konuşmaya devam etti ve sandalyesini tekrar öne doğru çekti. “Sen de benim gördüğümü görüyor musun?” Çıkık çenesini, keskin burnunu görebiliyordum ama gözlerini ayırt edemiyordum. Her hattı keskindi, açılı ve köşeliydi. Belki de görüldüğü kadar aptal değildi. Beni her sorguladığında bir anaokulu öğretmeni gibi sohbet başlatıyor, sonunda da bana ve zihnime fırça çekiyordu adeta.”

“Şimdi, ben Jessica’yı öldüren kişinin Hunter’ı da öldürmüş olabileceğini düşünüyorum. Bu iki olay birbirine eklenince de görünüşe göre katil Bates’ten bir öğrenci. Muhtemelen bir şeyleri örtbas etmeye, polise yalan söylemeye gönüllü yakın arkadaşları olan biri.” Sonunda son kez öne doğru geldi ve pörtlek gözleriyle bana dikkatlice baktığını gördüm. “Odasını incelerken Jessica’nın yatağında ne bulduğumuzu biliyor musun?”

Ani konu değişikliği karşısında şaşkına dönerek kafamı iki yana salladım.

“Bir telefon, bir fotoğraf ve bir mesaj ama parmak izi yoktu. Bunlardan herhangi biri sana tanıdık geliyorsa kafa sallayarak onayla.”

Öyle hızlı konuşuyordu ve aldığım her nefesi, her göz kırpışımı, her yutkunuşumu, gözlerimin en ufak hareketini öylesine inceliyordu ki nefes almaya korkuyordum.

“Telefonunda kendi cesedinin gölde yüzen bir fotoğrafı ve başka bir şey daha... Sana ait bir şey,” deyip keskin ve tehlikeli bir ifadeyle bakarak bekledi.

“Bir avukatla falan konuşmak ister miyim?” diye fısıldadım.

İnce dudaklarında kocaman bir gülümseme belirdi. “Ben seni sorgulamıyorum Kay. Biz sadece sohbet ediyoruz. Sen bir görgü tanığısin. Elimde gerçekten sana dair bir kanıt olsaydı emniyette olurduk. Sen de göz altında olurdun. Annenle baban da burada olurdu ve bir polis memuru sana haklarını okurdu. İstedğin bütün avukatları tutardın,” deyip durakladı. “Ama bana hâlâ mantıklı gelmeyen bir şey var Kay. Sen Jessica’nın öldürüldüğü zaman başka bir yerde olduğuna dair kanıtın olmadığını bana hür iradenle söyledin. Arkadaşlarının her biri tanık ifadelerinde bunun aksini söylediler.”

Tereddüt ederek kafamı aşağı yukarı salladım.

“Bütün gece senin yanında olduklarını söylediler. Şimdi bana gerçeği söylersen, bu, ileride sana inanmayı çok daha kolaylaştırır. Jessica Lane öldürüldüğünde neredeydin?”

Zihnim dönüp duruyordu. Bunu bana en son sorduğunda, ona yalnız olduğumu söylemiştim, o da geri tepmişti. Tekrar öyle yapma riskini göze alamazdım. Ayrıca Greg bir numaralı şüpheliydi. Brie’nin tavsiyesine uyup dikkat çekmemeliydim. Sonunda “Arkadaşlarımla,” dedim.

Morgan yere bakarak derin bir of çekti. Sonra soğuk bir ifadeyle gözlerime baktı. “Polise yalan söylemek bir suçtur Katie.”

“Ben yalan söylemiyorum,” diye fısıldadım.

“Ayakkabılarını balo salonunun arkasında bulduk. Cinayet anında odanda değiştirdiğini iddia ettiğin ayakkabıları.”

Cinayet anında!..

Brie bizi partinin çıkışında bıraktığında, niyetim gerçekten de üstümü değiştirmek için odama gitmekti. Ama her şey berbat olmuştu ve kötüydüm. Kafam *prosecco* yüzünden bulanıktı. Kalbim göğüs kafesimin içinde koca-man gibi geliyor ve acıyordu. Bütün bunlar yok olup gide dek kendimi sadece buza gömmek istedim. Şişenin soğuk ağzını dudaklarıma bastırıp, aslında açmasını pek de beklemeden Spencer'ın numarasını çevirirken çıplak ayaklarla göl yolundan Eski Yol'a doğru yürüdüm. Sonra telefonu açtı ve bir daha aklımdan asla çıkaramayacağım korkunç, şok edici bir şey söyledi.

"Jess?" dedi.

Sonra "Beş dakikaya oradayım," dedi.

Şimdi, Memur Morgan önümdeyken, hayatımda hiç olmadığı kadar korkuya kapılmıştım. Annemle babamın tepkisinden ödüm patlamasaydı hemen onları arardım. Ama küplere binerlerdi. Sonra annemle babamı düşünmek içimde adeta bir yere dokundu ve diğer Kay, öldürmeye çalıştığım Kay kıvılcım alarak tutuştu. Birdenbire ayağa kalkıp Memur Morgan'a; tiftik tiftik olmuş kahverengi saçlarına, diğerleriyle uyumsuz sarı ön dişine, o ince çirkin dudaklarındaki ukala gülümsemesine baktım.

"Sizin hayatınız, on yedi yaşındaki kızları taciz etmekten başka yapacak hiçbir şeyiniz olmayacak kadar anlamsız mı gerçekten?"

Gülümsemesi kayboldu ve ağzı gerçek anlamda açık kaldı.

"Beni korkutarak sahte bir itirafta bulunmamı sağlayacağını düşünüyorsan hayal dünyasında yaşıyorsun. İstatistiksel olarak kaç tane cinayet genç kızlar tarafın-

dan işlenmiştir? Peki, sapık yaşlı adamlar ya da kıskanç erkek arkadaşlar tarafından işlenen kaç cinayet vardır? Neden onlardan bazılarını araştırmaya başlayıp benimle konuşmayı kesmiyorsun?”

Hışımınla salondan ayrılıp dışarı çıktım. İlk dersime geç kalacaktım ama umurumda değildi. Koşup bu hissi üzerimden atmazsam patlayacaktım.

Bütün gün Brie'den uzak durdum. Spencer'la Jessica'nın arasını yaptığını öğrendikten sonra onunla yüzleşmeye henüz hazır değildim. Bu karnıma inmiş iki tane yumruk etkisinde bir şeydi. Bana böyle bir şey yapacak olması zaten yeterince kötüydü ama haftalardır hiçbir şey olmamış gibi davranması beynimin kafa tasımı kıracaktı gibi zonklamasına neden oluyordu.

Onu görmek yerine Jessica'nın ölümünden sonra yapacağımız ilk futbol antrenmanına hazırlandım. Nola'ya son dakikada biraz yol göstermeye çalışmak için erken gittim ama o geç kaldı. Maddy yandaki sahada çim hokeyi antrenmanını yeni bitiriyordu ve beklerken sohbet etmek için onun yanına gittim.

Beni gördüğüne şaşırmış gibi duruyordu. "Kay, bugün antrenman yapacağınızı bilmiyordum."

"Neden yapmayacaktım ki?"

"Bilmiyorum. Son zamanlarda dikkatin dağınık gibi göründün gözüme," dedi. Bir su şişesinden yüzüne su çarptı. Sonra da yüzünü sertçe ovuşturarak kıpkırmızı olmasına neden oldu.

“Bu, kendimi kazanmaya yüzde yüz adanmış olmadığım anlamına gelmez,” dedim.

Maddy sırtarak “Yani hiçbir şey değişmedi aslında,” dedi.

Bir çim hokeyi sopasını alıp salladım. Ben çocukken annemle babam beni softball oynamaya göndermişlerdi ve başarısız olmuşum. Dışarı vururdum, kısa toplar atardım, yakalayamazdım. Yapabildiğim tek şey alan kazanmaktı ama nadiren olsa da birinciye ulaşmak bile acı vericiydi. Todd beni bir futbol topuyla beraber zorla arka bahçeye çıkarıp, topu ellerimi kullanmadan ondan almam için meydan okuyana dek spordan tamamen nefret ediyordum. Biraz zaman aldı ama kararlıydım ve eninde sonunda su yolunu buldu.

Maddy’ye gülümsedim. “İ-ıh. Hiçbir şey hiçbir zaman değişmez,” dedim.

Arkama baktı ve yüzü donup kaldı. “Ah! Yüce Tanrım!”

Siyah havlu kumaştan küçücük bir şort, dize kadar çoraplar, siyah bir Converse ve üstünde şeffaf harflerle *Spor Yapıyorum* yazılı beyaz bir tişörtle, son derece uygunsuz giyinmiş bir hâlde Nola gelmişti sonunda.

“Harika,” diyerek Nola’nın yanına doğru koştum.

Maddy de peşimden geldi ve izlemek için banka oturdu. “Eğlenceli olacağı benziyor.”

Fermuarlı eşofman üstümü çıkarıp Nola’ya verirken “Donacaksın,” dedim. Benim eşofmanımın altında uzun kollu tişörtüm vardı ve yine de birkaç tur koşana kadar tir tir titreyecektim. Esneme hareketleri yapmaya başladım. Nola emin olamayan bir ifadeyle izliyor ve yaptıklarımı tekrar etmeye çalışıyordu. Sonra vazgeçip kendi esneme rutinini yapmaya başladı.

“İnternet sitesine tekrar girdin mi?” diye sordu.

“Ashında cinayet soruşturması planlarımı aksattı. Polis memuru bana hiç de arkadaş canlısı olmayan bir ziyarette daha bulundu,” dedim. Sonra kafama dank etti. Memur Morgan beni polise yalan söylemek konusunda uyarırken “Katie” demişti.

Çantamı alıp içinden telefonumu çıkardım.

Nola bir atış denemesi yaptı. “Futbol!”

Bir an düşündüm. Sonra başımızdan geçen onca şeyin ardından Nola’ya Jessica’dan gelen e-postayı gösterecek kadar güvenilebileceğime karar verdim. “Gel buraya,” dedim ve Maddy’den biraz uzaklaşmak için yavaşça koşmaya başladığımızda ona e-postayı gösterdim.

Nola omuz hizamda durarak sesli bir şekilde e-postayı okudu. “Kulağa klişe gelme riskini göze alarak söylüyorum ama polisle konuşmak senin için hiç de iyi sonuçlanmaz. Bunun bir klişe olduğunu kabul etmek, klişe olmasına engel değil.”

Söyleyeceklerimi dikkatlice seçmek için bir an durdum. “Benim şahit olduğum bir olay vardı, bir suça tanıklık etmiştim ve her nedense polis anlattıklarına inanmadı. Çok berbat bir şeydi. Tekrar tekrar sorgulanmak zorunda kaldım.”

Nola’nın nefesi kesildi. “Jessica bunu biliyordu.”

Kafa sallayarak onayladım. “Nasıl oluyorsa artık?”

Nola şüpheyle “Ve başka kimse senin hakkındaki bu gerçeği bilmiyordu,” dedi. Ama sonra durup şu an birisi bizi izliyor olabilir miş gibi sahada etrafa bakındı.

“Hiç kimse,” dedim ama bu bir yalandı. Ne yaptığımı bir kişi daha biliyordu. Geldiğim şehirde insanların bana

Katie dediklerini bilen tek kişi: Spencer Morrow.

Antrenmanın geri kalanında konsantre olmam imkânsızdı. Nola berbattı. Topa vuramıyor, top çalamıyor ve savunma yapamıyordu. Koşabiliyordu ama Murphy yasasının gülünç bir maddesinin etkisiyle topla aynı yönde koşamıyordu ve düşüyordu. Hem de çok.

Antrenmanın sonunda, iyi iş çıkardığını düşünecek kadar mucizevi bir hayal dünyasında yaşayan Nola dışında herkes bana kızgındı. Antrenör beni kenara çekip karar verme yetimin düşüşe geçtiğini söyledi. Bu şekilde eyalet finallerine katılmamıza ya da Nola sahanın on beş adım uzağından yürüse bile burs kazanmama imkân yoktu. Kimse benimle konuşmuyordu, çünkü Nola'yı listeye eklemek için kenara almak zorunda kaldığım yedek Holly Gartner'ı çok seviyorlardı. Nola hem kendini hem de beni rezil ederken, Holly bütün antrenman boyunca kenarda oturup ağladı. Antrenmandan sonra yanına yaklaşmayı denediğimde ise daha ağzımı açamadan hışım ile çekip gitti.

Nola'yı takımda tutabilmek adına antrenörü ikna etme çabalarımı sürdürürsem seçilme şansım kalmazdı. Sezonu mükemmel bir şekilde kapatmalıydım. En önemli maçlarımız Şükran Günü'nden hemen sonra olacaktı ve o maçlarda rakipleri ezip geçmemiz durumunda burs kazanacağıma dair kendime güvenebilirdim. Ama Holly olmadan bunu başaramazdım. Nola'nın gitmesi gerekiyordu ve ona bunu nasıl söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Maddy bütün antrenmanı izledi. Onu Nola'ya sinirli sinirli bakarken yakaladım ama bana birkaç kez sempatik bir tavırla el salladı. Rezil olmanın doruklarına ulaş-

mama kimsenin şahit olmamasını dilerdim ama Maddy antrenman sonrasında koşarak yanıma gelip beni akşam yemeğinden önce kahve içmeye çağırdı. İki arada kaldım. Çalışmam gereken bir sürü şey vardı ve intikam blogundaki bir sonraki ipucunu açmayı istiyordum. Ama bu felaket antrenmanla ilgili söylenerek içimi dökmek de istiyordum. Ayrıca bir kez olsun önemsiz bir şeye odaklanmak içimin rahatlamasını sağladı.

“Olur,” dedim.

“Oley! Şu tatlı kedili mekâna mı gidelim?”

Maddy omzumdan geriye doğru sinir olmuş bir bakış attı. Nola’nın orada durduğunu görmemiştim. Ofladım. İçimi dökme şansım buraya kadarmış demek.

Küçük bir masanın etrafında huzursuz bir şekilde oturuyorduk; Nola çayıyla, Maddy’yle ben kahvelerimizle. Nola lavaboya gidene kadar havadan sudan konuştuk.

Maddy kafasını masaya vurdu. “Aman Tanrım! Çok tuhaf bir kız.”

“Arkadaşız biz.”

Maddy kızardı. “Affedersin. Sadece yattığınızı sandım ben de.”

“Anlıyorum,” deyip kahvemden bir yudum aldım. “Sempati saçmak için değil, dedikodu için buradasın.”

“Hayır,” deyip ellerini ağzına götürerek ofladı ve gözlerini devirdi. “Senin nasıl olduğunu görmek istedim. Son zamanlarda her şey çok tuhaf. Önce Jessica’nın ölümü, sonra Tai ve Tricia’nın okulu bırakmaları... İkisi de mesajlarıma cevap vermiyor. Ama insanlar şey düşünüyor gibiler...”

“Evet. Kay dünyayı mahvediyor.”

Maddy empati kurarmışçasına kafasını iki yana salladı. “Bates bütün dünya değil ve sen onu mahvetmedin.” derken ipeksi eşarabının uçlarıyla oynayıp masanın pürüzsüz yüzeyine sürdü. “Son zamanlarda Spencer’la konuştun mu?”

Ofladım. “Konuşmakla ne kastettiğine bağlı bu.”

“Tekrar birleşecek misiniz?”

“Kesinlikle hayır.”

Bir anlığına bir tutam saçını çiğnedi, sonra onu düzeltti. “Zor sayılacak bir dönemden geçiyor gibisin ve ben sana burada olduğumu söylemek istedim. Konuşmak istersen.”

Ona şüpheyle baktım. “Ya da Twitter’a da yazabilirim,” dedim.

Ayağa kalktı. “Mesaj alındı,” dedi.

“Hey,” diyerek elinden tutup onu geri çektim. Gözleri yaşlarla dolmuştu ve şaşkınlıktan sesim kesildi.

“Yani dışlanmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum demek istedim,” dedi.

“Biz seni ne zaman dışladık ki?”

Omuz silkti. “Kimse bana hiçbir şey anlatmıyor ve bundan daha fazlası da var. Bazen her şeyin ortasında ama hâlâ tam anlamıyla yalnız olabilir insan. Sadece ihtiyacın olursa beni ara diyorum.”

Ayağa kalkıp ona sımsıkı sarıldım. “Sen beni ara. Ben hiç uymuyorum zaten. Asla. Dinlenmek geçmişten bir kavram benim için. Ayrıca şu *Adı Çıkmış T.İ.* meselesiyle ilgili diğerleriyle konuşmamı istersen olmuş bil,” dedim.

Maddy bir anlığına sıçramış gibi göründü. “Ne diyeceksin ki?”

“Bilmiyorum. ‘Maddy zeki biri ama T.I. falan değil’ olabilir mi?”

Güldü ve gözyaşlarını sildi. “Ben iyiyim. Beni ara,” dedi.

Kafa sallayarak onayladım. “Tabii.”

Telefonu titredi ve ekrana baktı. “Kız arkadaşın hopleya zıplaya gelmeden önce kaçmalıyım ben.”

“Çok enerjik,” demeyi başardım. “Ama bir o kadar kontrolsüz.”

Maddy “Kenara al onu,” derken eşarbını boynunda döndürdü. “Holly’yi geri getir. Nola arkadaşınsa anlayacaktır. Hiç oynayamıyor. Ona bunun senin kararın olduğunu söylemek zorunda bile değilsin. Kendine öncelik tanıman normal bir şey. Sadece onun bunu öğrenmesine izin verme.”

“Ona söz verdim.”

“Ama her şey bozulur işte. Kemikler kırılır; kalpler kırılır... Alt edilmemiş bir rekordansa verilen bir sözü tutmamak daha iyidir.” Bana imalı bir ifadeyle baktı, bir kez daha sarıldıktan sonra kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Ama Nola tuvaletten geri döndüğünde ona bir şey söylemeye içim el vermedi. En azından henüz. Ona çok fazla ihtiyacım vardı.

Yağmur gibi yağan mesajlara rağmen kendimi ders çalışmaya, futbola ve Nola’yla yemek yemeye vererek haftanın geri kalanında Brie’den uzak durmayı başarabildim. İki şeyi aklımdan çıkaramıyordum: Brie’nin, Spencer’la Jessica’nın aralarını yapmış olması ve Memur Morgan’ın benim polislerle olan geçmişimi biliyor olması.

Dürüst olmak gerekirse, hangisinin daha beter olduğunu bilmiyordum.

Megan kızların soyunma odasında intihar ettikten sonra polis memurları sekizinci ve dokuzuncu sınıflardakı bütün kız öğrencilerle konuşmuştu. Sonra onun video halindeki intihar notunu internette bulduklarında beni tekrar sorgulamışlardı. Sonra yine ve yeniden.

Annesiyle babası ben daha göremeden kaldırmışlardı ama polisler videoda benden bahsedip bahsetmediğini ya da nasıl bahsettiğini bana asla söylemediler. Belki de benden hiç bahsetmiyordu. Onun abimle ilişkisine dair ne biliyordum? Fotoğraflarla ilgili bana bir şey söylemiş miydi? Todd bana fotoğrafları göstermiş miydi?

Mesele de buydu ya. Ben fotoğrafları hiç görmemiştim.

Dokuzuncu ve onuncu sınıf öğrencilerinden birkaç erkek ve birkaç kız görmüştü fotoğrafları. Megan dokuzuncu sınıftaydı ve onların çoğunu tanıyordu. Ama ben tanıımıyordum. Fotoğrafların hiçbirini görmemiştim ve gören hiç kimseyle konuşmamıştım. Sadece Megan'ın bana onları çekip abime gönderdiğini ve onun da herkese gösterdiğini söylediği, ansızın ortaya çıkıp beni şok eden o an vardı. Arkadaşlığımızın her şey ve hiçbir şey olduğu o saniyede, sadece "Eminim bir kaza olmuştur," diyebilmişim.

Aramızı düzeltme şansım olmamıştı hiç, çünkü benimle bir daha asla konuşmadı.

O günün ilerleyen saatlerinde yavaşça odasına girdiğimde, Todd hasta gibi solgun ve korkmuş görünüyordu. Birinin telefonunu çaldığını söyledi. En eski arkadaşım Todd. Bana futbol topu veren, kurtarıcı meleğim,

Hillsdale'den çıkış Bates'e giriş biletim, Jason Edelman dördüncü sınıfta bana lezbiyen dediğinde, anlamını bilmediğim o kelimeye karşı beni savunmak için dişlerini kırdıran çocuk.

O üç saniyelik zaman diliminde ne demem gerekiyordu ki?

İşte kendime de polise de bunu söyledim. *Birisi telefonunu çalmış. Birisi telefonunu çalmış.*

Bir şeyi yeterince söylerseniz gerçek olurdu.

İşin zor yanı, söylediklerinizin doğru olduğunu göstermek için olmayan detayları eklemeniz gerekirdi bazen.

Fotoğraflar gönderildiğinde ben Todd'un yanında olmayabilirdim. Çalınan telefonunu aramak için onunla birlikte arabayla dolaşmış olmayabilirdim. Telefonu fotoğraflar gönderildiğinden saatler sonra onunla birlikte bulmuş olmayabilirdim.

Ama yarattığım bu doğruların hiçbirini inandığım şeyle bağdaşmıyordu, yani Todd'un telefonunu gerçekten çaldırıp onu bulmak için arabayla dolandığıyla. Sırf o anda nerede olduğunu kanıtlayamadı diye hayatının mahvolmasını hak etmemişti. Todd suçu üstlenseydi ben Megan'a söylediğim şeyin aslında doğru olduğunu asla kanıtlamazdım, yani ona başka birinin zarar verdiğini. O kişiyi bulduğumda bedelini kanla ödeyecekti.

Ama bedeli ödeyen Megan oldu.

Sonra da Todd.

Sonra da ben yalnızdım.

Cumartesi akşamı, ders çalışmak ve bir sonraki yemek tarifinin şifresini kırmak için Nola'yla birlikte kütüphanenin en üst katına kapandık. Gaziler Günü'nden dolayı uzun bir hafta sonu olmuştu ve herkes fazladan ders çalışma olanağından faydalanıyordu. Binanın çoğu vize sınavlarına hazırlanan insanlarla tıklım tıklım doluydu ama burası her zaman olduğu gibi sessizdi ve gittikçe bizim kişisel takılma alanımız, Bates Akademisi'ne yayılan gürültü ve entrikadan uzak durmamıza izin veren sığınağımız olmaya başladı. Kimse kedi ya da cinayet ya da Dr.Klein'in gittikçe kötüleşen fiziksel görüntüsünden bahsetmeyi beş saniye olsun bırakamıyordu. İnsanlar fısıldaşıp bana dik dik bakmaya başladı, takımdakiler antrenmana geç geliyor ya da hiç gelmiyordu. Rahatsız edici akşam yemeğimizden beri Cori'yle, kahve randevumuzdan beri de Maddy'yle konuşmamıştım ve Brie'nin telefonlarını savuşturmakta başarılı olmuştum. Neyse ki vizelere hazırlanmak için kitaplara gömülmüştü ve genelde kendi odasında ders çalışıyordu. Bu hafta sonu aynı zamanda o ve Justine'in birinci

yıldönümleriymi. Spencer'la benim de olabilirdi. Şu anda Brie muhtemelen New York'ta, su yerine şampanya servisi verilen ve oturduğunuz yerde size masaj yapılan restoranlardan birinde, adını telaffuz edemediğim küçük porsiyonlu yiyeceklerden yiyordu. Bense antrenmandan sonra kütüphaneye koşarken spor merkezinin abur cubur makinasından aldığım ortası hamur kalmış kare mikrodalga pizzasını yedim. Damağımı yaktı.

Her şey berbattı.

Nola'yla birlikte fazla dolgun yeşil bir koltuğa yerleştik ve Nola dizüstü bilgisayarını, ekranını ikimizin de görebileceği şekilde yerleştirdi.

"Abur cubur aldım," deyip greyfurtlu gazoz şişesini açtım, içindekini iki karton bardağa bölüştürdüm ve kocaman bir çikolata parçacıklı kurabiyeyi ikiye böldüm. Spencer'a lanet olsun. Brie ve Justine'e de ve onların havalı yıldönümü hafta sonuna da. Benim de yanımda Nola, işlenmiş şekerli yiyecekler ve mezarın ötesinden gelen bir intikam vardı.

"Teşekkürler," deyip kurabiyeden bir ısırık alırken internet sitesini ve şifre kırıcı programı açıp hızlıca bir şeyler yazdı. 'Geri tepmek' kelimeleri ekranda belirdi. Nola onları internet sitesine girdi ve mezelere giden linkin üstüne tıkladı. Fırın açıldı ve *Prueba Con Coriander** tarifi ortaya çıkarken geri sayım başladı.

*Zorlanıyor musun? Umutsuzluğa kapılma
Adil davranırsan başarısız olursun sadece.
Ufukta ne olduğunu bilen odur.*

* İngilizcede kişniş anlamına gelen "coriander" kelimesi ve özel isim olan "Cori" kelimesiyle yapılan bir tür kelime oyunu. (ç.n)

*Zamanı geldi skoru eşitlemenin,
Bir kaleyi daha devirmenin,
Kraliçenin yere düşüşünü izlemenin.*

“Buradaki bariz hedef Cori,” deyip şiiri tekrar okudum. “*Prueba* kanıt ya da test değil mi?”

Nora ciddiyetle kaşlarını çattı. “Cori golf oynuyor. Yani ufukta ne olduğunu biliyor. Bu kelime oyunları fazla olmaya başladı. Kale ve kraliçe ne? Satranca bir gönderme mi? Kaleyle sadece krallara hamle yapılır. Cori’nin gizli bir kız arkadaşı mı var?”

“Cori kalenin ta kendisi. Onu devirdiğimizde, kraliçe açıkta kalır. *Adil davranmamak...* Test sonuçları. Yani dolabında testin cevapları mı var?” Nedense bu beni sınırlendirdi. Bana yardım etmeyi hiç teklif etmedi. Üstelik zorlandığımı da biliyordu. Tabii kopya çekeceğimden değil ama neden teklif etmesin ki?

“Üzgünüm. Bak. Bu hapse girmeye değer bir şey değil. Sadece onunla konuş ve kanıtlardan kurtulmasını söyle. Diğerleri oldukça suçlayıcı şeylerdi: uyuşturucu, seks skandalı, cinayet.”

“Bir hayvan öldürmek cinayet olarak sayılır mı bilmiyorum,” dedim.

Nola’nın gözlerinde korku dolu bir ifade belirdi. “Durumun Jessica’nın cinayetiyle bağlantılı olduğunu düşündüklerini kendin söyledin. Ama önemli olan bunun aslında o kadar kötü bir şey olmaması. Herkes duymadan şimdi Cori’ye söyle işte.”

Aklımdan bir düşünce geçti. “Sence onun adını sınıf listesinden çıkararak buna engel olabilir miyiz? Yani Tai

atılmış olabilir ama Tricia gitmeyi seçti ve sen hiç gitmek zorunda kalmadın.”

“Sınıf listesi neden bu kadar önemli?”

“Belki bir internet sitesi başka birine ya da bir şeye bağlıdır. Olabilir mi? Ben kodları, algoritmaları ve matrisleri pek anlamıyorum.”

Nola bir elini kaldırdı. “Kendi kendini utandırıyorsun. Ama ne dediğini anlıyorum. Yapılan değişiklikleri septayan bir program yazmış olabilir.”

Ona Jessica’dan gelen e-postayı tekrar gösterdim. “Hedeftekilerin okuldan ayrılması gerektiğini söylemiyor. Ama isimler silinmek zorunda. Ben de şiirlerdeki talimatları yerine getirmek zorundayım.”

“Bu da *onu yere sermek* zorunda olduğun anlamını taşıyor. Bu bana çok net bir çağrı gibi geliyor,” deyip durakladı. “Peki sen ne yaptın?”

Mükemmel yalan, yanlış yerde söylenen bir doğrudur. “Sevgili Sevgilim. Herkes gibi.”

Merdivenlerden, tüm paravanlı çalışma alanlarının ve tüm masaların, kitapların üzerine eğilmiş öğrencilerle tıka basa dolu olduğu aşağı kata indik. Nola giriş katının ortasından aşağı inen büyük ahşap merdivenlerin yarısında birdenbire durdu ve beni belimden yakaladı. Çenesini omzuma bastırdı ve soğuk elini çenemin altına koyarak kafamı yavaşça sola doğru döndürdü. Cori salonun tam ortasındaki paravanlı bir çalışma alanında Maddy’nin karşısında oturuyordu ve etraflarına kitaplar yayılmıştı.

Nola “Şimdi yap ve bitsin,” diye fısıldadı.

Brie orada mı diye salonu inceledim ama neyse ki yoktu. O olsaydı bunu halledebileceğimi sanmıyordum. Sert-

çe yutkundum ve merdivenlerin geri kalanını indim

Yanına gittiğimde Cori kafasını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi; gülmedi de. Maddy bana hafifçe el salladı ama sonra telaşlı bir ifadeyle Cori'ye baktı.

"Beş dakikalığına dışarı çıkabilir miyiz?" diye fısıldadım.

Cori normal bir konuşma tonunda "Hayır," dedi. Birkaç kişi kızgınlıkla kafasını kaldırıp baktı.

Holly Gartner bana öfke dolu gözlerle bakıyordu. "İstemediğin ot burnunun dibinde bitermiş," diye söylendi.

Ona baktım. "Affedersin. Ne dedin?" dedim.

Holly başkaldırıyla, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bugün kimin hayatını mahvettin?" diye sordu. Masadaki diğer kızlar birbirlerine baktı.

Sadece, birkaç gün önce Spencer'ın da gelişigüzel bir şekilde aynı şeyi söylemiş olması karşısında değil, Holly'nin normalde benimle asla bu şekilde konuşmaya cesaret edemeyeceği gerçeği karşısında da şaşkına döndüm. Kimse benimle böyle konuşmaya cesaret edemezdi.

Cori tekrar kitabına döndü. "Tai, Tricia, sonra da Holly. Elinden geleni ardına koyma Kay," dedi.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Peki Cori. Sen ne yaptığını biliyorsun," dedim.

Holly ayağa kalkıp yüzünü yüzüme iyice yaklaştıracak "Ben ne yaptım?" diye sordu.

Nola onu omzuyla iterek "Kay seninle konuşmuyordu," dedi.

Nola'yı kenara çekerek "Teşekkürler. Ben hallederim," dedim. Holly kabaca Nola'nın bir buçuk katıydı. Sinirliken ona karşı iyi niyet gösterisinde bulunması mutlu

sonla bitmezdi! Holly'ye döndüm. "Bu konuyu bir sonraki antrenmanın ardından konuşabiliriz. Şimdi arkadaşımınla bir konuyu açıklığa kavuşturmam lazım."

Cori kitabımı sertçe kapattı. "Hayır. Arkadaşın değil. Artık takılmıyoruz bile. Sen artık bütün zamanını Nekro Morticia Manson'la geçiriyorsun. Birbirinden faydalanan ya da faydalanmayan en yakın arkadaşlar mısınız bilmiyorum ama herhangi bir konuda çok iyidir umarım. Çünkü çok ürkütücü biri ve seni bir ucubeye dönüştürüyor."

Göz ucuyla, gözlerini kısmış ve dudaklarını sımsıkı birleştirmiş bir hâlde Cori'ye bakan Nola'ya baktım. Benim bir şey dememi beklediğini hissettim ama öylesine öfkeliydim ki çenem sımsıkı kapalıydı. Yüzüm daha da ısınırken, gözlerim yanarken ve herkesin ders çalışmayı bırakmış bizi izlediğini fark ederek tekrar Cori'ye döndüm.

"Nola'nın oynamasına izin vererek kendini ve bütün takımı utandırdın. Onunla takılarak bizi utandırıyor-sun. Nola'dan önce grubumuza hiç kafa tutmamıştın. Şimdi hayatları karartıyorsun: Tai, Tricia. Beni de denemek istiyorsan, buyur kaltak. Güvenilirliğin buhar olup uçu. Herkes senin deli olduğunu düşünüyor. Maddy aklını kaçırdığını düşünüyor."

Maddy ayağa kalkarak "Cori, bu hiç hoş değil," dedi.

"Kapa çeneni Adı Çıkmış."

Maddy "Ben asla öyle bir şey söylemedim Kay," diyerek kitaplarını aldı ve şok olmuş kalabalığın arasından koşarak salondan çıkıp gitti.

Cori bana doğru bir adım attı ve korkutucu, taramalı tüfek konuşmasını sürdürdü. "Brie bile senin kayıp bir

vaka olduğunu söylüyor. O yüzden kendine bir çekidüzen verene kadar seninle bu paranoyak sohbeti ya da başka herhangi bir sohbeti sürdürmekle ilgilenmiyorum.” deyip oturdu ve kitabını tekrar açtı.

Kitabını alıp yere bıraktım. “Neden numara yapma zahmetine giriyorsun ki? Sınavlar zaten avucunun içindeyse çalışmana gerek yok. Kopyacının birisin ve seni bunun sonuçlarından koruması için ağlayarak Klein’a gidebilirsin ama herkes bunu biliyor.”

Bir anlığına bütün salon bir kar örtüsü altında kalmış gibi sessizleşti. Sonra Cori aşırı sakın bir tavırla tekrar konuştu.

“Aldatmaktan konuşalım hadi Kay. Sen kurbanı oynamayı çok seversin. Kalbi kırık zavallı Kay. Spencer’ın ihaneti yüzünden paramparça oldun. Ama olay öyle gelişmedi, değil mi? Önce sen onu aldattın. Onun kendi yatağında. Ayrıca yeni en yakın arkadaşın var ya? O buraya ilk geldiğinde hakkında söylediğin şeylerden bazılarını duymayı çok isteyecektir eminim. Sonra bir de Jessica Lane var. Dünyada onu öldürmek için geçerli nedeni olan sadece üç kişi var: eski erkek arkadaşı, onu aldattığı erkek ve sen. Üstelik sen bir iplik gibi adeta çözülüyorsun Kay.”

Tek bir kelime daha dinleyemezdim ya da bana çevrilmiş bir çift göze daha katlanamazdım. Arkamı dönüp koştum.

Okul yılının ilk ev partisiydi. Yazı futbol kampında geçirmiş ve Brie’yi ya da Spencer’ı haziran ayından beri görmemiştim. Hepimiz içki içiyorduk ve Justine’le Spencer dışarıda otla kafayı buluyordu. O sırada Brie’yle ben

kıyafetlerimizi değiştirmenin komik olacağına karar verdik. Spencer'in odasına gittik. Tavan arasındaki odaya çıkan dar merdivenler başımı öylesine döndürmüştü ki yatağın üstüne oturdum.

Brie de spor ayakkabılarını çıkarmak için yanıma yattı.

Spencer'in tavanında ışık vurunca parlayan yıldızlardan vardı ve alt kattan gümbür gümbür klasik rock müzik sesleri geliyordu. Prince'in 7 şarkısı çalıyordu. Brie spor ayakkabısını çıkarmaya çabalarken nefes nefese şarkıyı söylüyordu.

Birçok gece yan yana uyumuştuk ama yalnızca bu seferki özel bir an olmuştu; alkolün etkisiyle dönen yıldızlar vardı, çıkmayan ayakkabılar vardı ve birlikte olunması mümkün olan en kötü yatak vardı. Bir de müzik ve Spencer'la Justine'in dışarıda ot içmesinden kaynaklanan acelecilik. Ben nefesimi toparlama fırsatı bile bulmadan Brie'nin dudakları dudaklarımdaydı. Birbirimizi hızlı ve sert öpüyorduk çünkü ateşle oynadığımızı biliyorduk. Tişörtü çıkarken sutyenine takıldı. Sanki zaman bizi cezalandırıyordu. Brie kot pantolonumu dizlerimden aşağı çekerken durup yaşlı kadın iç çamaşırlarıma güldü.

Zaman bunu affetmedi işte.

Çünkü o anda Spencer içeri girdi.

Her şey çok hızlı hareket ediyordu. Sonra takıldı ve yavaşladı. Spencer sırtını arkasından kapattığı kapıya yaslayıp kayarak yere yığıldı ve hafif kanlı, sulanmış gözlerle bana öylece baktı. Yanakları kızarmıştı; saçları gözlerine düşüyordu. Ona dokunmaya ya da onu öpmeye bir daha asla iznimin olmayacağını fark ettim. Birdenbire nefes alamadım. Çünkü Megan ve Todd'un ölümleri

beni tam olarak o sıralarda vurmuştu. Onları istediğim her şekilde hatırlayabiliyordum ama asla elle tutulur degillerdi. Asla kanıtlanamazlardı. Onlara bir daha asla dokunamazdım.

Aşırı hızlı nefes alıp vermeye başladım. Nabzım ve zihnim mide bulandırıcı derecede hızlandı. Brie elimi eline aldı ama ben elimi hışımla onun elinden çektim. Bana, sanki ona tokat atmışım gibi baktı ve ne istediğimi sordu. Ben de bir şans daha istediğimi söyleyip durdum sadece. Sonunda ayağa kalkıp tek kelime etmeden gitti ve Spencer yanıma oturup bana onu sevip sevmediğimi sordu.

Ona gerçeği söyledim: “Evet.” Nasıl söylemezdim ki?

Brie’yi hâlâ sevip sevmediğimi sordu.

O zaman yalan söyledim. “Hayır. İki insanı aynı anda sevmek imkânsız,” dedim.

Bana sarıldı ve tekrar nefes alabilecek hâle gelene dek saçlarımı okşadı. Sonra o da yalan söyleyerek, bir şekilde bunu atlatacağımızı söyledi.

Ertesi gün herhangi biriyle karşılaşma düşüncesine katlanamadım ve bir köşede yalnız başıma çalışabilmek için Kedi Kafe'ye kaçıp kahve için kendime hesap açtırdım. Etrafımın kedi resimleri ve heykelleriyle sarılı olması biraz rahatsız ediciydi. Garip ve alaycı Cheshire Kedileri sanki bana neredeyse tepeden bakarak sırtıyorlar gibi geliyordu. Ama burası her zaman kafa dağıtmak için geldiğim bir yerdi ve Hunter'ın talihsiz vefatı bunu değiştirmeyecekti. Onu ben öldürmemiştim ya. Öldüğü için çok üzgündüm. Dr.Klein için daha da üzgündüm ama bu yüzden mükemmel buluşma mekanımdan vazgeçecek değildim. Kendimi ödevime odaklanmaya zorladım ve öğlene, düzenli kafein alımım beni çiş arası vermeye zorlayana kadar dayandım.

Yetersiz kurutma makinesi yüzünden ellerimi kot pantolonuma silerek tuvaletten geri dönerken arkamda hoş karşılamadığım ama tanıdık bir ses duydum.

"Kimleri görüyorum? Bates Akademisi'nin öldüren cazibesi Katie Donovan."

Dehşete düşerek arkama dönünce Spencer'ı erkekler tuvaletinin kapısına yaslanmış bir hâlde gördüm. Suratında her zamanki neşeli gülüşü vardı. Saçları özenle dağıtılmıştı ama bu kez gerçekten de yorgun gibiydi. Esnemesini bastırdı. Gözlerinin altında morluklar vardı. Yanakları da biraz çökük görünüyordu. Belki son birkaç hafta onu da yıpratmıştı. Belki o da yıkılmaz değildi.

Tekrar masama doğru yöneldim. O da peşimden geldi. “Şehrin benim tarafında ne yapıyorsun? Bir randevun mu var?” dedim.

“Muhtemelen.”

Kafamı iki yana sallayarak “Çok kötüsün,” dedim.

“Tartışılır,” diyerek boş kahve kupalarımından birini alıp ağzına doğru eğdi ve son iki damlayı yakaladı.

“Seninle konuşmak güzeldi ama ders çalışmam gerekiyor aslında Spence.”

Telefonunu masaya vurarak koydu ve çenesini ellerine yaslayarak “Konuşmak istediğini söylemiştin,” dedi.

Gözlerimi kırıştırdım. “Uzun zaman önceydi o ve senin beni arabandan atmanla sonlandı.”

“Sonra bana e-posta attın ve her zaman olduğu gibi ezik ezik koşarak geldim ben de.”

Dudaklarımı büzdüm. Yine benimle oyun oynuyordu ve dün gecedен sonra insanların bana çıldırdığımı söylemelerine izin vermeyecektim artık. “Ben sana e-posta göndermedim.”

Ukala gülümsemesi kaybolmaya başladı. “Seninle buluşmamı istemedin mi?”

“Hayır.”

Telefonunu cebinden çıkarıp ekranı aşağı kaydırды ve

telefonu bana verdi. Ona *katiedonovan@batesacademy.edu* adresinden gelen, benimle Kedi Kafe'de şimdi buluşmasını isteyen bir e-posta vardı. Cilveli bir e-postaydı, biraz kızardıktan sonra telefonu tekrar ona verdim.

“Bunun benim e-posta adresim olmadığını biliyorsun ve bana Katie diyen tek kişi sensin,” dedim.

Spencer'ın rengi attı. “Ben neden böyle bir şey yapayım ki?”

“Oyun oynayarak kafamı karıştırmak için. Şu an benden nefret ediyorsun. Anlıyorum.”

Hemen gözlerimin içine bakarak “Senden nefret etmiyorum ben,” dedi.

“Diğer herkes ediyor ve senden çok daha az nedenleri var.”

Birdenbire ağlamak geldi içimden. Bates Akademisi'nin tersine dönen her şeyin tekrar düzene girdiği yer olması gerekiyordu ama ben her şeyi paramparça etmiştim.

Spencer masanın yanından eğilerek bana sarıldı. “Kimse senden nefret etmiyor.”

“Arkadaşlarım ediyorlar; takım arkadaşlarım da, neredeyse hiç tanımadığım insanlar da.”

“Onları kızdıracak bir şey yapmış olabilir misin?” diye sorup dudaklarını birleştirdi ve masum bir ifade takındı.

Onu ittim. “Anlamazsın sen.”

“Ben herkesten daha iyi anlıyorum.”

Gözlerinin içine baktım. “Polis seni sorguladı mı?”

Cevap vermek yerine beni öptü. Bir an şoktan hareket edemedim. Dudakları dudaklarıma mükemmel bir şekilde oturdu çünkü hep öyle olmuşlardı zaten. Ferah nane

ve Old Spice' kokusu rahatlatıcıydı. Ağzında sigara tadı yoktu. Bunun olmasını mı umut ediyordu diye merak ettim ama bir elini belime dolayıp diğer eliyle kafamı destekleyerek beni kendine çektiğinde bu düşünce buhar olup uçtu.

İçimdeki sıcaklığın gittikçe daha da yoğunlaşması ve onu kendime çekme arzum ondan ayrılıp etrafa bakınmama neden oldu. Müşteri yoktu ama arka tarafta akan suyun ve tabaklarla bardakların birbirine çarpma seslerini duyabiliyordum.

Spencer muzip bir ifadeyle sırtarak "Tam burada, hemen şimdiye ne dersin?" diye sordu.

Kafamı iki yana sallayarak dudağımı ısırđım. Onu öpmeye devam etmek istiyordum ama burada değıl. Şimdi değıl. O her şeyi mahvediyordu. Tabii önce ben mahvetmezsem. "Hiç komik değıl bu. Onu buraya getirdin sen," dedim.

Spencer "Evet," deyip durakladı. "Getirdim." Derin bir nefes aldı ve titrek bir nefes verdi. "Sana başka bir şey söylemeliyim."

"Önce bana cevap ver."

Yüzümü inceledi. "Hayır. Polis beni sorgulamadı."

Tüylerimi ürperten bir his bedenimi buz tutar gibi sardı. "Yalan söylüyorsun. Anlayabiliyorum," dedim.

"O zaman neden sordun?" Bana tuhaf derecede, yaptığından rahatsız olmamış bir ifadeyle baktı. "Neden beni her zaman test ediyorsun?"

Birdenbire ayağa kalktım. "Çünkü hiçbir fark gözetmeden böylesine yalan söyleyişin bir sosyopat gibi görün-

* Deodorantlar, duş jelleri, şampuanlar ve sabunlar üreten bir Amerikan kozmetik markası. (ç.n)

mene neden oluyor Spencer. Brie, Jessica'yla aranızı ger-
çekten yaptı mı?"

Bir an göğsümde bir umut ışığı belirdi.

Ama Spencer telefonunun ekranını kaydırды; Brie'nin Jessica'yı tarif ettiğı, ilgisini çekip çekmediğini sorduğı ve onun peşinden gitmesini söylediğı bir dizi mesaj gösterdi.

"Şimdi inanıyor musun bana?"

Ben hışımla dışarı çıkarken Maddy içeri girdi ve kapı-
nın girişinde donup kaldı. "Kay?"

Ona çarparak sokağı çıktım ve bana gittikçe daha da
üzgün bir sesle seslenişini duymazdan geldim. Bir saniye
daha entrika çekemezdim. Dün akşam sınırlımı aşmıştı.

Kapımı tekmeleyerek açtım ve sırt çantamı yere at-
tım. Kafamı boşaltmaya ihtiyacım vardı. Bir şişe suyun
tamamını mideye indirdim ve tarak darbelerini sayarak
saçlarımı taradım. Sonra da pazartesi günü için, Othello
ve bir mendille ilgili saçma sapan sözlerden oluşan İngi-
lizce okumamı yapmaya çalıştım. Odaklanamadım.

Telefonumu sessize alıp akşam yemeğine kadar ara-
lıksız ders çalıştım. Telefonumun ışığı tekrar tekrar ya-
nıyordu. Maddy, Spencer, Brie ve Nola'dan otuz yedi ce-
vapsız arama saydım. Bu yeni bir rekordu. Spencer saat
altıdan altı buçuğı kadar on beş arama dizisiyle kaza-
nan oldu. Çoğunlukla nerede olduğumu soruyordu. Onun
hemen ardından, DERHAL kendisini aramamı söyleyen
yedi arama ve üç mesajla Maddy geliyordu.

Saat yedi kırk beş olduğunda, midem kendi kendini
hazmediyormuş gibi geldi. Kapım çalındı ve açtığımda
Nola, dün akşam hiç yaşanmamış gibi sallana sallana

ıçerı gırdı. Bir kıyafet yığımı ayağıyla kenara iterek Fransız hamur işleriyle dolu bir kutuyu yatağımın üstüne yerleştirdi ve dizüstü bilgisayarını açtı.

“Geri sayım kimseyi beklemez.”

Ne diyeceğimden emin olamayarak kapının yanında durdum. Dün akşam rezaletti. Onu savunmakta başarısız olduktan sonra yüzüme nasıl bakabildiğini bilmiyordum. Üstüne üstlük odam da darmadağınktı. İki haftadır çamaşır yıkama gününü erteliyordum ve iç çamaşırları dışında her şeyi yeniden kullanıyordum. Çorapları bile.

Beni baştan ayağa süzerek “Kendine gel Donovan. Oyun zamanı,” deyip ayaklarını sallayarak ayakkabılarını attı ve paltosuyla şapkasını çıkararak dolaşmış nemli saçlarını düzeltmeye başladı. Bir tayt ve üstünde korkmuş, safça bir kızın tepesinde palasını savuran ürkütücü bir uzaylının resmi olan, omzu açık bir tişört giymişti. Resmin üstünde de ‘ASTROZOMBİLER! ÜSTELİK CANLI RENKLERDE!’ yazıyordu.

Samimi görünmeye çalışarak, muhtemelen de başarılı olamayarak “Tatlı tişört,” dedim.

O da benim fırfır detaylı, lacivert kırmızı etek ucu olan, sırtı boydan boya fermuarlı Gucci elbisemi inceleyerek “Güzel elbise. Eski okul uniformaları yığınınından aldığın kumaşları dikerek mi yaptın?” dedi.

Kızardım. Tricia annesiyle babasından gelen bu hediyeyi bizim üniformaya çok benzediği için reddetmişti. Ben hiç benzediklerini düşünmüyordum ve bu akli baştan alacak türden bir elbiseydi. Ama zaten böyle elbisele-re sahip olma fırsatını çok sık yakalamıyordum. Yakaladığımda da reddetmezdim.

Nola oflayarak “Özür dilerim. Sadece moralim bozuk. Sana yakışmış. Ablam gibi görünüyorsun, ki o mükemmeldir.” deyip abartılı ama sahte bir hevesle gülümsedi.

“Benim de onlardan bir tane vardı,” diyerek, ailemin masamda duran fotoğrafını alıp arkama ittim.

“Kusursuz bir abla mı?”

“Kardeş. Abi,” deyip *vardı* muhabbetine girmek istemeyerek fotoğrafı ters bir şekilde koydum. “Gece boyunca uyuyan ve tuvalet eğitimini daha emeklerken kendi kendine tamamlayan bir bebektir. Annemle babama göre ben gece çılgınlıklar atıyordum, yatağı ıslatıyordum, diş tellerine ihtiyaç duymuşum ve okul kavgalarına karışmışım. Bilirsin işte. Abim zahmetsiz oldu.”

Nola homurdanarak, yastıklardan birini ayağıyla itti. “Neden zahmetsiz demek iyi demek ki? Yapmaya değer her şey zor. Mesela ben futbol sahasında gerçekten de bayağı bir zorlandım.”

Dudaklarımı büzerek “Belki de o yapmaya değer değildir,” dedim.

Nola gözlerini kırpıştırarak “Bir anlaşmamız var,” dedi.

“Zaten meşgul olduğumuz başka o kadar çok şey var ki... Sen bir dansçısın. Öyle değil mi?”

Bacaklarını altına katlayarak gözlerini yere dikti. “Bianca bir dansçıydı. Ben tiyatrodan oynuyordum. Neden denediğimi bile bilmiyorum.”

“Bianca ablan mı?”

Kafasını yukarı aşağı sallayarak “Ne yazık ki dedi.”

Alt dudağının titrediğini fark ettim ve yanına oturdum. “Kabul ediyorum. Senin sahne performansını görmedim ama sen bir dansçısın. Derslere yürüyerek gitmi-

yorsun, bale yaparak gidiyorsun. Farkında olmadan tek ayak üstünde dönüyorsun. Antrenman yapmaya ne kadar çok zaman harcadığın ortada.”

Nola güldü ama kafasını iki yana sallayarak “Yeterli değil. Annemle babam benim Bianca olmama ihtiyaç duyuyorlar.”

Bu dediği beni can evimden vurdu. Ben de Todd öldüğünden beri her şeyi düzeltmenin tek yolunun onun ölümünün bıraktığı her boşluğu doldurmak, onun başarmış olacağı her şeyi başarmak, annemle babamın ondan beklediği her şeyi karşılamak, işin özünde ona dönüşmek olduğu hissinden bir türlü kurtulamıyordum. “İnan bana. Nasıl bir his olduğunu biliyorum,” dedim.

Tedirginlikle elimi sıktı ve bir an huzursuz bir sessizlik oldu. Sonra ofladı ve dizüstü bilgisayarımı çekerek yarısı kendi dizine, diğer yarısıda benim dizime gelecek şekilde yerleştirdi.

“Geri sayım kimseyi beklemez,” diye tekrar ettim.

İntikam blogunun şifresini kırdı ve fırın açılarak Madd Çay Partisi isimli tatlı tarifini ortaya çıkardı. Midemde çalkantılı bir bulantı hissi oluştu. Bu, ana yemeğin ya ben ya da Brie olduğu anlamına geliyordu ve birimiz listede değildik. Geriye kalan kimse, bir numaralı şüpheli olacaktı. Bir parça başım dönerken Maddy’nin şiirini inceledim.

Madd * Çay Partisi

Çay fincanına omzuna kadar batmış kız

Suyu koy, demlemeye başla

* İngilizce “çılgın” anlamına gelen “mad” kelimesi ve kitaptaki Maddy karakterinin ismiyle yapılan bir kelime oyunu. (ç.n)

*Üzgün hissetmek yanlış bir şey değil
Ya da biraz çıldırmak
O nedenle bir hap at ya da yirmi tane olabilir
Cehennemde sana da yer var canım, hem de çok.*

Paniğe kapılarak Nola'ya döndüm. "Bu çok kötü."

Nola kaşlarını çatarak "Bize intihar etmemizi mi söylüyor?" diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. "Bu ipucu Maddy'yle ilgili, bizimle değil. Ya bir tehditse bu? Katil Jessica'nın ölümü-ne de intihar süsü vermişti. Haplar, su."

Nola titreyerek ayağa kalktı. "Jessica'da bilekler ve suydu. Ama bu şey demek..."

"Blogu Jessica yazmadı demek. Katil yazdı," deyip telefonumu ve paltomu alıp kapıdan çıkarken numarayı çevirdim. "Maddy'yi bulmamız gerek."

Biz koşarak merdivenlerden aşağı inerken başım dönüyordu. Nola'ya bahsetmediğim başka bir korkum daha vardı. Bunun gerçek olabileceği korkusu. Aniden Maddy'yle son konuşmam aklıma geldi. Benim yanımda olmaya çalıştığını sanmıştım ama ya benden kendisinin yanında olmamı istiyorduydu? Benden kendisini aramamı istemişti. Bana etrafı insanlarla çevriliyken bile dışlanmış ve tamamen yalnız hissettiğini söylemişti. Aramızda geçen bu konuşmadan sonra neden ona ulaşmadım? Megan'dan sonra bilmeliydim. Annemden sonra. Bu konuda uzman olmalıyım. Ama Todd'un ölümünden sonra o kadar çok hata yapmıştım ki çenemi kapatmak kişisel ilkem haline gelmişti. Annem ıstırabının derinliklerinde yolunu bulmasına yardımcı olması gereken sakinleştirici

ilaçlardan aşırı dozda aldığında, babam akıl sağlığının mahrem bir konu olduğunu söylemişti. Kimsenin başka birinin acısıyla ilgili hiçbir şey bilmemesi gerektiğini.

Annem New Jersey'deki bir hastanede üç ay yatmıştı. Babam, Tracy Teyzem ve ben her hafta sonu onu ziyaret etmek için arabayla dört saat yol gidiyorduk. Ben o süre boyunca müzik dinleyip uyuyormuş gibi yapardım. Babam ve Tracy Teyzem'le onun düğün planlarından konuşturlardı. Hastanedeyse anneme umursamadığı bir sürü aptalca şey anlatırdık. O hiç kafasını kaldırıp bize bakmazdı ve hiçbir karşılık vermezdi. Noel sabahı Tracy Teyzemin nişanlısı sarhoş bir hâlde çıkagelip ona orospu diyene kadar. İşte o zaman annem birdenbire pencerenin yanındaki sandalyesinden kalkıp tertemiz bir yumrukla onun burnunu kırmıştı.

Ondan sonra her şey dağılarak normal haline dönmüştü. Doktorlar annemin kendisine ya da başkalarına zarar teşkil etmediğini görebiliyorlardı. Ama Tracy Teyzemin yanına bir kez daha gelirse o pislige zarar verebilirdi. Şiddetin, sevdiğimiz birinin şerefini korumak söz konusu olduğunda kültürümüzün bu kadar içine işlemiş olması, bu kadar kabul görmesi ne tuhaftı. Ayrıca annemin zaten en başında neden hastanede yattığı göz önünde bulundurulursa ironik bir durumdu. Birdenbire, kaçırdığı bütün futbol maçlarıyla ilgili bilgileri, okulun ve hayatımın benim bile pek umursamadığım her aptal detayını duymak için can atmaya başladı. Sonra annemle babam bütün problemlerimize mükemmel bir çözüm üretti. O da beni yatılı okula göndermekti.

Dışarıda hava daha da soğumuştü ve biz çimlerden

göle doğru giden dolambaçlı patikadan aceleyle ilerlerken hafif, tüy gibi kar taneleri düşüyordu. Bu öğleden sonra Maddy'den gelen yedi cevapsız arama midemi bulandırıyor. Henderson'a giriş yapıp yürürken, ayakkabılarımdaki buzlu nemi haliya silerek merdivenleri hızla çıkarırken ona ulaşmayı denemeye devam ediyordum. Maddy'nin odası üçüncü kattaydı ve üçüncü sınıfa gittiği için bir oda arkadaşı vardı: Harriet Nash.

Kapının önünde durdum ve yumruğumla kapıyı çaldım. İçeriden hiç ses gelmiyordu.

Ben Maddy'nin numarasını çevirip telefonu kulağıma tutarken Nola tekrar kapıyı çalmayı denedi. Telefonun sesinin odanın içinden belli belirsiz, yorganın ya da bir kıyafet yığınının altında kalmış da boğuk çıkıyormuş gibi geldiğini duydum. Tuhaf bir his kapladı içimi. Maddy'nin zil sesinin tonu çok belirgindi. Bangır bangır temposu ve kıpır kıpır sesiyle bozuk ve uzaktan geliyordu.

Kapıyı daha yüksek sesle yumruklayarak "Maddy!" diye bağırdım

Cevap vermedi. Aramam telesekretere düştü. Tekrar aradım ve zil sesi tonunun ürkütücü boğuk sesi tekrar başladı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Nola yüzünde şaşkın bir ifadeyle elini yavaşça kapıya koydu. "Burada değil Kay. Bu çok anlamsız," dedi. Ama ikna olmuş gibi konuşmuyordu.

Bir kez daha deneyip kapıyı hüsrarla yumrukladım.

"Bakar mısınız?"

Arkama döndüm. Takıma girme fırsatını kıl payı kaçıran bir ikinci sınıf öğrencisi olan Kelli Reyes odasından dışarı kafasını uzattı. Ağzından bir diş sabitleyici çıkmış-

tı ve yüzünde eşit bir şekilde dağıtılmış mat bir katman dan oluşan yeşil cilt kremi vardı. Gözleri hortlak gibi görünmesine neden olan maskeden fırlıyormuş gibiydi. Bu manzara karşısında kalbim küt küt attı. “Tanrım! Kelli”

“Harriet’i mi yoksa Maddy’yi mi arıyorsunuz? Harriet hafta sonu için ailesini ziyarete gitti,” deyip beni baştan ayağa süzdü ve dün akşam kütüphanede olduğunu anlayabildim.

“Maddy’yi,” dedim. “Kapıyı çok gürültülü çaldığım için özür dilerim.”

“Ah hayır!” derken sesi alaycı bir tavırla dolup taşıyordu. “Hiç önemli değil. Sadece Latince vizeme çalışıyordum. Dilediğince çal kapıyı.”

“Onu görürsen hemen beri aramasını söyleyebilir misin?”

Kelli koridorun ilerisini işaret ederek “Özel banyoda,” dedi.

Kelli’nin baktığı yere baktım. Yurtların her katında, altı duş bölmesinden oluşan bir grup banyosu ve içinde küvet olan bir tane de özel banyo vardı. Her hafta sonu, özellikle de tatilde özel banyo için kıyasıya bir mücadele olurdu. Bütün banyoyu temizlediğimiz sürece lifler, tuzlar, köpükler, yağlar ve kremler gibi lükslerden faydalanma iznimiz vardı. Bu pek de kötü bir pazarlık sayılmazdı. Birkaç tane pilli mum ve doğru müzikle, resmen küçük bir SPA inzivası yaratabilirdiniz. Kelli’ye teşekkür edip, özel banyo ayrıcalıkları için Maddy’yle savaşıp savaşmadığını merak ederek koridorda ilerledim. Kelli da kendi kendine bir SPA yaratmayı planlıyor gibi görünüyordu.

Kapıya ulaştığımda, banyo kapısından bir sabunlu su

halkasının sızdığını fark ettim. İçeride hafif müzik çalıyordu. SPA'larda çaldıkları türden, arka plandan incecek akan su sesinin geldiği, yatıştırıcı arp müziği. Yoksa çeşme mi açıktı? Sırılsıklam olmuş halıya batan spor ayakkabılarıma baktım ve içimde bir korku kıvılcımı çaktı.

Nola "Çay fincanındaki kız," diye fısıldadı.

Kafamı aşağı yukarı sallayarak onayladım. Bu çay fincanı korkunç derecede porselen bir küvete benziyordu. Yavaşça kapıyı çaldım. "Maddy!" diye seslendim.

Cevap gelmedi.

Daha sertçe vurdum. "Maddy!"

Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. İçimdeki panik gittikçe daha da artıyordu. Kafamda buzdan duvarlarımı canlandırmayı denedim ama oda suyla dolarken o duvarlar da binlerce ince çatlakla doldu. Koridor boyunca koşup merdivenlerden aşağı indim ve her merdivenin son dört basamağından atlayıp haykırarak yardım istedim. Zemin kata ulaşip yurt annesi Bayan Bream'in dairesine vardığımda dünya yan yatmaya başladı adeta. Onun elinden maymuncuk anahtarı aldım ve ondan önce, o 911'i aramadan, yurt danışmanı olan öğrenci kafasını odasından dışarı uzatmadan bile önce en üst kata ulaştım.

Ben anahtarı delikte çevirmeyi üç kez deneyip başarısız olurken Nola çaresizce kenarda durdu. Sonra da elini elimin üstüne koydu ve kilidi birlikte açtık. Sonunda banyo kapısını birden çekip açtığımda Nola'nın nefesi kesildi ve geriye doğru düştü.

İlk gördüğüm şey, Maddy'nin kenarına çeşitli yağlar ve losyonlar sıraladığı küvetin üstünde asılı olan, hafifçe buğulanmış oval aynaydı. Aynanın hafif puslu yüzeyine

rujla, büyük harflerle, sanki ruj sertçe bastırılarak her bir çizginin üzerinden özenle birkaç kez geçirilmiş gibi kalın bir yazıyla bir mesaj yazılmıştı. Mesajda şöyle yazıyordu.

**ADI ÇIKMIŞ
TESELLİ
İKRAMİYESİ**

Gözlerimi aynadan zorla alıp su baskınının kaynağına çevirdiğim andaki sessizlik sese, konuşmaya ve harekete olan tüm erişimimi kesti. Kulaklarım, dilim, parmaklarım hissizleşti.

Bu, gördüğüm ceset sayısını dörde çıkarmıştı. Üç kuralı diye bir şey var mı? Çünkü Todd'un cesedini gördüğümde, Kay Donovan kompleksinin daha önceden aydınlatılmamış kısmındaki ılık düğmesinden hafif bir *tık* sesi çıkmıştı. Annemin ıstırabının derinliklerini bilen kısmın, yaptığım şeyleri yapmama izin veren kısmın... Çünkü kimse beni durduramazdı ve eninde sonunda hiçbir şey gerçekten önemli değildi. Jessica'nın cesedini gördüğümde, göğsümde küçücük, sabırsız bir kaygı hissi belirmeye başladı. Rutinler kaldığı yerden devam edene kadar hayatımın kontrolünü tekrar ele geçiremeyeceğime dair bir histi. Hunter'ın zavallı küçük kemik ve tüy yığını gördüğümde, bedenimi katıksız bir korku, sorumlu tutulacağıma dair bir dehşet hissi sardı: Sadece Hunter'ın ölümü değil, bütün ölümler için; ölümden sonrasının var olduğu gerçeği için; Dr.Klein'in çökmüş duruşu, çirkin bluz ve pantolon kombinleri için; annemin hâlâ hapa bağımlı oluşu için; bir daha asla futbolu bırakamayacağım, bırakırsam ailemin çılgınlık ve çarpık bir çılgınlık deh-

şetiyle dağılacığı gerçeği için sorumlu tutulacağıma dair bir his

Hayatımdaki ölü sayısı üçken mevcut olan durumdu bu

Tatlı Maddy'nin, asla kendine ait kötü bir düşüncesi olmayan; sadece beni, Tai'yi ve Tricia'yı takip eden Maddy'nin kafasını, taşarak akan suyun üstünde askıda, urkutücü arp müziği eşliğinde meleksi bir hâlde gördüğümde fayansların üstündeki ince su tabakasına çöküp hıçkırıklara boğuldum. Yüzümü yere bastırıp haykırdım. Bir çift kolun omuzlarımin altına sokulduğunu hissedene kadar avuçlarımı fayanslara vurdum.

Nola beni çekerek ayağa kaldırdı ve çekiştirerek koridora, Bayan Bream'in Maddy'nin cansız, solgun bedenine suni teneffüs uyguladığı yerin ilerisine götürdü. Ambulans görevlileri neden Jessica'ya suni teneffüs yapmamışlardı? Nasıl o kadar eminlerdi? Bu düşünceler çılgınca ve kopuktu. Dile getiremeyeceğim kadar hızlı ve bölük pörçüktü. Nola beni ortak salona sokmaya çalıştı ama zorla onun kollarından kurtulup sendeleyerek merdivenlerden aşağı indim. Brie'ye ihtiyacım vardı ama Brie yoktu. Tam ön kapıya ulaşmıştım ki iki ambulans görevlisi beni tekrar lobiye iterek aceleyle geçip gitti ve hemen arkalarından, peşlerinde Memur Morgan'la birlikte iki polis memuru geldi. Onun yanından geçip gitmeyi denedim ama kolumdan tuttu.

"Acelen olduğuna göre," diyerek beni birinci kattaki ortak odaya yönlendirdi.

Onun karşısındaki ahşap sandalyeye yüzümde boş bir ifadeyle, yıkılmış bir hâlde oturdum.

Şu an benden itirafta bulunmamı isteseydi edebilirdim. İçimde hiçbir mücadele gücü kalmamıştı. Eve gidip

yatağa kıvrılmak için her şeyi söyledim, sadece ortadan kaybolmak için.

“Ne oldu?” diye sorduğunda sesi her zamankinden biraz daha yumuşak çıktı ve bu beni hazırlıksız yakaladı.

“Maddy öldü.”

“Maddy senin arkadaşlarından biri miydi? Jessica’yı bulan kızlardan biri.”

Kafa sallayarak onayladım.

“Tamam,” diyerek bunu yazdı. “Nereden biliyorsun?”

“Onu ben buldum.”

“Telefonu sen etmedin.”

“Hayır. Kaçtım.”

“Tamam. Sakin ol.”

Fark etmedim ama titreyerek konuşuyordum ve birkaç kez derin derin nefes alıp verdim. “Onu kafası suyun altına batmış bir hâlde küvette buldum ve yerleri su basmıştı. Su çok uzun zamandır akıyormuş gibiydi. Kesinlikle ölmüştü.”

“Tamam,” deyip başka şeyler yazdı. “Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?”

Yüzüm buruştu. “Bana onu aramamı söyledi ama ben aramadım. Aramalarını da görmezden geldim. Ayrıca insanların ölmelerine izin verip duruyorum ve insanların ölmelerine izin verip duruyorum.”

Ağzı açık kaldı. “Kay, annenle babanı arayacağım ve onları emniyete çağıracağım.”

“Hayır,” derken kafamı iki yana salladım. “Öyle demek istemedim.”

Morgan birden bana baktı. “Ne demek istediğini açıklasan iyi edersin.”

Ağlamayı sürdürüyordum. “Bana onu aramamı söyledi. Ama ben yapmadım,” derken yumruklarımı yüzüme bastırarak güçlükle nefes aldım. “Ben buraya taşınmadan önce en yakın arkadaşım intihar etti. Çünkü ben onu terk ettim.”

“Kay, kimse senin peşinde değil. Benim bir işim var. Bir kız öldürüldü. Belki de iki kız. Bize bildiğin her şeyi anlatman gerek. Yoksa sana yardım edemem. İnsanların ölmelerine izin verip durduğuna dair şeyler söylüyorsun ve birdenbire olası bir neden geçebilir elime,” deyip yerinde kıpırdanarak bana daha da yaklaştı. “Annenle baban olmadan seni bir görgü tanığı olarak sorgulayamam.”

“Hayır. Onları arayamazsınız.”

Morgan ellerini havaya kaldırdı. “Daha iyi bir şüphelim olsaydı aramak zorunda kalmazdım. Daha iyi bir şüpheli olduğuna inanmak istiyorum. O yüzden de sana bir şans daha veriyorum. Bana ne anlatabilirsin?”

Yüzümden süzülen göz yaşları görmemi neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Daha iyi bir şüpheli. “Greg ve Jessica, onun öldüğü akşam çok büyük bir kavga etmişler,” diye fısıldadım sonunda. “Ayrılıklarıyla ilgili.”

Morgan hayal kırıklığına uğramış gibi görünerek “Onu zaten biliyoruz. Yeni bir şeye ihtiyacım var benim,” dedi.

Sonra birdenbire ilk konuşmamızdan bir şey aklıma geldi. “Greg bana Jessica’nın bıçaklardan korktuğunu söyledi,” dedim.

“Tamam,” deyip esneyerek bunu not etti.

“Hayır. Jessica bulunduktan sonraki akşam. Greg sorgulanmadan önce. Gazetelerin hiçbirisi Jessica’nın nasıl öldüğünden bahsetmemişti ama o bana Jessica’nın intihar etmiş olamayacağını çünkü bıçaklardan korktuğunu

söyledi. Kesilmiş olduğunu nasıl bildi?"

Morgan bana buruk bir ifadeyle gülümsedi. "Çetin bir cevizsin sen. Sicilini gördüm. Neden yaptığını biliyorum. Çocuklar yalan söylerler. Sen bile doğru şeyi yaptığını düşündün. Umarım aslında hiç kimseyi korumadığını öğrenmişsindir. Kim bilir, belki de abin hapiste olsaydı ölmezdi sonunda."

Sözcükler dilimden kayıp gitti adeta. Abimin davasına erişimi olmamalıydı.

"Biliyorum. Ben taş kalpli bir kaltağım. Bundan daha beter şeyler de olunabilir. Ben senin aklını okuyorum Katie. Seni tanıyorum. Ortağım, Todd'un davasında çalışmış. Ama ben senin izinden gideceğim. Birbirimize yardım edersek aramızda sorun olmaz," deyip kapıda durakladı. "Ama bir bıçakla kesildiğini sen nasıl bilebildin ki?"

Kafamı kaldırım ona baktım. "Olay yerindeydim ben."

"Ama cinayet silahı görünürde değildi. Birçok türden nesne senin gördüğün yaraları açabilir. Hurda metaller, sert plastiklerin keskin kenarları, kırık şişeler," derken beni izliyordu ama cevap verecek enerjim yoktu. Kafasını hızla iki yana salladı. "Her neyse kaybın için başın sağ olsun. Kayıpların için."

Dışarı adım attığımda saçlarımın tutamlarının neredeyse çtırtırdığını ve kıyafetlerimin tenimde saf buz gibiy olduğunu hissettim. Soğuk hava duvarına karşı Brie'nin yurduna koştum. Danışma masasını geçerek bütün bedenimi kapısına yapıştırdım ama sonra onun uzun hafta sonunda hâlâ uzakta olduğunu hatırladım. Yine de yumruklarımı mantıksız bir şekilde kapısına vurdum. Sonra

da var gücümle kapısını tekmeledim. Sonra telefonumu cebimden çıkardım. Neyse ki banyoda yere çöktüğümde ıslanmamıştı. Ama ona mesaj atamadım. Bedenim soğukun etkisiyle hâlâ şiddetli bir şekilde sarsılıyordu ve parmaklarımı sabit tutamıyordum. Kuru silgili tahtaya yeşil ipek bir kurdeleyle bağlı kalemi aldım ve bir anao-kulu öğrencisinininkine benzer titrek bir yazıyla kalbimin derinliklerinden yükselip gelen karanlık mesajı yazdım: *Sen de ölmüş gibi bir şeysin zaten Brie. <3 K*

Sonra aklıma gelen diğer yere, yani Nola'nın odasına gittim. Odada olacağına dair kısmen umutluydum ve soğuk, kıyafetlerimi dondurup öylesine şiddetli bir şekilde titrememe neden oluyordu ki artık koşamıyordum. O yüzden de korku filmlerinden çıkmış bir yaratık gibi kaskatı bir hâlde kampüste yürüdüm. Danışmada çıkış yapamadım çünkü parmaklarım sadece titremekle kalmıyordu, kaskatı küçük bir kırmızı pençe hâlinde donmuşlardı artık. Güvenlik görevlisi kadına, zangır zangır titreyerek birbirine vuran dişlerimin arasından, boğuk bir şekilde adımlı söyledim. O da bana yan gözle sert sert bakarak adımlı yazdı.

Merdivenler için bir gram enerjim dahi kalmamış gibi hissediyordum ama asansörün düğmesine basmak için parmaklarımı birbirinden ayıramıyordum da. O yüzden sırtımı duvara yaslayarak ve dizimi mümkün olduğunca az bükerek kendimi her seferinde bir basamak yukarı itip merdivenlerden çıkmayı başardım. Nola'nın odasına ulaştığımda kapıya yaslandım ve nefesimi toplamak için bir an durduktan sonra alnımı üç kez kapıya vurdum.

Nola kapıyı açtı ve kaslarımı öylece serbest bırakarak yere yığıldım.

Panik olmuş gibi konuşarak “Kay?” dedi.

Ona yerden göz ucuyla baktım. Gözlerim odaklanıyor bulanıyor, tekrar odaklanıyordu. Nola’nın üstünde kadife Retro bir sabahlıkla ipeksi siyah bir gecelik vardı ve mak-
yan silinmişti. Aceleyle kapıyı kapattı. “Çok endişelendim Mesajlarımı aldın mı? Polisler beni yurda dönmeye zorla-
dılar. Öğrenci sağlık merkezini aramamı ister misin?”

Kafamı iki yana sallayarak “Dondum,” dedim.

“Elbiselerini çıkar,” diye emretti. Hızla odanın içinde dolandı. Bir dakika sonra, yasak olan su ısıtıcısındaki su kaynıyordu; sıırıslıkla olmuş sütyen ve külotuma kadar elbiselerim çıkarılmıştı ve uzun kollu küçük siyah bir ti-
şörtle onunla uyumlu pijama altına bakıyordum. Pijama altı en iyi ihtimalle ayak biletlerimin yukarısına kadar gelirdi. Uzun kollu tişörtün üstündeyse *‘Yok vallahi! Bir fındık kabuğu içinde bile kâinatın kralı sayabilirim kendi-mi... Gördüğüm kötü rüyalar olmasa** yazıyordu. Tişörtü üstüme tutarak yüzümü ekşittim.

“Onlar sahip olduğum en iyi kıyafetler,” dedi.

Tişörtü istemeye istemeye giymeye başladım ama Nola beni durdurdu.

“Sütyenin ve külotun sıırıslıkla. Üstünde kalamaz-
lar. İffetli takılıyorsan ben arkamı dönerim.”

“Lütfen dön. Ayrıca öyle takılmıyorum.” İsim takmak-
tan hiç hoşlanmıyordum ama o bana dik dik bakarken rahat hissetmiyordum.

Gözlerini devirip arkasını döndü. Çabucak iç çamaşır-
larımı çıkarıp pijamaları giydim. Üstüme iyice oturdular

* Türkiye İş Bankası Yayınları’ndan çıkan Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi’nde yer alan, Sabahattin Eyüboğlu’nun çevirdiği Hamlet eserinden alıntıdır. (ç.n)

ve pijama altı sadece bacağımin ortasına geliyordu. Üst de karın kaslarımin iki üç santimini açıkta bırakarak omuzlarımda gerildi. Ama kuruydu. Nola bana siyah, yünlü bir battaniye attı. Yatağının üstüne oturarak minnettarlıkla battaniyeye sarındım.

İki kupayı buharı tüten suyla doldurup ikisine de birer papatya çayı koyarken “İyi misin?” diye sordu. Ses tonu yumuşaktı. Çayı pek sevmezdim ama içeceğim ve ellerimin arasında tutacağım sıcak bir şey için minnettardım.

“Teşekkürler,” diyerek kupayı aldım ve el yakan seramiğin uyandırdığı hissin tadını çıkardım. “Evet. Sanırım. Hayır. Bilmiyorum. Maddy öldü. Sen iyi misin?” Birdenbire kupama baktım ve midem bulandı. Ama o hissi uzaklaştırdım.

Nola oflayarak dudaklarını kupaya bastırdı. Geri çektiğinde, dudakları kıpkırmızı olmuştu. “Harika değilim ama onu çok az tanıyordum.”

“Cinayetti. Başka türlü çok büyük bir tesadüf olurdu. Blog ölümünü tasvir etti. Bu da blogu Jessica’nın yazmadığı anlamına geliyor. Ya hiçbirini o yazmadı ya da birisi siteye gizlice erişti ve Maddy’nin şiirini ekledi.”

Nola ürperdi. “O kafiyelerin hepsi aynı tarzda yazılmış. Aynı kişinin kaleminden.”

“Birisi neden Jessica gibi davranıp onun düşmanlarından intikam almak için beni kullansın ve sonra da Maddy’yi öldürsün ki?”

“Çünkü sen bütün bunların ortasındasın Kay. Bir numaralı şüphelisin. Sahte Jessica’nın sözde intikamını gerçekleştirmesi için seçtiği kişi sendin ve cinayeti çözmeye karar verdin. Polise göre sen muhtemelen soruşturmaya

dâhil olan bariz bir seri katil gibi görünüyorsunuzdur.”

Terreddüde kapıldım. *Bariz*. Neden ben hariç herkes bu şeyleri biliyordu ki? “Blogu yazan kişinin Jessica’yı öldürdüğünü bilmiyoruz. Sadece Maddy’yi öldürdüğünü biliyoruz. Dışarıdan bakan herkese göre, blogu yazan kişi Jessica’nın intikamını almak istiyor. Onu öldürmesi mantık çerçevesine oturmuyor hiç. Sahte Jessica’yla ilgili tek bildiğimiz, blogu onun yazdığı, ya Maddy’yi öldürdüğü ya da ölümünden haberdar olduğu. Bates’te olan her şeyi anında biliyor gibi. Herkesin sırlarını, her hareketimizi.” Maddy’nin takma adını bile biliyordu. Ruth Bader Ginsburg’u değil. Teselli İkramesi’ni. Onun biriyle çıktığını bile bilmiyordum ben.

Nola düşünceli bir ifadeyle çayından bir yudum aldı. “Erkekmiş gibi bahsediyorsun ondan,” dedi.

“Öyle mi yapıyorum?”

“Polislere ne söyledin?”

“İntihar olduğunu ve Jessica’yı muhtemelen Greg’in öldürdüğünü,” dedim.

Nola kafasını yukarı aşağı salladı ama ikna olmuş gibi görünmüyordu. Bir çocuğun suyuna gidiyormuş gibi duruyordu. Kalbimin daha da hızlı attığını, yüzümün ısındığını hissettim.

“Jessica ölmeden hemen önce çok büyük bir kavga etmişler. En geçerli neden onunki.”

Nola kupasını bıraktı ve sırt çantasından dizüstü bilgisayarını almak için odanın diğer ucuna gitti. “Bu senin için geçerliyken, en kötü nedendi. Öyle değil mi?”

“Bir gece olsun bundan bahsetmeyebilir miyiz?”

“Tabii ki de,” deyip yanıma oturdu ve kafasını omzuma

koydu. “Duvarların soyuluşunu izleyebiliriz,” deyip, tavana bantladığı kâğıtların geriye doğru kıvrıldığı bir köşeyi işaret etti. Bu da nedense kıkırdamama neden oldu. Nola da kıkırdadı.

“Ya da film falan mı izleyelim?”

Netflix hesabını açtı ve üzerinde düşünmeyi gerektirmeyen romantik bir komedi izledik. Ben genelde bilim kurgu ve aksiyon türlerini severim. Nola’nın en son izlediği diziler ise klasiklerdendi ya da polisiye türündeydi. Ama başroldeki tatlı kızın, hiçbir albenisi olmayan röntgenci kılıklı başrol erkeğe, o her şeyi mahvetmeden önce mi mahvettikten sonra mı âşık olacağını merak etmenin ötesinde bir gerilimi kaldıramayacaktım.

Filmin yarısında telefonum titredi ve ekrana bakınca Brie’nin aradığını gördüm. Telefonu sessize aldım. Ne diyeceğimi düşünemiyordum ve bir gram daha baskı şu an beni ikiye bölecek gibiydi. Nola meraklı bir ifade ve göz ucuyla bana baktı. Omuz silkerek geçiştirdim. Ama tahmin edebildiğinden oldukça emindim.

“Nola,” dedim. Bana baktı. “Jessica’yı benim öldürdüğümü öğrenseydin ne yapardın?”

Afallamış ve biraz da şüpheli göründü. Sanki ona ne tür bir tuzak kurduğumu çözmeye çalışıyormuş gibiydi. “Sana yalancı derdim?”

“Ayak uydur.”

Yüzümü inceledi. “Neden diye sorardım.”

Kafamı iki yana salladım. “Soru sorma iznin yok. Sadece tepki göster.”

Tedirginlikle güldü. “Ne tür yeni bir şeytanlık bu?”

“Artık kime güveneceğimi bilmiyorum. Her şey bir

strateji. Okul, futbol, ilişkiler, polis... Ne söylediğin, onu nasıl söylediğin, onu söylediğinde istediğini alıp almadığının... Ben herkesten daha beterim. Greg bana güvendi ve ben polise onu araştırmalarını söyledim. Brie benim en yakın arkadaşımды ve beni sırtımdan bıçakladı. Ayrıca sanırım Spencer bugün benimle tekrar bir araya gelmeye çalıştı ama bu, olması gerekenin tam tersi.

Nola ilgiyle kafasını kaldırdı. “Mükemmel, Brie sırttan bıçaklayacak türden biri mi?”

Bir nergis zambağını tutup ipeksi yapraklarını okşadım. Bunu ilk kez sesli bir şekilde dile getirmiştım ve Nola’nın tepkisini görmeye dayanamazdım. “Spencer’la Jessica’nın arasını yapmış. Bunu neden yaptığına dair hiçbir fikrim yok.”

Nola elini elime koyarak “Üzgünüm,” dedi.

Boğazımdaki düğümle yutkundum ve sonunda kafamı kaldırdım. Yüz ifadesi yumuşak ve anlayışlıydı. “Hadi bir anlaşma yapalım. Bizim arkadaşlığımız stratejisiz olsun. Saçmalıklara yer yok. Şu an buna ihtiyacım var,” derken dudaklarım titredi. Onları gerdim. Brie’yle öyle bir arkadaşlığımın olduğunu sanıyordum. Yanılmıştım.

Nola arkasına uzanıp bir saç makası alarak işaret parmağında küçük bir kesik açtı. Sonra da makası bana uzattı. Hevesle “Kan sözü. Bu bir gelenek,” dedi.

Makasın kırmızı ucuna memnuniyetsiz bir ifadeyle baktım. “Onu dezenfekte edecek bir şeyin var mı?” diye sordum.

Nola “Diğer ucunu kullan sen de,” diyerek beni teşvik etti.

Tereddüt ettim. “Affedersin mikroplara karşı bir hassasiyetim var,” dedim.

Yüzünde şüpheli bir ifadeyle makası parmağında çevirdi. “Kan sözünün bütün amacı kan paylaşmaktır zaten.”

“Biz birlikte bir kediye gömülü olduğu yerden çıkarıp tekrar gömdük,” diyerek ona hatırlattım. “O bir kan sözüydü. Çok daha esaslı.”

Nola tatmin olmuş gibi görünerek parmağını bir peçeteye sildi ve ben cevap veremeden önce dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dudakları narin ve dudak parlatıcısının etkisiyle yapışkandı. Nefesi de bal ve papatya gibi tatlıydı. Daha da yaklaşıp yumuşakça ve baştan çıkarıcı bir şekilde bedenini bedenime bastırırken, bebek pudralı deodorantının kokusu limonsu parfümüne karışıyordu. Genelde birbirimize dokunduğumuz gibi değildi, hatta Brie’yle benim dokunduğumuz gibi bile değildi. O korkunç vicdan azabı, göğsümden mideme inen ve beni anılara, Tai ve Tricia’nın çığlık çığlığa kahkahalarına, benim kahkahama, Nola’nın buğulu gözlerine, kelimelere, kelimelere ve yine *Nekro* gibi kelimelere boğan o karanlık his olmasaydı güzel hissettirebilirdi. Nola yüzüme soğuk eliyle dokundu ve birden nefes alamıyormuşum gibi hissederek geriye çekildim.

Dudaklarını dudaklarıma bir kez daha değdirerek “Mühürlendi,” dedi.

“Nola!” dedim.

Gözlerinde korkuya benzer bir ifade belirip kaybolurken bana baktı.

“Bunu bir daha yapmayalım.”

Omuz silkerek “Bana uyar,” dedi.

Işığı söndürdü. Yatağın bir köşesine kıvrıldım. O, yüzünü diğer tarafa döndü ve sessizce yattık. Sabahlığını

çıkartıp yere attığımı hissettim. Sonra bedeniyle küçük bir top şeklinde kıvrıldı ve yine içimi bir vicdan azabı kapladı. Ya şimdi ya hiçti.

Boğazımı temizledim. “Bates’e ilk geldiğin zaman sana karşı adilik ettiğimiz için özür dilerim.”

Uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra “Nasıl?” diye sordu. “Biliyorsun,” derken doğru sözleri bulmaya çabaladım. “Cori’nin dediği. Bazen şakalar onu yapan kişi için komik oluyor ama hakkında şaka yapılan kişi için o kadar komik olmuyor.”

“Sen o kadar komik değilsin Kay. Arkadaşlarının hiçbiri de değillerdi.”

Durakladım. “Katılıyorum. Ben sadece özür dilemeye çalışıyordum.”

“Teşekkür ederim.”

Bütün bedenim rahatladı. Ama artık canlandıkları için o görüntüleri kafamdan atmak güçtü. Bir de Nola’nın kokusu ve dudaklarının dudaklarımda bıraktığı hisle karışmışlardı şimdi. Ayrıca Spencer’la Jessica’nın birlikte o korkunç görüntüleri de kafamda tekrar tekrar canlanıyordu. Her canlandığında da Spencer’ı görmek için duyduğum özlem acıyla karışıyordu. Megan’a dair son anım, onun kapıyı suratıma çarpışı, bir de Todd ve üstüne kapanan tabut; bu kâbusu tetikleyecek mühürlenmiş ve *Sevgili Sevgilim* etiketi yapıştırılmış bir düzine zarf... ve Brie... Asla kaybolduğunu hayal edemeyeceğim kadar yakın olduğu zamanlardaki Brie, ihanetinin yarattığı şok ve acı. Ama bütün bunlar için minnettardım. Çünkü bunlar aklımı Maddy’den uzaklaştırıyordu. Sabah olduğunda, tekrar onun ölümüyle yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Uyandığımda Nola masasında oturmuş yüzünde ciddi bir ifadeyle bilgisayarının ekranına bakıyordu.

Uyku sersemi bir hâlde doğrulup oturdum. Nola bana bir kupada papatya çayı getirdi. “Otur oturduğun yerde,” dedi.

“Neler oluyor?” diye sordum. Etrafımı algılamaya çalışarak gözlerimi ovuşturdum. Nola’nın odasında uyuyakaldığımı hemen hatırlayamadım. Sonra da, kırık cam parçaları gibi üstüme yağarcasına dün akşam aklıma geldi. Maddy, Spencer, Greg, Brie’ye bıraktığım o korkunç not, öpücük, Memur Morgan’la konuşmam, hissettiğim bütün o korkunç hisler. Başım sızlayarak zonkluyor, tıkanan burnum kaşınıyordu. Şiddetli bir şekilde hapsirdim ve Nola bana bir kutu peçete uzattı. Burnumu silerken, içgüdüsel olarak duvarda asılı olan Matisse takvimine baktım. Hasta olmuştum, cinayet soruşturması hâlâ devam ediyordu ve sezon bitmeden önce sadece birkaç maç vardı. Soruşturma bitmeden önce de yeniden başlamayacaklardı. Koşmaya devam etmeye, hızımı yukarıda tutmaya ihtiyacım vardı.

Nola yerel bir haber sitesinin açık olduğu dizüstü bilgisayarını bana verdi. “Öncelikle Maddy konusunda haklıydım. Polis bunu bir cinayet olarak soruşturuyor. Muhtemelen de Jessica’nınkiyle bağlantılı olarak.”

Titreyerek battaniyeye iyice sarındım. “Polis ikisinin aynı katil olduğunu mu düşünüyor?”

“Aynı yer, aynı tarz. Maddy aşırı doz ilaç aldı ama boğularak öldü. Hiçbir not, ölmek istediğine dair hiçbir belirti yok. Jessica da bir not bırakmadı. Bugünün son dakika haberi bu. Jessica ve Maddy’yi aynı kişi öldürdüyse bu, intikam internet sitesini katilin yazdığını kanıtlıyor. Bütün bu olayın ardındaki S.J. ve her hareketimizi manipüle ediyor.”

“S.J. derken?”

“Sahte Jessica. Blog yazarı.” Nola’nın gözlerinin altında siyah gölgeler vardı, dün gece uyuyup uyumadığını merak ettim. Üstünde ipeksi gecelik yoktu artık. Onun yerine beyaz Peter Pan yakalı, düğmeli, siyah, muhafazakâr bir gömlek, dizlerinde bir etek ve yine dizine kadar uzanan çorap giymişti. Dün geceki kısa devre yapan öpücük yüzünden utanıyordum ama bu his Maddy’nin ölümü yüzünden hissettiğim şok ve hissizlikle Brie’ye bıraktığım mesaj yüzünden duyduğum vicdan azabının altında kalıyordu.

“Maddy ve Jessica’nın aynı kişi tarafından öldürüldüğünü farz edemeyiz öylece,” derken sesimin sakin çıkmasına uğraştım. “Onlar çok farklı iki insan. Hiçbir ortak yanları yok. Ayrıca ya Greg, onun Maddy’yle hiçbir bağlantısı yok.”

Nola alçak sesle konuşarak “Yani belki de Greg yapmamıştır bunu,” dedi.

Bek kelime etmeden Nola'nın dizüstü bilgisayarını alıp mutfak sitesini açtım. Şifreyi kırdık ve ana yemeğin linkine tıkladım. Site karardı ve fırın açılarak son yemek tarifi şiirini ortaya çıkardı.

Oh Kay Kavurulmuş Etli Pay*

Onu parçala, küçücük kıy, incecik çek

Polisleri ara, içmek ve yudumlamak için

Yemek tarifleri yazıldı ve yayınlandı

Umarım ev sahipliği ettiğim yemeği beğenmişsinizdir

Geriye iki şey kaldı: suç kaydını oluşturmak ve kelepçe takmak

Katie ne kadar ıstırap çekse azdır

Birdenbire mutfak zamanlayıcısının adeta uçtuğunu fark ettim. “Neler oluyor?”

Nola üzerine birkaç kez tıkladı ama zamanlayıcı geri saymaya devam etti. “Bekle,” deyip şifre kutusuna bir şey yazdı ama hiçbir şey olmadı. “İl...”

On beş saniye yazıyordu. Dizüstü bilgisayarını ondan aldım. “Sıfıra gelince ne olacak?” diye feryat ettim.

“Nereden bileyim ben?”

Zamanlayıcı sıfıra ulaşırken çaresizce izledim. Sonra da internet sitesi kayboldu ve ekranda ‘*Sunucu bulunamadı*’ kelimeleri belirdi. “Az önce ne oldu?” diye sorarken içimdeki panik gittikçe daha da yoğunlaştı.

Nola inanamayarak bilgisayara bakıyordu. “İnternet sitesi kapatıldı. Şifre kırıldıktan belirli bir süre sonra yok

* İngilizcede ‘İdare eder, fena değil’ anlamına gelen “okay” kelimesi ve özel isim olan “Kay” kelimesiyle yapılan bir kelime oyunu. (ç.n)

olmaya ayarlanmış olmalı. Gitti. Temelli.”

Kendimi geriye bırakarak sırtımı duvara yasladım
“Bana tuzak kuruluyor ve bu site tek kanıttı.”

Nola derin bir nefes aldı. “S.J.’nin kim olabileceğine dair bir fikrim var sanırım.”

Gözlerimi kapattım ve yüzümü ellerimle kapatarak
“Spencer değil,” dedim.

Bana ağzı açık baktı. “Nereden biliyorsun?”

“Bana Katie diyen tek kişi o. İntikam blogundaki herkesi tanıyor. Ayrıca Jessica’yı da. Çok yakından. Beni incitmek istemek için bir nedeni bile var.”

“Sanırım Cori’nin bahsettiği olay.”

“Orası bariz. Ama Spencer intikam almak isteseydi beni öldürebilirdi. Ayrıca Maddy’yi incitmek için hiçbir nedeni yoktu.”

Nola gözlerini devirdi. “Sen intikam konusunda amatörsün,” diyerek bana telefonunu attı. “Ayrıca Spencer’ın Maddy’yi incitmek için her türlü nedeni vardı. Onu susturmak için. Spencer seninle tekrar bir araya gelmeye çalıştıktan saatler sonra Maddy’nin öteki dünyayı boylaması ne kadar da tuhaf.”

Aşağı, telefonun ekranına baktım ve Spencer’la Maddy’nin ayrılmamızdan kısa bir süre sonraki bir partide sarmaş dolaş bir hâlde öpüştükleri fotoğrafları gösteren, bana tanıdık gelmeyen bir Instagram hesabını gördüm. Sonra her şey yerli yerine oturdu. Maddy’nin bana öyle iyi davranması, sürekli Spencer’la konuşup konuşmadığımı sorması, Brie’nin ona birdenbire soğuk davranması ve Tai’yle diğerlerinin Maddy’ye *Adı Çıkmış T.I.* yani *Teselli İkramiyesi* adını takmaları... Maddy ve

Spencer... Ama bu Spencer'in cinayet işleme gerekçesini daha da pekiştirmekle kalmıyor, benimkini de ikiye katlıyor sayılırdı. Maddy'nin ölü bulunduğu gün Spencer'la baş başa buluştuğumuz gerçeği de göz önünde bulundurulduğunda kesinlikle şüpheli görülebilirdim. Ama ben bunu yapmadığımı biliyordum ve aslına bakılırsa Spencer yapmış olabilirdi.

Birdenbire tanıştığımız akşama, arkadaşlığımızın temellerinin atıldığı ana dair çok net bir anı canlandı kafamda. Ben sonunda Spencer'in boş bir oda bulmamıza yönelik önerisine razı olmuştum ve gerçekten de bütün gece orada kalıp içki içmiş ve *ben hiç* oynamıştık. Aşna fişne olayları dönmemişti. En azından Brie'ye karşı sergilediğimiz aleni gösteri türünde bir aşna fişne. Oyun yavan bir şekilde başlayıp hızla sona ulaşmıştı.

"Ben daha önce hiçbir insanın kalbini kırmadım." O an ikimiz de içmiyorduk.

Pamuklu bir yastığı göğsüme bastırıp tavanı izlerken "Yalancı," dedim.

"Dış görünüş aldatıcı olabilir. Benim için kimse göz yaşı dökmedi Katie."

Ona oyunun başlarında memleketteki takma adımı söylediğime o anda pişman olmuştum. Buradayken hiç takma adım olmamıştı.

Diğer cümle, vals yapan beynim algılamaya zaman bulamadan dilimden dökülüverdi.

"Ben daha önce hiç ağır bir suç işlemedim," derken; daha iyi, daha akıllı yanım çenemi kapatıp durmam ve eve gitmem için bağırmaya zaman bulamadan önce, dirseklerimin üstünde ona doğru süründüm ve cin toniğin-

den bir yudum aldım. Spencer tepeden bana baktı ve ıkkıyı elimden alıp bardağın yarısını mideye indirdi.

Kafamı onun kucağına koyarak sersem bir hâlde “Ben bir polis soruşturmasına engel oldum,” dedim. Bunu söylemek çok iyi gelmişti ve bu çocuğu bir daha asla görmeyeceğimden öylesine emindim ki. Mükemmel bir itiraftı bu. O sıcak, eğlenceli ve karşı konulmazdı ve onunla çok rahat konuşuyordum. Yarın Brie’ye geri dönecektim. O da uğruna beni görmezden geldiği kaltağı unutmuş olacaktı. Brie asla tiyatrocu bir kızı seçmezdi. Fazla entrikalı olduğunu düşünürdü.

“Ben babamın üstüne araba hırsızlığı suçu attım.”

Gözlerimi açıp ona baktım. Yüzü, odanın geri kalanıyla birlikte hafifçe dönüyordu. “Etkileyiciymiş,” dedim.

“Mankafanın biriydi. Abimin hastaneye düşmesine neden oldu ve annemi iki kez sığınağa kaçmak zorunda bıraktı. O yüzden ben de bir araba çaldım ve o çalmış gibi gösterdim. Hepimiz onsuz çok daha iyi durumdaydık,” deyip derin bir nefes alıp verdi. “Bunu anlatmak gerçekten iyi geliyor. Daha önce hiç dışımdan söylememiştim. IHOP’a* gitmek ister misin?”

“Araba sürebileceğimizi sanmıyorum. Ayrıca başka araba çalma,” dedim.

Spencer sırtıttı. “O hapse girdiğinde arabasını ben aldım,” deyip gülmeye başladı. Mükemmel bir gülümsemesi vardı. Gözlerinde karanlık bir ifade belirmeye başladığında daha da mükemmel oluyordu. “Bu kısmen kötü bir şey çünkü o beni kesinlikle seviyor ve ben yani... Onun dövmediği tek kişi benim. Canı cehenneme.”

* Uzun adı International House of Pancakes olan kahvaltı turunde yiyecekler sunan bir Amerikan restoran zinciri (ç.n)

Dunya dönerken dizlerimin üstüne kalktım ve Spencer'ın göğsüne yaslandım. "Hakkımdaki her şey yalan ve herkes öğrenecek diye ödüm patlıyor," dedim.

Gözlerimin iyice içine bakarak "Öğrenmeyecekler. Onlara anlatmazsan öğrenmezler. Ben senin arkadayım Katie."

Sonra oyunun son meydan okumasını fısıldadım. "Ben daha önce hiç kimseyi öldürmedim."

İkimiz de aynı anda içtik.

Spencer "Önce sen," dedi.

Gözlerimi kapattım. "Ben çocukken abimle çok yakındım. Sürekli benimle ve en yakın arkadaşım ile takılır, çizgi roman okur, bilgisayar oyunları oynardı. Havalı arkadaşlarının pek ilgilenmedikleri havalı olmayan şeyler. Sonra yedinci sınıftan sonraki yaz abimle en yakın arkadaşım flört etmeye başladılar ve durumlar tuhaflaştı. Sonunda bensiz takılmaya başladılar. Sonra okul tekrar başladı ve Megan birdenbire bana mesaj atarak yine birlikte takılmak istediğini söyledi. Onun evine gittiğimde hâlâ incinmiş ve ikisine de kızgındım. Ateşli bir kavgaya son derece hazırdım ama onun yerine Megan beni odasına çekip kapıyı kilitledi. Uzun bir zamandır ağladığını gördüm. Sonra bana Todd'a çıplak fotoğraflarını mesaj attığını söyledi. Yaz boyunca, bir sürü. O gün de görünüşe göre ayrılmışlar ve Todd o fotoğrafları okuldaki herkese göndermiş."

Spencer "Kahretsin!" dedi.

Gözlerimi açtım ve ona baktım. Bardağını dudaklarına götürmüştü ama bardak boştu. Onu elinden alıp sıcak alnıma bastırdım. "Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bütün yaz beni görmezden gelmişti ve o süre boyunca ben de

Todd'la konuşmayı reddettim sayılırdı. Ama onun böyle bir şeyi kasıtlı olarak yapmış olabileceği öylesine olanaksız geliyordu ki... Ben onu çok iyi tanıyordum. Megan bana ağzımdan çıkacak bir sonraki şey herkesin hayatını ya düzeltecek ya da mahvedecek gibi bakıyordu. Romeo ve Juliet gibi falan bir durumdu. Yani neden ben ölümcül olarak seçildim ki? Birinci perdeden son perdeye kadar dahil edilmemiştim."

Gülmeye başladım. Engel olamadım. Ya gülecektim ya da ağlayacaktım ve o noktaya kadar göz yaşlarının kazanmasına izin vermemek için çok çaba sarf etmiştim. Bardak elimden kayıp yatağa düştü ve Spencer onu alıp sehpanın üstüne koydu.

"Oyun bitti," diyerek doğrulup oturmama yardım etti. "Sen kimseyi öldürmedin."

"Öldürdüm. İkisi de öldüler. Megan'a bunun muhtemelen bir hata olduğunu düşündüğümü söyledim. O da bana gitmem için bağırdı ve benimle bir daha asla konuşmadı. Sonra Todd'a neler olduğunu sorduğumda, bana o gün birinin telefonunu çaldığını ve fotoğrafları onun göndermiş olabileceğini söyledi. Ben de inandım. Ama bu sırada yanında kimse yokmuş. O yüzden polise yalan söyledim ve onun yanımdaydım dedim. O zaman mantıklı gelmişti. Ama o fotoğraflar internet sitelerinde yayınlanıp duruyordu ve insanlar yorum yapıp Megan'la ilgili çok fena şeyler söylüyorlardı. Megan da bedeninden nefret etmeye başladı. Telefon etmek istedim ama korktum. Sonra bir gün okul iptal oldu ve onun kendini öldürdüğünü öğrendik."

"Off Katie! Bana bütün bunları anlatmana gerek yok."

"Ama istiyorum. Ama sen bundan bir daha asla bahse-

demezsin. Kimseye ya da bana.”

Ellerini dua eder gibi bağdaş kurduğu dizlerinin önüne getirerek “Tamam,” dedi.

“Yani ben daha önce hiç kimseyi öldürmedim,” deyip, boş bardağı masanın üstünden aldım ve bir yudum hava içtim.

Tereddütle “Sen...” dedi. “Sen hâlâ abinin doğruyu söylediğini mi düşünüyorsun?”

Omuz silktim. “Artık ona sormak için çok geç. Megan kendini öldürdükten sonra abisi Todd’u öldürdü.”

“Ama sen ne düşünüyorsun?”

Gözlerinin içine baktım. “Onun yüzde yüz masum olduğuna yüzde yüz emin olsaydım kendimi suçlamazdım sanırım. Sen ne düşünüyorsun?”

Elimi tutarak “Senin hatan değil. Sen o zaman ona inandın. Şimdi bildiklerine dayanarak geçmişe dönüp bir şeyleri değiştiremezsin”

“Öyle mi? Sen kimi öldürdün?”

“Öldürmedim. Sadece içkimi bitiriyordum,” dedi.

Dün gece üstümde olan kıyafetleri bulmak için Nola’nın odasında etrafa bakındım ve üzülerek çıkardığım yerde hâlâ ıslak bir hâlde durduklarını fark ettim. Kendime baktım. Bu saçma sapan kıyafetler üstümdeyken kampüsten yurduma utanç yürüyüşü yapamazdım. Bu havada olmazdı. Rüzgâr dışarıda durmak bilmeksizin esiyordu ve kendime dikkat etmezsem zatürre olabileceğimden gerçekten endişeliydim. Çaresizdim ve bu benim dünyada hiç haz etmediğim bir histi.

Islak bez yığının altından telefonumun zilini duydum

ve onu almak için atıldım. Nola baş parmağını kemirerek gözünde kıskançlık gibi bir ifadeyle beni izliyordu ya da belki de ben aklımı kaçırmıştım. Arayan Brie'ydi. Hırıltılı bir sesle "Alo?" dedim.

"Aman Tanrım! İyi misin?"

Bir anda, bütün öfkem buhar olup uçtu ve onun tekrar evde olmasını istedim. Hastalıktan perişan bir haldeydim ve sadece ona daha yakın olmak istiyordum.

"Hastayım," dedim.

"Yani duydun mu?"

"Onu ben buldum."

Sonrasında şaşkın bir sessizlik oldu ve Brie'nin sesi gerildi. "Orada olmadığım için üzgünüm tatlım."

Sırtımda buz gibi bir ürperti belirdi. Böyle konuşması onun kapısına bıraktığım korkunç, çirkef ve kalpsiz notu görmediği anlamına geliyordu. Midem bulanarak "Üzülme," dedim. Ayağa kalktım ama oda etrafımda dönüyordu ve yüzüstü yere düşmemek için yatağın başına tutunmak zorunda kaldım.

"Kahvaltıdan hemen sonra eve döneceğim."

"Yapma," dedim. Brie ve Justine, New York gezisini aylardır planlıyorlardı. Hamilton'a bilet bile almışlardı. Bu küçük bir şey değildi. Yıldönümünü kız arkadaşıyla geçirmek istiyor diye onu suçladığım için on numara bir narsisttim.

"Maddy öldü," dedi.

Telefondan gelen sözcükler yıkılan bir binadan dökülen tuğlalar gibiydi ve nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Maddy ölmüştü. Bunu her düşündüğümde ya da duyduğumda kulağa yeni bir şey gibi, cenaze çanları gibi

geliyordu. Dünyanın ileri doğru gitmeye devam etmesinin hiçbir yolu yoktu. En azından kendi başına. Brie'nin öğrenmesi gerekiyordu. Aynı annemin öğrendiği gibi, Jessica'nın ailesinin öğreneceği gibi ve Dr.Klein'in da öğrendiği gibi; ölümün bir kasette atlanacak bir şarkı olmadığını onun da öğrenmesi gerekiyordu. Megan ve Todd olduktan sonra, çok kısa bir süreliğine bir kalp rahatsızlığım olduğuna inandım. Ölmek üzere olduğumu hissediyordum ama acil serviste çok sağlıklı olduğuma; anksiyete, travma ve aşırı stresin neden olduğu PVK adında bir şey yaşadığıma beni temin ettiler. PVK, Prematüre Ventriküler Kompleks'ti. Kalbiniz artık atmıyor gibi geliyordu. Tekliyor gibiydi ama aslında sadece ritmi bozuluyor ve sonrasında hemen rutin ritmine geri dönüyordu. Her şeyin dağıldığına ne kadar ikna olmuş olsanız da aslında tam olarak olması gerektiği şekilde işliyordu. Anksiyete bozukluğum için kısa süreliğine, davranışlar konusunda uzmanlaşan bir psikoloğa gittim ve o kadın bana bu durumu şu şekilde açıkladı: "Gece uyursun ve sabah uyanırsın. Bütün o süre boyunca da bedeninin kontrolünü bedenine bırakırsın ve o, yapması gereken her şeyi yapar."

Onun ofisinden çıktıktan sonra leş yiyen hayvanları çekecek ya da çok ölü görünecek kadar uzun bir süre önce ölmemiş bir kuşun üstüne bastım ve şunu fark ettim: Ölüm aslında PVK'ydi. Yapılan ve bilinen her şeyin sonu gibi bir histi. Sokak kuş olmadan sessiz olmalıydı ama ötüşen bir sürü kuş ve birbiriyle konuşan Amerikan sincapları vardı. Megan orada öldükten sonra nedense okulun soyunma odasının kapatılacağını düşünmüştüm ama sadece onun dolabını temizlemişlerdi ve ben koridorun ilerisindeki tu-

valette ustumu değiştirmeye başlamıştım. Todd olduğten sonra futbol takımı oynamayı bırakmalı gibi gelmişti ama yine de maçlar oynanmıştı. Annem hastaneye gitmişti ama babam işe gitmeye devam etmişti. Ben de okula gitmiş ve en başında hiçbir şey yapmasam da pağayı kurtarmıştım ama sonra bir sınavda başarisız olmuştum. En yakın arkadaşım ve abim gitmişti. Bir kız dolabıma *'Sapıkları seviyorum'* yazmıştı. Başka bir kız da onun üzerini çizip *'Olmış sapıkları seviyorum'* yazmıştı. Kafam iyi olmuştu ve okulun arkasında Trevor McGrew'la birlikte olmuştum ve PVK'ler yaşamaya başlamıştım. Ondan sonra da her şey devam etmeye devam etmişti.

"Orada mısın hâlâ?" diye sorduğunda Brie'nin sesi uzaktan geldi. Beynim bulanık gibiydi ve odaklanmakta zorlanıyordum.

"Evet. Nola'nın odasındaım. Burada kaldım."

Bir sessizlik oldu. "Neden?"

"Çünkü yalnızdım ve çok korkmuştum Brie."

Nola bana kaşlarını kaldırdı ve ağzını kıpırdatarak sessizce "Gitmeli miyim?" ben dedi. Kafamı iki yana salladım.

"Döndüğünde beni ara. Tamam mı?"

"Tamam," derken lafı sündürdü. Sanki bana başka bir şey sormak istiyor gibiydi. "Kampüse dönerken yoldan herhangi bir şey almamı ister misin?"

"Nyquil ve portakal suyu?.."

Daha yumuşak bir tonda konuşarak "Orada olmadığım için özür dilerim," diye tekrar etti.

"Bilmiyordun. Hiçbirimiz bilmiyorduk."

"Ölme Kay."

Gulumsedim ve telefona bir öpücük attım. Kafamı kaldırdığımda Nola gülümsemiyordu.

“Odaklanabilir miyiz lütfen?”

Burnum tıkalıydı. Başım ağrıyordu ve konuştuğum zaman boğazımı aşağı yukarı jiletler kazıyor gibiydi. Tek istediği dinlenmekti.

Tekrar yatağa yatıp gözlerimi kapattım. “Neye?”

“Spencer’a.”

“Son Derece Sadakatsiz.”

“Son derece cinayete meyilli,” deyip bana tekrar Spencer’la Maddy’nin fotoğraflarını gösterdi.

Telefonu tekrar ona attım. Gözlerim acıyordu. “Maddy öldü. Üstümde bir tür salgın var ve kafam patlayıcılarla doldurulmuş gibi. Bu konuda daha fazla konuşamam.”

Nola dudağını ısırarak “Peki ama biri Maddy’yi öldürdü. Jessica’yı da. Senin adını temize çıkarmanın en iyi yolu bir itiraf kaydı olur,” deyip masasından küçük bir kayıt cihazı aldı ve onu ağız kilitli bir poşete koyarak ceketimin cebine yerleştirdi. “Oyunlar için prova yaparken bunu kullanıyorum. Eski ama çalışıyor. Arka plan gürültülerinin olduğu, kalabalık bir yerdeki gerçek bir konuşmayı kaydetmek için daha iyi bir kayıt cihazına ihtiyacımız olacak ama bu da hiç yoktan iyidir.”

“Bunu Spencer üzerinde kullanmayacağım.”

“Bir düşün. Şimdi ortada iki ceset olduğuna ve senin cinayet işleme gerekçen ikisine de uyduğuna göre zaman daralıyor,” dedi. Alnımdaki saçları geriye doğru itti. “Yanıyorsun sen Kay,” deyip masasının çekmecelerini karıştırdı ve bir şişe aspirin çıkardı. “Bir tane al.”

Ona “Bir düşüneceğim,” dedim.

Ter içinde ama ürpertilerle sarsılarak uyandım. Hâlâ Nola'nın yatağında, üstümde onun pijamalarıyla yataırken uyuyakalmış olmalıydım. Doğrulup oturdum ve gözlerim ışığa yavaşça alışırken burnumu sildim. Yerde, yanımda telefonumun ışığı yanıyordu ve onu elime aldığımda, çoktan öğleden sonranın ilk saatlerinde olduğumuzu gördüm. Brie'den üç cevapsız arama ve kapısına bıraktığım felaket mesajın fotoğrafının eklendiği bir de mesaj vardı. Avucumla alnımı ovuşturdum. Şiddetli bir migren tutmak üzereydi. Ayrıca Spencer'dan cevapsız bir arama vardı ama sesli mesaj yoktu. Adına dokundum ama telefonu çalar çalmaz aramayı sonlandırıp Brie'nin numarasını çevirdim.

“Neredesin sen?” diyerek telefona cevap verdi.

“Hâlâ Nola'nın odasındayım,” dedim. Tahriş olmuş ses tellerim ve tıkalı burnum kulaklarımdaki tıkanmayla birleşince sesimin manyak bir öcünün sesi gibi çıkmasına neden oldu ve beni öylesine korkuttu ki neredeyse telefonu elimden düşürüyordum.

“Hemen geliyorum,” deyip telefonu kapattı ve ceza süreci başlayabilsin diye müdürün odasında annesiyle habasının gelmesini bekleyen bir çocuk gibi hissederek rahatsız bir hâlde orada öylece oturdum. Bir çocuğun yetişkin olmak istediği ve dileğinin birdenbire gülünç sonuçlarla gerçekleştiği acayip bir filmdeki bir karakter gibi giyinmiş olmam da daha beterdı. Hâlâ yerde yığılı hâlde duran dün geceki kıyafetlerime uzandım ama ne yazık ki nemli ve soguklardı. Memnuniyetsizlikle dişlerimi gıcırdattım ve Brie’ye “Kıyafet de getirir misin lütfen?” diye mesaj attım.

Nola’nın odasında etrafa bakındım. Birisi olmadan onun odasında olmak tuhaf bir histi. Spencer’in odasında ilk kez yalnız kaldığımda, her bir milimini kurcalamıştım. Reçeteli ilaç, eski kız arkadaş, utanç verici çocukluk fotoğrafları, avukata verilen vekalet gibi onunla ilgili bilmiyor olabileceğim herhangi bir şeye dair kanıt aradım. Pek skandal yaratacak türden bir şey çıkmadı. Matematik defterinin arkasında birkaç tane hafif pornografik çizimler, dolabının arkasına tikiştirilmiş pembe tüylü bir kız trikosu ve iç çamaşırı çekmecesinde üç tane Adderall, dört tane Klonopin, dört tane Oksikodon ve on yedi tane gerçek Altoid olduğunu belirlediğim bir avuç dolusu hap vardı.

Yeni görünen kaşmir hırkayı biraz merak ettim ama futbol formalarıyla kışlık paltoların arasında arka tarafta öylesine gömülüydü ki beni pek de endişelendirmedi. Küçük hap zulası da Spencer’in arkadaşlarının kullandıkları şeylere kıyasla şeker sayılırdı. Baştan sona hayal kırıklığı yaratan bir keşifti ve bulduklarımdan asla bahsetmedim. Ama şimdi o hırkayı merak ediyordum.

Bu ayrılışmamızı neden olan olaydan aylar öncesindeydi ama anlaşılan o hırka birine attı ve Brie'yle beni bastığı gecedan önce de odasında olabılırdı

Ayaga kalktım. Zihnüm bulanık, bacaklarım titrekti. Nola'nın masasına doğru gittim. Bir yanda üst üste dizilmiş kitaplar, diğer yanda elektronik eşyalar ve kenarı boyunca uzanan sıra sıra ıvır zıvırlarla titizlikle düzenlenmişti. Denizden çıkan bir kütükten oyulmuş gibi görünen ahşap bir kutu, eski tip bir mürekkep hokkası, birkaç tane antika dolma kalem ve uzun, cansız telekleri olan bir kuş tüyünü de içeren çeşitli yazı malzemeleri vardı. Üstünde VAH ZAVALLI YORICK yazılı pirinç bir plaketin de olduğu, cilalanmış maun ağacından standın üstünde bir insan kafatası replikası duruyordu. Ben bile bu sözün Hamlet'ten olduğunu anladım. Deste deste süet ve deri kaplı defterler ve oyun metinleri vardı. Bazıları Shakespeare'e, bazılarıysa hiç duymadığım Nicky Silver, Wendy MacLeod, John Guare gibi oyun yazarlarına aitti.

Defterlerden birini alıp sayfalarını çevirdim. Mor mürekkeple ve güzel el yazısıyla yazılmış günlük yazılarıyla doluydu. İlki, üç yıl öncesinin tarihini taşıyan bir yazıydı ve işkence edercesine detaylı bir şekilde bir kahvaltıyı tasvir ediyordu. Süt ve ballı yulaf ezmesi, bir fincan çay ve bir bardak portakal suyundan bahsediyoruz. Günlük yazısı yulaf ezmesinin yoğunluğunu, portakal suyundaki asit ve parçacık oranını, tavandaki çatlakları tarif ediyordu. Bir yazma egzersizi falan olmalıydı bu. Günlüğün ilerideki sayfalarına atladım ama kapı çalınınca aniden vicdan azabı duydum. Defteri yerine koyup kapıyı açtığımda, karşımda gülümsemeyen bir surat ve elinde bir

deste kıyafetle Brie'yi buldum. Damla camlı güneş gözlükleri ve yuzunu kısmen örten bir kapuşon yüzünden onun ne düşündüğünü kestirmek normalde olduğundan daha güçtü. Teni solgun görünüyordu ve genelde parlak olan dudakları kuru ve çatlaktı.

Burnumu çekerek "Selam," dedim.

Kıyafetleri bana itti ve odaya girerek kapıyı arkasından kapattı. "Giyin," diye emretti. "Gidiyoruz."

Brie gözlüklerini çıkarıp memnuniyetsiz bir ifadeyle odayı incelerken ben de uysallıkla itaat ettim. Kıyafetlerimi yerden alıp sırt çantasına koydu. "Eee? Ne yani artık Nola Kent'in kölesi gibi bir şey misin?"

Nola'nın küçük pijama üstünü zar zor çıkararak Brie'ye öfkeli bir ifadeyle baktım. "Bu da ne demek oluyor?"

Brie pijama üstünü sanki böceklerin istilasına uğramışçasına yerden bir parmağıyla aldı. "Öncelikle onun küçük bir kopyası gibi giyiniyorsun. Ayrıca bilgin olsun bu kıyafetler içinde çok gülünçsün."

"Biliyorum," derken Brie'nin bana getirdiği sıcak poları kafamdan geçirdim ve hem tanıdık hissi hem de kokusu sayesinde anında rahatladım. Brie gibi, bizim kızılıcık ve greyfurtlu şampuanımızla naneli ve fesleğenli deodorantımız gibi kokuyordu. Günlerdir ilk kez bir parça kendim gibi hissediyordum.

"Ayrıca kapıda bıraktığın o saçma mesaj," derken gözleri doldu ve göğsüme saplanan bir bıçak dönüyormuş gibi hissettim. "Hiç senlik bir şey değil."

"Öyle," dedim ve artık gözlerimin de yandığını ve batıldığını hissettim. "Nola'nın hatası değil. O orada bile değildi."

“O zaman neler oluyor sana böyle?”

Üstüme oturan pijama altını aşağı sıyırdım ve Brie'nin getirdiği eşofman altını giydim. Bir cevap veremeyerek kafamı iki yana salladım ve paltoma uzandım, ama hâlâ ıslaktı. Brie kendi paltosunu çıkarıp bana uzattı. İşte bu beni darmadağın eden şeydi. Nola'nın yatağına oturup yüzümü ellerime gömdüm. Boğazım tıkanınca güçlkle “Bilmiyorum,” dedim.

Yüzümü bir avuç peçeteyle sildim ama söz konusu ağlamak oldu mu bir felakettim. Bir kere başladım mı durmam uzun bir zaman alıyordu. Bazen de tüm bedenimin kontrolünü kaybedene kadar artan şiddetli kasılmalar ve şok dalgaları, ateşli bir ıstırap ve keder gibi bedenimi sarıyordu. Bu, dünyadaki en korku verici histi. O nedenle bir daha asla bunu yaşamamaya karar verdim. Kalın buzdan duvarları olan odayı tasarlamamın sebebi de buydu: Kendimi kendi içimde kaybetmeme engel olmak için...

Brie “Bu konuyu burada konuşmayalım. Sana Nyquil ve portakal suyu aldım. Odama kadar gidebilecek durumda mısın?” dedi.

Kafa sallayarak onayladım. Nola'nın beni yine ağlarken görmesini istemiyordum zaten ve dün gece yüzünden hâlâ tuhaf hissediyordum. Saçlarım yüzümü tamamen örtecek şekilde, kafam eğik bir hâlde Brie'nin odasına kadar yürüdüm. Buna gerek olmadığını biliyordum. İnsanlar benim ağlamamı bekliyorlardı zaten. Brie'nin de. Aramızdan biri olmuştü. Tai ve Tricia'yı arayabilsem keşke diye düşündüm. Hatta Cori'yi bile. Şu anda birlikte olmalıydık. Ama telefon eden kişi ben olamazdım. Cevap veren olmak zorundaydım. Umarım öyle bir fırsat yakalardım.

Brie'nin odasına girdiğimizde paltosunu arka tarafa goturup özenle astı ve ıslak kıyafetlerimi kurumaları için radyatorün üstüne koydu. Sonra da bana bir bardak portakal suyu koydu ve bir ölçü bardağıyla Nyquil verdi.

“Burada kalacak mısın?” diye sordu.

“Uykumda beni öldürecek misin?”

Bana korkunç derece hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle bakarak “Gerçekten mi?” diye sordu.

“Özür dilerim. Beynim pelte oldu. İstersen giderim.”

“Dürüst olmak gerekirse gözümün üstünde olmasını tercih ederim.”

Bu dediği canımı her şeyden çok acıttı. Nyquil'i aldım ve kötü tadı portakal suyuyla bastırdım. “Özür dilerim. Not ve diğer her şey için. Kendimde değildim. Ya da kendimdeydim ama en iyi hâlimde değildim.”

“Bu tam da yan çizen birinin söyleyeceği türden bir laf,” diye kızdı. Yanıma oturup gözlerimin içine baktı. “Nola'yla yatıyor musunuz?”

Nedense suçlu hissettim çünkü bu tamamen mantıksızdı. “Neden önemli ki?”

“Çünkü ilk bilen kişi ben olmadığım için kızacağım, ayrıca da onu sevmediğim için.”

“Hayır, yatmıyoruz ama beni öptü,” dedim.

Brie'nin gözleri kocaman açıldı. “Kötü fikir Kay.”

“Unutmuşum. Ben futbol oynayan Baharat Kız'ım, sen eşcinsel olan Baharat Kız'sın.”

İncinmiş benziyordu. “Öyle demek istemedim. Bunu sen de biliyorsun. Sana onunla ilgili ne düşündüğümü söyledikten beri beni tam anlamıyla başından attın.”

Ayağa kalktım. “Senden Nola yüzünden uzak durdu-

günü mü düşünüyorsun gerçekten?"

"Başka neden olacak kı?"

"Çünkü ne yaptığımı öğrendim," diye çıktım.

"Ne yapmışım?"

"Onu Spencer'in kucasına atmışsın."

Brie donup kaldı. Bedeni heykel gibi kaskatıydı. Oylesine hareketsizdi ki kendi nefes alıp veriş seslerimden rahatsız olmaya başladım. "Kay, neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok," dedi.

"Son Derece Sadakatsiz'den bahsediyorum," dedim. "Aldatmayı seçti. Bu onun suçu. Ama sen de bunun olmasını istedin. Yardım ettin."

Brie yeniden canlandı ve yüzü kızardı. "Kay, beni çok korkutuyorsun. Mantıksız konuşuyorsun."

"İnanılmaz," diyerek radyatörün üstünden kıyafetlerimi aldım. Brie kapının önünde durdu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Yüzündeyse çok üzgün bir ifade belirmeye başladı.

"İnsanların kalpleriyle oyun oynayamazsın Kay."

Dünya tersine dönüyormuş gibi hissettim. Hiçbir şeyi bilmiyormuşum ya da kimseyi tanıımıyormuşum gibi. Beni istemeyen Brie'ydi. İlk kez bir kıza karşı hislerim olduğunu fark etmiştim bu ve bu hisler beni tsunami dalgaları gibi yere serdi. Brie muhteşem bir insan, sahip olduğum için şanslı olduğum en yakın arkadaş ve nefes kesici derecede güzel biriydi. Her yönüyle sıcaktı ve onun yakınında olmayı öylesine çılgınca istiyordum ki yan yana oturduğumuzda tenim canlanıyor ve bedenim enerjiyle dolup taşıyordu. Spencer'a yakın olmayı da seviyordum ama Brie bambaşka bir seviyeydi; bir süpernova patlaması gibi. Bu,

muhteşem ve çok korkutucu bir şeydi, karşılıklı olduğuna çok emin olduğum için katlanabiliyordum. Oyle çok flört ediyorduk, birbirimizi heyecanlandırıyorduk ki sonunda bir öpüşme olacağından şüphe duymuyordum.

Ama tabii bir de Elizabeth Stone olayı vardı. Elizabeth tenis takımına girmek istedi ve haftalar boyunca her yere Tai'nin peşinden gitti. Talihsiz ama acınası bir durumdu bu. Elizabeth'in kendisine tapmasına izin verdiğini Tai'nin yüzüne vurduğumda, benim daha beter olduğumu ve kötü muameleden kurtarılmış, reddedilmiş lezbiyen bir köpek yavrusu gibi Brie'nin ayaklarına sarıldığımı söylemişti. Bu olayda birinin lezbiyen olduğunu söyleyeceksem o kişi Stone olurdu çünkü o tarz bir saç kesimiyle erkeksi elleri vardı ve bir voleybol takımı gibi kokuyordu.

Bu söylediği berbat bir şeydi ve ne kadar beş para etmez bir insan olduğumu, seilmeyi hak etmediğimi hatırlatırcasına günde en az bir kez, bir anda aklıma geliyordu.

Ama o zamanlar bu yalnızca kelimelerden ibaretti, komik olmayan sitcomların klişe koleksiyonları, stand-up rutinleri ve kulak misafiri olunan bir sürü çirkin konuşmadan kalan parçalardı.

Üstelik herkes gülmüştü. Neredeyse herkes. Brie bana görüşmek istemediği bir yabancıymışım gibi bakmıştı. Düşünmeden konuşmuştum. O henüz eşcinsel olduğunu kimseye açıklamamıştı ama ben nasıl hissettiğimi biliyordum. Sonunda o yılın İskelet Balosu'na benimle gitmek isteyip istemediğini sorduğum bir not (öylesine zavallıydı ki) bırakma cesaretini topladığımda, cevap olarak hayır yazmıştı. Sadece hayır. Sonra da bu konuda bir daha asla konuşmamıştık ve o onca insan arasından Elizabeth

Stone'ın seçti. Roxie Hart ve Velma Kelly kılığına burunmuşlardı, öylesine seksi ve muhteşemlerdi ki. Ben Tai'nin önceki yıldan kalma Tinker Bell kostümünü odunc almış ve zombi makyajı yaparak ölme arzusuyla gitmiştim.

Bir daha asla öyle bir şaka yapmadım. O geceki görüntümüzden sonra o kadar çok ağlamıştım ki.

Şimdiyse Brie beni yaşlı gözlerle izlerken ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. O hisler tamamen yok olmamışlardı ama aynı değillerdi. Öylesine iç sızlatmıyorlardı. O kapıyı tekrar tamamen açmak için kendi kendime izin verirsem onun etrafında olmak canımı çok acıttırdı. Bir daha gözlerinin içine bakamazdım ama onu hayatımdan da çıkaramazdım. Justine'i sevdiğini de, beni öptüğüne pişman olduğunu da biliyordum. Ama biz her zaman öylesine yakındık ki. Böyle hissetmeme engel olamıyordum. Bu his içimi kavuruyordu.

Gözlerimi kapatıp tekrar açtım. Kirpiklerim nemliydi. “Ben senin kalbinle hiç oyun oynamadım,” dedim.

“O partide Spencer’la tanıştığın an, beni sıkıldığın aptal bir oyuncakmışım gibi kenara attın.”

“Öyle olmadı. Sen Justine için beni terk ettin ve bu da beni reddederek geçirdiğin bir yılın ardından oldu. İskelet Balosu, Sevgililer Günü, İlkbahar Galası.”

“Ben onunla konuşuyordum sadece. Beş dakikadan kısa bir sürede sen Spencer’ın kucağındaydın adeta.”

Ben olayı öyle hatırlamıyordum. “Senle Justine sadece konuşuyorduysanız neden onunla birlikte eve gittin? Neden hâlâ onunla birliktesin?”

Brie duvara yaslandı ve bitkin bir ifadeyle bana bak-

11 “Senin beni seçmek için bir şansın daha vardı Kay Spencer’ın odasında. O içeri girdiğinde ben senin elini tuttum ve sen beni ittin.”

“Ne yapmamı bekliyordun? Hem de sen iki yıl boyunca ne istediğine dair hiçbir fikrim kalmayana dek beni tekrar tekrar kendine çekip geri ittikten sonra.”

“Sana güvenmiyorum Kay,” derken dudakları titredi. “Beni incitmeyeceğin konusunda sana güvenmiyorum.”

“Brie, eğer her şeyi geri alabilseydim...” deyip durakladım. “Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Geri alınamayacak kadar fazla şey var.”

“Öldüklerinden saniyeler sonra Jessica ve Maddy’nin yanındaydın sen.”

“Sen de Jessica’nın yanındaydın.”

“Ne yaptın sen?”

Sesim titreyerek “Bir sürü şey yaptım. Ben iyi bir insan değilim. Tamam mı?” dedim.

“O zaman bana karşı dürüst ol sadece Kay.

“Sana karşı dürüstüm zaten,” dedim. Şu an bana bakarken takındığı yüz ifadesine katlanamadım. Özellikle de Cori’nin dediğinden sonra: *kayıp vaka...* “Peki. Ne kaçırdığını bilmek mi istiyorsun?” deyip Jessica’dan gelen e-postayı açtım ve ona gösterdim. “Ölülerden mektuplar... O final projesi var ya? En yakın arkadaşlarımdan ölü bir kızın intikamını almam için bana şantaj yapan bir internet sitesiydi ve bütün bunların sorumlusu benim. Tai’nin, Tricia’nın, Cori’nin, Maddy’nin ve Jessica’nın. Ben mahvol-dum ve sen, seni de yanıma çağırmadığım için kızgınsın. Seni yan koltuğumdan atarak yerini aldığı için Nola’ya teşekkür etmelisin. Başka ne bilmek istersin Brie?”

“Hangi internet sitesi?”

“Artık yok.”

Brie alt dudagını ısırdı. Gözleri dolmuştu ve tekrar konuştuğunda sesi boğuk çıktı. “Öylece buhar olup uçtu mu?”

Farkına vardığım şey buzlu bir dalga gibi üstüme üstüme geldi. “Sen benim aklımı kaçırdığımı düşünüyorsun.”

Gözlerini kaçırmaya çalıştı. “Bu kötü bir fikir. Aptalca bu.”

“Ne?”

“Ben yokum,” dedi.

Paniğe kapılarak ayağa kalktım. “Brie, kes şunu. Benden vazgeçmeyeceksin. Bu sadece bir tartışma. Sen benim en iyi arkadaşımsın.”

Gözlerimin içine bakarak “Jessica’yı sen mi öldürdün?” diye sordu.

“Hayır!”

“Hunter’ı?”

“Ne? Hayır.”

“Maddy’yi?”

Tokat üstüne tokat yiyormuşum gibi bir histi bu ama o tokatları hak ediyordum. O yüzden de orada durup onları bir bir yedim. “Hayır. Hepsi bu kadar mı?”

Paltosunu hışımla askıdan alırken gömleği sertçe açılınca ortaya bir ses kayıt cihazı çıktı. “Yokum. Artık hiç yokum,” dedi.

Dışarı çıkar çıkmaz Nola'yı aradım ama arama tekrar tekrar telesekretere düştü. Sonra Spencer'ı denedim.

Telefonu açar açmaz "Bana Jessica'yı anlattın. Maddy'yi neden benden sakladın?" dedim.

"Denedim. Kedi Kafe'de buluştuğumuzda sana söylemeyi denedim. Ondan önce de konuşuyor sayılmazdık. Sonra sana akşam yemeğinde söyleyecektim ama hiç gelmedin." Sesi ağlamış gibi geliyordu.

"Plan yapmadık ki biz."

"Yüce Tanrım," deyip durakladı. "Senden seninle buluşmam için bir mesaj aldım."

"Peki. Birisi e-posta adresime yaptığı gibi numaramı taklit etmiş. Böyle bir şey mümkün mü ya?"

"Evet ama bayağı karmaşık bir durum. Beni başından atmak için böyle söylüyor olabilirsin."

"Ama yapmadım Spencer. Üstelik sen de benim mesaj kutumu mesaj bombardımanına tuttun. O yüzden sakın olmak zorundasın."

“Gerçekten mi? Öyle mi olmak zorundayım? Bu hafta polise kaç tane yalan söyledin?”

“Sen bana kaç tane yalan söyledin? Mesela Brie olavında beni affettiğin gibi? Ne olursa yeterli olacak? Biz ödeşene kadar bütün öğrencilerle yatman mı gerekecek? Belki araya birkaç tane öğretmen de serpiştirirsin.”

“Bunun ödeşmekle bir alakası yok.”

Koşmak ve bir daha asla durmamak geliyordu içimden ama çok bitkindim ve sürekli tutan öksürük, nefes alıp verme hızımı kontrol etmemi zorlaştırıyordu. Gole doğru yöneldim ve çabuk çabuk Eski Yol’a doğru giden patikanın etrafından dolandım. Planımın ne olduğunu bilmiyordum. Spencer’dan benimle buluşmasını istemek mi, kasabanın içinden yürümeye devam edip bir daha asla ardıma bakmamak mı, sonsuz bir döngüye girmek mi yoksa suya dalıp buz gibi karanlığa haykırmak mı? “Ben asla seni incitmeye çalışmadım. Asla.”

“Brie’yle yatağında kırıştırarak mı?”

“O bir hataydı, seninle bir alakası yoktu ve bundan dolayı pişmanım. Ama sen aynısını söyleyemezsin. Mümkün değil.”

“Ben de pişman oldum. Uyandığım an, gerçek kafama dank edince onların gitmesini istedim.”

Bu dedikleri nefesimi kesti. Birdenbire kafamı kaldırdım ve olduğum yerde kalakaldım. Arabası patikanın kıvrımında park halindeydi. “Neredesin sen?”

“Arabayla dönüp duruyorum.”

Yavaşça arkama döndüm ama tamamen yalnızdım. Patıkada bayagı bir ilerlemiştim ve dikenli çitlerle ağaçların sık olduğu sınır beni kampüs binalarından ayırıyor-

du. O gördüğüm kesinlikle onun arabasıydı. Tamponunda küçük, sol farında kırık olan hırpalanmış eski Volvo. Gözümü arabadan ayırmadan, kampuse doğru gerilemeye başladım. “Nerede?” diye sordum.

“Kampusün yakınında. Gelip seni almamı ister misin?”

“Neden buradasın?”

“Çünkü...”

“Neden hep buradasın?”

Arkamdan ayak sesleri duydum ve dönüp bakınca onun patikadan bu tarafa yürüdüğünü gördüm. Koşmaya başladım. Beni takip ettiğini fark etmiştim ve arabasına doğru depar atmaya başladım. Başka bir seçenek yoktu. Dikenli çalılıklar çok sıkı, beni paramparça ederlerdi ve göle doğru da gidemezdim. Spencer arkamdan durmam için seslendi. Bağırarak o durursa duracağımı söyledim. Sonunda arabasına ulaşınca yavaşladım ve arkamda durduğunu duydum. Onu görmek için arkama döndüğünde on metre kadar gerideydi. Artık kasaba sınırındaydık ve günün ortası olduğundan insanlar mağazalardan mağazalara geçip gidiyordu. Temkinli bir şekilde onu yanıma çağırdım.

“Ne yaptım ben Katie?”

“Bana Katie deme. Özellikle de şimdi.”

Spencer aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi de kapattı ve yaşama sevinci kaybolmuş gözlerle bana baktı. Yüzü perişan bir haldeydi. Sigara ve kahve kokuyordu. Birkaç gündür tıraş olmamıştı. “Benden ne istediğini bilmiyorum artık.”

“Beni incitmek için ne kadar ileri gideceğini bilmek istiyorum.”

Spencer gözlerini kapattı ve dudaklarından hayalet gıbı görünen bir nefes bulutu suzıldı. “Maddy’yle seni incitmek için yatmadım. Bir anda oldu.”

“Ya Jessica’yla?”

“Belki.” Gözlerini açtı. Neredeyse âşık olduğum aynı açık mavi gözlerdi ama içlerindeki melek - şeytan paradoksu yok olmuştu. İfadesiz, yitik ve boş bakıyorlardı. “İşe yaradı mı?”

“Beni incitmek için mi Maddy’yi öldürdün?” Bu sözcükleri söylerken dilim acıdı adeta ama söylemek zorundaydım. Söylemezsem daha beter canım acıyacaktı. Belirsizliğe daha fazla katlanamazdım. Ufacık bir kırıntısına bile.

Ellerimi tuttu ve çevirerek avuçlarımı inceledi. Sonra parmağını bir çizgide gezdirerek kafasını kaldırıp bana baktı. Yüzünde buruk bir gülümsemeyle gözlerinde son bir kıvılcım çaktı. “Bu çizgiyi görüyor musun? Herkes hayat çizgisine ve aşk çizgisine odaklanıyor. Bu, katil çizgisi. Sen bir katilsin Kay. Çok masum görünüyorsun ama dokunduğun her şeyi paramparça ediyorsun,” deyip durakladı. Sonra da elimi dudaklarına götürdü.

“Bu hiç adil değil,” diye fısıldadım.

Spencer’ın gözleri doldu ve onları kapatarak “Hayır. Her şey değil, sadece seni seven herkes öyle.”

Elimi bıraktı ve beni donup kalmış, kifayetsiz bir hâlde bırakarak tekrar arabasına yürüdü.

Sonra içimde bir sertlik hissettim. “Ama becerdiğin herkes öldü Spence,” dedim.

Huzursuz edici bir sakinlik çöktü aramıza ve bir anlığına dünyanın geri kalanı sessizleşti. Onun ölü Jessica’yla görüntüsü bir kez daha kafamda canlandı. “Felaket bir tesadüf bu,” dedi.

Arabasının ön kaputuna yaslandı ve ellerini ağzının üstüne götürerek “Maddy’yi benim öldürdüğümü mü düşünüyorsun?” diye sordu.

“Kimin yaptığını bilmiyorum,” dedim ve gözlerim kasabaya kaydı. O anda kimse geçmiyordu. Önümde sadece Spencer ve arabası vardı. Bir yanımda dikenlerden bir engel, diğer yanımdaysa Jessica’nın öldürüldüğü göl uzanıyordu.

Spencer yere atlayarak arabanın kaputundan indi. Kendimi savunmak için geriye doğru bir adım attım ama arkasını dönüp arabanın kapısını açtı.

“Elveda Katie,” dedi.

Sonra da gitti.

Tekrar Nola’yı aramayı denedim ve ardından, ona yaptığım şeyden sonra benimle konuşmak için hiçbir nedeni olmasa da, Greg’in numarasını çevirdim.

İlk çalışta cevap verdi. Cana yakın bir sesle “Bayan Kay Donovan,” dedi. Görünüşe göre ne yaptığımı bilmiyordu. İyi tarafından bakarsak, yaptığım büyük bir hasara neden olmuş gibi gelmiyordu kulağa.

“Meşgul müsün?”

Sesi ciddileşti. “Ağlıyor musun sen?”

“Sadece biriyle konuşmaya ihtiyacım var.”

“Meşgul değilim. İyi misin sen?”

“Tam tersiyim.”

“Gelip seni almamı ister misin?”

“Kedi Kafe’de buluşabilir misin benimle?”

“Olur. Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Sadece orada ol,” deyip kapattım. Cevaplarımı zeki

esprilerle ya da zarafetle donatamayacak kadar sınırlı-
rım bozuktu.

Kafenin camı kapısındaki yansımanı zor tanıdım. So-
ğuk ve ağlama krızı yüzümün şişerek iki katına çıkması-
na neden olmuştu. Gözlerim şiş ve morarmış gibi görünü-
yordu. Dudaklarım da kuru ve soluktu. Bir günden uzun
bir süredir duş almamıştım; saçlarım keçe gibi olmuş,
elektriklenmiş, at kuyruğumdan dağınık tutamlar çık-
mıştı. Kafeinsiz çay siparişi verdim ve içini dilim limon-
lar ve şekerle doldurdum. Burnumu bir avuç peçeteye sil-
dim. Sonra içeri buz gibi havanın girdiği giriş kapısından
uzaktaki köşe bir masaya yerleştim.

Greg içeri girdiğinde beraberinde buz gibi bir rüzgâr
esti. Bir masanın üstünden atlayarak karşıma oturdu.

“Ne oldu?”

“En yakın arkadaşım benim Jessica’yı, bir kediye ve di-
ğer en yakın arkadaşlarımdan birini öldürdüğümü itiraf
etmemi gizlice kaydetmeye çalıştı.”

Greg masanın üzerinden elini uzatıp elimi tuttu. Eli
aynı anda hem sert hem de yumuşaktı.

“İyi haber şu ki artık senin şüpheli olduğunu pek dü-
şünmüyorum,” dedim.

“Komik,” deyip yün beresini çıkarttı ve düzlüğünü
dağıtmak için saçlarını salladı. “Çünkü Madison Farrell
öldükten sonra, polis tekrar geldi. Üstelik onları son gö-
rüşüm olduğunu da sanmıyorum.”

“Sen onlara hep gerçeği, bütün gerçeği ve sadece gerçe-
ği mi söylüyorsun?”

“Gerçek her zaman yeterli değil,” diye itiraf etti.

“Buna içerim işte,” deyip kupamı kaldırdım. Greg de

yumruğunu kupama değdirdi.

Ofladı. “Madison’ı tanımıyordum. Neden bana onu soruyorlar?”

Bir neden düşünemedim. Polis gerçekten bir bağlantı kurmayı çok istemiyorsa, ben de onların en başından beri Greg’e ne kadar çok odaklandığını hafife almıyorsam tabii. Tanrım! Bunda benim bir rolüm olmuş muydu? “Keşke sana söyleyebilsem,” deyip durakladım. “Bana seni sordular.”

“Aaa... Demek bıçaklarla ilgili sorgu buradan kaynaklandı.”

Yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissettim. Greg azıcık bile rahatsız olmuş gibi durmuyordu. “Bıçaklardan sen bahsettin. Polis o bilgiyi açıklamamıştı.”

Alaylı bir sesle “Aman Tanrım Kay. Kız arkadaşımı öldürmüş olmalıyım,” dedi.

Bekledim. “İtirafıta bulunuyor olsaydın ağlardın ya da öyle bir şey yapardın. Biliyorum. Çünkü onu seviyordun.”

“Justine bana Brie’yle senin Jessica’yı nasıl bulduğunu anlattı. İkimiz de ağladık. Tatmin edici mi bu?”

Kendimi aptal gibi hissettim. “Özür dilerim.”

“Bunlar gerçek Game of Thrones entrikaları. Yani sen bariz bir şekilde Cersei’sin.”

“Ne? Hayır. Ben kızıl saçlı yabancıım.”

Greg’in suratında neşe dolu bir gülümseme belirdi. “Ygritte. Onun bir adı var. Ayrıca ölüyor o.”

“Hepsi ölmüyorlar mı zaten?”

“Bazıları önce intikam alma fırsatı buluyor. Ben kendimi şey olarak görmek...”

“Jon Snow. Saçın seni ele veriyor. Ama bunu aklından bile geçirme.”

Greg sandalyesinde geriye yaslandı. "Taktiksel olarak duşman olabiliriz, ama yine de arkadaşlar gibi sohbet edebilmemiz hoşuma gidiyor. Bir çizgi romanda yaşamak böyle bir şey mi?"

Kafamı iki yana salladım. Greg moralimi düzeltiyordu. Bana Todd mahvolmadan önceki Todd'u öyle çok hatırlatıyordu ki bu aynı anda hem canımı acıtıyor hem de iyi hissettiriyordu.

"Neden benden şüphelenmiyorsun?" diye sordum ona. "En yakın arkadaşlarım bile benim cinayet işleyebileceğimi düşünüyorlar."

Ağzına bir tane sakız attı ve düşünceli bir tavırla çiğnedi. Sonra da doğruca gözlerimin içine bakarak "Çünkü sende bir katilin yüzü yok."

"Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey," dedim.

"Öyle mi? Sen benim yapmadığımdan neden bu kadar eminsin?"

"Yani polislerle bıçak meselesini gerçekten de konuştum," diye itiraf ettim. "Ama doğru. Sen Jessica'yı incitebilecekmiş gibi görünmüyorsun."

"Komşular röportajlarda hep ne der? 'Sessiz çocuktuk. Kendi halindeydi. Böyle bir şey yapabileceğini asla düşünmezdim.'"

"Benim komşularım kesinlikle böyle bir şey yapabileceğimi düşünüyorlar."

"Yani benim de sınıf arkadaşlarım fısıldaşıyorlar." derken sessiz bir piyano konçertosu çalıyormuşçasına parmaklarıyla masada hızlı hızlı ritim tutuyordu. "Kendimize acımayalım olur mu? Yaşama fırsatımız var en azından."

Gülümsemeye çalıştım ama başarılı olamayarak "Hapishanede yirmi yılın ardından sence hâlâ öyle hissedecek miyiz?" diye sordum.

Durgun bir havuz kadar berrak gözlerle "Seni ilk gördüğümde gerçekten ne düşündüğümü biliyor musun?" diye sordu.

"Kahve sırasından çekil, seni kendini beğenmiş sürük."

Greg neşeyle gülerek dalgalı saçlarını yüzünden geriye aldı. "Oyunumu mahveden bu kız da kim?"

Anlamayarak omuz silktim.

"Geçen yılki sonbahar öğrenci tiyatro gösterisini ben yönettim. Seyircileri izlemeye yönelik narsisttçe bir alışkanlığım vardı. Çünkü açılış gecesi geldiğinde, oyuncular konusunda yapabileceğin her şeyi yapmış olursun. Ben de, insanların eserimize nasıl tepkiler verdiğini görmek istedim. Dördüncü sırada, soldan altıncı koltukta oyunun yarısı boyunca mesaj atan ve fısıldayarak konuşan bir kız vardı. Seyircilerin yarısı gibi. Gözlerini sahneden hiç ayırmayanlar oyuncuların anneleri ve babalarıydı sadece," deyip gözlerini devirdi ve avucunu ağzına götürerek gülümsedi. "Ama sona doğru insanlar mesaj çekmeyi bıraktılar. Çünkü *Bizim Kasabamız*'ın sonunda herkes ilgi göstermeye başlar."

Hatırlayarak elimi ağzıma kapattım. Brie'yle benim Spencer ve Justine'le tanıştığımız akşam gittiğimiz oyundu o.

"Justine'in kapanış tiradı sırasında, o zamana kadar sürekli mesaj atan, fısıldayan ve ukala bir ifadeyle gülümseyen bu kızın yüzünde güzel ve ıstırap ifadesiyle

karışık bir gülümseme belirdi. Tam olarak sahneye göre oturduğu yer yüzünden de, üzerine soluk bir ışık vuruyordu. Spot ışığı gibi. Yüzünden de sessiz göz yaşları akıyordu. Tam da ben Justine'e ağlamaya başlaması için çaresizce yalvarırken."

O tiradı hatırlıyordum. Justine'in karakteri olmuş ve kaçıracağı her şeye son vedasını etmek için tekrar hayata dönmüştü. Söylediği her sözcük kalbimin ayrı ve belirgin bir kısmına iğne gibi batmıştı.

"Ben de seyircilerin arasındaki kız, oyunumu mahvediyorsun çünkü sen bir hayaletsin diye düşündüm. Ensemdeki tüyler ürperdi çünkü seni tanımadan senin hayalini görmüştüm. Bu oyunu bir şekilde sırf seninle tanışmak için, farkında olmadan seçmişim gibi hissettim. Sonraki partide de seninle konuşmak için cesaretimi toplayamadan Spencer Morrow'un ağzının içine düştüğünü gördüm. Sonra da oyunuma çok sert hakaret ettin. Ondan sonra da bana *1.80'lik Gollum* dedin. Sana dair ikinci izlenimim birincisinin önüne geçti."

Bin yıldır nefesimi tutuyormuşum ve nefes vermezsem patlayacakmışım gibi hissettim. "Ne demek istiyorsun Greg?" demeyi başardım.

"Ben sana daha biz tanışmadan önce güveniyordum. İçimden bir ses senin iyi olduğunu söylüyor. Birbirimizi o kadar uzun bir süredir tanımadığımızı biliyorum ama eğer konuşmak istersen benimle konuşabilirsin. Bir şüpheli karşısında, bir şüpheli olarak." Kollarını geriye kıvrarak incelikle yapılmış dövmelelerini gözler önüne serdi. "Eee? Sonunda birbirimize güvenecek miyiz?"

Parmaklarımı kupama doladım ve seçeneklerimi bir

kez daha gözden geçirdim. Brie ve Spencer gitmişlerdi. Nola yanımdaydı ama artık aramız tuhaftı. Zaman tükeniyordu. Polis Brie'ye dinleme cihazı taktığına göre tutuklama yapmak üzere harekete geçmiş bile olabilirlerdi. Ama işler Greg için de pek iyi gidiyor gibi görünmüyordu. En iyi ihtimalle beni resmi olarak sorgulayabilmek için annemle habamı aramayı gözden geçiriyor olabilirlerdi ve benim ne pahasına olursa olsun buna engel olmam gerekiyordu.

“Güven güçlü bir kelime.”

“Gayet makul. O zaman paranoyayı da elden bırakmadan rahat takılalım. Hadi alternatif şüphelilerden bahsedelim. Ben seni severim ama komşularının kötü biri olma ihtimalini nasıl olasılık dahilinde görebileceklerini de anlıyorum. Çünkü o 1.80'lik Gollum yorumu da pek içimi ısıtıp yumuşatmadı.”

“Kişisel bir şey değildi,” dedim hemen. “Öyle dediğimi hatırlamıyorum bile. Ben her zaman öyle aptal saçması şeyler söylüyorum. Söyledim. Ben... Bazı karakter değişikliklerini gözden geçiriyorum.”

Greg bana şüphe dolu gözlerle baktı. “Sen bir oyuncu musun? Öyleymişsin gibi konuşuyorsun.”

“Nola yüzünden. Onun için her şey dans ve tiyatro. Bana da bulaştırmaya başladı.”

“Neyse, sence önceki seçimlerin sana birkaç düşman kazandırmış olabilir mi?”

“Ben orası kesin derdim.”

“Bu işin kitabındaki her gerekçenin özü gurura indirgenebilir. Birine hakaret edersin ve muhtemelen hayat boyu bir düşman kazanırsın. Belki de ölümcül bir düşman,” deyip cebinden bir defter ve kuru kalem çıkardı.

"O nedenle de katılımızın profilini çıkaralım. Belki de aslında Bates'ten bir öğrencidir. Jess'e, gole ve partiye erişebilecek biri."

"Spencer'i eledin mi?"

"Madison'la hiçbir bağlantısı yok."

"Anladım," diyerek devam etmesine izin verdim.

"Jess'e karşı kin güden bir öğrenci olabilir ya da suç senin üstüne atılıyorsa eğer, arkadaş düşman karışımı biri, bir rakip ya da senin kötü muamelele maruz kalmış biri. Kurbanı şeytan gibi göstermek istemem ama intikam güçlü bir tetikleyici."

"Yani özetle bütün öğrenciler."

Bana sitemkâr bir bakış attı. "Herkes mi?"

"Sen benim hiç kötü muamele görmediğimi ima ediyorsun, değil mi?"

"Ben öyle demedi..."

"Kimse yara almadan kurtulmaz Greg. Senin gibi insanlar ahlaki açıdan üstün olduğunuzu düşünürsünüz. Sosyal merdivende güldüğünüz ya da alay ettiğiniz, ya da davet etmeyip en son seçtiğiniz daha altta birileri vardır."

"Ben zerre kadar üstün olduğumu düşünmüyorum," dedi. "Sana iyi davranmam, bir stadyum dolusu pişmanlığım olmadığı anlamına gelmez."

"Pişmanlık çok nazik bir kelime."

"Ne için?"

Öyle yorgun hissediyordum ki kollarımdan bir beşik yapıp kafamı üstüne koydum. Greg biraz daha yaklaştı. "Tai ve ben, yani sanırım artık eski arkadaşım, en çirkefçe şeyleri söyledik ama insanlar bizim çok komik ol-

duğumuzu düşünürlerdi. Böylece de yaptığımız yanımıza kâr kalırdı.”

“Peki.”

“Şanslıysan cinayet yanına kalabilir. Akıllı olmana bile gerek yok. Sadece sosyal ya da politik anlamda diğer herkesten bir adım önde ol. İnsanlar isterlerse bazı şeyleri görmezden gelirler. Herkes bunu bilir.”

“Bu bazen doğru.”

“Artık yanıma kâr kalsın istemiyorum.”

Greg uzunca bir süre bir şey demedi. Sonra sesi fısıltı gibi ama hırıltılı çıktı. “Bu bir itiraf mıydı Kay?”

“Hayır. Boş ver gitsin,” deyip ağlama riskimi en aza indirmek için gözlerimi sımsıkı kapattım. Son birkaç haftadır yaşananlar içinde en kötüsü, Brie’nin benden uzaklaşması oldu ve bu bir anda da yaşanmadı. Beni tuzağa düşürmeyi kabul ettiği an onu zaten kaybetmiştim. Yıllar önce affedilmez o şakayı yaptığımda mı kaybetmeye başlamıştım? Çünkü özür dilemekten öyle çok korkuyordum ki... Çünkü özür dilemek berbat bir şey yaptığımı kabul etmek anlamına gelmez miydi?

“Geri alınamayacak bir şey için nasıl af dilersin?”

Greg “Üzgünsen, amaç affedilmek değildir zaten. Öyle değil mi? Asıl mesele iyi hissetmek değil, iyi bir şey yapmak,” deyip sırtıttı. “Tabii bu cümleyi tamamen Rahip Heather’dan arakladım,” deyip durakladı. “Ama bana kendimi iyi hissettiriyor, yapacak bir şeyimin olduğunu.”

“Ben eskiden olduğumla aynı kişi değilim,” dedim. “Değilim.”

Greg elimi sıktı. “Ben sana inanıyorum. Ben senin kötü olduğunu hiç düşünmedim. Ama Kay, ben sadece

grupça sarılma aktivitesi için burada değilim. Cinayet şüphelileriyiz biz. Çözmemiz gereken şeyler var. Katilin bir öğrenci olduğuna ikna ettim mi seni?”

İç geçirdim. “Aklında birisi var mı?”

“Aslında var. Seninle aynı imkânlarla ve fırsatlara sahip başka biri daha var.”

“Ya, gerekçe?”

“Uzun zamandan beri süregelen bir kin.”

“Gerçekten mi?” derken not defterine bakmaya çalıştım ama uzanamayacağım şekilde uzakta tutuyordu. “Polis bu konuyu biliyor mu?”

“Polise yalan söylüyordu. Sen de onun yalan söylemesine yardım ediyordun.”

“Ne?”

“Tek eksik nokta, cinayetin işlendiği akşamki bir karşılaşma. Jess o akşam biriyle tartıştıysa, bence bu tutuklama yapmak için yeterli bir kanıt olur.”

“Biriyle tartıştı zaten, seninle.”

“Ya da belki Brie’yle.”

Öyle şok oldum ki kahkaha attım. “Brie, Jessica’yı öldürmedi. O bağıramaz bile.”

“Belki de sessizce yapmıştır.”

“Ciddi olduğuna inanamıyorum.”

“Aşırı ciddiym,” deyip bana telefonunu gösterdi ve Jessica’yla Brie’nin, üstlerinde Bates Akademisi oryantasyon tişörtleriyle, kol kola girmiş bir hâlde kameraya neşeyle gülerken çekilmiş bir fotoğrafını gördüm.

Elimle ağzımı kapattım. “Brie, Jessica’yı neredeyse hiç tanıımıyordu.”

Greg kafasını iki yana sallayarak “Okulun ilk ayında en yakın arkadaşlardı ve sonradan çok kötü bir şekilde koptular.”

“Sen onu o zaman tanıımıyordun ki,” dedim ama ben de Brie’yi o zaman tanıımıyordum.

“Durum o kadar kötüydü. Bu mesele yüzünden de Jessica’nın Bates’e tahammül sınırı kalmamıştı. O nedenle hiç orada takılamazdı. Biz çıkmaya başladığımızda bana bu fotoğrafı gönderdi ve “Bu Brie Matthews. Tiyatro ekibi partilerine geliyor. Onunla asla konuşma,” dedi.

“Ne olmuş?”

Greg kafasını iki yana salladı. “Çok kısa sürede çok samimi olmuşlar. Birbirlerine en derin, en karanlık sırlarını anlatmışlar ve hayat boyu en yakın arkadaş olacaklarına dair yemin etmişler. Ben Jess’in Brie’ye karşı bir şeyler hissetmiş olabileceğini düşünüyorum ama o hislerin karşılıklı olmayabileceğine dair bir izlenime kapıldım.”

Ensemden yukarı doğru yavaş yavaş tırmanan tuhaf sıcaklık hissini göz ardı etmeye çalışarak kafamı aşağı yukarı salladım. “Bu hayal edilemeyecek bir şey değil.”

“Sonra Brie bazı başka kızlarla takılmaya başlamış. Sanırım Jess de onlar için yeterince havalı falan değilmiş. Sonraki yıl da görünüşe göre Brie, Jessica’nın detaylarına girmediği, kelimelerle tarif edilemeyecek kadar kötü bir şey yapmış.”

“İnanmıyorum.”

“İnsanlar sevdikleri birinin zalimce bir şey yapabileceğine asla inanmazlar zaten.”

Greg’e Todd’dan bahsetmediğime sevindim. Ama şu an bana bakışı neredeyse biliyormuş gibi duruyordu.

“Jess gerçekten çok üzülmüş. O nedenle Brie’nin odasına gitmiş ve kapının kilitli olmadığını fark etmiş. Bilgisayarında da kilit yokmuş. Brie’nin birkaç e-postasını annesiyle babasına göndermiş. Kimlere yazdığını ya da içlerinde nelerin yazılı olduğunu bilmiyorum. Ama bunun sonucunda Jess’le Brie arasında bir düşmanlık oluştuğunu söylemek yeterli olacaktır.”

Sadece “İmkânı yok,” dedim. “Ben Brie’ye hayatım pahasına güvenirim. Benimle bir daha asla konuşmamaya

karar verdiğiyse bile, onun için kendimi feda ederdim ben.”

“Ederdin değil mi?”

“Çünkü onun masum olduğuna en ufak bir şüphe duymaksızın inanıyorum.”

Greg buruk bir ifadeyle gülümsedi. “İşte böyle şeyler Kay. Bunlar senin katil olduğuna inanmayı zorlaştırıyor.”

Ayağa kalktım. “Özür dilerim ama senin teorine katılamam.”

“O benim kız arkadaşımı perişan etti ve Jess şimdi ölü. Bunu yaptığını düşünebileceğim başka kimse yok.”

“Belki de senin kız arkadaşın yalan söylüyordu.”

Greg bana uyarı niteliğinde bir bakış attı.

“Affedersin,” deyip onun gözlerinin içine bakmaya korkarak bardağımın içine baktım. “Brie’nin Jessica’yı kırmak için yapmış olabileceği şey her neyse, benim yaptığım çok daha beterdı.”

Greg bana sersemlemiş bir ifadeyle baktı. “Ne yaptın sen?”

Ona Sevgili Sevgilim’le, beni ve intikam blogundaki herkesi Jessica’yla ilişkilendiren tek şeyle ilgili gerçeği anlattım.

Sevgili Sevgilim’in, öğrencilerin başka bir öğrenciye dersler sırasında teslim edilmek üzere çiçek alabildiği ve paranın da İlkbahar Galası’na gideceği bir yardım toplama etkinliği olması gerekiyordu. Ama genelde bir popülerlik yarışması görevi görürdü. Tai, Tricia, Brie ve bana hep kocaman gül buketleri gelirken, öğrencilerin çoğu en yakın arkadaşlarından iki ya da üç çiçek falan alırdı.

İki yıl önce ben, üzerinde “Benim ol” yazılı isimsiz bir not olan, çok güzel ve pahalı bir beyaz orkide aldım. Eli-

zabeth Stone olayının ardından aylar geçmişti ve Brie tabii ki de yine tatlı ve flörtöz davranıyordu. O yüzden ben de orkidenin ondan geldiğini farz edip, ona kötü kafiyeyle yazılmış bir şiirle teşekkür ederek kendimi küçük düşürmüştüm. Ama Brie bütün yemekhanenin önünde orkideyi gönderenin kendisi olmadığına yemin etmişti. Arkadaşlarımızın geri kalanından da gelmemiştir. Gönderenin Brie olduğuna, bunun bizim büyük, sinematografik aşk hikâyesi anımız olacağına öylesine emindim ki o çiçeklerden nefret etmeye başlamıştım. Kasabadaki çiçekçiden gelen sıradan cam bir vazanın içinde, masamın üstünde duruyorlar ve her akşam uyumaya çalıştığımda varlıklarıyla benimle alay ediyorlardı adeta. Sabah olduğunda da hâlâ orada; inatla canlı, açık renkli, mükemmel ve hayat-taydılar.

İsimsiz gönderildikleri için kimden geldiklerini bilmiyordum ama gönderenden de nefret ediyordum. Başka birine bariz bir şekilde sıırıslıklam âşık birine, “Benim ol” diyen isimsiz bir notla çiçek göndermek için ne kadar zalim olmak gerekiyordu ki? Tabii ki de Brie’den geldiklerini farz ettim ve tabii ki de ondan olmadıklarını anladığımda yıkıldım. Gönderen kişinin, ona söylediğim ya da yaptığım pislikçe bir şey yüzünden benimle alay ettiğini düşünüyordum. Dürüst olalım ki söylediğim ve yaptığım pislikçe şeyler azımsanmayacak kadar çoktu.

Bunun, Brie karşısında kalbimi tekrar tekrar kırışımı izleyerek bana işkence etmek isteyen biri tarafından, art niyetle yapıldığına o kadar emindim ki. O yüzden ben de ona işkence etmeye karar verdim.

Tricia’nın finansal desteğiyle, Sevgili Sevgilim’i orga-

nıze eden öğrencilere çiçeğin sahibine bir dizi hediye göndermeleri için ruşvet vermiştim. Kim olduğunu açıklamıyorlardı. Ama bir dizi gönderi yapmaktan memnuniyet duydular. Onun bana gönderdiği her orkide karşılığında bir tomurcuk. Tai buna on iki günlük Sevgililer Günü adını vermişti. O ve Tricia beyin fırtınası yapmam konusunda yardım etmişlerdi ve Tricia aracılığıyla kendi ilgilenmişti. İlk gün basit bir nottu. Orkide tomurcuklarından birinin iliştiirildiği 'Ben seninim' yazılı bir not.

İkincisi yine orkide tomurcuklarından biriyle birlikte bir tutam saçımdı.

Üçüncüsü, çizgili ufak bir not kartına sürülmüş bir kan lekesiydi. Her notla bir orkide tomurcuğu daha gönderdik.

Dördüncü günde "Her şeyimle" yazan bir notla, yemekhaneden alıp özenle temizlediğimiz bir pirzola kemiği gönderdik.

O gece Tricia, Sevgili Sevgilim etkinliğinin kuryesi olan kızın endişeli bir hâlde kapısına geldiğini söyledi. Orkideleri gönderen kişinin çok üzgün olduğunu söylemiş ve notları göndermeyi lütfen bırakır mısınız demiş. Ama o zamana kadar o kadar çok fikir üretmiştik ki Tricia projenin geri kalanını memnuniyetle finanse etti ve kurye kız da hiçbir soru sormadan aldı. Şimdi bütün gerçeğin öyle olmadığını biliyordum. Kurye kız Nola'ydı ve Tricia ona para ödememişti. Vaatler ve yalanlarla ödeme yapmıştı. Bu, şakanın kendisi kadar zalimce bir şeydi.

Sevgili Sevgilim projesi sırasında, internette, kasabadaki marketlerde, hatta ormanda bile ceset parçaları arayacak kadar çok eğlenmiştik! Sadece Brie bunun bir

parçası olmamıştı. O sürenin tamamı boyunca ortalıklarda görünmemişti. Bir gün internetten sipariş verdiğimiz tuhaf derecede gerçek görünen şekerden bir beyinle çat diye odasına girdiğimde, bana bakıp tek kelime etmeden kapıyı göstermişti sadece.

Bu da benim, kendimi projeye daha büyük bir kararlılıkla adamama neden olmuştu. Brie anlamıyorsa Tai ve Tricia anlıyordu. Bu bir şakaydı.

Sonunda orkide sahte bir plastik dala bağlı iki iskeletsi kökten ibaret kalmıştı sadece ve ben kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Kökleri atıp vazoyu iyice ovalayarak temizledim ve içini Brie'nin bana ne bir kart ne de gerçek bir öpücük olmaksızın verdiği bir paket Chocolate Kisses çikolatasıyla doldurdum. Sevgili Sevgilim kızına iyi olmuştu. Hediyesiyle benimle alay ediyordu ve bana söyleyecek herhangi bir şeyi varsa bunu yüzüme söyleyebilirdi.

Bu olayın o şekilde kapandığını düşünmüştüm.

Ama Brie'yi İlkbahar Gala'sına davet etmek için mesaj attığımda, beni yine hiçbir açıklama yapmadan reddetti. Ben de kalbim küt küt atarken "Başka birisi mi var?" yazdım. O da "Sevgili Sevgilim Kızı" yazdı. Dansa hiç gelmedi bile.

Bir daha da bu konudan hiç bahsetmedik.

O benim ilk ve son şakam oldu. Kendini kanıtlama testleri ve bazı zorlamalar tamam ama Sevgili Sevgilim gibi bir şey yapmadım bir daha.

Sonunda kafamı kaldırıp Greg'e baktım. "Jessica'ya bunu ben yaptım. Arkadaşlarım da. Muhtemelen Brie'nin de parmağı olduğunu düşünmüştür ama Brie reddetti.

Jessica'nın bahsettiği, kelimelerle tarif edilemeyecek kadar kötü bir şey de muhtemelen budur."

"Tanrım Kay! Senden gerçekten hoşlanıyor olabileceği hiç aklına geldi mi ya?"

"Sen söyle bana. O zamanlar sürekli Brie'yle takılıyordum ben. Sürekli. Onlar kötü değillerdi. Ben onları o yola sürükledim."

Greg derin bir of çekti. "Jessica bana hiç anlatmadı. O nedenle bilmeye imkân yok. Brie'nin kötülüğüne karşılık vermek istiyordu hâlâ. O yüzden de Brie'nin ondan intikam almak için geçerli bir nedeni vardı."

"O bunu yapmadı. O uyduruk bir Sevgililer Günü hediyesi bile göndermedi."

Greg "Her şey, sonrasında ne olduğuna bağlı. Cinayet akşamında birbirleriyle karşılaştılar mı, karşılaşmadılar mı? Bu mümkün mü?" dedi.

Tekrar cinayet akşamını düşündüm. Araba farları göle vurduğunda, yarı şişe prosecco'yu mideye indirmiştim ben. Düşüncelerimin detayları bulanıktı. Yırtık bir not kağıdındaki karalamalar gibi ama fikirler belirgin, ısrarcı ve etkiliydi. Spencer arabasından inip kapıyı çarp-
tığında ayağa kalkmamıştım çünkü sendeleyip düşebileceğimi biliyordum ve onun bu durumun ne kadar ciddi olduğunu anlamasına ihtiyacım vardı.

Şok olmuş bir ifadeyle bana tepeden bakarak "Katie!" dedi.

"Jess de kim oluyor?"

Telefonuna baktı. "Off! Kahretsin. Çok özür dilerim. Aynı anda iki telefon geldi. Ben de öyle sandım," dedi.

"Her şeyin yoluna gireceğini söyledin."

“Öyle olmasını istedim. Hâlâ da istiyorum.”

“Yaptığın şeyden sonra mı?”

“Artık ne yapacağını bilmiyorum,” deyip şişemden bir yudum aldı ve suratını ekşitti. “Tanrım! Katie.”

“Düzelt bunu,” deyip onu kendime çektim ve öptüm. Dans yüzünden hâlâ terliydim ve buz gibi akşam havası yüzünden üşüyordum. Bu ikisinin birleşimi de onun sıcak tenine temas edince ürpermeme neden oldu.

Spencer “Artık nasıl düzeltereğimi bilmiyorum,” diye fısıldadı dudaklarımın arasına.

“Bitir bunu. Her kimse ondan kurtul. Adını bir daha asla duymak istemiyorum. Yüzünü bir daha asla görmek istemiyorum,” deyip onu elinden çekerek gölgelerin içine doğru çekildim.

“Ben Brie’nin adını duyacak mıyım peki?”

“O gitti,” deyip Spencer’ı tekrar, daha yavaşça öptüm. Bedenimi bedenine cilveli bir şekilde sürüp, bir elini belime, diğerini de omzuma götürdüm. Parmakları elbise-min askısına dolandı. “Kurtul bu kızdan.”

Şimdiyse Greg beklenti içinde bana bakıyordu. “O akşam Brie’nin Jessica’yla kavga etmiş olması mümkün mü?”

Kafamı iki yana sallayarak “Şüpheliyim,” dedim.

Odama geri döndüğümde, isim plakamın üstünde kırmızı koyu harflerle yazılmış KATİL kelimesinin olduğu bir bant buldum. Kapı çıkmayan siyah ve kırmızı kalemle yazılmış mesajlar ve beraberinde son işlenen cinayetlerle ilgili birkaç gazete kupürüyle kaplıydı. Birisi ilmiğe asılı bir kedinin olduğu acayip bir adam asmaca karikatürü çizmiş boşlukları da K-A-Y harfleriyle doldurmuştu. “Sen de ölmüş gibi bir şeysin” cümlesi çeşitli renkler ve el yazılarıyla birçok kez tekrarlanmıştı. Son üç buçuk yılda kızdırdığım bir düzine kızı hatırlatan, ince düşünülmüş, genel bir düşmanlığa kanalize edilmiş ve cesediyle ilgilendiğim ama ölümünde hiç rol oynamadığım asılmış bir kedi karikatürüyle özetlenmiş göndermeler vardı.

Arkamda boğuk bir kahkaha sesi duydum ve öyle hızla döndüm ki neredeyse dengemi kaybediyordum. Soğuk yüzünden nefesimin tıkanık olması, başımın dönmesine neden olmuştu ve ani hareketler, yerin ayaklarımın altından kaymasına neden oluyordu. Ben daha kahkahanın ardında kimin olduğunu göremeden koridorun ilerisin-

deki bir kapı çat diye kapandı. Öylesine yönümü şaşırmıştım ki hangi kapı olduğunu algılayamıyordum. Tam karşıdaki mıydı? İki ilerideki miydi? Yoksa ta koridorun sonundan mı yankılanıyordu? Belki de hâlâ bir cinayet şüphelisi olmam iyi bir şeydi. En azından hütün bunları yüzüme söyleyemeyecek kadar korkuyorlardı.

Odama kaçtım, üstümdeki kıyafetlerle yorganın altına kıvrılarak ateşten, soğuktan ve yalnızlıktan titredim. Nola'yı aramak istemiyordum. Bunun kısmen onun hatası olduğunu hissetmeden edemiyordum ama ondan bunun bir parçası olmasını ben istemiştim. İlk şifreyi kırması için ona ben rüşvet verdim.

Yatakta dönüp ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım. Sonra da burnumun kenarındaki deriler acıyana kadar sümkürdüm. Her zamanki gibi içimden ilk gelen Brie'yi aramak oldu ama söylenecek hiçbir şey yoktu. Özür dileyemezdim. Bir özür de talep edemezdim. Yaptığı affedilmez bir şeydi ve affedilmediğim mesajını da almamı sağladı. E-postamı kontrol edip bu hafta yapılacak olan Şükran Günü öncesi sınavlarına dair bir dizi son dakika hatırlatması geldiğini gördüm. Bates'in iyi bir uygulaması da sömestre vizelerini ikiye bölüp, yarısını Şükran Günü tatilinden, diğer yarısını da kış tatilinden hemen önce yapmasıydı. Böylece bütün bir haftayı ailenizi görmezden gelip ders çalışarak geçirmek zorunda kalmıyordunuz.

Tabii ki de ben Şükran Günü'nü ailemle birlikte geçirmiyordum. Todd'un öldüğü yıl, Şükran Günü'nü annemle hastanede geçirmiştik, ki bu üzücü ve iğrenç bir durumdu. Vıcık vıcık hindi ve kızılçık aromalı köpek bisküvisi

gibi bir şey yüzünden gıda zehirlenmesi geçirmeme neden olmuştu. Annem ve babam çiftlere yönelik yoğun bir yas terapisinden geçerken ben de haftanın geri kalanında Tracy Teyzem'de kalmıştım. Balkabağı aromalı kahve içip kalori hesaplamalarımızı boşa çıkarmaya yetecek oranlarda, düşük kalorili vanilyalı dondurma yiyerek Days of Our Lives'ı izlemiştik.

Ben Bates'e kaydolduğumdan beri, her Şükran Günü'nü Brie'nin ailesiyle birlikte, eşit derecede mükemmel ve sevilen ikinci kızlarıymış gibi yaparak Cape Cod'daki malikânelerinde geçirirdim. Güneş eriyip de akşam gökyüzüne karışırken, okyanusa bakan devasa arka çimlerde yıllık aile futbol maçları, kocaman bir duvarın tamamını kaplayan şöminenin yanında hayalet hikâyeleri anlatımı ve fırında patlatılmış karamelli mısır ile ev yapımı sıcak çikolata eşliğinde film geceleri gibi aktiviteler düzenlerlerdi. Aşçı, akşam yemeği için tereyağında yüzen yeni tutulmuş koca ıstakozlar, fırında kızaracak şekilde pişirilmiş kestaneler, crème brûlée gibi karamelize şekerli sakız kabakları, bademli kuşkonmazlar ve sarımsaklı patates püresi hazırlardı. Menü her yıl aynıydı ve çok lezzetliydi.

Orada olmak bana kendimi olduğumdan daha iyi hissettiriyordu. Daha da önemlisi daha değerli hissediyordum. Onlar gerçek bir aileydiler. Kocaman katedral tavanının altındaki koltukta Brie ve annesinin arasında oturmuş klasik komedi filmleri izlerken annemle babamdan farklı hissediyordum kendimi. Evimde olsaydım ve annemle babam da evde olsalardı, karanlık salonda, hiçbirimizin umurunda olmayan bir futbol maçının karşısında, hindili soğuk sandviç gibi bir şeyler yiyor olurduk.

Ben mesaj atar ya da onlarla konuşmamam fazla tuhaf kaçmasın diye mesaj atarmış gibi yapardım. Babam uyur ya da nedendir bilinmez uyur gibi yapardı. Annem de bir sakinleştirici bulmak için çantasını karıştırırdı çünkü televizyondaki hiçbirimizin umurunda olmayan o maç var ya, işte o Todd'un en sevdiği takımın maçı olurdu. Muhtemelen de kaybediyor olurlardı.

Brie'lere çağırılmadığım ilk yıl olacaktı bu. Annesiyle babasına ne söyleyeceğini bilmek isterdim. Nedense ailemi hayal kırıklığına uğratmışçasına utanıyordum. Sanki bana bir fırsat vermişler; herkesin bebeklere ve zararsız yaşlı kadınlara saldırmaya meyilli olduğunu bildiği tehlikeli bir cinsten, terk edilmiş bir köpek yavrusunu eve almışlar da ben kızlarını ısırarak onlara karşılık vermişim gibi.

Annemle babama bundan hiç bahsetmemeye karar verdim. Okula gideceğim bir yer olmadığını söylemek için çok geçti ama bir çözüm bulurdum. Sınav bildirimlerini geçtim ve Justine'den gelen bir e-posta olduğunu gördüm. İstemeye istemeye açtım:

Kız arkadaşından uzak dur seni sürtük.

Ne güzel.

Bunu şu mesajla birlikte Brie'ye gönderdim:

Kız arkadaşına kız arkadaşıyla bir daha
asla konuşmaya niyetim olmadığını söyle.

Gönder'e bastım.

Sonra bir ekleme yapmadan da edemedim:

Süslemeler için teşekkürler.

Işığ1 kapatıp yorganın altına girdim ve Facebook sayfamı açtım. Kırk üç tane bildirimim vardı. Duvarım notlarla kaplıydı. Mesaj kutum da kapıma karalananlara benzer mesajlarla doluydu. En azından bunlar isimsiz değillerdi. Gözlerim doldu ve her kelimeyi okurken, her ismi ve yüzü inceleyip onları kafamdaki gittikçe uzayan *beni mahvetmek istemiş olabilecek insanlar* listesine eklerken gözlerimi hızlı hızlı kırptırdım. Ortada sadece Jessica'yı kim incitmek istemiş olabilir sorusu olduğunda durum çok daha basitti. Şimdi burada bir sürü isim vardı: Tai, Tricia, Cori, Justine, Holly, Elizabeth. Brie'nin adı orada yoktu. Neyse ki. Yorumların çoğunun bir sürü beğeni aldığını ve altlarında bir dizi yorum olduğunu gördüm ve yüzümü ekşiterek bir tanesinin üstüne tıklayarak yorumları açtım. Boğazım tıkanıdı.

Justine "Arkanı kolla sürtüğ," yazmıştı.

Altına Nola "Anladık da senin arkanı kim kolluyor?" diye cevap yazmıştı.

Diğeri yorumlara da tıkladım. Nola neredeyse her birine cevap yazarak savunmama koşmuştu.

Telefonumu kontrol ettim. Bana mesaj göndermemiş ya da aramamıştı. Bu yorumlar yazıldıkça her biri üstünde sessiz bir hasar kontrol çalışması yürütmüşü sadece. Ben sayfayı gözden geçirirken, alttan Kelli'den bir mesaj geldi ve Nola saniyeler içinde cevap yazdı. Oflayarak telefonumu kapattım. Sınavlarımı geçeceksem eğer,

insanlardan, internetten, gerçek hayattan ve hatta hafızamdan bir süre uzaklaşmak zorunda kalacaktım.

Geçen bir buçuk hafta boyunca kendimi Nyquil şişelerine, peçete kutularına ve deste deste ders kitaplarına gömdüm. Şükran Günü tatilinden önce Fransızca dışındaki tüm derslerden sınavım vardı. Tıkanmış ve haplarla gerçek anlamda uyumuş beynim bir salyangoz hızında ilerlerken, okumalarımda gereken yerlere yetişmem ve sınavlara hazırlanmam için her boş anımı kullanmam gerekiyordu. E-postayla, Facebook'tan, artık ahşabı göremeyeceğim kadar yazı ve resimle dolmuş olan kapıma ve şimdi de telefonuma kesintisiz olarak mesajlar geliyordu. Bu konuda konuşmak için yurt annemden randevu almayı denedim ama çok mesafeli davrandı ve tatilden sonrasına kadar programının dolu olduğunu söyledi. Bizim eski vefalı kampüs güvenliği Jenny Biggs'i bile aradım ama beni başından attı.

Ona "Beni taciz ediyorlar. Şikâyetle bulunabilir miyim? Ya da benzer bir şey yapabilir miyim?" dedim.

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra "Dürüst olmak gerekirse Kay, yıllar boyunca senin aleyhinde o kadar çok taciz şikâyetinde bulunuldu ki artık bu konuda herhangi bir şey yapmak istiyor muyum, bilmiyorum," dedi.

Telefonu yüzüme kapattı.

Nola'yla taslaklar, not kağıtları hazırladık ve dönüşümlü olarak birbirimize sorular sorup beyinlerimize zorla bilgi sokmayı denemek için Pavlovyan şartlandırma kullandık. O doğru bir cevap bildiğinde bir tane Skittle alıyordu, ben doğru bir cevap verdiğimde bir tane pastil

alıyordum. Kampüs telefonumun fişini çektim. Cep telefonumu da sessize aldım. Zaten kimse beni aramıyordu. Üstü kapalı tehditler hariç. Haftalık ev aramalarım her zamankinden daha büyük bir işkence halini almıştı. Maçların tekrar başlayıp başlamadığına dair bir sorguyla başlayıp, babamın yas tutan çocuklarının elinden spor yapma fırsatını aldıkları için yönetimin adaletsizliğine dair söylenmesiyle ve annemin ne kadar mesafeli ve kayıtsız olduğuma dair endişelerini dile getirmesiyle devam ediyordu. Sonunda bağırarak yönetimle ilgili hiçbir şey yapamayacağımı söylüyordum. Babam da bir imza kampanyası düzenleyebileceğimi ya da bir gazetede falan küçük bir yazı yazabileceğimi söyleyerek bana bağırıyordu. Annem de artık beni tanımadığını, ne zaman bu kadar öfkeli ve agresif olduğumu soruyordu. Sonra konşmayı sonlandırıp, kıcımlı tekmeleyeceğine söz veren rastgele bir kasabalıdan (evet, artık kasaba sakinleri de bu işe dahil olmuşlardı) tehdit gelmeden telefonumu sessize almaya çalışıyordum. Brie olsa da olmasa da Şükran Günü'nü ailemle geçirmeyecektim.

O yüzden de Nola bana beklenmedik bir şekilde ailesinin Maine'deki evine gitmenin ilgimi çekip çekmediğini sorduğunda otomatik olarak "Evet, lütfen," cevabını verdim.

Evet dediğimde şaşırmışa benziyordu. "Aa... Gerçekten mi?" diye sordu.

"Benim ailem Şükran Günü kutlamaz. Yatağımın altına saklanıp pretzel ve elma ezmesi yemeyi planlıyordum."

Nola durakladı. "Yani biz de çok lüks bir şey yapmıyoruz ama pretzeller ve elma ezmesinden bir tık daha iyi."

“Anlaştık.”

Nola sadece bütün bunlar olup biterken yanımda duran tek kişi olmakla kalmamış, aynı zamanda aşırı derecede korumacı davranmıştı. O olmasaydı, kendimde kendimi savunma gücü bulamazdım. Belki de bana yöneltilen nefretin en azından bir kısmını hak etmeseydim, o gücü bulurdum. Ama insanların, benim onlara belki de yıllar önce yaptığım ya da söylediğim şeyler, o zaman çok önemli gibi görünmeyen ufak şeyler yüzünden birikmiş öfkelerini dışa vurmak için cinayeti bir bahane olarak kullandıklarını biliyordum. Bundan kurtulmak imkânsızdı. Karşı koymayı da çok zorlaştırıyordu. Nola olmasaydı ne yapardım bilmiyordum. Ona karşı bayağı korkunç davranmıştım ve beni affetmişti. Bu da benim kurtarılamaz bir vaka olmadığının kanıtıydı. Bir yanım insanların bunu fark etmesini ve *Ah bakın! Kay Nola'ya felaket çirkeflik yaptı ama şimdi en yakın arkadaşlar. Ben de onu örnek alıp Kay'i affetmeliyim. Doğru şeyi yapmak ne kadar da muhteşemmiş. Bize geri dön tövbe-kâr Kay. Her şey affedildi* diye düşünmelerini umuyordu.

Sanırım günahlardan arınmak öyle olmuyordu.

Pazar akşam Nolalara gitmek üzere yola çıktık. Nola'nın evine giden tren, Brie'yle benim sahil kenarına giderken bindiğimiz tren hattıyla kesişiyor, sonra Cape'e gitmek için otobüse bindiğimiz kayalık deniz kıyısı boyunca kuzeye doğru çıkıyordu. New England kıyılarına hep bayılmışımdır. Annemle babam, New Jersey'de Todd'la beni her yıl plaja götürürlerdi. New Jersey plajı kıyının aşağı kısmındaydı. Kumlar yanan altın bir battaniyeydi. Suyu sıcak ve bulanık bir yeşil rengindeydi. Kum yengeçleri bulmak için kıyıya vuran köpüklü dalgaların altını kazarak, sıcak asfaltta dondurma arabasının peşinden koşarak, güneş kremi sürmeyi unutup girdiğimiz suda saatler geçirip her günün sonunda kıpkırmızı ve doku- nulamayacak kadar sızılı bir tenle çıkarak geçirdiğimiz yazlarımızı çok severdim.

Ama Todd öldükten sonra geri dönmek düşünülemezdi bile

New England plajlarının o plajla hiç ama hiçbir alakası yoktu. Kıyıya inmez, **adeta sahile çıkardınız**. Kumlar

iri, batan ve tanecikli türdendi ve rahatsız edici bir şekilde ayaklarınızın tabanına yapıştırdı. Soğuk, şeffaf renkli su çakıl taşlarının üstüne vururdu. Suda fazla kalırsanız hissizleşmeye başlardınız. Renkler gri ve kemik beyazı ile çeşitli soluk renklerde camsı kum taneciklerinden oluşuyordu. Cape'de karşınıza çıkan tek altın rengi, köpek parklarında dolaşan ya da dalgaların arasında neşeyle koşuşturarak oynamalarına izin verilen safkan köpeklerdi. En azından Brie'nin Cape'i öyleydi. Bir yeri belirli bir insanın gözünden tanıdığınızda bilme fırsatını bulamadığınız kısımlar olurdu hep. Ama kıyı boyunca çıkıp otobüsle güneydeki Cape'e giderken tek gördüğümüz buydu. Kemik rengi, deniz camı rengi, köpek balığı grisi ve hayaletsi beyazdan oluşan bu pastel palet.

Nola'nın evine çıkarken de gördüğüm çoğunlukla bunlardı. Sadece kıyı daha taşlıydı. Deniz daha öfkeli görünüyordu ve tepelerin kıyılarına sertçe vuruyordu. Güneş, mandalina turuncusundan birkaç şerit ortaya çıkarmaktan daha büyük bir gösteri sergileyerek ufukta suyun içine hızla battı. Sonra bir çizgi halindeki ay ışığıyla, ince ışık huzmesini suda bir o yana bir yana yansıtırdı ara sıra gördüğümüz deniz fenerine kaldık.

Nola yüzünde dantel kenarlı saten bir göz maskesiyle ve paltosunu bir battaniye gibi çekmiş bir hâlde bir kenara kıvrılmıştı. Kulaklıkları trenin ve beraberimizdeki yolcuların seslerini dışarıda bırakıyordu. Gözlerimi kapatmaya çalıştım ama tepedeki ışık çok parlaktı ve arkamda ağlayarak telefonla konuşan kadının sesi fazla dikkat dağıtıcıydı.

Nola'ya şöyle bir baktım ve onların istasyonundan ne

kadar uzakta olduğumuzu merak ettim. Çok uzakta olamazdı herhalde. Kendi yansımadından ötesini görmeye çalışarak alnımı pencereye yasladım. Bir istasyona girmek üzere olduğumuz için yavaşlıyorduk. Nola'nın ayağına ayağımla vurdum ve hırlayarak maskesini çıkarıp bana tek gözünü kıсарak baktı.

“Geldik mi?”

Bir gözü kapalı, pencereden bakarken, özellikle de maskesinin yarısı hâlâ yüzünde, saçları gevşek ve dağınık bir şekilde topluyken bir korsanı andırıyordu. Esneyerek “Neyse ki evet,” dedi ve tren yere sürtünerek durup makinist istasyonun adını söylerken çantasını omzuna aldı. “HAZIRLAN,” dedi.

Nola Kent'i dünyaya getiren tuhaf insanlarla karşılaşacağım için biraz tedirgin hissederek onun peşinden karanlık otoparka gittim. Otoparkın ışıkları altında yürürken ve Mary Jane ayakkabıları ıslak kaldırımlara vururken, enerji dolu kır saçlı bir adam hoplaya zıplaya ona doğru geldi ve kocaman sarılarak onu havaya kaldırmaya çalıştı. “Geri döndü!” derken neşe saçarak gülümsüyordu.

Nola onun kollarının arasından sıyrılarak geri çekilip nazikçe beni işaret etti. “Bu Katherine Donovan. Katherine, bu da benim babam.”

Adam şaşkın ve çok memnun olmuş gibi görünüyordu. “Harika bir şey bu,” deyip bana geniş bir açıyla elini uzattı. Bu yüzden ben de niyeti el sıkışmak mı yoksa sarılmak mı emin olamadım.

Elini sıktım. “Kay demeniz yeterli. Özür dilerim Bay Kent, beni beklediğinizi sanıyordum,” deyip emin olamamış olarak Nola'ya bir bakış attım.

Nola kafasını şiddetlice iki yana sallayarak “Sorun değil,” dedi.

“Hiç sorun değil. Ayrıca bana Bernie de,” derken mutluktan gözlerinin için parlıyordu. Bizi ısıltı ısıltı bir Jaguar’ın arka koltuğuna yönlendirdi ve ön koltuğa geçerek “Bir sonraki durak huzur,” dedi.

Nola dişlerini sıkarak “Baba,” dedi.

Sorgulayan bir tavırla Nola’ya baktım.

Sadece kafasını iki yana salladı.

Eve vardığımızda durumu anladım.

Nola’nın evi bir ev değil, malikâneydi. Brie’nin ailesi onunkinin yanında bir kulübede yaşıyor sayılırdı, ben de onun yanında bir ayakkabı kutusunda. Nola’nın evi, bizim evin minyatür bir model gibi görünmesine neden oluyordu. Bu, dekore etmek ve misafirlerinizi, muhtemelen asla gelmeyecek olan misafirlerinizi beklerken sürekli temizlemesi için birini tutmak dışında muhtemelen hiçbir şey yapamayacağınız geleneksel, pastel renkli deniz kenarı malikânelerinden biriydi. Nola’nın durumundaysa, ben ilk konuk olabileceğim izlenimine kapıldım. Tabii annesiyle babası hevesle eğlenceli bir şekilde konuk ağırlayan insanlar da olabilirlerdi. Konuşmayı çok sevdikleri kesindi. Huzur, evin adıydı. Kırmızı-beyaz hasır ip parçalarıyla süslü posta kutusunun üstündeki hoş, beyaz bir tabelada ve evin bizim salonumuz ile yemek odamızın birleşimi büyüklüğündeki holünde yazıyordu. Orada, deri kaplı bir misafir defterinin üstünde çerçeveli ve güzel bir el yazısıyla yazılmış HUZURA HOŞ GELDİNİZ tabelası asılıydı. Defterin yanında tüylü bir divit ve mürekkep hokkası seti de vardı. Parmaklarımı misafir defterinin

açık sayfasındaki sıra sıra isimlerin üstünde gezdirirken bunları Nola'nın yapıp yapmadığını merak ettim. El yazısının not defterinden hatırladığım, üzerinde çalışılmış yazıdan ve yurt duvarlarındaki sıra sıra mısralardakinden çok daha düzgündü. Bu sayfadaki mürekkep hâlâ nemliydi ve hepsi ikişer ikişer bir sürü isim vardı. Sadece çiftlerden ibaretti. Bekar kişiler ya da aileler yoktu.

Nola defteri parmağımın üstüne kapattı ve birinin iç çamaşırı çekmecesini karıştırırken yakalanmışım gibi suçluluk duyarak geri çekildim. Geçiştirircesine "Bu bizim için değil, onlar için," deyip elini sallayarak bana koridorda ilerlememi işaret etti.

Yerler cilalı parke kaplıydı. Duvarlar sarımsı krem rengiydi. Kapının yanındaki kocaman cumba pencereler, sınırları ferforje bir güvenlik kapısıyla ve balsam kök-narlarla çevrelenmiş bir bahçeyi gözler önüne seriyordu. Holün iki yanındaki açık kemerler, bir tarafında yerden tavana kadar uzanan, ceviz raflı, çok geniş bir kütüphaneye giden kıvrımlı koridorlara açılıyordu. Diğer koridorun sonundaysa egzotik görünümlü çeşitli çiçeklerle dolu cam duvarlı bir oda vardı.

Nola'dan da kısa boylu, onunla aynı hayal kurar gibi bakan gözlere ve elflere özgü yüz hatlarına sahip bir kadın, ipek bir gece elbisesiyle spiral şeklindeki merdivenden süzülerek indi. Saçları kıpkırmızı boyanmış ve kafasının tepesinde sıkı bir topuz yapılmıştı. Yüzüne ya ustaca dokunuşlar yapılmış ya da sonsuz gençlik armağanı ona bahşedilmişti. Nefes nefese gibi çıkan bir sesle ve güney aksanıyla "Tatlım, eriyip gidiyorsun," dedi.

Annesi yanaklarını çevreleyen havaya minik öpücük-

ler kondururken Nola nazik bir şekilde hareketsiz durarak “1 Ekim'deki kilomla tamamen aynı kilodayım,” dedi.

Annesi ıslıl ıslıl gözlerini bana çevirdi. “Bu kim?”

“Bu Katherine.”

Bir kez daha adımın uzun halini duyunca dişlerim kamaştı. Katherine adını kullanmıyordum. Nola, Katherine adını kullanmadığımı biliyordu. Bu durum sinirlerime dokunmaya başlamıştı. Dudaklarımda gergin bir gülümsemeyle “Kay,” dedim.

“Hafta sonunda bize katılacak mısınız?”

Nola'ya baktım.

“Anne, hafta sonu bitti. Hafta boyunca bizimle kalacak.”

Bayan Kent gözlerini kırıştıtarak “Ah! Mükemmel bu. Herkese yetecek kadar oda var. Derslerine dair her şeyi duymak istiyorum tatlım ama şu an migren haplarımı alıp gözlerimin üstünde ıslak bir bezle yatağa yatmazsam o süre boyunca kendimde olmam,” deyip tekrar havayı öptü. “Mutfakta önceden kalan yemekler var. Marla kiş ve patates graten yaptı. Ufak tefek atıştırmalıklar istetseniz az az yemekler de var,” deyip kafasıyla beni işaret etti. “Seninle tanışmak güzeldi Katherine.”

Bernie bana göz kırıp “Yengeçli kiş kaçmaz,” dedi. Sonra Nola'nın yanağından öpüp karısının peşinden, merdivenlerden çıktı. Merdivenlerin ilerisinde, sınırları taşlarla çevrili, kumluk ve ötesinde denize inen bir uçurum olan alana cam kapılarla açılan mutfak vardı.

Onlar gidene kadar bekleyip meraklı bir ifadeyle Nola'ya döndüm. “Herkese yetecek kadar oda mı?” Ona annesinin hafta sonuna dair tuhaf sorusunun anlamını

sormak istedim ama cevabın 'alkol' kadar basit olup olmadığına da merak ettim.

Nola omuz silkerek "Çekilmez derecede iyi dileklerde bulunanlar ve parazit gibi seni sömüren rastgele tanıdıklarla dolup taşmasaydı, burası Huzur olmazdı değil mi?" dedi.

Nola'nın peşinden mutfağa girdim. Pürüzsüz beyaz fayans zeminde ilerlerken utandım ve botlarımı çıkarıp elime aldım.

Nola bana neredeyse küçümser bir ifadeyle baktı. "Bu sadece bir yer. Üzerinde yürümek için kullanılıyor."

"Engel olamadım. Yemekhaneden daha temiz."

"Çünkü Bates'in mutfak çalışanları tembel."

Bu elitlik gösterisi karşısında aslında bir parça afalladım. Nola okulda bu tarz şeyler söylemiyordu. Sanırım herkes evde farklı davranıyordu. Ben de diğer herkes gibi öyle davranıyordum. Ama etrafta buna şahit olacak kimsem yoktu. Nola bir tabağı deniz ürünleri salatası ve soğuk patateslerle doldurup bir diyet kola aldı. Sonra beni devasa buzdolabıyla baş başa bıraktı. Onunla ne yapacağını bilmek güçtü. Benden altmış santim daha uzundu ve kollarımın açık hali kadar genişti. Her bir milimi muhtemel bir tatil ziyafeti beklentisiyle tıka basa doluydu. Neye el sürülmeyeceğini bilmiyordum. O nedenle de Bernie'nin tavsiyesine uyarak kendime kiş ve patateslerden oluşan bir tabak hazırladım. Arkama döndüğümde Nola'yı turşu kavanozlarına benzer, küçük, acayip bardaklara sakince bol miktarda rom doldururken gördüm.

Refleks olarak gözüm merdivenlere kaydı. "Bu iyi bir fikir mi?"

“Umurlarında değil ki,” deyip içecekleri ve tabakları bir tepsiye koydu ve çantasını omuzlarına attı. Ben de merdivenlerden yukarıya, sonra uzun bir koridor boyunca, en son da daha küçük ikinci bir spiral merdiven boyunca peşinden gittim.

Nola’nın odası evin geri kalanının tepesine kurulmuş küçük bir kuleydi. Bir yandan denize, diğer yandan da kasabaya bakıyordu. Azıcık ay ışığında bile manzara nefes kesiciydi. Karanlıkta yatağının üstüne oturup, suyun kayaların üstünde dalgalanarak onlara çarpışını dinledik, bedenimi yabancı bir rahatlama hissi sardı. Burada kalmaya karar verdim. Tesisat kanalında ya da hizmetçilerin müstemilatında falan yaşadım. Bulaşık makinesi olurdu. Bates’teki tembel mutfak çalışanları gibi değil. Gerçek bir bulaşıkçı. Sabah ilk iş Marla’yla görüşüp ona ricamı sunacaktım. Bayan Kent’ten emin değildim ama Bernie iyi bir adama benziyordu. İyi bir plandı bu. Yoksa kendimi süresiz bir misafir olarak ilan edebilir ve Nola’nın son derece memnuniyetsizlikle bahsettiği Huzur parazitlerinden biri olabilirdim. Bu konuda bir şaka yapmak için Nola’ya dönünce, yüzünü yüzümden sadece birkaç santim uzakta buldum. Birdenbire öyle çok sıçradım ki neredeyse yataktan düşecektim.

“Ne oluyor?”

“Rom ve kolamı çok hızlı içtim ve şimdi çiş yapmam gerekiyor.”

Karanlıkta parlayan gözlerine bakarak “O zaman çiş yap,” dedim.

“Tamam,” deyip sendeleyerek kalktı. “Sen kendininkini içmedin,” diye belirtti.

“Çünkü ben diyet kolayla romu sevmiyorum. İkisi bir araya gelince tadı sentetik tatlandırıcılı sıvı karamela şekeri gibi oluyor.”

“Peki.” deyip bardağımı da yanında götürerek tahminen lavaboya gitmek üzere çıktı. Çantamı karıştırdım ve bir eşofmanla, uzun kollu Bates tişörtü giydim. Sonra saçlarımı taradım ve ördüm. Bu odada iki tane ikiz yatak olduğunu gördüğüme sevindim. Her birinin pasta kreması pembesi yorganı ve krem rengi yatak örtüsüyle etekliği vardı. Oda, Nola beş yaşındayken dekore edilmiş ve o zamandan beri değiştirilmemiş gibi görünüyordu. Eşyalarımı yataklardan birinin altına yerleştirdim ve yatak örtüsünü açmak üzereydim ki Nola elinde boş bir bardakla sallana sallana banyodan çıktı. Üstünde mayodan ve diz boyu çizgili çoraplardan başka bir şey yoktu.

“Şaka yapıyor olmalısın,” dedim.

“Gece yüzmesi. Bu bir gelenek,” dedi.

“Felaket bir gribi atlatmaya çalışıyorum ve dışarısı dondurucu derecelerden biraz daha sıcak,” diye hatırlattım ona.

“Eee?.. İnsanlar Antarktika’da kışın ortasında yüzüyorlar. Çok uzun süre suda kalmıyorsun. Burada asıl mesele ritüel, keyif değil,” diyerek kolumdan çekiştirdi.

Kararlılıkla “Palto ve şapka olmadan hiçbir yere gitmem ben,” dedim.

Nola omuz silkerek “Peki. Havlumu tut,” dedi.

Kendimi kapana kısılmış gibi hissederek parmak uçlarımda onun peşinden, merdivenlerden aşağı indim. Yakalanırsak, Kentler’in değerli kızlarını sarhoş edip onu buzlu denize atan kötü örnek olacaktım. Ama Nola’yı durdurmaya çalışırsam romu sevmeyen ve kasım ayının sonlarında dondurucu, dalgalı sulara atlayamayan ezik olacaktım. Ne zaman bu hale gelmiştim?

Ah, evet. Cadılar Bayramı’nda, gece yarısından hemen sonra.

Nola beni evin arkasındaki tepenin kenarından dik bir

şekilde aşağı inen ve suyun beş, altı metre kadar yukarısında aniden biten dar, dolambaçlı patikadan götürdü. Titreyerek bana döndü. Todd paltomun içine iyice sokulmuş, beremi kulaklarımı kapatacak şekilde aşağı çekmiş olsam da hava buz gibiydi. Dengemi korumak için tepenin kenarına tutundum ve eğilerek aşağı baktım. Aşağı iniş engelsiz ve dikti ama su kıyıya sertçe vuruyordu. Ne yazık ki eldivenlerim kaşmirdi ve parmaklarım artık sıyrılsıklam olmuştu. Sırtımı tepenin yükseltisine yasladım ve ellerimi ceplerime soktum.

“Atlayacağını söyleme bana.”

Nola’nın dişleri birbirine çarpıyordu. “Gelenek bu Kay. Sen bu noktayı bilmiyorsun. Ben hayatım boyunca burada yaşadım. Bayağı bir açıklık var,” dedi.

“Ya akıntı? Kemiklerin tuz buz olur. Ayrıca ben senin peşinden falan atlamayacağım.”

İncinmiş gibi görünüyordu.

“İki paramparça olmuş beden bir taneden daha iyi değildir Nola! Bu büyük geleneği kim buldu? Nerede şimdi o kişi?”

“Dedem. Öldü o. Bizim yaşımızdan beri Şükran Günü’ne bir heyecan katmak için bu tepeden atlıyormuş.”

Demek öyle. “Peki... Bu geleneği uygulayan tek kişi o muydu?” diye sordum.

Nola kafasını iki yana salladı. Bedeni öylesine şiddetli bir şekilde titriyordu ki sesi neredeyse duyulamayacak hava kabarcıkları halinde çıkıyordu. “Ama o öldüğünde ve biz bu eve taşındığımızda, akrabalarımın çoğu birbirleriyle konuşmayı kesti. O yüzden de kuzenlerim artık gelmiyor. Artık sadece ben varım, yani ben ve ablam.

Ama Bianca bu yıl gelmeyecek. Nişanlısının ailesiyle tanışmak onun için daha önemli.”

Paltomu çıkarıp onun omuzlarına attım ama öfkeyle onu bana geri attı. Yakalamaya çalıştım ama şiddetli bir rüzgâr onu elimden koparıp aşağı attı. O, iri ve lanetli bir kuş gibi denize doğru savrularak hareketsiz bir hâlde kayaların üstüne düşüp sonra da dalgalarla sürüklenirken, ben çaresizce ve inanamayarak izledim. Sonra da patladım.

“Derdin ne senin?”

Nola irkildi ama korkmuş ya da özür diler gibi değil. “Tüh! Hata yaptım” der gibi.

“Hadi Nola. Atla. Şimdi yap. Bu bir gelenek. Öyle değil mi? Aşağı in ve paltomu geri getir. Onu geri getir. Yoksa seni bir daha asla affetmem,” dedim.

Bana emin olamayarak bakıyordu ama ben sadece aşağıda çılgınca dalgalanan denizi işaret ettim. Kendi kendime hatalı olmadığımı söyledim. Aklı başındaydı ve bu onun fikriydi. Israr ediyor, zorluyordu ve onu bundan vazgeçirmek benim sorumluluğum değildi. Ayrıca şimdi paltomu da kaybetmiştim. Todd paltomu, kimsenin alamayacağı, ona ait parçamı. Onu alıp denize fırlatmıştı.

Sonunda “Aslında hiç yalnız başıma atlamadım,” dedi.

“O zaman ben atlayacağım,” derken tişörtümü çıkarıp ellerine tutuşturdum.

“Yapamazsın bunu,” derken sesinde bir panik belirtisi vardı.

“Tabii ki de yapabilirim. Yapmak zorundayım. Bu bir gelenek,” dedim. Taşlı tepenin, ayakkabılarımı çıkarırken destek almak için yaslandığım yüzü sırtıma batıyordu.

“Kay, bunu nasıl yapacağını bilmiyorsun. Su bu ak-

şam çok deli. Sabah tekrar gelip bakarız.”

Eşofman altımı da çıkarıp ona verdim ve ağrıyan ayaklarımın üstünde dengesiz bir şekilde ilerleyerek te-
nenin en ucuna gittim.

Nola sonunda titreyen bir sesle “Ölürsün Kay,” dedi.

Aşağıdaki karanlık sulara baktım. Nola haklı olabi-
lırdı. Ölmesem bile yine de Todd’un paltosunu bulamaya-
bilirdim. Bir parçasının kayalara takıldığını görür gibiy-
dim ama emin değildim. “Unut gitsin,” dedim.

Kıyafetlerimi alıp sessizce tekrar eve doğru tırman-
maya başladım. Nola’nın arkamda hıçkıra hıçkıra ağla-
dığını duyabiliyordum ama ona diyebileceğim hiçbir şey
yoktu. Olan bir kazaydı ama yine de sorumlusu oydu.
Atlamak gibi bir niyeti pek yoktu. O zaman beni neden
oraya sürükledi ki? Bu sömestre ve son birkaç yıldır ma-
ruz bırakıldığım cehennemden sonra bu bana değip geri
sekmeliydi sadece ama öyle olmak yerine kalbimde yeni
bir kesik açmıştı. Paltomu geri istiyordum. Yıpranmış ya-
kasını, gevşek düğmelerini ve hayali Todd kokusunu, faz-
la uzun kollarını, asla açmadığım iç cebini... O cep kapalı
kalmak zorundaydı çünkü içindeki fotoğrafa bakarsam
dağılırdım. Todd’un öldüğü gün, maçıdan hemen önce,
ikimizin birlikte çekilmiş fotoğrafına. Onun bana sarılıp
kameraya sersem bir ifadeyle baş parmağını kaldırdığı,
annemin arka plana bir futbol topu eklemeye çalıştığı,
benim de kameraya sinirli sinirli baktığım fotoğrafa. O
fotoğrafa ihtiyacım vardı. O paltoyu ve onunla birlikte
gelen her şeyi istiyordum. Bu akşam onun içine kıvrılıp
yatmak ve hayatımda kaybettiğim bütün o muhteşem ve
korkunç şeylere ağlamak istiyordum.

* * *

Sabah uyandığımda, yerde bir sürü kışlık palto yığılıydı. Nola lacivert beyaz çizgili bir polo tişörtle hâki bır pantolon giymiş, yatağının üstünde oturuyordu. Makyaj yapmamıştı. Saçlarını geriye tarayıp at kuyruğu yapmıştı. Bir J.Crew mağazasının katalogundan çıkıp gelmiş gibi görünüyordu. Aile kızı Nola Kent, okuldaki Nola Kent'ten öylesine farklıydı ki beni ürpertiyordu.

Yüzünde gerçekçi bir ifadeyle “Güneş doğarken uyan-dım ve suyu aradım ama gitmişti,” dedi sadece. “Bunlar burayı ziyaret edenlerin unuttuğu paltolar. İnsanlar geri geldiklerinde alabilsinler diye onları saklıyoruz. Ama ne-redeyse kimse geri almıyor. İstedğini al. Bazıları bayağı fiyakalı.”

Sabahlara özgü karga gibi bir sesle “Tabii ki de gitmiş-ti,” dedim. “Okyanus bütün gece onu sürükledi,” derken palto dağının arasından güçlkle geçtim. “Senin uydu-ruk ikinci el eskilerini de istemiyorum.”

“Emin misin? Bu terkedilmiş parçalardan bazıları bir zamanlar İngiliz Kraliyet ailesi mensuplarına aitti,” deyip, bir evsizler barınağının çöpünden alınmış gibi gö-rünen, bağdan yapılmış düğmeleri olan açık kahverengi, rüküş bir denizci paltosunu havaya kaldırdı. “Belki bu hoşuna gidebilir. Ne dersin?”

Çantamda diş fırçamı ararken başımı iki yana sallayarak “Hayır, teşekkürler,” dedim. Nola yığını karıştırdı. “Majestelerinin tuhaf bir zevki var. Bu yepyeni Burberry marka lacivert yün paltoyu önerebilir miyim? Senin eski paltondan çok da farklı değil. Sadece şekli birazcık farklı. Ayrıca dürüst olmam gerekirse, çok daha kaliteli.”

Ona öfkeli gözlerle bakarak “Paltomun yerine bir başkasını koyamazsın. O, benim abimin paltosuydu. O öldü. O paltodan başka bir tane daha olmayacak.”

Nola durakladı. Sonra Burberry paltoyu yatağımın üstüne attı. “Gerçekten çok özür dilerim Kay. Bir kazaydı. Yine de bir paltoya ihtiyacın var. Kampüste ortalıklarda gezdiğin o diğer şey resmen hırka gibi.” Yanıma oturdu. “Abinin öldüğünden hiç bahsetmedin. Ondan hâlâ hayat-taymış gibi bahsediyorsun.”

“Sen de dedenin öldüğünden bahsetmedin.”

Gözlerini devirerek “Herkesin ölmüş dedeleri olur,” dedi.

“Benim dört tane var. Hiçbiri de aile içi sivil savaş başlatmadı.”

Nola bilmiş bir ifadeyle güldü. “Hımm. Onu diyorsun. Yani sahip olunacak ganimetler varsa her zaman bir savaş vardır.”

Oturdum ve paltoyu kucağıma koydum. Bu bir barış göstergesiydi. Buna minnettar olmayı denemeliydim. “Kuzenlerinle yakın mıydın?”

“Onlar resmen benim tek arkadaşlarımdı. Biz burada yaşamadan önce, babamın işi için her üç ya da dört yılda bir taşınırdık. Ablam da kendi küçük, mükemmel galaksisinde yaşıyor. O nedenle de kuzenlerim tek daimî arkadaşlarımdılar. Ama anlaşmazlık olduğunda, her şey çok çabuk çirkinleşti. Aslında bu durum daha dedem ölmeden önce başlamıştı. Çünkü ona Alzheimer teşhisi konulduğunda Walt Amca’m, babamı dedemin vasiyetini değiştirmekle suçladı. Sonra Edward Amca’mın avukatı anlaşmazlık çözülene kadar kuzenlerden hiçbirinin bir-

birleriyle konuşmamaları gerektiğini söyledi. O nedenle ailenin o kısmının geri kalanımızla iletişim kurmaları yasaktı. Edward'ın kızı Julianne benim en yakın arkadaşımdaydı ve ona bütün bunların ne kadar da aptalca olduğunu söylemek için telefon ettiğimde, beni ailesinin kanuni hak taleplerini sabotaj etmekle suçladı ve tıpkı Yahudi annem gibi bencil ve açgözlü olduğumu söyledi. Bu da o arkadaşılığın sonu oldu. Artık hiçbirleriyle konuşmuyoruz.”

“Vay be! Direkt gamalı haça bağlamış olayı.”

“Evet. Görünüşe göre ailem iyi insanlardan oluşmuyor,” deyip durakladı. “Ama sen ve arkadaşların da çok daha iyi insanlar değildiniz, değil mi?”

Bu suratıma hak ettiğim bir tokat gibi indi. “Umarım şaka yapıyorsundur.”

“Kesinlikle,” dedi ama yüzünde herhangi bir ifade yoktu ve sesi yumuşak bir şekilde neşeliydi. Benimle alay ediyor olabileceği hissine kapıldım. Huzur’a geldiğimizden beri okuldaki Nola'nın ilk baş gösterişi idi bu. Sonra iç rahatlatıcı bir tavırla gülümsedi. “Kendine fazla pay biçme Kay. Senin bütün operasyonun kısa zamanlı.”

Bazen görüldüğü üzere telafisi mümkün olmayacak bir şekilde benden tamamen kopuk, ıstırapla kahrolan anneme ve baskıcı babama sahip olduğum için birdenbire şanslı hissettim kendimi. Tracy Teyzem'e bile... Rahatlık ve beslenme anlayışı pembe diziler ile dondurma olsa da, teyzem ona her ihtiyacımız olduğunda yanımızda oldu. Bu da bazıları için rahatlatıcı ve beslenme sayılırdı gerçekten. Belki de onlara boğulmak sağlıklıydı. En azından Yahudi düşmanlığı ve insanları dışlamaktan daha sağlıklıydı.

Nola tüylü lüks bir paltoyu deneyip ayaklarımın dibi-

ne oturarak “Ya abin?” diye sordu.

“Öldürüldü.”

Nola paltoyu çıkardı. “Şimdi aile entrikalarım göze basit görünüyor. Çok üzüldüm. Bundan hiç bahsetmediğine inanamıyorum.”

Palto yığınlarını tekmeleyerek “Bu en sevdiğim anım değil,” dedim.

“Sorabilir miyim?”

“Ne oldu?” diyerek, dalgınlıkla, avucumdaki bir çizginin üzerinde parmağımı gezdirdim. “En yakın arkadaşımla çıkıyordu. Eski en yakın arkadaşım. İkisi de birbiri için beni ektiler gibi bir şey oldu. Sonra ayrıldılar ve arkadaşımın abime gönderdiği bütün çıplak fotoğraflar gizemli bir şekilde abimin arkadaşlarına gönderildi.”

“Gizemli bir şekilde derken, onları o gönderdi.”

İç geçirerek “Birinin telefonunu çaldığını söyledi,” dedim.

Nola dudağını ısırarak “Bariz bir şekilde sevilen rahmetlinin arkasından kötü konuşmak gibi olmasın ama biri çalıp şifresini kırıp fotoğrafları tam olarak kime göndereceğini mi bilmiş?” dedi.

“Biliyorum,” deyip durakladım. “Ama o sırada o şekilde düşünemedim. O nedenle de polise o sırada abimin yanında olduğumu ve onun bunu yapmadığını söyledim.”

Nola kafasını aşağı yukarı salladı.

“Megan, yani arkadaşım benimle bir daha asla konuşmadı. Ondan kısa bir süre sonra da intihar etti.”

Nola bir kolunu bana dolayarak “Ah hayır!” dedi.

“Todd ceza almayacak gibi duruyordu ve Megan’ın abisi bunun olamayacağına karar verdi. O nedenle de onu öldürdü.”

Nola bana sıkıca sarıldı. “Bu Romeo ve Juliet seviyesinde bir intikammış,” dedi.

“Tabii Romeo asla Juliet’le ayrılıp Benvolio ve Mercutio’ya onun çıplak çizimlerini göstermedi.”

Nola bana tuhaf bir ifadeyle baktı. “Sen de biraz Shakespeare biliyorsun,” dedi.

“Sadece o oyunu. Tam benden bahsediyor gibiydi.” Aşk hikâyesi kısmı değil tabii. İntikam cinayetleri, affedemeyen aileler, Romeo’nun barış getirmeye çalıştığı ama en yakın arkadaşının ölümüne neden olduğu kısım...

“Çok fazla şey kaçırıyorsun.”

Ben pek öyle düşünmüyordum ama. Hayatımda yeterince entrika vardı zaten. Aşk, kayıp ve intikam da.

Ayrıca ölümcül hatalar.

Keşke birisi beni aşağıladığında, tek bir kötü şey yaptığında, anlatılamayacak kadar kötü bir şey yaptığında beni savunan çok sevdiğim abimle ilgili ne düşüneceğimi bilebilseydim.

Kötü bir şey yapan biri, gerçekten kötü tek bir şey yapan biri başına kötü şeyler gelmesini hak eder miydi? Öldürülmeyi, üstüne cinayet suçu atılmasını hak eder miydi?

Todd’u hâlâ istediğim gibi, taptığım abi olarak hatırlayabilir miydim, yoksa yaptığının gölgesi o anıyı sonsuza dek karartıp çarpıtmalı mıydı bir türlü anlayamıyordum. O gölge beni de karartıp çarpıtıyor olabilirdi. Çünkü onu sevmeyi ya da özlemeyi bırakamıyordum. Ben sadece iyi şeyler söyleyen, yapan ve iyi insanları seven iyi bir insan olmak istiyordum ama iyi şeyler söyleyip yapmıyordum ve iyi bir insan değildim. Keşke şu an Brie’yi arayabilseydim. Kaybolup gidiyormuşum gibi hissediyordum.

Sabahı evin kuzey doğu köşesindeki denize bakan, aydınlık ve güneş alan bir oda olan oyun odasında geçirdik. Odanın en önemli parçası gerçek boyutta bir bilardo masasıydı ve duvarlar antika skee ball oyunları, pinball makinaları ve bir sente bir soru sorabileceğiniz, cevabı ağzından bir kâğıt parçası olarak çıkarırken gözleri parlayan şu ürkütücü medyumlar gibi karnaval yadigarlarıyla kaplıydı. Belirsiz bir süre, tepesinde bana şeytani bir ifadeyle bakan çok ukala görünümlü bir palyaçonun olduğu pinball makinasının başında kalmak istiyordum. Ama bir saat falan sonra Nola skee ball oyununu mükemmel oynamaktan sıkılmışa benziyordu. Dışarı baktı. “Okyanusa birkaç tane golf topu atmak ister misin?”

“Ne?” Kötü palyaçodan kafamı kaldırıp bakmadım. “Neyim ben, Cori mi?”

Nola “Golf ona ait değil,” diye geveledi. Bir atlıkarınca atının üstüne oturup cebinden bir not defteriyle kurşun kalem çıkardı. “Peki. Hangisini daha çok seviyorsun? Spencer’ı mı, Greg’i mi?”

Elim hâlâ kolun üstündeyken, istemeye istemeye pin-ball makinasından ona döndüm. “Gerçekten mi? Olan onca şeyin ardından aşk meşk işlerini muhtemelen bir süre bırakacağım,” dedim.

Nola güldü. “Yani hangisini şüpheli olarak daha çok seviyorsun demek istedim.” Kurşun kaleminin dibini ısırdı. “Spencer’ın tuhaf ve ürkütücü bir takıntısı var. Jessica’yı öldürdü ve onu incittiğin için senden intikam almak amacıyla da suçu senin üzerine attı. Sonra seni geri kazanmasının önündeki engel olduğu için Maddy’yi öldürdü. Ama Greg’in saf kıskançlığa bağlı bir gerekçesi var. O daha temiz. Ama Maddy’yle bir bağlantısı yok.”

Tereddüt ettim. “İkisinin de Maddy’yi öldürdüklerini hayal edemiyorum.”

“İkisinden birinin Jessica’yı öldürdüğünü hayal edebiliyor musun?”

“Sen, ben ya da Dr.Klein’in öldürdüğünü hayal edebildiğim kadar ancak,” deyip yere çöktüm. “Yaptığın en kötü şey neydi senin?”

Nola uzun bir süre kurşun kaleminin arkasını kemirdi. “Bianca’yı erkek arkadaşından ayırdım. Biz resmen ikiz gibi görünüyoruz ve küçükken kıyafet, arkadaş, erkek arkadaş değiştirirdik. Sırf başımız belaya girmeden ne kadar ileri gidebileceğimizi görmek için.”

“Yani bir zamanlar yakındınız.”

“İnsanların beni, o olduğum zaman daha çok sevdiklerini fark ettiğimde eğlenceli olmaktan çıktı. O yüzden de oymuş gibi yaptığım bir seferinde ilk erkek arkadaşından ayrıldım. Ona ölü bir hamster gibi koktuğunu söyledim. Bianca beni bunun için afetti. Sadece sekiz yaşındaydım.”

İç geçirerek “Ama bu yaptığın yüzünden cehenneme gitmeyeceksin muhtemelen,” dedim.

“Babama bakarsan, her şey için affedilebilirsin.”

“Benim babam gibi konuşuyormuş,” dedim. Todd ölmeden önceki babam. Cenazeden sonra Katolikliği bıraktı çünkü bir insanın birini öldürebilmesi ve af dileyip affedilmesi rezalet derecede kabul edilemezdi. Hayır, Megan’ın abisi cehennemde yanacaktı. Babamın yeni dini buydu. Cehennemde yanmanın haklılığı dini. Dünya üzerinde intikam aramamanın haklılığı. Çünkü arayamazdın, biz ailece öyle yapmazdık. Ama adi herifler cehennemde yanacaktı. Donovanların devam etmelerini sağlayan inanç buydu.

Nola kafasını atın pembeye boyanmış yelesine yaslayarak yüzünde hafif bir gülümsemeyle “Dedemi kesinlikle manipüle etti,” dedi. “Yani babam.”

“Evi almak için mi?”

“Sen olsan yapmaz mıydın?”

Etrafa bakındım. Ev güzeldi ama eskiden aile üeleriyle dolup taşıdığını bildiğim için şimdi tüyler ürpertici bir şekilde boştu. Çok fazla ziyaretçileri olması beni artık şaşırtmıyordu. Öbür türlü, evin içinde kaybolurdunuz. “Ama paylaşabilirdi, değil mi?”

Nola cevabım karşısında hayal kırıklığına uğramış gibi görünerek “Daimî bir mesken olarak yapamazdı. Anlamazsın sen. Muhtemelen hayatın boyunca aynı yerde yaşadın. Aşırı normalsın sen Kay. Bu büyüleyici,” deyip gülümsedi ve kafamı okşadı. **Kafamı geri çektim.**

“Ya Spencer suçluysa?” diyerek **yere oturdum** ve ellerimle başımı destekledim.

Nola da yanıma geldi. “O zaman rahat bir nefes alırsın çünkü o mesele kapandı ve hayat devam ediyor. Greg yaptıysa da hayat devam ediyor. Bu kâbus öyle ya da böyle bitecek,” deyip yüzümü nazikçe kendine doğru çevirdi. “Sen aşırı dirençlisin Donovan.”

Gülümsemeye çalıştım ama yüzüm gergindi. Dirençli, trajediyi bir mıknatıs gibi kendine çeken ama sevdiklerinin ölümünü izleyip hayatta kalan biri için yanlış bir kelimeydi.

Sonra, gül kokulu deniz tuzlarıyla dolu kocaman, ayaklı bir küvette ılık suda uzanmamın ardından çok daha sakin hissediyordum. Nola’yla birlikte bir kütüphane kanepesine oturduk ve gaz ateşinin hipnotize edici dalgalarının sıçrayıp dans edişini izledik.

Maviden sarıya, sonra da altın rengine dönüşen ateş çemberlerine baktım. “Durumu bütün açılardan görmüyoruz,” dedim.

Nola bir şey demeden bana baktı.

“Şüpheli listemiz insanlarla ilgili bildiğimiz şeylerin gölgesinde kalıyor: Onlarla ilgili ne düşündüğümüzün, sonunda da onlara olmasını istediğimiz şeylerin. Fiziksel bir delilimiz yok. Polislerin o kadar ezici bir avantajı var ki. Tanıdığını sandığın biri konusunda bu şekilde çok yanlışlabilirsin.”

“Ama biz onların bilmedikleri şeyleri de biliyoruz. İntikam blogu gibi.”

“Doğru. Ama asıl demek istediğim, daha derine inmemiz gerek. Brie bir itiraf kaydetmeye çalıştı çünkü benden bir itiraf koparabileceğini düşündü. Kanıtı olduğu

için değil. Doğru şeyleri söylerse beni bir itirafa yönlendirebileceğini düşündü.”

“Sence sen bunu yapabilir misin?”

Yavaşça kafa sallayarak onayladım. “Sanırım bir şansım var. Spencer söz konusu olduğunda kesin. Greg söz konusu olduğunda belki. Spencer her şeyini açığa döküyor.”

“O zaman yapsana.”

Gözümde, Spencer’ın Maddy’yi suyun altına iterkenki görüntüsü canlandı ve akciğerlerimdeki hava aniden boşalır gibi oldu. Kollarımı karnımda kavuşturup nefes alamadığımı gizlemeye çalışarak öne doğru eğildim. *Yavaş nefes al, derin nefes ver.* “Maddy ve Jessica farklı kişiler tarafından öldürülmedilerse tabii.”

Nola kafasını iki yana salladı. “Farklı kişiler tarafından öldürülmediler. İntikam blogu bunu kanıtlıyor.”

“Blogu herkes yazmış olabilir. Rastgele yedi kişi blogu yazmış olabilir,” derken çok hızlı konuşuyordum. Ama Nola bunun farkında gibi durmuyordu. Nefes alıp verişlerimi saymaya devam ettim.

“Off Kay, kimi korumaya çalışıyorsun?”

Bir an donup kaldım. Sonra bunun cevap beklemeyen bir soru olduğunu fark ettim. “Kimseyi. Ama kimi önce sorgulayacağın sana kalmış.”

Parmaklarımla dizlerimde ritim tuttum. “Greg katilin bir öğrenci olduğunu düşünüyor ve iş Jessica’nın cinayet akşamında kavga edip etmediğinde bitiyor.” Öğrencinin kim olduğundan bahsetmedim.

“Bu Greg’in işine gelir tabii. Ama bütün işaretler onu ya da Spencer’ı gösteriyor,” deyip elimi sıktı. “Yapabilirsin bunu.”

Nola boğazını temizledi. "Suç senin üzerine atıldı."

"Eee?"

Gözlerimin içine baktı. "Yani her şeyi yapmak serbest. Suçu senin üstüne kimin attığından emin olursan sen de o kişinin üstüne at derim. Bir şey yaptığına gerçekten emin olduğun birine suç atmanın kanunları ihlal eden bir yanı yok. Bu aslında suç atmak olmaz. Yakalandıklarından emin olmak için delil yerleştirmek olur. Polisi ona doğru ve senden uzağa yönlendirmek için."

"Ciddisin sen."

"Todd için polise yalan söylemişsin. Kendini kurtarmak için neden yapmayasın? Uysal davranmak işe yaramıyor Kay. Bu kez kötü adamlar kazanamaz."

Bir an birbirimize baktık. Sessizlik yoğun ve acı vericiydi. Sonra aramızdaki o hava yok oldu ve Nola'nın dudakları dudaklarımdaydı. Bu kez ben de öpücüğüne karşılık verdim. Brie ve Spencer'la hissettiğim o manyetik çekimi hissetmesem bile, içim ısındı ve mutluydum. Rahatlayıp onun dudaklarının arasında gülümsemek iyi geliyordu. Ensemi okşayarak daha da yaklaştı ve kolunu belime götürüp bir bacağına arkama doladı.

Göz ucuyla etrafa bakındım ama içimi rahatlatırcasına omzumu tutup hafifçe sıktı. "Endişelenme. Annemle babam tenis oynamaya ya da çay içmeye ya da evden çıkmayı gerektirecek herhangi bir şey yapmaya gittiler. Uğruna o kadar mücadele verdikleri boş, bomboş evden."

Sohbetimizi kafamdan uzaklaştırmaya çalışarak onu tekrar öptüm.

Alt dudağımla ısırıp yere yattı ve beni de üstüne çekti. Ellerini yanlarımda aşağı yukarı gezdirdi ve bir anlığına

beni tutsak eden bütün kötü hisler uçup gitti. Boynumu, sonra omuzlarımı öptü. Sonra da sutyen askımı kenara çekti.

İç geçirip yuvarlanarak sırt üstü yattım. Nola da dudaklarını dudaklarıma sürttü. Bir öpücük daha ve kafam dönüyordu. Kollarımı başımın üstüne doğru kaldırdı ve beni derinlemesine öptü. Kendimi güvende hissediyordum. Güvende, tatlı ve enfes. Ama her geçen saniye, içimi gittikçe yoğunlaşan bir endişe kaplıyordu. İlk öpüş-tüğümüzde de hissettiğim gibi. Bu, Brie'yle, Spencer'ın odasında yaşadığımız o aceleci ve hayati önem taşıyan anlardaki gibi ya da Spencer'la birbirimize tutkuyla saldırdığımız binlerce kez gibi hissettirmiyordu.

Nola dudaklarımı tadarak "Mutlu musun?" diye geveledi.

Ne diyeceğimden emin olamayarak kafamı kaldırıp ona baktım. Sonra da hafifçe dirseklerimin üstünde doğruldum.

"Brie olmamı diler miydin?"

Bedenim üstüme buzlu su dökülmüş gibi birdenbire kaskatı kesildi. Nola da birdenbire kasıldı ve yuvarlanarak üstümden çekildi. Kafamı kaldırdığımda Bayan Kent elinde bir tenis raketi ve yüzünde tuhaf bir ifadeyle kapıda duruyordu.

"Camlı odada sandviç ve limonata yiyeceğiz," deyip sonra da merdivenlerden yukarı çıkarak gözden kayboldu.

Nola gömleğini, pantolonunu ve saçlarını düzeltti. Sanki hiç öpüşmemişiz gibi resmiyet dolu bir tavırla "Bir seçim yapman gerek," dedi. "Ya Spencer ya Greg."

Ertesi gün Nola itirafları kaydetmek için daha iyi bir cihaz almak üzere birlikte kasabaya inmeye beni ikna etmeye çalıştı ama ağrım varmış gibi yaparak, uyuklamak için evde kaldım. Aslında soruşturmayla arama biraz mesafe koymaya ihtiyacım vardı. Bu haftanın o mesafe olması gerektiğini sanıyordum. Ayrıca dünkü öpücük ve Nola'nın Brie'yle ilgili tuhaf bir zamanda sorduğu sorudan sonra kafamı boşaltmaya ihtiyacım vardı. Annesinin arabasına binmesini, garaj yolundan geri geri gidip güvenlik kapısından çıkışını ve tepe boyunca uzanan dolambaçlı uzun yolda ilerleyerek gözdem kayboluşunu izledim. Annesi de babası da yine evden gitmişlerdi. Marla da bugün izinliydi. O yüzden ev boş ve sessizdi.

Aşağı inip greyfurt aromalı bir gazoz aldım ve oyun odasına girdim ama güneş cam duvarlardan doğruca yüzüme vurup yansımamı bana tekrar yansıttıncaya kadar. Kendimi neredeyse tanıyamıyordum. Geçen ay boyunca kilo vermiş ve kas yoğunluğumdan kaybetmişim. Maddy'nin öldüğü akşamdan ve hastalandığım zaman-

dan beri koşmuyordum bile. Bir hayalet kadar beyazdım. Yılın bu zamanında ten rengimin açık olması beklenen bir durumdu ama gözlerimin altındaki koyu gri gölgeler çok zayıf görünmeme neden oluyordu. Hasta görünüyordum. Sadece soğuk algınlığı ya da grip olmuş gibi değil, annemin o yıl, benim için hayata tutunmak ve kendini bırakmamak dışında hiçbir şey yapamayacak kadar çaresiz olduğu gibi. Erimişim de suratım kaşık kadar kalmış gibiydim.

Yavaşça pencereye doğru adım attım ama güneş yaklaştıkça göz kamaştırıyordu ve yansımam kayboldu. Bir hayalet hikâyesinde, hayaletin en başından beri ölü olduğunu fark ettiği an gibi tüyler ürperticiydi. Ama ben öyle değildim. Sadece tanınmaz bir haldeydim. Makaradan çıkarılmış yün gibi kılıksız ve dolaşık saçlarım, özen göstermediğim tenim ve çalıştırmadığım bir bedenle. Yansımam tekrar ortada belirene kadar birkaç adım geriledim ve saçlarımı silkeledim. Değiştirebileceğim bir şeydi bu. Hem de şu an. Uzun bir süre uğraşmak zorunda kalmayacağım bir şeydi de. Mutfığa yürüdüm ve makas bulana dek çekmeceleri karıştırdım. Makası alıp Nola'nın banyosuna gittim.

Saçlarımı ıslatıp dalgalar halinde yüzüme ve omuzlarıma dökülene kadar dolaşıklarından arındırdım. Sonra bir avuç saçı işaret parmağımla orta parmağımın arasına alıp sıkıca tuttum ve memnun edici bir makas darbesiyle kestim. İlk başta on beş santim kadar kestim. Kafamdaki ani hafiflik karşısında neşelendim. Sonra her tarafı eşit bir şekilde kesmenin ne kadar zor olduğunu fark edince içimi mide bulantısıyla gelen bir endişe sardı. Saçlarımı

birçok kez yeniden ıslatmak ve çeşitli el aynaları kullanmak zorunda kaldım. Üstelik mutfak makası da çok kolay kesmiyordu.

Nola'nın banyo dolabında kuaför makas setleri ve elektrikli tıraş makinaları gibi çeşitli işe yarar aletler vardı. Ben de onları denedim. Sonunda saçlarımın en üst tabakasını tepede topuz yapıp altta kalan kısmı bir buçuk santim kadar daha tıraşladım. Bu, hayranı olduğum profesyonel bir futbolcuda gördüğüm bir saç modeliydi. Sonra da en üstteki saçlarımın arkalarını kısa, önlerini uzun kestim. Bu model bende biraz farklı görünüyordu çünkü saçlarım çok dalgalıydı ama yine de oldukça havalıydı. Aslında dalgalarımın saçlarımı dümdüz kesmeyi tam olarak başaramadığımı gizlediğini düşündüm. Oradan buradan son birkaç kez kırparken, alt katta dış kapının açılıp kapandığını duydum. Aceleyle bütün delilleri çöp kutusuna süpürdüm ve makaslarla tarakları suya tutup saçlarımı havluyla kuruttuktan sonra üstümü değiştirip nemli saç parçalarıyla kaplı olmayan bir tişört giydim.

Yatağın üstüne atladım ve Nola'nın kitaplarından bir tanesini alıp suratımı ifadesiz tutmaya çalıştım. Dürüst bir tepki istiyordum.

Nola kapıyı açtı ve ışığı yaktı. "Aklıma mükemmel bir fikir geldi. Spencer'ı aradığında..." deyip durdu. "Ne yaptın sen?"

Sıçrayarak ayağa kalktım. "İşte karşınızda!" dedim.

"Sirklerdeki kaçık tiplere benziyorsun."

Kendime gittikçe daha az güvenerek ama sinirli bir tavırla kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Hayır, ben-

remiyorum. Mara Kacoyanis'e benziyorum. O benim özel kahramanım gibi biri."

Nola yüzünü ekşiterek yaklaştı ve etrafımda bir daire çizdi. "Neden önce bana sormadın?"

Ağzım açık kaldı. "İzin mi isteyecektim?"

Nola gözlerini devirerek "Fikrimi soracaktın. Övünmek gibi olmasın, şıklıkla ilgili biraz bilgim var," dedi.

"Burada bilmiyorsun ama."

Nola durakladı. "Annemle babamın yanında giyinme şeklim senin için bir problem mi teşkil ediyor?"

"Onların yanında saçlarımı yapma şeklim senin için bir problem mi teşkil ediyor? Ya da adım... Ben Katherine adını hiç kullanmam."

Nola oturup elini ağzına götürerek iç geçirdi. "Anneannemin takma adı Kay'di ve ona, asla bahsedilmeyen, sevilen bir hayaletle ait bir şey gibi saygı duyulur."

Ağırlığımı bir öne bir arkaya vererek "Benimle arkadaş olmanın Freudyen düşünce tarzıyla bağlantılı bir nedeni mi var?"

"Hayır. Bu sadece ailevi meselelerden biri. Kay kutsal. O başkasına ait. Sen Kay olamazsın. O senden önce hak iddia etmiş."

"Peki ya saçlarım?"

"Saçların sadece çirkin işte," derken yüz ifadesi yumuşadı. "Özür dilerim. Çirkin değil. Ben bu modeli seçmedim," deyip durakladı. "İzin ver de senin için düzeltelim onu."

Dünden bugüne ortaya çıkan bu ani değişikliği karşısında incinerek bir adım geriledim. "Hayır. Benim hoşuma gidiyor."

Nola alt dudağını ısırıldı. Bir şey söylememekte zorlanıyormuş gibi görünüyordu. “Peki,” dedi.

“Neden umurunda ki?”

“Seni olduğun gibi seviyordum,” diye patladı birden.

Keskin dalgalarımın yeni yumuşak uçlarına dokunarak “Ben eskiden olduğum gibiyim zaten.”

Nola biraz volta atıp tırnaklarını kemirdikten sonra “Sadece ben bazı şeyleri belirli bir şekilde severim. Unut gitsin. Önemli olan Spencer’ın neden hoşlandığı.”

“Aman Tanrım!” diyerek onu ittim ve yatağın üstüne oturdum. “O, nasıl görüldüğümü umursamıyor.”

Nola bu dediğim karşısında irkildi. “Amma aydınlanmış biri o zaten,” dedi. Ayağımın dibine bir poşet attı. Poşeti açınca içinde çok küçük, sık ve çok pahalı görünen bir vücut mikrofonuyla kayıt cihazı buldum. Fiş ayağımın üstüne düştü ve eğilip onu aldığımda gözüme çarpan toplam bedel nefesimi kesti.

“Bunu kabul etmem mümkün değil Nola.”

Nola poşeti elime iterek “Etmek zorundasın. Reddetmene izin vermeyeceğim,” deyip elimi tuttu ve gözlerimin içine baktı. “Kay, başka birinin suçları yüzünden hapse girmene seyirci kalmayacağım. Bu bir kâbustu. Biraz daha dayan. Sonra hayat yeniden başlar ve her şey eski haline döner.”

Bu dedikleri beynimde dolanıp duruyordu. Hiçbir şey eski haline dönmeyecekti. Ama önümde iki yol varsa ve o yollardan biri hapse gidiyor, diğeri hâlâ okul ve üniversite ihtimallerini barındırıyorsa seçme şansım yoktu. Poşeti alıp burada kalmak için hazırladığım eşyaların olduğu çantama koydum.

Sertçe yutkunarak “Teşekkürler,” dedim. Başarı bir seçenek değildi.

Akşam yemeğinde hem Bayan Kent hem de Bernie yeni saç kesimimle ilgili iltifatlarda bulundu. Bernie bunu *kazanan* bir model olarak yorumlarken Bayan Kent Dolores Mason’ın gençliğine benzediğimi söyledi. Onun kim olduğundan emin değildim ve cahil görünmek istemiyordum. O nedenle sormadım. Marla akşam izinli olduğu için, dışarıdan Çin yemeği söylemişlerdi. Bu, beni Todd öldükten sonraki, annemin olmadığı aylara geri götürdü. Babamla benim katı bir şekilde planlanmış haftalık menümüz vardı. Hafta sonları annemi ziyaret ediyorduk ama her akşam planlanmış bir program vardı. Pazartesi yemek yapma sırası bendeydi. Yani hazır, fırında peynirli makarna. Salı babamın akşamıydı. Yani spagetti ve kavanozda sos. Çarşamba akşamı pizza sipariş ederdik. Kabul etmek gerekir ki haftanın ilk yarısı karbonhidrat ağırlıklıydı. Perşembe akşamı Çin yemeği idi.

Bernie “Bu Chinatown’ın kuzeyindeki en iyi Çin yemeği,” diyerek şaka yaptı ve Bayan Kent güldü ama Nola gözlerini devirip ağzını sessizce hareket ettirerek ‘Her seferinde aynı şaka,’ dedi.

“Eminim benim alışkın olduğumdan daha iyidir. Ben evdeyken neredeyse her gün Çin yemeği yedim,” dedim.

Bernie’nin önüme koyduğu Çin yemeğinden bir yudum aldım. Tattığım bütün şaraplardan çok daha buruktu ve sonrasında ağızda kalan tuhaf bir mukavva tadı vardı. İnsanlar meşemsi dediklerinde bunu *kastedip* *kastetme* diklerini merak ettim.

Bernie ve Bayan Kent bana sempati dolu bir bakış at-
tılar.

Karidesli *lo mein*'ime* baktım. O karanlık süreçten beri Çin yemeklerinden uzak durmuştum. Bunun bir ne-
deni fazla maruz kalmış olmamdı. Ama aynı zamanda o
yalnızlığı, salonda sessizce oturduğum zamanları, Par-
don the Interruption'ın** karşısında yemek yerken babamı
terk ediyormuş gibi hissetmeden kaçıp koşabilmeme ne
kadar zaman kaldığını ya da onu fazla uzun süreliğine
yalnız bırakırsam ya da bana bir araba çarpar veya ba-
şıma korkunç bir şey gelirse kendini öldürür mü diye me-
rak ettiğim zamanki hisleri geri getiriyordu. Şu an yedi-
ğimiz çok iyi bir *lo mein* değildi zaten. Bizim evin oradaki
yer daha iyi yapıyordu. Bu erişteler yağlıydı ve sosta çok
fazla sarımsak vardı. En azından iri ve çok taze olduğuna
emin olduğum karidensten küçük bir parça aldım.

Bayan Kent birdenbire yüzünde cilveli gülümsemeyle
bana döndü. "Eee Katherine Hanımefendi. Bize Bianca'nın
yeni gizemli beyefendisiyle ilgili herhangi bir şey söyleye-
bilir misin?"

Gözlerim, dudaklarını büzen ve bana muhtemelen çok
anlamlı olmasını ve bir şeyler anlatmasını umduğu bir
bakış atan Nola'ya kaydı. Ama bana ne dedirmek istedi-
ğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Aynı cilveli ifadeyle karşılık vermeye çalışarak "Ben
de sizin kadar merak ediyorum," dedim.

Bayan Kent memnun olmamış gibi duruyordu. "Uma-

* Sebzeli, deniz ürünlü gibi çeşitleri olan soslu bir tür Çin eriştesi. (ç.n)

** ESPN spor kanallarında hafta içleri yayınlanan bir spor programı. (Türk-
çe karşılığı: 'Affedersiniz Bölüyoruz') (ç.n)

rım yalan söylemeye değerdir,” dedi.

Bana laf soktuğunu anlamam biraz zamanımı aldı. Açıkça ve pişman olmadan basbayağı yalan söylüyordum. Bunu herkes yapıyordu ama belki de benim kadar sık değil. Ama bir yetişkin şimdiye kadar bunu yüzüme hiç vurmamıştı. Bu bana kendimi önemsiz hissettirdi. Bana boyumu aşan işler yapmaya kalkıştığımı hatırlatıyormuş gibiydi.

“Kimse yalan söylemiyor Anne. Niyetinin ciddi olduğundan emin olmadan neden bu konudan konuşmamız gerektiğini anlamıyorum bir türlü.”

Niyetin nişanlılıktan daha ne kadar ciddiye gidebileceğini merak ettim ama Nola’nın Bianca’yla berbat bir ilişkisi var gibi görünüyordu. O nedenle de şu kıskançlık meselesi hâlâ devam ediyor olabilirdi.

Bernie olumsuz bir tavırla konuşarak “Geçen seferki gibi mi, hımm?” dedi.

Nola ona kızgın bir bakış attı.

“Bianca’nın da bunu yapamaması çok kötü oldu,” dedim.

Nola masanın altından bana vurdu.

Bayan Kent peçetesine öksürürken bir parmağını kaldırdı. “Bianca’nın neyi yapamaması çok kötü oldu?”

Peçetemi masanın altında düğüm düğüm yaptım. Nola’nın ailesi çok korkutucuydu. “Akşam yemeğine gelememesi sanırım.”

Bayan Kent çatalını bırakıp katı bir ifadeyle Nola’yı inceledi. “Hımm...” dedi.

Sohbetin gittiği yönün çoğunlukla benim hatam olduğuna karar verdim. “Planlanacak bir düğün varken akşam yemeği kimin umurunda, değil mi?”

Herkes bana sinirli sinirli baktı. Nola bile.

“Bianca için yani,” deyip şaraptan bir yudum aldım ve kaybolabilmeyi diledim.

Bernie ellerini masanın üstünde birleştirdi. Arkadaş canlısı, şen şakrak karakteri tamamen buhar olup uçmuştu. “Nola,” dedi.

Bayan Kent şarap kadehine nefes verip kenarlarının buğulanmasına neden olarak “Tanrı aşkına,” dedi.

Nola “Bernie,” diyerek kadehinin geri kalanını mideye indirip biraz fazla sertçe masaya koydu.

“Aile meselelerimizi neden yabancılarla konuşuyorsun?” derken Bernie serçe parmağını tabağına vuruyordu ve nedense o ses bende çığlık atma hissi uyandırıyordu.

Nola “Katherine bir yabancı değil,” diye ısrar etti. Bana çaresiz bir bakış attı ama bu durumu kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bayan Kent soğuk bir tavırla “Fark ettim,” dedi.

Sesim içime kaçmış gibi konuşarak “O bana hiçbir şey anlatmadı,” dedim. Ben de arkadaşlarımdan ketum olduklarını sanırdım. Kim kızına aile dışından birilerine kendilerinden bahsetmeyi yasaklardı ki? “Ben Bianca’nın bir erkekle fotoğrafını gördüm ve kim olduğunu sordum. Nola onların evleneceklerini söyledi,” dedim. İşte o sırada kendime çok kızmaya başlamıştım gerçekten. Çünkü iyi bir yalanın anahtarı belirsizlikti.

Bayan Kent buz gibi bir tavırla “Hangi fotoğrafı o?” diye sordu.

Bernie tehditkâr ama sakın bir ses tonuyla “Katherine lütfen masadan ayrıl,” dedi.

Nola hem yükselen hem de daha tizleşen bir sesle “Gitmek zorunda değilsin,” dedi.

Bernie adeta hırlayarak “Burası benim evim,” dedi.

Nola ayağa kalkarak yumruklarını masaya vurdu. “Hayır, değil. Olmaması gerekiyor. Evi almak için yalan söyledin sen. İki yüzlüsün,” dedi.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Bernie sakince bana döndü. “Katherine, başka bir zaman seni ağırlamaktan memnuniyet duyarız ama üzülererek belirtiyorum ki bu hafta uygun değil. Eşyalarını toplarsan, eve dönüş bile-tini memnuniyetle öderim ve seni arabayla hemen tren istasyonuna götürürüm.”

Nola anne babasıyla çığlıklar atarak konuşurken, on-lar da Nola’ya bağırarak cevap verirlerken koşarak mer-divenlerden yukarı çıktım. Havada bir sürü çirkin laflar uçuşuyordu. Çoğunda da “benim” ve “benimki” ifadeleri vardı: “benim misafirim” ve “benim adım”, “benim ablam” ve “benim arkadaşım.” Ayrıca Bayan Kent “Söz vermiş-tin” ve “Son şans” dedi ama Nola’ya mı babasına mı dedi-ğini anlayamadım.

Bernie beni tren istasyonuna götürmek için dışarı çı-kana kadar dondurucu soğukta dışarıda bekledim. Nola veda etmek için dışarı çıkmadı ama üst kattaki odasında ışığın yandığını ve onun kendisini yatağının üstüne at-tığını gördüm. Neden bir erkek arkadaşı olduğuna dair yalan söylediğini ve annesiyle babasının neden kuzenleri kadar berbat olduğunu merak ettim. Annesi bizi bastığın-da kesinlikle memnun olmuş gibi görünmüyordu. Belki Bianca için de aynısı olmuştu. Nola onun nişanlısının bir erkek olduğunu hiç söylemedi, ama ben yemek masasında söyledim. Şimdi onları **gördükçe**, Nola’nın ailesinin beni sevmelerini isteyip istemediğinden emin değildim.

Bernie beni istasyona götürürken arka koltukta sessizce oturdum.

Boğazını temizledi. “Az önce olanlar yüzünden çok üzgünüm.” diye beceriksizce özür diledi. “Başka bir zaman gelmenden memnuniyet duyarız,” dedi. Evet, bir sonraki trende olacağım diye düşündüm. “Bu karmaşık bir konu. Yaşam koçum, aile anlaşmazlıklarıyla doğrudan ve hemen ilgilenmem gerektiği konusunda çok katı ve misafirler varken bunu yapabileceğimizi sanmıyorum.”

Hayat koçunun psikoloğun şifreli hali olup olmadığını ama aynı zamanda kızını yılda sadece birkaç kez görerek nasıl bir ilerleme kaydetmeyi bekleyebildiğini merak ettim.

“Tabii,” dedim.

İstasyona vardığımızda, arabanın diğer tarafına dola-narak benim için kapıyı açtı. “Anlayışlı olduğun için teşekkürler. Ayrıca Nola’ya arkadaşlık ettiğin ve bu talihsiz olaydan okuldaki kızların hiçbirine bahsetmeyeceğin için de,” deyip imalı bir ifadeyle baktı ve elime bir zarf tutuşturdu. “Mutlu tatiller Katherine. Annenle babanı ziyaret etmek için kendine bir bilet al,” dedi. Bana sarıldığında tepki veremeyecek kadar afallamıştım. Sonra da arabasına binerek gözden kayboldu ve giderken el salladı. Bir sonraki treni beklerken bankta oturdum. Boş istasyon-daki tek kişi bendim. Zarfın içine göz ucuyla baktım. Elli dolarlık banknotlarla doluydu.

İçimden ilk gelen şey Brie’yi aramak oldu ama yapma-yacağıma dair yemin etmiş olmasam bile telefonu açacağını sanmıyordum. O nedenle de Bernie’nin tavsiyesine uydum ve eve gittim. Eve ulaştığımda gece yarısını epey

bir geçmişti, karanlık evimize taksiyle gitmiştim. Bizim ev iskeletsi çalılıkların, yapraksız ağaçların, paslı bisikletlerin, donmuş çocuk havuzlarının, sonsuz bir tamir halindeki bozuk arabaların sıralı olduğu çıkmaz bir sokaktaki en son evdi. Ortak mutfak ve çamaşır odası, sadece eski televizyon setimizin ve eski püskü bir koltuğun sığacağı büyüklükte bir salonu ve babamın ben on yaşındayken odam haline getirdiği tavan arası olan iki odalı evimiz sokaktaki en küçük evdi.

Anne babamla en son konuştuğumuzda tartışmıştık ve şimdi burada olacaklarından emin bile değildim. Todd öldüğünden beri evde Şükran Günü kutlamamıştık. Kapıyı çalma zahmetine girmedim. Öylece içeri girip sessizce merdivenlerden yukarı çıktım. Sonra da burada olduklarına dair herhangi bir belirti aradım. Annemin çantası mutfak masasının üstündeydi, babamın cüzdanı da tezgâhın üstünde. Parmak uçlarıma basarak mutfakta gezinirken her şeyin bu kadar iyi görüldüğüne memnuniyet duyarak şaşırdım. İçerisi düzenliydi. Üst üste yığılmış tabaklar ya da deste deste faturalar yoktu. Buzdolabının içine göz attım ve kısmen hazırlanmış bir Şükran Günü yemeğine dair belirtiler görünce gerçekten gözlerim doldu. Üstü streçle kaplanmış kocaman bir kâse soyulmuş patates, elma şarabı ve eggnog* kutuları, portakallar ve kızılıcak kutuları... Hatta küçük, yarı donmuş bir hindi bile vardı. Gözlerimi kırıştırdım ve göz yaşları yüzümden aşağı süzüldü. Bunu, gerçekten buraya gelmeden önce milyonlarca yıl düşünsem tahmin edemezdim

* Rom, brendi ya da diğer içkiler ve çırpılmış yumurta, süt ve şekerle hazırlanan, özel günlerde genelde soğuk olarak tüketilen bir içecek. (ç.n)

ama eve geldiğime memnun olmuştum. Yarın pişman ol-
sam bile, annem tam bir cadaloz olsa bile, babam futbol
takımını tekrar harekete geçirmekten bahsetmeyi bir
türlü kesemese de, sadece Şükran Günü akşam yemeği
için hazırlanmış yiyeceklerin bu harika görüntüsü için
Huzur'dan kovulup gözden düşmüş bir hâlde eve gönde-
rildiğim için son derece minnettardım. Çok şükür.

Annemin sabah beni görünce ilk yaptığı şey bir hayalet görmüş gibi çılgılık atmak oldu. Sonra bana sarıldı ve ağladı. Babam da bana sarıldı ve futbolu sordu. Aynı Mara Kacoyanis gibi göründüğümü söyledi. İkisinin de beni gördüklerine aşırı memnun olduklarını anlayabiliyordum ve ikisi de Brie'yi sormadılar.

Sormadan patatesleri doğrama görevini üstlendim. Biz Şükran Günü'nde patates püresi değil, patates salatası yapardık. Bu eski bir Donovan geleneğiydi. Babam kızcılıkları doğradı ve annem onu çözdürmeye yönelik bir girişimle hindiye haşlamaya çalıştı.

Benim kendisini izlediğimi gördü ve kendini savunur gibi bir bakış attı. “Yarına kadar yenilebilir hâle gelmesi gerekmiyor Katie,” dedi.

Kocaman bir kâsenin içinde onu beceriksizce karıştırırken “Hindi pişirmeyi ilk deneyişin mi bu?” dedim.

Annem daha kesin bir tarih vermekten kaçınarak “Anneannen öldüğünden beri ilk kez,” dedi. Babam kesme tahtasından kafasını kaldırıp bakmadı ama beni bu

konuda sorular sormaktan uzaklaşmam konusunda uyarırcasına sesli bir şekilde boğazını temizledi. Yazdan beri kilo almış gibi görünüyordu. Annemin yüzüne de renk gelmişti. Kır saçlarla karışık kızıl sarı saçları ensesinde bir topuz yapılmıştı. Ben doğmadan öncesinden beri sahip olduğu kot bir elbise vardı üstünde. Dünyadaki en yumuşak kıyafet olduğuna ikna olmama rağmen geçtiğimiz on yedi sene boyunca onu yakması için anneme defalarca yalvarmıştım.

Nasıl olduklarını merak ediyordum. Telefon ettiklerinde sadece benden bahsediyorduk ve o zaman bile okul ya da futbolla ilgili sorular soruyorlardı sadece. Ara sıra Brie'nin neler yaptığı, Spencer'ın nasıl olduğunu da sorarlardı. Ayrıldığımızı bile bilmediklerini fark ettim.

“Son birkaç Şükran Günü’nde ne yapıyordunuz?” diye sordum. Babam yine, bu kez uyarır gibi bir bakış atarak boğazını temizledi.

Annem sadece ocağın düğmesine bastı ve altındaki ateş yandı. “Çin yemeği yiyorduk. Yemek pişirmek tam bir baş belası.”

“Bu yılın özelliği ne?”

Tahta kaşığı tezgâhın üstüne koyarak “Bu yıl kutlayacak bir şeyimiz var,” dedi.

Babam kesmeyi bırakarak “Karen belki de şimdi uygun bir zaman değil,” dedi.

Annem masada yanıma oturdu ve elimi tuttu. “Katie, seninle bir konuda konuşmamız gerek.”

Birden “Hamilesin,” deyiverdim. Hayır, bu mantıklı değildi. Fazla yaşlılardı ikisi de. Tracy Teyzem hamileydi.

Annem “Ashında evet,” diye itiraf etti. Gözleri parlıyor-

du. Yanakları kızarmıştı. “Ama henüz çok erken ve benim yaşımdayken bir sürü şey yolunda gitmeyebilir. O nedenle kimseye söylemiyoruz. Tracy Teyze’ne bile. Noel’e kadar sana da söylemeyecektik ama... İşte buradasın.”

Onu inceledim. Bu yedek bir bebek miydi? Sonra, böyle durumlarda bazı beklenen tepkiler olduğu kafama dank etti ve ona kocaman sarılarak “Harika bir şey bu!” dedim.

Babam “Şok olmamışsın gibi yapmana gerek yok,” dedi ve yemin ederim ki Todd öldüğünden beri yüzünde ilk defa bir gülümseme belirmediğini gördüm. “Ne kadar yaşlı olduğumuzu düşündüğünü biliyoruz.”

“Yaşlı demezdim,” diye karşı çıktım. Yani yüzlerine demezdim.

Annem “Bu ev sensiz boş Katie ve biz de hazır hissettik,” derken omzumu hafifçe sıktı ve ben de kendimi gülümsemeye zorladım. Patateslerin geri kalanı küp küp doğrayana kadar da o aptalca sırtışı yüzümde tutmayı başardım. Sonra da elimden geldiğince rahat davranarak merdivenlerden yukarı, tavan arasındaki odama çıkıp yatağımın üstüne kendimi bıraktım ve yüzümü yastığıma bastırarak ağladım. Beni Bates’e onlar göndermişlerdi. Bütün problemlerinin çözümü buydu. Annemin sözcükleri birebir bunlardı. O yüzden bu lanet ev boştu. Todd’un ölümü ve benim sürgünüm yüzünden...

“Todd’un odasına ne oldu?” diye sordum.

Babam bana uyarı dolu bir bakış daha attı. “Orası be-beğin odası olacak.”

“Ya onun eşyaları?”

Annem kendisine söylenmiş, sonunda mantıklı gelene

kadar tekrar tekrar söylenmiş bir şeyi tekrar ediyormuş gibi sakın ve ölçülü bir tonda konuşarak “Onları vermemiz gerekiyordu,” dedi

“Neden bana söylemediniz?”

Babam “Çünkü bu karar sana ait değildi,” deyip kesme tahtasındakileri bir kâseye boşalttı.

“Olmalı ama. Ben de bu ailenin bir parçasıyım.”

Babam kâseyi anneme verirken “Kararlar veren parçası değil,” deyip, bir futbol maçının son ses açık olduğu salona çekildi.

Annem çaresiz bir ifadeyle kâseyi tuttu. Babamın arkasından “Brad,” diye seslendi. “Sana ne dememizi isterdin Katie? Notların ve futbolunla ilgili yeterince endişelenecek meselen var senin zaten.”

Güldüm. Ona aslında endişelenmem gereken şeyleri tam o sırada söylemek üzereydim ama sonundaki patlamaya değmezdi. “Ya Todd’u hatırlamak için bir şey saklamak istiyorduksam?”

Annem ağlamaya başladı.

Babam tekrar odaya geldi. “İşte bu nedenle burada olamazsın Katie. Geçmiş bırakmıyorsun. Annen zaten yeterince şey atlatmadı mı?”

“Onun hatası değil Brad.”

“Ben tam olarak ne yaptım?” derken sesimin titremesine engel olamadım ama geri adım da atmadım. “Todd’u kurtaramamak dışında evden kovulacak ne yaptım ben?”

Annem bana uzandı ama onun elinden kurtuldum. “Sen evden kovulmadın ki hiç.”

“Evet, kovuldum. Şimdi de bu evde yaşayacak yeni bir insan yaratıyorsunuz. Benim suçum ne?”

Annem “Katie, kimse seni suçlamıyor,” deyip tereddüt ederek elimi aldı ve okşadı. Bates hiçbir zaman bir ceza değildi. Burada olman hepimiz için acı vericiydi. Çok mutsuzdun. O çocuklar sana korkunç davranıyorlardı. Dolabına yazdıkları bütün o şeyler, sana taktıkları bütün o isimler... Ya seni takip eden ve hayatını bu dünyada cehenneme çeviren o kızlar? Olan biten onca şeyden sonra senin gitmeni istedik çünkü daha iyisini hak ediyordun,” dedi. Boğazı tıkanıp ve bu da ağlamama neden oldu. “Çok çabalıyoruz Katie. Olan biten her şeyin bizi paramparça etmesine izin vermeyeceğiz. Yeni bir başlangıç var önümüzde. Senin de arkanda dört yıllık birinci sınıf bir okul, önünde de dört yıllık üniversite eğitimi var.”

Babama bakarak “Baba?” dedim.

“Kimse seni bir şey yüzünden suçlamıyor,” derken sesi anneminkinin yankısı gibiydi.

Ona inanmadım. İnanamazdım. Todd’un ölmesine izin verdiğim için beni affedebilsinler diye, onun kaybını telafi edebilmek için çok uzun zamandır mantık sınırları dahilinde başarabileceğimin çok ötesinde zorluyordum kendimi.

Ama annem bunu görmeyi reddederek devam etti. “Futbolun var senin. Arkadaşların, Brie ve Spencer. Biz seninle çok gurur duyuyoruz. Sadece elimizden kayıp gitmeni istemiyoruz,” deyip tekrar bana sarılmaya çalıştı. Ben de ona izin verdim. “Seni seviyoruz Katie.”

Kollarımı ona sıkıca doladım. Keşke geriye sarmanın, ellerinden kayıp gitmeye dair bir seçme şansımın olduğu o noktaya geri dönmenin bir yolu olsaydı. Annemi özlüyordum. Bütün ailemi özlüyordum. Ama her şeyi açıklamaya

imkân yoktu. Çok fazlaydı. "Bana kötü bir şey olsaydı ne yapardınız?" diye sordum.

Annem bana daha da sıkıca sarıldı. "Lütfen bizimle konuş. Konu her ne olursa olsun."

"Öyle demek istemedim. Ben sadece sizi hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum," deyip doğrularak ikisine baktım. "Ben bir futbol yıldızı olmak için yaratılmamış olabilirim. Bir burs alamayabilirim. Okulda, hayatta ve her şeyde başarısız olabilirim. Spencer'la ayrıldık. Bric'yle konuşmuyoruz bile."

İkisi de sonunda büyük bir açıklama yapacakmışım gibi beklediler. Yapabilirdim. Onlara şimdi söyleyebilirdim.

Öyle yapmak yerine "Ben sadece her şeyi daha da berbat etmek istemiyorum," dedim.

Annem kafasını iki yana salladı. "Bizi dışlamazsan etmezsin," dedi.

Söylemesi yapmaktan kolaydı tabii.

Todd'un mezarını ziyaret etmek için ertesi güne kadar bekledim. Bu ziyaretler söz konusu olduğunda hep felaket derecede endişe ve sıkıntı yaşıyordum çünkü mezarın dolabım gibi yazılar ve resimlerle kaplı olmasından korkuyordum ama öyle değildi. İsimler ve tarihler dışında birbirinden ayırt edilemez diğer bütün mezar taşları gibi görünüyordu. Şükran Günü, ölüleri ziyaret etmek için popüler bir zaman olmalıydı çünkü mezarlık öbek öbek geniş ailelerle doluydu. Eskiden tanıdığım bazı insanları gördüm. Onlardan hiçbirinin beni tanımasını umdum. Bu kasabada geçmişimle ilgili hiçbir bağlantım

kalmamıştı. Hayatımın mutlu bir dönemi değildi, Todd ve Megan öldükten sonra ya da aslında Todd-Megan skandalından sonra hiç değildi. Dönüm noktası oydu. Ondan sonra da futbol ve bazen çıkıp eğlendiğim zamanlar... Ama o zamanlar için de mutluydum diyemezdim. Sadece yoğunluğuydu. Kendimi hayatta kalma faaliyetiyle meşgul ediyordum sadece.

Toprak kuru ve çatlıktı. Otlar solmuş ve sararmıştı, oturduğumda altımda çıtırdadılar. Ellerimi Todd'un mezar taşının yüzeyinde gezdirdim. Parmaklarımla kelimelerin üzerinden geçtim. Hunter'ın, mezarından çıkardığımız bir avuç kemik ve tüy yumağı halindeki cesedini aklımdan çıkaramıyordum. Todd'u gömdüğümüzden beri çok daha uzun bir zaman geçmişti. Bu konuda düşünmek beni tiksindiriyordu ama Todd mezara girmeden önce bedenine bir sürü koruyucu kimyasal yüklenmişti. Ona rağmen, şimdiye kadar bir kemik yığınının dönüşmüş olacağını düşünüyordum. Gerçekten de abimin kemiklerinin üstündeki toprağın üstünde oturuyordum. Ben ölünce, bir tabutla gömülmek yerine biyolojik olarak çözülebilen bir çuvalın içinde, tek ağaçla belirlenmiş bir mezara, doğa dostu yöntemlerden biriyle gömülmekte ısrarcı olacaktım. Dünyasal özümün, yıllar boyunca mevsimsel döngülerden geçerek yemyeşil tomurcuklanan ve bir sürü çiçek açan, sonra da sonbaharda alevlere dönüşüp tekrar doğmak üzere yeni baştan ölen bir ağaç tarafından emilmesi fikri hoşuma gidiyordu. Sonsuza kadar kemiklerle dolu bir kutuda yaşamaktan daha iyiydi.

Megan'a Todd'un telefonunu çalan kişiyi bulup ona bunu kanıyla ödeteceğime dair verdiğim, dile getirilme-

miş son sözümü hatırladım. Ama Megan'ın ölü bulunduğu sabah Todd da ben de Todd'un odasında yere oturup ağladık ve düzeltilecek hiçbir şey kalmamıştı artık. Hiçbir şey bu durumu düzeltemezdi. Annem bizi yemek yemeye zorlamak için başımızda bekliyor, bizi doktora götürmekle tehdit ediyordu. Bir dilim kızarmış ekmeği ağzıma tıkaştırdıktan sonra kusmuştum. Todd yiyeceklere bakamıyordu ve günlerdir odasından çıkmamıştı. Teselli edilemez bir haldeydi. Hiçbir şey yoluna girmeyecekti.

Gerçek şu ki bana yalan söylemişti. Fotoğrafları dört yakın arkadaşına; Connor Dash, Wes Lehman, Isaac Bohr ve Trey Eisten'a göndermişti. Onlar da, aralarında o fotoğrafları tekrar Megan'a gönderen Julie Hale'in de olduğu yirmi yedi öğrenciye daha toplu olarak göndermişlerdi. Olay bununla da kalmadı. Onları *Kız Arkadaşıma Puan Ver* internet sitesinde kimin paylaştığından kimse emin değildi. Ya da yüzlerce aşağılayıcı yorumu kimin yazdığından.

Ben bunu biliyordum çünkü Megan'ın ölümünden altı hafta sonra, ben okula giderken abisi Rob kamyonetini bisikletimin yanında durdurdu ve beni zorla arabasına bindirdi. Kaçırılmak ya da öldürülmek üzere olduğum için ödüm patladı ama Rob bana sadece Megan ölmeden önce Todd'a karşı hazırlamakta oldukları kamu davasından bir kanıt dosyasını verdi sessizce. Ben Todd'la polise söylediğimiz her şeyin yalan olduğunu kanıtlayan sayfaları üst üste okurken Rob doğruca önüne bakıyordu ve parmaklarıyla direksiyonu sımsıkı tutuyordu. O sayfalar dışında bir de üstlerinde çirkin sözcüklerin yazılı olduğu ufak notlar, yırtılmış kâğıt parçaları ve buruşuk kâğıtlar

vardı: Sürtük, kaşar, orospu. Kimse Megan'ın dolabının üstüne yazı yazmamıştı, sadece içine isimsiz notlar bırakmışlardı. Ben hiç bilmiyordum. Dosyanın sonunda bir not defteri kağıdına yazılmış bir isim listesi vardı: Todd, Connor, Wes, Isaac, Trey. Megan'ı mahveden bir dizi insan. Yanda da daire içine alınmış, kalın kırmızı bir çizgiyle Todd'un ismine bağlanmış bir isim vardı: Katie.

Todd'un o fotoğrafları Megan'ı incitmek için paylaştığını düşünmüyordum. Ayrılmaları onun artık sıradan bir kız olduğu, Todd'un kız arkadaşı olmadığı anlamına geliyor gibi bir şeydi. Tüyleri diken diken eden rezalet bir durumdu. Bence Todd fotoğrafların kendisiyle grubu arasında kalacağını ve Megan'ın asla öğrenmeyeceğini düşünmüştü. Kimsenin öğrenmeyeceğini... Fotoğraflar başkalarına gönderilene kadar da aralarında kalmayacağı gerçeğini idrak edememişti. Hiçbir şey arkadaş arasında kalmazdı. Zamanında bunlardan herhangi birini fark etmiş olsaydım polise söyledim. Todd da tutuklanır ve ölmüş olmazdı.

Mezar taşı olması gerektiği kadar pürüzsüz değildi. Mezarlar hep yeni görünmeliydi. Nola, Todd'dan hiç ölmemiş gibi bahsettiğimi söylemişti ve belki de bunun nedeni ölümünün hâlâ çok yeni gibi gelmesiydi. Ama değildi. Gittikçe daha da geçmişte kalıyordu.

Parmak uçlarımı öptüm ve onları soğuk granite değdirdim. Sonra ayağa kalkarak üstümdeki tozları çırpıttım.

Tekrar elveda Todd.

Annem hafta sonunun geri kalanında da orada kalmamı istedi ama ona geri dönüp kalan sınavlarıma çalışmam gerektiğini söyledim. Gerçekten de ders çalışmam gerekiyordu ama bu soruşturmaya tek kalemde bir son vermem de gerekiyordu. Trene bineceğim yerde beklerken telefonum çaldı ve ekrana baktım. Arayan Greg Yeun'du. Temkinli bir şekilde telefonu açtım.

“Alo?”

“Çok fazla şey kaçırdın.”

“Evet, gözaltı hücresinde bir Şükran Günü'nü.”

Bir tren geçti ve Greg'in ne dediğini duyamadım. Sessiz bir yer bulmak için platformda koşarak “Bekle!” diye bağırdım. “Beni hapishaneden mi arıyorsun?” Tam o sırada tren geçmişti ve platformdaki herkes dönüp bön bön bana baktı. Alaycı bir ifadeyle gülümseyip el salladım onlara.

“Ne? Sanki telefon hakkımı sana harcamam gibi bir ihtimal var da. Çok belli ki dışarıdayım. Seni uyarmak için aradım.”

“Hangi konuda? Yani bekle. Adın temize mi çıktı?”

-Görünüşe göre şimdilik. Beni bir gece tuttular ve tar-
ton soru sordular. Göl kenarında buldukları kırık şişe
parçalarıyla ilgili bir şeyler öğrenmek istiyorlardı. Cına-
yet silahını bulduklarını düşünüyorlar."

Kanım dondu. "Ne tür bir şişe?"

"Bir tür şarap şişesi. DNA testi yapıyorlar ama birkaç
gün sürer ve muhtemelen şimdiye kadar bozulmuştur.
Yirmi dört saatle kırk sekiz saat arası bir zamanın var.
Delillerin ne kadar bozulduğuna bağlı olarak."

"Kahretsin. Seni ne zaman gözaltına aldılar?"

"Gölde bana ait de bir şey buldular. Etiketinin izini sü-
rünce babamın kredi kartına ulaştıkları bir şişe. Ama anı
sorun üstünde parmak izi ya da kan olmaması. Ben içki bile
içmiyorum. Sanırım birisi suçu üzerime atmaya çalışıyordu
ve sanırım sonunda polis beni şüpheli listesinden çıkardı."

"Peki neden beni uyarıyorsun?"

"Çünkü kanıt tahtasını gördüm ve sen oradasın. Diğer
tek bir kişiyle birlikte. O da Spencer Morrow."

Dişlerimi gıcırdattım. "Bu da senin Brie teorini orta-
dan kaldırıyor," dedim.

"Ben daha önce de yanıldım. Ondan uzak dur Kay. Ay-
rıca bir avukat tut ve sana sorduklarında..." Trenim yak-
laşırken dedikleri duyulmamaya başladı.

Kahretsin.

Bates'e geri dönerken, tren yolculuğu sırasında, şimdi-
ye kadar bildiğim her şeyin bir listesini yaptım.

Cesedin yeri ve onu bulduğumuz zaman.

Tahmini ölüm zamanı ve Jessica'yla Greg arasında

geçen konuşmanın zamanı ve içeriği.

Cesedin tasviri:

Bileklerdeki izler, cesedin pozisyonu.

Üstü tamamen giyinik, gözleri ve ağzı açıktı.

İlişkiler: Greg, Spencer, aile, öğretmenler, tanınmayan gönüllüler, bölge sakinleri.

Ofladım. Polisin bütün bu insanlara erişimi varsa ama yine de Spencer’la bana odaklanıyorlarsa iyi bir şey değildi bu.

İntikam blogu

Onunla bağlantılı kişiler: Tai, Tricia, Nola, Cori, Maddy ve ben.

Durakladım. Sonra Hunter’ı da ekledim.

Batıya giden trene geçtiğimde not defterim bilgilerden bir örümcek ağı haline gelmişti. Kafamı elime yaslayarak uyumak üzereydim ki birisi yanımdaki koridorda durup not defterimin üstüne bir *Hershey Kiss* çikolataı koydu. Kafamı kaldırıp baktığımda bana endişeyle bakan Brie’yi gördüm.

Şüpheli bir ifadeyle “Selam,” dedim.

“Herkes seni özledi,” dedi.

“Öyle mi?”

“Ayrıca özür dilerim. Her şey için. İşler gerçekten kontrolden çıktı.”

“Beni nasıl buldun?”

“Anneni aradım.”

“Sana okula geri dönüp tren değiştirip medeniyetten birkaç saat uzaklaşmanı mı söyledi?”

“Bana tren numaranı ve kalkış saatini söyledi. Umarım sorun etmezsin. Seni görmek istedim,” deyip durakladı. “Saçını sevdim. Herkesin nefret ettiği şu usta futbolcuya benziyorsun.”

“Ondan en iyi olduğu için nefret ediyorlar.”

Brie hafifçe gülümseyerek yanındaki koltuğa oturdu. “Biliyorum. Gerçekten özür dilerim Kay,” deyip paltosunu, kar beyazı eşarbını çıkarıp beyaz yakalı yumuşak gri yün elbisesini düzeltti. “Sesini kaydetmemeliydim. Sadece seninle konuşmalıyım. Ama şüphe duymaya hakkım var. Şüphe inancın temel taşıdır.”

Gülümsememeye çalıştım; bu durumun komik hiçbir yanı olmadığı için değil, bu ifade tam da Brie’ye özgü olduğu için. Numaradan şaşırmış gibi yaparak “Ne kadar da derin bir söylem,” dedim.

“Doğru. Körü körüne inanmak anlamsız ve uzun sürmez,” deyip iğneli bir ifadeyle ona baktım. O da not defterimin üstüne katlanmış bir kâğıt parçası koydu. “Gerçekten de sana hâlâ inanıyorum. Ayrıca onu henüz açma.”

“Benimle işinin bittiğini sanıyordum.”

Sinirle “Beni incittin Kay,” dedi. “Kapıma yazdığın şey son noktaydı. Geçmişte bazı uyduruk şeyler yaptın ve görmezden geldim çünkü biz böyle yaparız. Tai kötü şeyler söylüyor. Tricia ve Cori de. Bundan hoşlanmıyorum ama sizi seviyorum. O yüzden de katlanıyorum. Ama son birkaç yıldır gülüyormuş gibi yaparak bayağı bir zaman geçirdim. Bu da benim suçum. Bunu ben seçtim. Seni seçtim.”

“Justine’i seçtin sen.”

“İkinizi de seviyorum ben ama onunla birlikteyim. Sen de değiştin. Telefonlarıma cevap vermeyi bıraktın ve sü-

rekli Nola Kent'le takılmaya başladın. Maddy öldükten sonra da bunun üzerine düşündüm. Kollarındaki çizikler, kaybolduğun zaman dilimini, Spencer meselesini. Bütün bunları birleştirdiğinde Maddy ve Hunter'ı da... Memur Morgan seni onun cesedini göle atarken gördüğünü söyledi. Doğru mu bu?"

İnkâr etmek için ağzımı açtım ama artık yalan söylememeye kararlıyım. En azından Brie'ye. "Aşırı derecede karmaşık bir durum bu."

"Eminim, tahmin edebilirim," deyip ofladı ve kafasını omzuma koydu. "Sonra çıkıp odama geldin ve beni Spencer'ın seni aldatmasına neden olmakla falan suçladın, var olmayan bir intikam blogundan bahsettin. Bir noktada kulağa mantıklı gelmekten uzaklaştın."

Bir an bu konuda düşündüm. "Öncelikle internet sitesi vardı. Kaldırıldı. Senin Spencer'la Jessica'nın arasını yapmana gelince, son zamanlarda cep telefonlarına birçok kez izinsiz girildi ya da cep telefonlarına izinsiz girilmesiyle ilgili bir sürü yalan söylendi!"

"Her halükârda bu, kulağa tam Spencer'ın yapacağı bir şey gibi geliyor."

"Bunu da onun en büyük hayranı söylüyor," derken doğruldum. "Özür dilerim. Geçen ay olan her şey çok ağırdı."

Brie kafa sallayarak onayladı. "Haklısın." Brie koridorun karşısına, renklerin ve buzlu camların ardındaki yüzlerin birbirine karıştığı bulanık bir görüntü halinde hızla aksi istikamette giden bir trene baktı. Öğleden sonranın ilk saatleriydi ama gökyüzü saat çok daha geçmiş gibi kapalıydı. "Maddy ve Spencer'la ilgili hiçbir şey demediğim için özür dilerim. Justine bana söyledi ve doğru

olmasını istemedim. Doğruysa da senin öğrenmeni istemedim. Spencer'la sen ayrıldıktan hemen sonra sadece tek seferlik bir şeydi ama seni ne kadar çok sarsacağını biliyordum. Sonra Tai şu aptal Adı Çıkmış T.İ. meselesiyle durumu daha da beter bir hâle getirdi ve senin onu çözeceğinden çok emindim. Görünüşe bakılırsa Spencer'a uzun zamandan beri aşıkmış.”

“Dünyadan haberi olmayan biri olarak görebilirsin beni.”

“Hep öyle gördüm zaten,” derken gülümsemeye çalıştı. “Ayrıca onun yanında neden tuhaf davrandığımı sorup durdun. Ben de yalan söyledim. Özür dilerim. Tatlı biriydi. Ondan nefret ettiğimi düşündüyse kendimi berbat hissederim,” derken gözleri doldu ve yüzümü yüzüne yaslamak için ona doğru eğildim.

“Tam olarak neden öyle yaptığını anlardı. Seni suçlamazdı. Suçlayacağı ben vardım zaten,” deyip omzumu omzuna değdirdim. Yüzünü omzuma sürterek iç geçirdi.

“Daha fazlası olmasın. Daha fazla cinayet, daha fazla yalan olmasın artık.”

Tereddüt ederek “Bir şey daha vardı. Greg bana Jess’le senin eskiden arkadaş olduğunuzu ve o arkadaşlığın ciddi bir kine dönüştüğünü söyledi. Senin onu başından atman ve onun senin kişisel e-postalarını annenle babana göndermesiyle ilgili bir şey,” dedim.

Brie’nin dudakları seğirdi ve gözlerini kaçırdı. Yumuşak bir tonda “Bundan bahsetmiyorsam bir nedeni var Kay,” dedi. “Biz arkadaştık. Yürümedi. Şimdi onunla ilgili kötü konuşursam rahat edemem.”

“Ama doğru mu?”

Brie doğruldu. “Evet, doğru ve bu benim meselem. Ayrica benden çalıp annemle babama, ben henüz onlara anlatmaya hazır değilken gönderdiği bilgiler çok özel bilgilerdi. Öldüğü için üzgünüm. Ama aramızda olup bitenden bahsetmek zorunda değilim. Hiç kimseye. Üzücüydü ve geçmişte kaldı.”

Avucumu yukarı dönük bir hâlde, bir barış dalı olarak koltuğun aramızdaki koluna koydum. “Tamam. Zorunda değilsin. Özür dilerim.”

Elini elime koydu. “Son birkaç gündür herkesten uzak olmanın gerçekten çok faydası dokundu. Her şey sonunda daha netleşiyormuş gibi hissediyorum,” dedi.

“Daha önce pek umurundayım gibi görünmüyordun.”

“Nereden bileceksin ki? Telefonlarıma cevap vermiyordun. Sanırım katilin kim olduğunu biliyorum ben. Ama ben söylemeden önce sen bana söyle. Sence Jessica’yı kim öldürdü?”

Yukarıdan bir yerden tiz bir ses “Noel Baba,” diye bağırdı.

ığlık attım. Arkamdaki koltuktaki ufak, yapış yapış bir erkek çocuğu tepemde sallanıyordu. Kızgın görünen bir kadın onu çekip “Yetişkin dizilerinizden daha küçük sesle konuşabilir misiniz lütfen?” dedi.

Not defterime baktım. “Polis şüphelileri ben ve Spencer’a indirmiş.”

Brie “Bence yanılıyorlar,” dedi.

“Brie Matthews’un Spencer Morrow’u gönüllü olarak savunmayı teklif ettiği günü göreçeğim hiç aklıma gelmezdi.”

“Göreçeğiz.”

Şüphyle kâğıda baktım. “Ne var elinde?”

“Şimdi birbirimizi terk edemeyiz. Birbirimizin arkasını kollamak zorundayız,” diyerek elime dokundu.

Kısık sesle “Ben zaten senin arkanı kolladım. Ama kanımı isteyen öfkeli bir kalabalık var ve senin sesin kesildi,” dedim.

“Özür dilerim ama artık bana güvenmek zorundasın,” deyip not defterimin üstüne koyduğu kâğıdı açtı ve ben de baktım. Benim yaptığım gibi ama daha düzgün, ortadaki bir kelimeyle ilişkilendirilen notlarla düzenlenmiş bir kanıt listesi idi. Notların hepsi de irice, siyah, tamamı büyük harflerle yazılmış bir ismi işaret ediyordu: NOLA.

Brie’nin kolundan tuttum. “Aman Tanrım Brie,” diye fısıldadım. “Nola çok tuhaf. Aşırı sahiplenici ve insanlardan sırf tepki almak için bir şeyler söylüyor. Annesi ve babasıyla da çok büyük kavgalar ediyor,” dedim.

Brie’nin suratı tepedeki okuma ışığıyla aydınlandı. “Hepsi mantıklı.”

Gözlerimi devirdim. “Bu tanım beni, seni, Tricia ve Tai’yi de tarif ediyor. Bizi birbirimize kenetliyor.”

“O bizden biri değil.”

Kafamı ondan diğer tarafa çevirdim ve bir dizi terk edilmiş binanın yanından geçerken, buğulanmış cama bir kalp çizdim. Neden kalp çizdiğime emin değildim. Brie’nin ağzından böyle kelimeler duymak insanın canını acıtıyordu. Özellikle de ufak, bit kadar evimden daha yeni gelmişken ve o da değerli malikânesinden süzülerek çıkmışken. Çünkü bizden biri olmayan bendim.

“Bir bak,” deyip kâğıdını gösterdi. “Hepsi burada.”

“Benim neler yaşadığıma dair herhangi bir fikrin var

mı? Gece yarısı tehdit telefonları alıyorum. Şikâyet kaydı oluşturmaları için kampüs güvenliğini aramayı denedim ama bana yardım etmiyorlar. En azından Facebook duvarımı gördüğünü biliyorum. Felaket bir dönemden geçiyorum ve Nola bu süreçte gerçek bir arkadaş gibi davrandı.”

Brie'nin gözleri doldu ve tekrar konuştuğunda sesi kalın çıktı. “Seni terk ettiğim için ne kadar özür dileysem de az.”

“Ben de ‘önemli değil’ dedim. Ama Jessica’yı öldürme suçunu Nola’nın üstüne atamayacaksın,” deyip saçlarımı yüzümden geriye doğru attım. Kestiğime pişman olmaya başlamıştım. Artık gözümün önünden almak daha da zorlaşmıştı.

Brie saç bandını çıkarıp bana verdi. “Bunlardan bir milyon tane var benim.”

“Teşekkürler,” dedim. Saçlarımı yüzümden geriye alınca biraz daha kontrollü, daha az karman çorman hissettim. “Ya Spencer?..”

“O da bir olasılık. Ama Nola’ya dair bir his var içimde.”

Kafamı yana eğdim. “Bir his. O zaman doğruca polise gidelim mi?”

Brie “Hadi avukatçılık oynayalım,” diye önerdi.

“Oyun oynayacak havada değilim,” dedim. Tren her zamankinden daha kontrolsüzce hızlanıyor, kenarları çökecekmiş gibi sarsılıyordu.”

“Ben davacı taraf olacağım. Sen savunma ol.”

“Peki,” deyip bir yudum su aldım ve saatime baktım. Sadece tren yolculuğunun bitmesini istiyordum.

Brie izin istercesine bana baktı. Kafa sallayarak onayladım ve delilleri ortaya koymasını işaret ettim. “Nola

Kent muhteşem bir kız. Çok büyük oranlarda bilgileri ezberleme, okul veri tabanlarına izinsiz girme ve masum sınıf arkadaşlarına cinayet suçu atma kapasitesine sahip. Nola, Bates Akademisi'ne ilk geldiğinde arkadaşlık kurmakta zorluk çekti. Özellikle bir kız grubu ona çok kötü davrandı. O da intikam almaya yemin etti. Üstelik sabırlıydı da. İki yıl sonra Jessica Lane soğuk kanlılıkla öldürüldü ve cinayet suçu o kız grubunun ele başı Kay Donovan'ın üzerine atıldı. Nola, Kay'in arkadaşlarına, onların da Kay'e karşı cephe almasını sağlayacak bir internet sitesi kurmak için bilgisayar becerilerini kullandı. Nola Kent, son darbeyi indirmeden, yani onu cinayetten hapishaneye göndermeden önce Jessica'yı öldürdü; bunu, suçu Kay'in üstüne atmak için yaptı."

Penceredeki buz tabakası boyunca camdan dışarı baktım. Gözlerim, yanlarından geçtiğimiz, sisle kaplı prefabrik evlerin gri bulanıklığına odaklanıp iyice bulandı; toprağa sıkıca dikilmiş düzgün dikdörtgenler, yan yatmış mezarlar gibiydiler. Nola, Cori'yle yüzleştiğim akşamın sonrasında, öpüştüğümüz akşam beni affetmişti. Brie'nin konuyu açması bana kendimi berbat bir insan gibi hissettirdi.

Brie "Savunma?.." diyerek konuşmaya teşvik etti beni.

Bitkinlikle ona baktım. "Onun Jessica'yı neden öldürdüğüne dair tek bir kanıt öne sürmedin. Neden Jessica? Mahkemede teorin yavan kalırdı. Çünkü Nola'nın bana karşı kin güttüğünü değil, Jessica'yı öldürdüğünü kanıtlaman gerek. Nola'nın Spencer aleyhindeki teorisi kazanır. Başka neyi itiraf etmek zorunda olduğunu biliyor musun? Benim aleyhime olan deliller hepsine baskın çıkıyor. Şu an en geçerli deliller benimkiler."

Brie gözlerini kapattı ve kafasını geriye, koltuğuna yasladı. “Onun yaptığını biliyorum. Biliyorum.”

“Bilgi kanıt değildir,” dedim.

“O zaman Spencer’la konuşalım,” dedi ve kafasını kaldırıp bana baktı. “İkimiz de. Ayağımızı sağlam tahtaya basmak için.”

Yine pencereden dışarı baktım. Onca şeyin ardından Spencer’ın buna razı olacağından emin değildim. Ama şu anda, herhangi bir çözüme ulaşabilmek için kalan tek yol bu gibi geliyordu.

“Yalnız başıma gitmem gerek. Sadece telefonunu açık tut.”

Nola gün boyunca bana mesaj attı. Ben de ona yazdım ama sadece kısa ve öz, önemsiz cevaplar halinde. Şükran Günü'ndeki mesajlarımdan hiçbirine geri dönmemişti. Ailesiyle ilgili neler olduğunu merak ediyordum ama burnumu sokmak da istemedim. Brie'nin aklıma soktuğu şüpheden nefret ediyordum. Evet, Nola'nın benden nefret etmek için bir nedeni vardı. Bir süre nefret ettiğinden de emindim. İlk başlarda birlikte vakit geçirmeye başladığımızda da çok sıcak, yumuşak bir karakter sayılmazdı. Ama sadakatini kanıtlamıştı. Ya da belki de ben onunla ilgili kötü hiçbir şeye inanmıyordum. Belki de Todd sendromuydu bu. Tren istasyonuna ulaşır ulaşmaz Spencer'i aradım ve telefonu açtığına gerçekten şaşırdım.

“Hala benden nefret ediyor musun?”

“Seni incitmek için Maddy'yi öldürüp öldürmediğimi sorduğundan beri mi?”

“Sen de bana katil dedin ve dokunduğum her şeyin mahvolduğunu söylemedin mi?”

“Onu Charlie Brown'ın söylediğinden bayağı eminim.

Noel özel bölümünde. Tabii ki de ben daha orijinaldim,” derken onun bir şeyden bir yudum aldığını duydum.

“İçki mi içiyorsun?”

“Sadece çikolatalı süt. Ovaltine,* sen de iç mutlaka.”

“Vay bel! Gerçekten Noel havasına giriyorsun.”

“Noel özel havasına,” diye düzeltti.

Esen rüzgâr yüzüme bir gazetenin çarpmasına neden oldu ve çöp tenekesinin arkasına çömeldim. Bütün bankalar doluydu. “Tren istasyonundayım.”

“Ve birinin seni almasına ihtiyacın var.”

“Ayrıca seni görmek istedim. Yoksa kampüse dönmek için biriyle ortak taksiye binerdim,” deyip bekledim.

Çikolatalı sütünün gerisini içtiğini duydum. “Beş dakika ver.”

Bir Dunkin Donuts’ta durduk. Spencer’ın evinin yakınlarında tatlı kafeler ya da Starbucks yoktu ve gerçek şu ki, ben Donkin Donuts’ın üstü şeker kaplı donut’ıyla vanilyalı kahvesini tercih ederdim. Bana evimi, evimin güzel birkaç kısmını, Todd’un antrenmandan sonra yediği yemeklerden arta kalanları eve getirdiği zamanları ya da babamın kamyonetinde her zaman var olan kokuyu hatırlatıyordu. Babam bir boyacıydı ve her sabah genellikle ben uyanmadan önce işe giderdi, arabasının yan koltuğunda bir düzine kadar boş Dunkin Donuts bardağı her zaman olurdu. Çocukken, babamın arabasının içini ve dışını temizlemek için her hafta bir çeyreklik alırdım. O yüzden de Dunkin benim memleketimle kurduğum mutlu bağlantılardan biriydi.

* Malt özü, peynir altı suyu ve şekerle yapılan, çikolata aromalı bazı türleri olan toz süt tatlandırıcı markası. (ç.n)

Siparişimizi verirken boş bir masa bulmaya çalıştım ama içerisi bayağı bir kalabalıktı. Binanın yanında, hareketli sokağı gören bir masaya oturduk. Kedi Kafe'nin karşısındaydı. Tıklım tıklım dolu, fazla ısıtılmış ve biraz da terleticiydi. Tam tepemize yerleştirilmiş hoparlörlerden bangır bangır doksanların Noel şarkıları çalıyordu. Etrafımızdaki herkes kendi hayatına dalmıştı. Gülen çiftler (bir tane de kavga eden çift vardı), yemeklerini etrafa atan bebeklerle uğraşan anneler ve kahve içerken sohbet eden gençlerden oluşan gruplar vardı.

“Eee Katie D, bu kez gerçekten konuşacak mıyız?” derken neşeyle güldü ve en son görüştüğümüzden beri ne kadar iyi görüldüğünü fark ettim. Uzun bir süre uyumuş ve kâbusları onu temelli terk etmiş gibiydi. Yaşadıklarımızı atlatıp atlatmadığını merak ettim. Daha birkaç gün önce Nola'yı öpüyor olsam da atlatmış olması ihtimali beni sınırlendirdi. Otomatik olarak da ona dokunmak istememe neden oldu. Düzeltilemeyecek derecede sorunluydum ben.

Ama “Biriyle görüşüyor musun?” derken sözcüklerin ağzımdan çıkmasına engel olamadım.

“Belki.”

“Demek öyle. Ben de,” derken rahat görünmeye çalıştım ama yüzümün ağlama öncesi haline bürünmekte olduğunu hissedebiliyordum.

“Buna nasıl üzülüyor olabilirsin ki?”

“Üzülmüyorum.”

Spencer kahvesinden bir yudum aldı. “Belki de bizim problemimizin bir parçası da Brie ve Justine’e karşı Kay ve Spencer meselesine varımızla yoğunumuzla dalmış olmamızdı.”

“Bunu bir yarış haline getirmemeliydim.”

“Off Katie, Brie’nin payını da üstlenme. Temel mesele bizi rahatsız etmesi,” deyip ofladı ve elini masada bana doğru uzattı ama benim elim onunla yarı yolda buluşamayacak kadar ağır geliyordu. O yüzden çenesini dirseğine yaslayarak bana baktı. “Ben gerçekten seni her zaman seveceğim.”

Gözlerimi devirerek “Bir arkadaş olarak,” dedim.

Ciddiyetle “Sen olarak,” dedi. “İkimiz ne yaparsak yapalım. Ciddiyim. Ürkütücü anlamda da değil. Bunu tarif etmek güç. Bizim bir hikâyemiz var. Biliyorsun değil mi?”

Biliyordum. Todd’u da yaptığı şeyden sonra bile hâlâ bu sayede sevmeye devam ediyordum. Todd, Megan’ı alıp götürdü. Benim Megan’ımı. John Butler Ortaokulu’nun ufak tefek bilgiler şampiyonunu, kurabiye gurmesini ve şampiyon bir sarılıcı olan Megan’ı. Kendi aramızda gizli kimliklerimiz vardı bizim, J.R.R. Tolkien’in elf dillerinden biri olan Sindarin dilinde iletişim kurabiliyorduk ve Todd onu mahvetmişti. Ama ben yine de Todd’u seviyordum.

Spencer’in ellerini ittim. “Sevmeni istemiyorum.”

Spencer’in gözleri buğulandı ve yüzünü eliyle gizleyerek aşağı baktı. “Neden beni arayıp duruyorsun?” diye sordu.

Tıka basa doymuş ve hasta hissediyordum ama sırf yapacak bir şeyim olsun diye kendimi yemeye devam etmek için zorladım. “Beni alışkanlıktan sevmeni istemiyorum. Bu hisse takılıp kalmanı istemiyorum. Aklını kaçırırsın Spence. Ben bağıllıkla tutunulmaya değer biri değilim.”

Bana eskiden yüreğimi hoplatan o neşeli gülümse-

meyle baktı. O benim sırdaşımdı. Bana ait olmuş, mühürlenmişti. Ama şimdi gözleri ıslak ıslak parlıyordu ve bu da, ilk yanıma oturduğunda ona “Kaç Spencer. Arkana bakma. Koş,” diyebileyim diye, zamanı tanıştığımız güne geri sarmak istememe neden oldu.

“Gülümseme bana.”

“Neden?” derken dudaklarını birleştirdi.

“Çünkü tuhaf. Ağlıyorsun ve gülümsüyorsun ve bu tuhaf.”

“Hem mutluyum hem üzgünüm. İşine gelirse. Peki ne şimdi bu? Yedinci ayrılışımız mı?”

“Birlikte değildik ki.”

“Şimdi arkadaş olmamız da mı yasak? O yüzden mi görüşmek istedin? Bana bunu söylemek için mi?”

“Hayır. Off!” Kahretsin. Başarılı olduğum tek konu, zaten berbat olmuş bir şeyi daha da berbat bir hâle getirmekti. “Seni görmek istedim. Şu an her şey çok karışık. Ama sen bana beni sevdiğini söyleyip duruyorsun ve bu da bana bunu neden yürütemeyeceğimizi hatırlatıyor...”

“Haklısın. Bu benim hatam,” derken gözlerini koluna sildi. “Bunu fark etmekte başarısız oldum. Katie, benim tarafımdan bir daha asla sevilmeyeceksin. Sana dair bir zamanlar beslediğim iyi düşüncelerim sonsuza dek kayboldu!”

“Aşk ve Gurur’u da mı izliyordun sen?”

“Çok uzun ama bana kendi konumumdan daha alt seviyede biriyle evlenmemin sorun olmayacağını öğretti.”

“*Death Comes to Pemberley*’yi de yakaladın mı bari?”

“Neyi? Neyi?”

“O da başka bir kitap. Ekip tekrar bir araya geliyor

ve önemsiz bir karakter öldürölüyor. Bir cinayet romanı.”

“Netflix’te var mı?”

“Jessica hakkında konuşmamız lazım Spencer.”

Kahvesi boğazında kaldı. “Bu cinayet meselesiyle uğraşmayı bıraktığını sanıyordum.”

“Bunun ne kadar ciddi olduğunun farkında mısın? Polislin elindeki şüpheliler yalnızca biziz artık.”

“Bu nasıl mümkün olabilir ki?”

“Ben olay yerindeydim. Başka bir yerde olduğuma dair kanıtım yok. O gece Jessica’nın odasında bana ait bir şey bulmuşlar ve görünüşe göre ona birkaç yıl önce bayağı kötü bir şey yapmışım,” dedim. Spencer ilgili bir ifadeyle kafasını yana eğdi. “Polis, onun benden intikam almak için seninle yattığını düşünebilir.”

“Ah! Bu bana kendimi değerli hissettirdi!”

“Bu, Jessica’yla benim aramda devam eden bir anlaşmazlık falan varmış gibi görünmesine neden oluyor.”

“Ben de zannedersem ölümcül seks lanetim yüzünden bir şüpheliyim. Peki ya Greg?”

İkinci bir donut aldım ve üstünü kaplayan şekerlerin birazını sıyırdım. “Onun Maddy’yle bir bağlantısı yok.”

Spencer kahvesinden temkinli bir yudum aldı. “Onun ölümü alakasız olabilir.”

“Greg bana ilginç bir şey daha söyledi. Polisler cinayet silahını bulduklarını düşünüyorlarmış ve birisi Greg’in evinden bir şişe alıp göle koyarak onu suçlu gibi göstermeye çalışmış. Ama polislin elinde gerçek cinayet aleti var. DNA testi yapıyorlarmış.”

Spencer bana sakın bir ifadeyle bakarak “O zaman biz temize çıktık demektir,” dedi.

“Cinayet aletinin ne olduğunu sormayacak mısın?”

Bir an gözlerimin içine baktı. “Tabii.”

“Kırık bir şarap şişesi.”

Cinayet gecesi o şişeyi öyle sıkı tutuyordum ki, Spencer’ı aramak için Tai ve diğerlerinden ayrıldığım andan itibaren onu elimden bıraktığımı hatırlamıyordum aslında. Bana saatlerdir öpüşüyormuşuz gibi gelen ama muhtemelen birkaç dakikadan uzun olmayan bir süre sonra Spencer’ın telefonu ikinci bir kez çaldı. İlk çalışından sonra arabasına girmiş, kıyafetlerimizi çıkarmıştık. Üstümüzde iç çamaşırlarımız vardı, kalorifer açıktı ve titreşim yaratan tempolu bir müzik çalıyordu. Alkolün verdiği heyecan, daha pürüzsüz ve istikrarlı bir arzuya, kararlılık bulanıklığına dönüşüyordu. Brie’yi düşünmemeye, Spencer’ı başka bir kızla hayal etmemeye, beni Brie’yle birlikte gördüğünde yüzündeki ifadeyi hatırlamamaya kararlıydım.

Öylesine kararlıydım ki...

Sonra telefon çaldı ve Spencer geri çekildi.

Nefes nefese telefonu elinden aldım. “Ne oluyor ya?” dedim. Bilinmeyen bir kampüs numarasıydı. Bütün Bates yerleşik hatları güvenlik nedenlerinden dolayı gizli numaralıydı.

Spencer telefona uzanarak “İzin ver de cevap vereyim,” dedi.

Doğrulup oturdum. “Neden?”

“Çünkü biriyle buluşmam gerekiyordu. Seni aramak için tesadüfen buraya gelmedim. Biliyorsun değil mi? Onu başımdan atacağım. Telefona cevap vermeme izin ver sadece.”

Kendimi aptal gibi hissederek Gatsby elbisesini yerden aldım. “Benim yanımdayken mi?”

Spencer’in gözlerinde yalvarır gibi bir ifade belirdi. “Bu randevu gibi bir şey değildi. Kız korkmuştu ve uğrayıp ona bakmamı istedi.”

“Büyüleyici derecede orijinalmiş.” Telefonun sesi kesildi.

Spencer kendini koltuğa bırakarak arkasına yaslandı. “Hiçbir şey hiçbir zaman yeterince iyi değil zaten.”

Arabanın yan tarafını yumrukladım. “İnsan öpüşme koklaşmanın tam ortasındaiken telefonu açmaz. Asla.”

Telefon tekrar çalmaya başladı. Aynı gizli kampüs numarasıydı. Telefonu ben açtım.

“Spencer, lütfen acele et. Dışarıda kald...”

“Canın cehenneme,” deyip telefonu kapattım.

Spencer telefonu aldı. Kıyafetlerini giydi ve hışımla arabadan indi. Ben prosecco şişesine uzandım ve işi arabaya taşıdığımızda onu dışarıda bırakmış olmalıyım diye düşündüm. Ama onu aramak için patikaya geri döndüğümde şişeyi bulamadım.

Bir ağaca yaslanıp iç geçirdim. İçkinin etkisi tamamen geçmişti ve gece mahvolmuştu. Akşam beni kampüs kahramanı ilan etmelerinin ardından sürüne sürüne Spencer’a geri dönüp tekrar küçük düşürüldüğümü arkadaşlarımin hiçbirine söylememe imkân yoktu. O nedenle neşeli, mutlu, her şey harika diyen bir surat ifadesi takınıp, hiçbir şey olmamış gibi onlarla çimlerde buluşmak zorundaydım. Sakinleşmek için kasabanın içindeki uzun yoldan gitmeye karar verdim ve gölden karanlık dükkanlara doğru yürümeye başladım.

“Katie!”

Tekrar Spencer'a doğru döndüm.

"Düzeltebilir miyim bunu?"

"Sana söyleyebileceğim her şeyi söyledim ben."

"Yaptığımı geri alamam. Onu ortadan kaldıramam."

"Ben kendimi ortadan kaldırabilirim ama."

Yürüyerek uzaklaşırken arkamdan bir yerden cam kırılması sesi duydum.

Spencer'ı masanın karşısından dikkatlice inceledim.

"O gece ben seni bıraktıktan sonra nereye gittin?"

"Eve," derken gözlerini gözlerimden kaçırmadı.

Her şeyi açık açık ortaya sermeye karar verdim. "Sanırım benim şişem cinayet aletiydi."

"Bu benim de aklımdan geçti."

"Benim Jessica'yı öldürdüğüm mü?"

"Ondan kurtulmam konusunda bayağı bir ısrarcıydın."

Birdenbire bunca zamandır Spencer'ı suçlu gösterdiği için düşünmemeye çalıştığım her şeyin ona da yük olduğunu fark ettim. Ama ona da katil benmişim gibi görünüyordum. Kızın gitmesi konusunda ısrar eden bendim. "O zaman kim olduğunu bilmiyordum henüz Spencer. Adının Jess olduğunu söylediğini duymuştum ama bir sürü insan olabilir ve ben Jessica Lane adını hiç duymamıştım."

"Ya şaka?.."

Çaresizce "İsimsizdi," dedim. Durum beni serseme çevirecek kadar kısa bir sürede aleyhime dönmüştü.

"Peki ya Maddy? Onu bulmak için tesadüfen mi oradaydın sadece? İkisi için de tesadüfen mi oradaydın?"

Gözlerimin dolduğunu hissettim. "Bunu benim yaptım."

ğımı mı düşünüyorsun Spencer? Benim arkamda olacağını düşünmüştüm.”

“Hayır, sen benim onları öldürdüğümü düşündün,” derken gözlerinde katı bir ifade belirdi.

“Düşünmedim. Ne düşüneceğimi bilmiyorum bir türlü. Ya sen ya da benim.”

“Bütün polislerin bu sonuca varmış olması ortada başka ihtimal olmadığı anlamına gelmiyor. Greg’in bu meseleinin dışında kaldığından emin misin?”

Bardağımın kenarını ağzımda yamulana dek kemirdim. “Öyle olduğunu söyledi kendisi,” dedim. Spencer gözlerini devirdi. “Ona güveniyorum. Maddy’yle hiçbir bağlantısı, kampüse kolayca erişme imkânı yok. Onu ele dim,” dedim.

“Peki benim o statüye ulaşmam için nasıl bir başvuru mu yapmam gerek?”

“Bir tur daha *ben hiç* oynamaya ne dersin?”

“Ayarlanabilir.”

Valizimi ayağımla ona doğru ittim. “Bu akşam sende kalacağım. Kampüste çok fazla düşmanım var.”

“Bu temize çıktığım anlamına mı geliyor?”

“Her şey göz önünde bulundurulduğunda, bir kampüs dolusu potansiyel katildense bir tanesiyle daha güvendesim,” dedim.

“Kabul ediyorum.”

Pijamalarım ile yatağının üstüne oturduğumda olay yerini tekrar ziyaret eden bir kanun kaçağı gibi hissediyordum. Brie'yle beni bastığı akşamdan beri buraya gelmemiştim. O zamandan beri bir sürü şey olmuştu. Burası o kadar güvenli ve tanıdık bir yerdi ki. Yattım ve suratımı yastığa bastırarak kokusunu içime çektim. Spencer'ın kullanmadığını iddia ettiği elma kokulu saç ürünü gibi kokuyordu. O kokuyu özledim. Sonra silhat esansı gibi başka bir koku daha fark ettim. Jessica'yla bu yatakta beraber olup olmadığını merak ettim ve aniden doğrulup oturdum. Tam o sırada kapı çalındı.

"Efendim!" Spencer'ın evinde hep en kibar sesimi kullanırdım. Annesinin beni sevmesini istiyordum. Neden bilmiyordum. Çok tatlı bir kadındı ve bu nedenle zorluk çektiğini anlayabilirdiniz. Onun benim mükemmel olduğumu düşünmesini istiyordum. Sanırım artık bir önemi yoktu. Spencer'ın bir sonraki kız arkadaşının da ona yaranmak için mücadele vermesini umdum.

Spencer içeri girince bayağı bir hayal kırıklığına uğra-

dum. "İhtiyacın olan her şey var mı?"

"Aslında yeni bir nevresim takımı alıp alamayacağımı merak ediyordum."

Spencer kızarak "Ah. Tabii evet," dedi.

"Teşekkürler."

Koridora çıkarak gözden kayboldu ve uyumsuz bir yorgan, çarşaf ve yastık kılıfıyla geri döndü. Yatağı yapmak için birlikte uğraştık.

Ergensi bir ifadeyle sırıtarak "Burada mercimeği fırına vermiştik," dedi.

"Biz derken çoğul yani. Öyle mi? Sen ve Easterly'nin bütün hanımefendileri."

Spencer gözlerini devirdi. "Evet. Hepsi," dedi. Yastığı yatağın başına yerleştirdi ve bağdaş kurarak yere oturdu. "Ama en tatlısı sendin."

"Katılıyorum," deyip yatağın üstüne oturdum ve dizlerimi kendime çektim. "Dök bakalım."

Spencer bir şişe votka ile bir kutu limonata aldı ve en sevdiğim içecekten eşit iki porsiyon hazırlayıp önümüze koydu. Care Bears'li bardağı seçip Snoopy'li olanı ona bıraktım.

"Başlamadan önce geçmişte yapılan bir oyun hatasını gündeme getirmek istiyorum. Tanıştığımız akşam bu oyunu oynadığımızda ben "Daha önce hiç kimseyi öldürmedim," dedim ve sen içtin."

Spencer gözlerini devirdi. "Sen de içtin ve sen de kimseyi öldürmedin hiç."

Gözlerim beklenmedik bir şekilde doldu. "Ben sana hikâyemi anlattım."

Spencer "Özür dilerim," diyerek öne doğru eğildi ve

bana sarıldı. “Ben şaka olarak içtim. İkimiz de öyle yaptık sandım.”

“Bu akşam şaka yok. Gerçek için oynuyoruz.”

Bardağını bardağıma tokuşturdu. “En kötü oynayan kazansın.”

Açılışı nokta atışıyla yaptım. “Ben Jessica Lane’i hiç öldürmedim.”

Kimse içmedi.

Spencer “Ben Maddy Farrell’i hiç öldürmedim,” diye karşılık verdi.

“Ben Jessica Lane’le hiç yatmadım.”

Spencer içti. “Brie Matthews’la hiç yatmadım.”

Tek kaşımı kaldırdım.

Spencer rahatlamışa benziyordu. Ona yumruk atmak istedim.

“Maddy Farrell’le hiç yatmadım.”

Spencer bir yudum aldı. “Bütün bunları biliyorsun zaten.”

“Yalan makinesi teknisyenleri de önce kontrol soruları sorar.”

Spencer bardağını çalkaladı. “Ben hâlâ bu odadaki birini seviyorum,” dedi.

Birbirimize baktık. Spencer bir yudum aldı. Ben de serçe parmağımı bardağıma batırıp ağzıma götürdüm.

“Karmaşık bir durum,” dedim. “Ben Jessica’yla bu oda da hiç birlikte olmadım.”

Spencer bardağını yere bıraktı. “O detayları istemezsin.”

“Bütün detayları istiyorum ben. O yüzden bu oyunu oynuyoruz. Sen onunla en son konuşan insanlardan birisin. Polis bunu henüz bilmiyor. Asla da öğrenmemeliler.”

“Hayır, Jessica’yla bu odada birlikte olmadım. Benim sıram. Ben, sen ve Greg dışında başka bir şüpheli duymadım hiç.”

İçtim. “Ciddi bir şüpheli değil ama Greg kısacık bir süreliğine Brie olabileceğini düşündü. Çünkü o ve Jess’ı anlayamıyorlarmış.”

“Ah, bu ihtimal benim de çok hoşuma giderdi.”

“Brie de, arkadaşım Nola olduğunu düşünüyor. Bu da mümkün tabii ama hoşuma gitmiyor,” dedim.

“Neden mümkün? Neden hoşuna gitmiyor?”

İç geçirdim. “Tai ve ben ilk yıl Nola’ya çirkeflik yaptık. O yüzden suçu benim üstüme atmak için geçerli bir nedeni var sayılır. Katil ayrıca birkaç yıl önce Jessica’ya yaptığımız şaka yüzünden intikam almam için beni tehdit eden bir blog hazırlamış. Ama Nola hedef aldığı kişilerden biriydi ve Maddy’yle hiçbir bağlantısı yok. Ayrıca bütün kampüs aynı anda, her bir öğrenciye yaptıklarım için benden intikam almaya karar verdiğinde (bu da çok fazla kişi ediyor) bana karşı çok iyi bir arkadaş oldu. Telafi etmem gereken bazı şeyler var!”

“Ama cinayet değil.”

Ona kızgın gözlerle baktım.

“İkinci kez kontrol ediyorum.”

Spencer “Masum olmasını istediğim için sevdiğim kimseyi mazur görmedim hiç,” dedi.

Bardağı tamamını içtim ve ayağa kalkarak “Mesajın alındı,” dedim.

Spencer elimi tuttu. “Ciddiyim ben Katie. Bunun sadece Todd’la alakası yok. Jess’i öldürdüğümü gerçekten düşünüdüysen neden daha önce gelmedin bana? Bana Maddy’den

bahsettin ama Jessica'dan bahsetmemek için bin dereden su getirdin resmen. Bence onu gerçekten benim öldürmüş olabileceğimi ve ondan kurtulmamı söyleyip, sonra da gece kaybolup gittiğin için bunun senin hatan olduğunu düşündüğünden öyle davrandın. Todd, sonra ben, şimdi de Nola. Brie'nin haklı olma ihtimali var mı? Her ne kadar bu sözcükleri söylemek hiç hoşuma gitmese de..."

Tekrar oturdum ve çenemi ellerime yasladım. Votka fondip direkt beynime gitti. Limonata da ağzımı yapış yapış yaptı. "Brie en iyi argümanını öne sürdü ve gerçekten ikna edici bir şekilde söyleyebildiği tek şey, Nola'nın suçu benim üstüme atmak için geçerli bir nedeni olduğuydu. Ama Jessica ya da Maddy'yi öldürmek için değil."

Spencer omuz silkti. "Sen de en az Brie kadar zekisin ve Nola senin arkadaşın. Öyle değil mi? Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence hiçbir kanıt yok," deyip durakladım. "Onunla evine gittim ve ailesinin yanında biraz tuhaf davrandı. Çok yalan söylüyor. Annesiyle ve babasıyla tartışıyor. Ama tanıdığım birçok insan da bunları yapıyor. Ben katiller gördüm daha önce. Hiç kimse anlamıyor. Çok bariz anlaşılacak bir belirti yok. Her zaman belirli türden bir insan katil çıkmıyor. Daha çok ya da daha az sevilen biri olmuyor. Bu sadece birinin yapmaya karar verdiği bir şey ya da bir kaza. Herkes belirli şartlar altında katil olabilir. Başka hiç kimsenin anlamadığı şey de bu."

Spencer bana bir içki daha koydu. Bu neredeyse tamamen limonatadan oluşuyordu. "Peki kimdi o zaman?"

"Her şeyi yerine oturtacak bir detay var bir yerlerde," derken parmaklarımla bardağın yan tarafında ritim tut-

tum. Sonra birdenbire durdum. Bu ses sırtımda bir ürperti hissetmememe neden oldu. “O gece benim şişeme ne oldu?”

Spencer düşünceli bir ifadeyle içkisinden bir yudum aldı. “O konuda ben de seninle aynı durumdayım. Senden hemen sonra ben de gittim.”

“Peki hiçbir şey görmedin mi?”

“Nasıl görebilirdim ki?”

“Ben uzaklaşırken bir camın kırıldığını duydum. Ya o...”

“Ya ne?” deyip kafasını kaldırarak tavanındaki yıldızlara baktı. Ben de parlayışlarını birlikte izleyebilelim diye ışığı kapattım. “Öyle düşünürsen aklını kaçırsın. Yaptığımızdan başka bir şey yapmamız için hiçbir neden yoktu.”

“Jessica birinin kendini takip ettiğini düşündüğü için seni aradı.”

“Evet.”

“Greg mi? Kavgaları yüzünden miydi acaba?”

Spencer “Olabilir,” deyip doğruldu. “Hayır. Bir yerde takip edenin kız olduğunu söyledi. O kız hâlâ burada ya da o kız hâlâ arkada bir yerde gibi bir şey. Kesinlikle kızdı.”

Bir yastığı yumrukladım. “Aman Tanrım Spencer! Neden bunu bana daha önce söylemedin?”

“Çünkü telefona cevap verip onun sesini duyunca bana çok kızdın.”

“O, Jessica’yı öldürdüğüm gerekçesiyle benden şüphelenilmeden önceydi,” derken kafam dönüp duruyordu. “O kız’ dedi demek... Bana söylediği her şeyi anlat.”

Spencer saçını alnından geriye doğru aldı. “Her keli-

meyi hatırlamıyorum. Poliste kayıtlı ifadem olduğuna eminim. ‘Bir şey, bir şey... Gelebilir misin? Bir şey... Korkuyorum. Bir şey, bir şey thee ‘thou “whatfore”’. Bir şey, bir şey acele et.”

“Thee thou ne?”

“Whatfore.”

Kaşlarımı çattım ve anlamayarak kafamı iki yana salladım.

“Eski dönem İngilizcesiyle karışık bir şeyler vardı. Arabada telefonumun hoparlörü açıktı. Tam seçmek zordu.”

“Jessica seninle eski İngilizce mi konuştu? *Beowulf* ***gibi mi?”

“Hayır. Shakespeare İngilizcesi falan gibi bir şey.”

“O öyle değı... Neyse boş ver,” dedim ama daha şimdiden içimde bir hayal kırıklığı filizlenmeye başladı.

Spencer tedirginlikle dudağını ısırarak “En son duyduğum şey buydu. Ürkütücü olan şu ki birdenbire sesi çok sakinleşti. Ya konuşan Jess değildiyse?”

Sırtımdan aşağı bir ürperti duydum. “İnsan ölüm uykusundayken nasıl düşler görebilir?”

Spencer parmağını doğrultarak “İşte bu,” dedi.

Gözlerimi kapattım ve alnımı göğsüne yaslayarak “Kahretsin,” dedim.

* Eski İngilizcede cümleye göre seni, sana. (ç.n)

** Eski İngilizcede sen. (ç.n)

*** Eski İngilizcede bundan dolayı, bu yüzden. (ç.n)

**** Batı Saksonya lehçesiyle yazılmış, İngiliz Edebiyatı’nın 3000 satırlık ilk epik şiiri. (ç.n)

Ertesi sabah Spencer uyanmadan önce oradan ayrılıp kampüse geri dönmek için bir taksiye bindim. Yurtların önüne vardığımda güneş gölün yüzeyine altın rengi ışığını yansıtarak gökyüzüne doğru yükselen çamların üstüne yeni çıkmaya başlamıştı. Gölün yüzeyi henüz donmamıştı ama yakında donacaktı.

Brie erken kalkardı, kapısını çaldığımda sert bir kahve kokusuyla Schubert tınılarını duyabiliyordum. Beni gördüğüne hem memnun olmuş hem şaşırmış gibi görünüyordu. Sonra valizimi gördüğünde kafası karışır gibi oldu.

“Geceyi dışarıda mı geçirdin?”

“Spence’le kaldım.”

Kapıyı açtı. İçeri girip, geçen ay hiç yaşanmamış gibi yatağının üstüne oturdum. Brie, Othello’sunun arasına bir kitap ayracı koydu ve masasının kenarına yaslandı. “Ders çalışmaya ara verebilirim.”

“Ne kadar zamandır uyanıksın?”

“Çok uzun zamandır.”

İlk kez, Brie'nin son birkaç haftadır bana benzemeye başladığını fark ettim. Kilo vermişti. Gözlerinin altında halkalar vardı ve gülümsemesi cansızdı. Onun telefonlarına cevap vermediğim için bir parça viedan azabı duydum. İyi bir pastaneden alınmış bir kutu hamur işini bana uzattı ve bir tane aldım. Tereyağlı, incecik kat kat hamuru ve pürüzsüz çikolata dolgusu vardı.

"Eee? Spencer'la sen?.." Ben itiraz edemeden önce kahvesinin yarısını ikinci bir kupaya döküp bana verdi.

"Sadece arkadaşız. Kahveni çalmayacağım."

"İsrar ediyorum. Dünkü konuşmamız üzerinde biraz daha düşündün mü?"

Aromalı kavurulmuş Fransız kahvesinden koca bir yudum aldım. "Hem de çok."

"Eee?" Brie bana bir şeker paketi attı. Gözlerimi gözle-rinden ayırmadan yakaladım.

Suratındaki durgun ifadeyi inceledim. "Sana Jessica'yı benim öldürdüğümü söyleseydim?" dedim.

Tereddüt etmeden "Annemle babamı tutardık," dedi.

"Bunu yapmış olabileceğimi hiç düşündün mü gerçekten?"

"Bir saniyeliğine bile düşünmedim."

"Gizli bir mikrofonla beni sorguladın," diye hatırlattım ona. "Dün şüphenin inancın temel taşı olduğunu söyledin."

"Öyle zaten," derken dünkü kadar kendinden emin görünmüyordu.

"Bu noktaya nasıl geldiğimizi bilmiyorum."

Kahvesinden büyük bir yudum aldı. "Benim birkaç tane fikrim var."

“Sen beni incittin. Ben seni incittim. Justine’i asla bırakmayacaksın.”

“Seviyorum onu,” derken bana neredeyse suçluluk duyur gibi baktı. “O her zaman yanımda oldu.”

Birbirimizi terk etmiştik. Bunu fark ettim. Bu karşılıklıydı.

“O zaman, ben geçen ay boyunca yanımda olan tek kişiyle arkadaşlığımı mahvetmeden önce, Jessica’nın öldürüldüğü akşam bize neden ayrılmamızı söylediğini anlat.”

“Anlattırma bana,” diye fısıldadı.

“Nola’ya karşı cephe almamı istiyorsan bana bir iyi niyet gösterisinde bulun.”

Brie’nin yanakları kızardı ve kıyafetinin kolunu ısırıldı. “Asla anlatamazsın.”

“Anlatmayacağım. Lee Madera’yla birlikteydim. Ona sor.”

“Yani sorun aslında Justine değil. Benim.”

“Zamanlama hiç uygun düşmedi,” derken sesi çatalı çıktı. “Önce tam ben sana çıkma teklif etmeden önce Elizabeth Stone’la ilgili homofobik bir şaka yaptın. Sonra tam da senin diğerleri gibi olmayabileceğini düşündüğümde şu Sevgililer Günü şakasını yaptın. Sonra da tiyatro ekibi partisinde, senin eşin olmam gerektiğini düşündüğümde kendini Spencer’ın kollarına bıraktın. Kalbimi birçok kez kırdın sen. Sonunda beni öptüğünde, sonra da elini çektiğinde ve tekrar Spencer’a geri döndüğünde... Yani o son noktaydı. Ondan sonra bile, İskelet Balosu’nda Justine’le çok büyük bir kavga ettiğimde seni aramaya çıktım ve seni üçüncü sınıflardan biriyle sar-

maş dolaş gördüm. Hiçbir zaman denk gelmedi işte.”

Çizdiği tablo kafamda değişerek yeniden canlandı. Bunca zamandır kalbimi rehin tutmuyordu. Her şeyi düzeltmeye yönelik şansım vardı ve hiçbir zaman düzeltmedim. “Çok özür dilerim Brie. Farkında değildim.”

Brie tereddütle kafasını kaldırıp gözlerime baktı. “Seni tekrar kaybetmek istemiyorum.”

“Kayıp değilim ben. Maddy ve Jessica öldü. Onların geri dönecekleri yok. Cori’nin tanıdık torpili kalkanı var. Tai ve Tricia devlet okuluyla başa çıkmayı başarırlar. Ben yaptım. Spencer’la Justine yapıyor. Senle ben de iyileşeceğiz ya da iyileşmeyeceğiz. Bu sana bağlı.”

“Seni özlüyorum,” dedi.

Gülümsedim ama dudaklarım seğirir gibi oldu. “Ben de seni özledim. Sen benim tek iyi şeyimsin.”

“Sen benim çok kötü alışkanlığımsın,” deyip neşeyle güldü ve elinin arkasını nemli kirpiklerine sürttü. “Polise Nola’dan bahset,” deyip Nola’nın suç haritasının olduğu kâğıdı kucağıma koydu.

Pencereyi aralayarak buz gibi havayı hafifçe içime çektim.

“Onlara ne söylediğimin bir önemi yok. Nola’nın aleyhinde hiçbir delil yok.”

Bu da tutuklanmam için DNA testinin bitişine kadar zamanım olduğu anlamına geliyordu.

Yani yirmi dört saat ya da daha az.

Nola o öğleden sonra geri döndü. Onu tren istasyonunda karşıladım. Bana Şükran Günü tatilinin geri kalanını anlattı. Annesiyle babası öfkeden küplere binmişler ve

Bianca'ya eve geri dönmesi için yalvarmışlar. O da sonunda buna razı olmuş. Sonra tabii diğer misafirler geldiğinde, hiçbir şey olmamış gibi davranmışlar. Gerisi de saçma sapan şeylerden ibaretmiş: Bordeaux, tepe golfü, kızılçıklı votka.

Yiyecek bir şeyler almak için kasabada durduk ama Nola onları yemek için yurt odasına gitmek istedi. Bu da iyi denk geldi çünkü herhangi bir suçlamada bulunmadan önce günlüklerine bir kez daha gizlice bakma fırsatını yakalamayı çok istiyordum. Şans benim yanımdaydı. Odasına girer girmez yemeğini bırakıp tualete gitti ve ben doğruca günlüklere saldırıp çılgınlar gibi sayfaları çevirmeye başladım.

Çoğunlukla o çalışılmış güzel el yazısıyla yazılmış, günlük rutinlerin anlatıldığı; bazı şiir kopyaları, Shakespeare'in soneleri ve konuşmalarının yer aldığı birbirini ardına sayfalar vardı. Ünlü olanlardan bir ya da iki tanesini hatırladım ama çoğu pek tanınmamıştı. En azından bana tanıdık gelmiyordu. Sonunda tarihi bu yıla ait bir sayfa buldum ve o zarif, çalışılmış el yazısıyla yazılmış ilk satırı gördüğümde kalbim durdu:

Yanmış Tai Usulü Tavuk

Zihnim fırıl fırıl dönerken günlüğü sertçe kapattım. Her an geri dönebilirdi. Odanın diğer ucuna giderek günlüğü aceleyle arkama, paltomun altına sakladım. Sayfalardan çoğu, neredeyse hepsi diğer insanların yazdıkları şeylerin kopyalarıydı. O yazının tam tarihini görememiştim. Sadece bu yıldı. Nola intikam blogunu el yazısı pratiği yapmak için kaynak materyal olarak kullanıyor da olabilirdi. Öyle olsa bile bu ne kadar da çarpık bir durum-

du? Emily Dickinson, Shakespeare tamam ama ya bu?..

Nola kapıyı açıp süzülerek odaya girdi. Dantelli yakası olan siyah kadifeden kısa bir elbise, beyaz çorap ve siyah Mary Janes ayakkabılar giymişti. Şık, siyah bir kurdeleyle bağlanmış saçları, her zamankinden daha geniş çekilmiş siyah göz kalemi, koyu rimeliyle olduğundan daha büyük görünüyor ve eski moda bir bebeğe benziyordu. Tekrar okuldaki Nola haline dönmüştü.

Ben de pantolonumun arkasına tikiştirdiğim günlükle, paltoma gizlenmiş bir hâlde yatağın yanında duruyordum. Bir yanım günlüğü alıp kaçmak istedi ama içim bunu yapmaya elvermedi. Başımızdan geçen onca şeyin ardından, Nola bunu gerçekten yaptıysa kendi ağzından duymalıyım. Yüzüme söylemeliydi. Artık tahmin yürütme ya da noktaları birleştirme falan yoktu. Bir itiraf ya da redde ihtiyacım vardı.

“Garip bir şey duymak ister misin?”

“Her zaman,” deyip tepsisini bıraktı ve salatasının üzerinde kırmızımsı kahve bir sos gezdirdi. Sonra kafasını kaldırıp bana ışıldayan gözlerle baktı. “Hiçbir detayı es geçme.”

“Eve dönerken trende Brie’yle karşılaştım.”

Nola’nın suratı düştü ama hiçbir şey söylemedi. Onun yerine ciddiyetle çileğinden bir ısırık aldı ve plastik bir kaşıkla çayını karıştırdı. Sonra da devam etmeme izin verircesine elini salladı.

“Olayların o şekilde patlak vermesi yüzünden özür diledi.”

“Eminim öyledir.”

“İçtenlikle söylüyor gibiydi.”

"Hıh!" deyip alay edercesine güldü.

Yatağın üstüne sertçe oturdum ve dizlerimi gerginlikle yukarı aşağı salladım. Konuyu değiştirmek istemiyordum. "Bütün bu Jessica meselesine dair fikirleri vardı."

"Onları kaydetme fırsatı bulmuş olmanı umut edebilir miyim?"

"Tabii ki de hayır. Beni pusuya düşürdü."

Nola "İyi misin sen? Neden beni aramadın?" derken gerçekten endişeli görünüyordu, ki bu da durumu çok daha üzücü hale getiriyordu sadece.

"Kötü bir şey olmadı. Her ihtimale karşı Spencerlara gittim," dedim. Nola bana belirsiz bir ifadeyle baktı. "O bu olayın dışında artık. Olay anında başka bir yerde olduğuna dair birden çok kanıtı var. Ayrıca koltukta uyudu o. Katilin Greg olduğunu düşünüyor."

Nola rahatladı. "Daha erken dönmeliydim. Annemle babam ablamı öylesine takıntı haline getirdiler ki ben gitsem de fark etmezlerdi," deyip kafasını ve elini iki yana salladı.

"Bunun doğru olmadığına eminim."

"Hiçbir şey hiçbir zaman yeterli olmuyor zaten. Benim Bianca olmamı istiyorlar," derken yüzünde buruk bir gülümseme belirdi.

Konudan uzaklaşıyordum. Kararlı bir ifadeyle ona baktım. "Brie'nin gerçekten ilginç bir teorisi vardı."

Nola sesli bir şekilde ofladı. "Brie'den bahsetmeyi keser misin?"

"Pardon!"

"Anlıyorum. Ona aşıksın. Her zaman aşıktın. Her zaman da öyle olacaksın," derken sesi alaycı bir tona bürün-

dü. “O gökyüzü sarı diyor. Sen ‘Aman Tanrım! Hiç fark etmemiştim bunu. Çok parlak zekalısın’ diyorsun.”

Ağzım açık kaldı. “Sen benim kalbime dair hiçbir şey bilmiyorsun Nola. Bu da beni şok etmiyor çünkü senin bir kalbin olduğundan emin değilim. Çok yakınmışız gibi davranıyorsun. Sonra da yüzüme karşı böyle şeyler mi söylüyorsun?”

Nola azıcık bile rahatsız olmadan güldü. “Kay, in şu havalardan. Ben senin dilini konuşuyorum. Sen insanlarla böyle konuşuyorsun.”

“Artık değil. Sana karşı öyle adilik yapmış olmaktan nefret ediyorum.”

“Eee?..”

“Eee’si özür diledim işte.”

“Diledin mi gerçekten?” deyip boş salata kasesini çöpe attı ve kocaman bir çikolatalı kurabiye yemeye başladı. Kurabiyeyi bana da uzattı ama bu bir zeytin dalı gibi değildi. Daha ziyade çetin bir yarışın başlangıcına imza atan bir ritüel gibiydi. Oyun başlangıcında atılan yazı tura gibi.

Huzursuzca kafamı iki yana salladım. “Dilediğimi sandım. Yolumu şaşırdım. Bunu bir an önce atlatmaya, geride bırakıp kurtulmaya ihtiyacım var.”

Nola ukala bir ifadeyle gülümseyerek “Bir an önce yap da kurtul,” dedi.

“Brie bayağı bir ikna olmuş... Hayır, neredeyse emin-di,” diyerek kendimi düzelttim. “Yapbozun tüm parçalarıyla uyumlu tek bir kişi olduğunu düşünüyor: kediyle, internet sitesiyle, benimle, soruşturmayla, Jessica dışındaki her şeyle...”

“Muhteşem teoriniz buraya kadarmış demek.”

“Biliyorum, biz Jessica'yı odak noktası olarak düşünüyorduk. Ama bir yapboz yaparken kayıp parçaya odaklanamazsın. Elindeki parçaları birleştirirsin. Sonra da bazen resim ortaya çıkar.”

“Ya diğer parçalar arasında bağlantı yoksa?”

“Mesele şu ki hepsi birbirine çok iyi oturuyor.”

Nola bir an durakladı. “Tamam. Söyle bakalım.”

Derin, titrek bir nefes aldım ve parmaklarımı birleştirdim. Kalbim pır pır ediyordu. Başım döner gibi oldu. Doktorların ya da polis memurlarının aile üyelerine sevdikleri birinin az önce öldüğünü söylemesi böyle bir şey olmalıydı. Bu gerçek dışı, hayal gibi bir şeydi ve bundan sonra olacaklardan korkuyordum. “Brie bütün o şeyleri yapmış olabilecek tek kişinin sen olduğunu düşünüyor,” dedim.

Nola tam kurabiyesini ısırmak üzereyken hiç kıpırdamadan, ani bir ses duyup henüz tehlikede olup olmadığını bilmeyen bir ceylan gibi baktı. Yutkundu. Çayından narın bir yudum aldı ve ellerini masasının üstünde birleştirerek “Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Sözcükler dudaklarımdan dökülene kadar emin değildim. “Haklı olduğunu biliyorum,” dedim.

Nola'nın tek bir kası bile kıpırdamadı. "Devam et."

Kalbim şimdi öyle hızlı atıyordu ki göğsümde bir uğultu varmış gibi hissettiriyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Anlat bana. Nasıl yaptığımı anlat. Çünkü benim durduğum yerden hapse giren sen olacaktıydın gibi görünüyor."

Derin, titrek bir nefes alarak "İnkâr etmiyor musun?" diye sordum.

"Senden ne düşündüğünü ve bunu nasıl kanıtlayacağını anlatmanı istiyorum."

Elimi cebime soktum ve bana aldığı ses kayıt cihazını uzattım. Tabii ki de açık değildi. Açık olsaydı konuşmazdı benimle. Meraklı gözlerle cihaza baktı. "Bence sen bir yalancısın. Bence annenle baban da bunu doğrulayabilir. Bence sen zalimlik edecek ve cinayet işleyecek bir potansiyele sahipsin. Hunter'ı Dr.Klein'in evinden çalıp öldürdükten sonra cesedini ormana gömdüğünde de bunu kanıtladın. Onun başka biri tarafından kaçırıldığını ya da işkence gördüğünü ortaya çıkarmadın. Ona kendin iş-

kence ettin. Sırf bir kediye işkence etmenin ne hissettirdiğini görmek için.”

Nola sıkılmış gibi konuşarak “Yanılıyorsun. Ben, Hunter’a işkence etmedim,” dedi.

“Ama onu sen kaçırdın ve gerçekten de öldürdün.”

“Eee?..”

“Bazı insanlar bunun oldukça çarpık bir davranış olduğunu söylerdi. Bazıları hayvanları öldürmenin insanları öldürmenin doğal bir habercisi olduğunu bile söylerdi.”

“Bilgin olsun diye söylüyorum Kay. Lanet kediye öldürmeyi planlamadım ben. Asıl plan onu kahramanca bulup Dr.Klein’a geri götürmekti. Ama kedi bu konuda kalleşlik yaptı,” derken öyle rahat konuşuyordu ki ensemdeki tüyler diken diken oldu. “Deli gibi saldırgandı.”

“Bir de ben varım tabii.”

Nola yumuşak bir tonda konuşarak “Bütün her şey seninle ilgili,” dedi. Marionette gibi bir ifadeyle gülümsedi. Sanki dudaklarının kenarları iplerle kaldırılmış sonra da anında geri indirmiş gibiydi.

“Ben de öyle olabileceğini düşünüyorum. İntikam bloğu... Bütün okulun bana cephe almasını sağlamak için bana şantaj yaptın. Tai’nin profesyonel tenisçi olma şansını elinden aldın. Tricia’yı okuldan ayrılmaya zorladın. Cori’yi küçük düşürdün, tabii eğer böyle bir şey mümkünse. Futbol takımını neredeyse batırıyordun ve bana karşı elinde herhangi bir şey var mıydı bilmiyorum bile.”

“Polis kayıtlarına gizlice erişmek kolay. Reşit olmayanların mühürlü kayıtlarına bile,” dedi.

“Çoğu insan için kolay değil.” Bu sırada Nola nazikçe

başını salladı. “Ama sen çoğu insandan daha iyisin,” diye devam ettim.

“Sen de daha betersin. Çoğu insan sapık abisini korumak için söylediği yalanlarla övünmez. Ama sen o sırrı korumak için gidip arkadaşlarına bütün o kötü şeyleri yaptın. Sonra gelip bana anlattın. Ne düşünüyordun ki?”

Kafamı iki yana sallayarak “Sana güvendim ben,” dedim.

Nola muzip bir ifadeyle gülümsedi ve dudağını ısırarak “Tüh,” dedi.

“Beni ayakta uyuttun. İntikam blogu bir akıl oyunuydu. Senin akıl oyunundu.” Günlüğü arkamdan çıkarıp ona yazdığını gösterdim. “Tüh,” dedim.

Nola omuz silkerek “O internet sitesi artık yok,” dedi.

“Ben bilgisayar dâhisi değilim ama polis memurlarının silinen internet sitelerini bulabildiklerinden eminim.”

“Sadece izinle. İzin çıkarmak için mantıklı bir nedenleri de yok,” derken gözlerini günlüğe dikmiş bakıyordu. Onu bir silah gibi sıkıca tuttum.

“Bu da bizi Maddy’ye götürüyor. Yine senin öldürdüğün Maddy’ye. Onu ipucu şifresini kırmadan hemen önce öldürdün ve birlikte bulabilelim diye odama geldin. Tahminime göre o banyo yapmadan önce kahvesine öldürücü dozda uyku hapi koydun. Sonra da işi bitirmek için onu suyun altına ittin. Ama bu kez, şüpheleri benden başka bir tarafa çekmek için işledin cinayeti. İşte bu da Brie’nin anlamadığı ama benim anladığımı düşündüğüm kısım.”

Ukala yüz ifadesi öylece donup kaldı ve kendinden emin olamamasının belirtisi olarak alt dudağının seğirdiğini gördüm.

“Öyle yaptın değil mi?” derken ona ama aynı zamanda da kapıya doğru bir adım attım çünkü kaçış şansım olmadan, odasında kısıp kalmak istemiyordum. Şu an, tam burada, hiçbir görgü şahidi olmadan ne yapabileceğini bilmiyordum. “Suçu benim üstüme atmak konusunda tereddütlerin vardı. Onun Spencer’la fotoğrafını görünce Maddy’yi öldürecek kadar ileri gittin çünkü bu, suçu başka birine atmak için mükemmel bir fırsattı. Sen benim en iyi arkadaşlarımdan birisin Nola. Ben de senin. Biliyorum. Doğru şeyi yapmak için çok geç değil.”

Bana nemli gözlerle bakarak “Tabii ki de çok geç. Artık yapılacak doğru bir şey yok,” dedi.

“Teslim ol. Başka kimsenin incinmesine gerek yok. Ortada yeterince ceset var. Bu konuda yapılacak hiçbir şey yok. Zamanı geri alamayız.”

Nola araya girerek “Alır mıydın? Sen yaptığını geri alır mıydın?” diye sordu.

“Tabii ki de sana pislik yaptığım için pişmanım.”

Bana ıslak gözlerle, dudakları titreyerek baktı. “Pislik yapmaktan daha fazlasını yaptın. Bana işkence ettin.”

Onu dışladığım zamanı hatırlamaya çalıştım. Nekrofil ve şeytana tapmayla ilgili o şakaları yapmıştık. Tamam, pek hoş şeyler değildi bunlar. Ama ondan daha kötü bir şey yaptığımı hatırlamıyordum.

Nola bana masasındaki ahşap kutuyu verdi ve içini açınca küçük, kurumuş orkide yapraklarıyla dolu küçük bir cam kavanozla *Sevgili Sevgilim* yazılı bir düzine zarf buldum.

Sonra da o korkunç, yaralayıcı gerçek yüzüme tokat gibi indi.

İntikam sitesini Nola yazmıştı; arkadaşlarımın ve benim Jessica ile bağlantımızı o uydurmuştu. Sevgili Sevgilim olayıyla ilgili her şeyi biliyordu. Ama o kurye değildi.

Bir an kifayetsiz kalmış bir hâlde kutuya baktım. Sonra zarflardan birini açtım. ‘Her şeyimle’ yazıyordu. Pürüzsüz kemiği aldım, sonra onu tekrar içine koyup kutunun kapağını sertçe kapattım.

Yumuşak melodik sesiyle yavaşça “Sevgili Sevgilim,” dedi.

Kafamı kaldırıp gözlerine baktım. “Çok özür dilerim. Bunu geri almak için her şeyi yapardım.”

Nola suyun altındaymış gibi yavaşça kafa salladı. “Ne kadar özür dilesen de bana hissettirdiklerini silemezsin. Ailemden ilk kez ayrı kaldığım zamandı o. Darmadağın bir haldeydiler ve beni uzağa gönderdiler. Sonra siz hepiniz bana değersizmişim gibi davrandınız. Çok yalnız kalmıştım. Senin anlayacağını düşünmüştüm Kay. Sen diğerleri gibi değildin. Ama öyle görünmek için o kadar çok çabaladın ki... Ve beni mahvettin.”

“Adil değil bu. Bates’ten önceki hayatımı öğrenmeye hakkın yoktu senin.”

“Ama öğrendim ve düşündüm ki...”

“Yanıldın. Ben kendimi buraya uydurdum.”

“Kendini bir kaltağa dönüştürdün ve beni bu hâle sen getirdin. Hayatımı mahvettin.”

Cılız bir sesle “Ben senin kim olduğunu bile bilmiyordum,” dedim.

“Ne fark etti ki?” derken gözleri doldu ama yüz ifadesi değişmedi. “Yine de beni mahvettin.”

"Jessica'yla hiç konuştun mu sen?"

"Onu tanı mıyordum," dedi.

Yavaşça "Ne fark etti ki?" diyerek onun dediğini tekrar ettim. "Yine de onu öldürdün."

"Onu öldürmek gibi bir niyetim yoktu. Seni incitmek istedim ve benim kurban olmam gerekiyordu. İnternet sitesinin bütün amacı buydu."

"Senin internet sitenin."

"Bunu mükemmel bir şekilde planladım. Yeterince yanlış şifre girdiğinde bile ona ulaşabilecektin. Bana hiç ihtiyacın yoktu. Sadece kendi paranoyana ve kendi kendini mahvedecek zamana ihtiyacın vardı."

Kafa sallayarak onayladım. "Senin de bir kurbanı ihtiyacın vardı."

"Yani plan cinayeti senin üzerine atmaktı. Ben birini öldüreceğim için çok mutlu falan değildim. Ölmek konusundaysa daha da az istekliydim. Ama suç atmak için bir cesede ihtiyaç vardı. Cadılar Bayramı akşamını seçtim. Bileklerimi kesip kendimi göle atarak yapacaktım bunu. Çünkü senin beni bulmak için orada olacağını biliyordum."

"Ama öyle olmadı."

Asılı bir sarmaşığı döndürdü. Sonra aniden durup onu yere koydu. Bütün asılı çiçeklerini indirmeye başladı. "Hayır. Olmadı. Çünkü cinayetten önceki haftalarda seni izlemek, yaptığın her hareketin planlarımda yer aldığından emin olmak zorunda kaldım. Sense benim beklediğim yoldan saptın. Spencer'dan ayrıldın. Daha önce hiç fark etmediğim bir kızla yatmıştı. Çoğu insan da o kızı fark etmemişti. Jessica Lane'i. Gerçek şu ki senin onu öl-

dürmek için geçerli bir nedenin vardı. O benden daha iyi bir suç nedeniydi."

"Yani ben Spencer'la ayrılınca mı Jessica'yı öldürmeye karar verdin?"

"Hayır. Yani bu konuda düşündüm. Ama cinayet işlemek..." Suratını ekşitti. "Iyyy..."

"O zaman ne oldu?"

"İskelet Balosu oldu. Ben de herkes gibi gittim. Planıma bağlı kalmaya kararlıyım ve göle gidip suya baktım. Kendimden şüphe duymaya başlamıştım. Ölmeyi hak etmiyordum. Ama yalnız değildim, Jessica da oradaydı. Volta atıp mesaj gönderiyor ve oradan bir türlü uzaklaşmıyordu. Sonunda ona dönüp iyi olup olmadığını sordum. O da bana defolup gitmemi söyledi. Ona güzellikle "Yalnız kalabilir miyim?" diye sordum. O da yine aynı şeyi tekrarladı. O yüzden de benim yerimi o aldı. Onu öldürmekten keyif falan almadım ama minnettar olmadığımı söylersem yalan olur. Kimse ölmeyi istemez. O yüzden de ben yaşayabildim. Jessica ölmek zorunda kaldı. Suç da senin üstüne kalmak zorundaydı. Bana cinayet aleti bile bıraktın. İşaret gibi bir şeydi bu." Eline bir kaktüs bitkisi alıp ince uzun parmaklarıyla nazikçe dikenlerine dokundu.

Afallamış bir hâlde kapıya yaslandım. Katille Jessica arasındaki bağlantıyı bulmak için bunca zamandır çırpınıyorduk ve aradaki bağlantı öylesine belli belirsizdi ki, neredeyse rastgeleydi.

"Maddy de bir düzenlemeydi. Tıpkı senin dediğin gibi. Bir şeyleri değiştirmeye karar verdim."

Maddy de bir düzenlemeydi. Başım dönüyordu.

Nola neşesiz bir gülümsemeyle "Bunu senin için yap-

tım Kay,” dedi “Yani artık ne yaptığımı biliyorsun. Senin adımı temize çıkarmak için durumu tersine döndürmeye çalıştığımı biliyorsun. Sen de bana yaptığın şeyi geri almak için her şeyi yapacağını söyledin. Gerçeğin ortaya çıkacağı an geldi. Beni şikâyet edecek misin? Yoksa beni bırakacak mısın? Çünkü şu anda beni hapse attırabilecek tek kişi sensin ve bana yaptığın onca şeyin ardından kendi kendine bununla yaşayabilir misin diye sorman gerek.” Kaktüsü yere bıraktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Todd için yaptığın gibi benim için de yalan söyle diyor-du adeta.

Ama Todd için söylediğim yalan öldüren bir yalandı. Zincirleme reaksiyonu da bir sürü hayatın mahvolmasına neden oldu. Nola’yı incitmiş olmamı telafi etmek istiyordum ama Jessica ile Maddy adaleti hak ediyordu. Bu şekilde adalete kavuşamazlardı. Ben de öldürmediğim iki insan için bedel ödemeyecektim.

“Nola, ben sana yaptığım şey yüzünden kendimi asla affetmeyeceğim. Asla. Ama senin için yalan söylemek yaptığımı ortadan kaldırmayacak. Sen iki tane masum insanı öldürdün. Sonra da cinayet suçunu benim üstüme attın.”

“Lütfen Kay,” derken gözleri yeniden yaşlarla dolmaya başlamıştı. Koyu, girinti çıkıntıları olan masmavi bir su birikintileri gibi... “Sen benim sahip olduğum tek arkadaşsın.”

“Ben hâlâ senin arkadaşsınım. Maddy de benim arkadaşımdı. Hâlâ yapılacak doğru bir şey var.”

Nola gözlerini devirdi. Bu göz yaşlarının taşmasına, yanaklarından aşağı akan siyah lekeler oluşmasına ve kirpiklerinin birbirine yapışmasına neden oldu. Alaylı bir tonda “Yapılacak doğru şey,” dedi. Sonra beni şaşırtarak

büyük bir hızla öne doğru atıldı ve masasının üstündeki cam vazoyu alıp kafama sertçe vurdu.

Acı yıldırım gibi çarptı adeta ve bedenimin adrenalinle dolup taşmasına neden oldu. Saniyeden de kısa bir surede binlerce düşünce geçti zihnimden. Ölecektim. Kan kaybediyor olmalıydım. Kafa tasım muhtemelen ikiye bölünmüştü. Beynim dağılmıştı. Ama zamanım yoktu. Sadece acım, ve mücadele etmekle kaçma arasında bir seçim şansım vardı.

Vazo elinde paramparça olurken, cam parçalarının ve parmaklarından akan kıpkırmızı kan damlalarının yere saçılmasına neden oldu. İkimiz de aynı anda yere doğru atıldık, ama cam parçaları öyle tırtıklıydı ki yine elini kesti ve söylendi. Yardım çığlığı atmaya çalıştım ama kendimi güçsüz hissediyordum, sesim kısık ve titrek çıkıyordu.

Ben zor bela ayağa kalkarken, Nola dönüp masasından kalem açmak için kullandığı aletlerden birini aldı ve dönüp bana doğrulttu. Kapıyı açmaya çalıştım ama zamanım yoktu. O yüzden de sırtımı kapıya yaslayarak Nola'nın göğüs kafesine tekme attım.

Geriye doğru savruldu ama sırtım kapıya yaslı olduğundan kaçmak için öne doğru bir adım atmam gerekiyordu. Nola kolumdan tutarak beni kendine çekti. Bıçağı karnıma sapladı. Darbenin etkisiyle haykırdım, ama neyse ki bıçak kalın ve yünlü Burberry paltoyu delip geçmemişti.

"Ben senin için cinayet işledim. Bana borçlusun," diye bağırırken yüzü öfkeden bembeyaz olmuştu.

Masaya tutunmaya çalıştım, elime içinde kaktüs olan seramik bir saksı geçti. Saksıyı Nola'nın kafasının yanı-

na indirdim. Beni bırakıp kafasını tutarak ve sendeleyerek dizlerinin üstüne düştü. Birden arkama dönüp kapıyı açtım ve koridor boyunca koşarak yurttan çıktım.

Kaldırıma ulaştığımda koşmaya devam ettim. Başım dönüyor, midem bulanıyordu. Başımı, kanıyor mu diye kontrol edip duruyordum ama tek hissettiğim saçları-
nın arasındaki kırık cam parçalarıydı. Yapış yapış bir şey yoktu. Bir şekilde arkamda olabilir, beni kampüsün ortasında bıçaklayabilir ve herkes benden aşırı derecede nefret ettiğinden kimse yardım etmek için parmağını bile kaldırmaz diye arkama bakmaya korktum. Kampüs güvenliğine gitmedim. Doğruca kasaba polisine gidip Memur Morgan'ı görmek istedim. Sonra paltomu çıkarıp kazağımı yukarı kaldırdım ve üstümdeki, yani Nola'nın Maddy öldükten sonraki sabah cebime yerleştirdiği kayıt cihazını çıkarıp Morgan'a verdim.

“İşte katiliniz,” dedim.

Tek kelime etmeden bana bir peçete ve bir bardak su verdi ama dudaklarında hafif bir gülümseme ibaresi vardı.

“Şimdi söyleyin bana. Jessica'nın odasında bana ait ne buldunuz?”

Dosya dolabından ağzı mühürlü bir poşet çıkarıp masasının üstüne koydu. “Kanıt bu. O nedenle de bir süreliğine elimizde tutmamız gerek,” dedi.

Poşeti, Todd'un paltosunun iç cebinde saklı tuttuğum kaybolan fotoğrafın üstünden düzeltirken gözlerim yaşla doldu.

Asıl kurban Bianca'yımış.

Delilleri teslim edip görgü tanığı ifademi verdikten sonra, muayene için doğruca acile götürüldüm. Görünüşe göre çok şanslıydım. Cildim yaralanmamıştı ve beyin sarsıntısına dair bir belirti de yoktu. Sadece kafamda bir sürü kırk cam parçası ve kocaman, ağrıyan bir morluğum vardı.

Hastaneden önce Greg'i aradım. Ona bittiğini söylemek için. Jessica'yı kimin öldürdüğünü anlatırken bir süre nefesini tuttu. Sonra telefonda ağladı. Onun Jessica'yı ne kadar çok sevdiğini unutup duruyordum. Spencer ve Brie'ye hayatta ama şu anda iş göremez hâlde olduğumu haber vermek için iki kısa mesaj attım. Sonra Bernie ve Bayan Kent'i aradım. Neden bilmiyordum ama kendimi suçlu hissediyordum. Bernie, Nola'nın arkadaşı olmam için, belki de onun başını beladan uzak tutmam için bana resmen para ödemişti. Bense onu polise teslim etmiştim. Her nedense kampüse yürüyerek dönerken onları aradım ve Nola'nın cinayetten tutuklandığını, bunun kısmen be-

nim suçum olduğunu haber verdim.

Özür dilediler. Hem de benden.

Sonra bana Bianca'yla ilgili gerçekten ne bildiğimi sorular. Ben de tabii ki hiçbir şey söylemedim.

Tutuklamanın gerçekleştiği sırada orada olsaydım, Nola'nın aslında Bianca olduğunu öğrenebilirdim. Bates'e geldiğinde kendisinden Nola olarak bahsetmeye başlamıştı. Kıyafetlerini, saçını, hatta aksanını bile tamamen değiştirmişti. Sanırım Bianca olmaktan bıkmıştı. Kentlerin anlattığına göre bu korkunç bir sırdı.

Ama benim hayat hikâyem böyleydi zaten.

Nola aynı zamanda patolojik bir yalancıymış. Özetle bana anlattığı herhangi bir şeyin doğru olup olmadığını anlamaya imkân yoktu. Kentler beni, ne zaman istersem kendilerini tekrar ziyaret etmeye davet ettiler. Tuhaftı.

Son polis arabalarının da kampüsten ayrıldığını görene kadar, öğleden sonranın geri kalanını odamda gizlenerek geçirdim. Bir yanım Brie'yi bulmak ve kahve içip kruvasan yerken olan biten her şeyi anlatmak istiyordu. Diğer yanımsa kampüsten kaçıp, bütün gece Spencer'la birlikte etrafta amaçsızca arabayla dolaşmak istiyordu. Ama ikisiyle de yüzleşmek gelmedi içimden. İkisinin de artık normale dönmek gibi bir lüksü vardı. Ben ise yörüngemden çıkarılmıştım ve ona tekrar yetişebilmek için her zaman koşacaktım.

Nola, odasından çıktığım anla tutuklanmasının arasına son bir intikam gösterisi daha sıkıştırmayı başarmıştı ve bu, ardında şok dalgaları bırakacaktı. Sevgili Sevgilim hikâyesini bütün okula, basına, Jessica'nın ailesine göndererek Jessica'nın kurban olduğunu iddia etmişti. Bu

haberi polis istasyonundan döndükten sonraki bir saat içinde yedi farklı haber sitesinde okudum. Kendimi savunmamaya karar verdim. Gerçek hikâyeyi ben, geri kalan arkadaşlarım, Nola ve polis biliyordu. Jessica'nın ailesi de dava ilerledikçe öğrenecekti. Bölge sakinlerinin gerçeği bilip bilmemeleri önemli değildi. Ben yaptığımı yapmıştım, geri kalanımız da öyle. Sonunda katile dönüşen birine yapmış olmamız, yapmış olduğumuz şeyi hafifletmiyordu. Bunun çok büyük yansımaları olacaktı. Takımda en iyiler arasında yer alamayacaktım. Şu an adımdan hiç de iyi söz ettirmiyordum. Annemle babam bununla idare etmek zorunda kalacaklardı. Jessica ölmüştü. Maddy de. Bu benim egomun ve karar verme yetimin olmayışının dolaylı bir sonucuydu. Nola'ya yaptığımız şeyin Jessica ve Maddy üzerindeki etkilerini ve bunun ağırlığını hayatımın geri kalanı boyunca taşıyacaktım. Yaptıklarımın bedelini en ağır şekilde ödeyecektim.

Son birkaç haberi okumayı bitirdiğimde kampüs neredeyse tamamen boştu, soğuk alacakaranlıkta yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Belirtmemin bir önemi var mı bilmiyorum ama öğrencilerin çoğu Şükran Günü'nü son damlasına kadar sömürerek yarın akşam döneceklerdi. Ben de yalnız kaldığım her an için minnettardım. Göle ulaştığımda, güneş gün ışığının son kırıntılarıyla ufukta buz mavisi şeritler yaratarak battı. Toprak spor ayakkabılarımın altında çıtırdadı, donmamıştı ama donmak üzereydi. Nefesim bulutlar halinde çıkıyordu. Jessica'yı bulduğumuz yerde durdum ve suya baktım. Bir işaret falan olacağını sanırdınız ama yoktu. Olsaydı da göze hoş görünmezdi. Sadece su, suyun üstünde yine su ve yanın-

da da su vardı. Bunu, Brie'yi bilinmeyen, yani o sırada bilinmeyen ama artık bildiğimiz dehşetten kurtarmaya çalışırken büyük ölçüde ezip geçtiğim dikenli çalılık yüzünden biliyordum.

Paltomu çıkarıp çalılıkların altına tıktım. Rüzgârsız bir akşamdı ve göl cilalı bir taş kadar pürüzsüzdü. Yıldızlar kar tanecikleri gibi gölün yüzeyine saçılmıştı. Bir ayakkabımı ve çorabımı çıkarıp ayağımı bileğime kadar suya soktum. Su öylesine soğuktu ki uyuşturucu ve hipnotize ediciydi. Ayağımı silkeleyerek diğer ayakkabımı da çıkardım.

Jessica'yı ben öldürmüş olmayabilirdim ama başka şeyler yapmıştım. Kötü şeyler. Belki ondan da beter şeyler ve her zaman yeniden başlayabilmişim. Bates'e geldiğim zaman olduğu gibi. Tricia'nın dediği gibi 'Herkesin sırları var'. Gerçekler de siz onlara ne anlam yüklerseniz ondan ibaret, olan şeylerden değil. Megan'ın fotoğraflarının Todd'un telefonundan gönderildiği sırada, onun başka bir yerde olduğuna dair bir kanıt uydurduğum zamanki gibi.

Ya da Todd'un öldürüldüğü sırada Rob'un başka bir yerde olduğuna dair kanıt ürettiğim zamanki gibi.

Bu trajedinin içinde o kadar çok gerçek vardı ki. Tartışmaya açık olmayan tek gerçek, futbol maçının onda bitmiş olmasıydı ve bunun tartışmaya açık olmamasının nedeni de birçok insanın bunu doğrulamasıydı. Bir gerçek, insanlar onu söylediği ve söylemeye devam ettiği için gerçektir sadece. Bizim arabamız okulun yakınına park edilmişti ama ben ondan benimle oyun parkında bıraktığım bisikletime kadar yürümesini istemiştim, çünkü plan buydu.

Rob ve arkadaşı Hayden, Todd'un ağzını burnunu kıracaklardı. Adil bir durumdu bu. Rob bana kamyonetinde kanıtları gösterdikten sonra Megan'ı o listedeki herkesin öldürdüğünü söylemişti. Megan'ı ben öldürmüştüm ve kendimi bu günden arındırmak için bir fırsatım olduğunu fark ettim. Rob hemen razı oldu. O ve Hayden kar maskesi takacaklardı, ben de bu bir tuzak gibi görünmesin diye koşup yardım çağıracaktım. Silah falan kullanmayacaklardı. Kimse hiç bilmeyecekti. Mükemmel bir plandı bu.

Tabii ki de Todd bana arkadaşlarının arabasıyla gitmemi teklif etmişti ama ben hava güzel olduğu için yürümekte ısrarcı olmuştum. Çünkü plan buydu.

İnsanların güldükleri ve kutlama yaptıkları sahadan uzaklaştığımız, karanlık ve boş otoparktaki yürüyüşümüz bitmek bilmedi.

Abim kolunu bana doladı ve saçlarımı karıştırıp bana "Ufaklık," dedi. Midem taş gibi olana dek kasıldı. Oyun parkına ulaştığımızda, bisikletimin yanında durup bekledim. Ama sadece bir anlığına.

Çünkü Todd'la ben karanlıkta dururken birisi "Çekil oradan çocuk," diye bağırdı ve birdenbire oyun parkının yanından bize doğru far ışıkları geldi. Rob'un kamyoneti birdenbire karanlığın içinden çıkıp Todd'a çarptı ve dünyam sonsuz mikroskobik parçalara bölündü.

Çığlık atmaya, Todd'u aramaya çalıştım ama Hayden bisikletimi kamyonetin kasasına atıp beni aldı. Sonra da yol boyunca ilerledik. Arabayla otları, dalları, ağaç kabuklarını hatta belki de kemikleri ezip geçerek arka yollarda hızla ilerlerlerken, gözlerimi farların keskin ışı-

ğundan alamadan onun kucağında zangır zangır titriyordum. Rob sakın, alçak ve tehditkâr bir sesle konuşarak "Dinle beni. Sen annesine kurabiye yapmakta yardım etmek için doğruca Megan'lara geldin. Sen annesine kurabiye yapmakta yardım etmek için doğruca Megan'lara geldin. Sen annesine kurabiye yapmakta yardım etmek için doğruca Megan'lara geldin."

Bir gerçek, insanlar onu söylediği ve söylemeye devam ettiği için gerçektir sadece.

Maçın hemen ardından oradan ayrılmış, bisikletimle, Megan'ın en sevdiği çikolata parçacıklı kurabiyelerden yaparken annesine yardım etmek için onlara gitmiştim. Abisi Rob ve arkadaşı Hayden oradalardı. Pizza yiyip Zindanlar & Ejderhalar oyununu oynuyorlardı. Ben oraya vardığımda on saatlik bir mücadelenin altıncı saatindeymişler. Yarım saat sonra, hayatımı ikinci kez ekseninde durduran telefon geldi. Todd ölmüştü. Arabayla vur kaç olayına kurban gitmişti.

Kıyafetlerimin geri kalanını da çıkarıp suya baktım. İlk senemde göle girdiğimde Katie'ydim. Yani en yakın arkadaşının intihar etmesine engel olmayı başaramayan ve kendi abisini öldüren kız. Kay olarak tekrar ortaya çıkmıştım. Yani istediği her şeyi; hayallerinin kızını sonra da erkeğini, ihtiyacı olandan çok fazla arkadaşı, bir üniversite bursunu ve mükemmel bir hayata yönelik hayalini yakalamak için mücadele veren sosyal bir kelebek. Dizime kadar suya girdim. Soğuk, tenimi kavuruyordu adeta. Şimdiyse suya aslında hiçbir şey ve hiç kimsesi olmayan bir kişi olarak giriyordum. Brie, Spencer ve hatta

sanırım Greg bile onlara ihtiyacım olduğunda yanımda olacaklardı. Ama onlar beni tanımıyorlardı. Ne yaptığımı bilmiyorlardı. Neler yapabilecek kapasitede olduğumu da. Bütün güzel sözlerine rağmen, Spencer'ın kötü şeyler yapan bir insanı sevmenin bedelinin ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bu, insanı değiştiriyordu.

Ayın üzerinden bir bulut geçti ve su daha da derinleşmiş gibi geldi.

Bu kez kim olarak yüzeye çıkacaktım?

Huzur'da Katherine'dim. Nola bana bu ismi vermişti.

Bates'i bitirmek için sadece bir dönemim vardı. Notlarımı yükseltmeyi ve tekrar oyuna dahil olmayı başırırsam hâlâ burs alma şansım olabilirdi ama annemle babamın benim için hayal ettikleri türden bir okul olmazdı. Belki de Kentlerin davetini değerlendirip onları ziyaret ederdim. Tabii ki asla kızlarının yerini dolduramazdım, onların evleri çok uzun bir süre daha boş kalacaktı. Babam, söylediğinin aksine, beni belirli bir nedenden dolayı evden uzağa göndermişti. Benim Rob'a yardım ettiğimi bilmiyordu ama söylediğimden daha fazlasını bildiğimi biliyordu. Beni asla affetmeyecekti. Onu suçlamıyordum.

Oğlunu öldürmüştüm ben.

Bu tür bir konunun üzerine asla perde çekilmiyor. Öyle olmasını istemerseniz bile. İnsanın içine oturuyor ve teninizi sömürüp iliğinize, kemiklerinizin en içine işleyene dek ilerliyordu. Siz hareket ettiğinizde o da ediyordu. Hareketsiz durduğunuzda o da hareketsizdi ama asla, tek bir anlığına bile uyumuyordu.

Nola'yla ben tam olarak aynı değildik ama benimle ilgili olarak bütünüyle yanılmıyordu. Ona Jessica'yı ben öl-

dürtmemiştim, Todd ya da Rob'a da yaptıklarını ben yaptırmamıştım ama bu olaylarda bir rol oynamıştım. Yani konuşmuştum.

Ya Megan'a farklı kelimeler sarf etseydim?

Todd için yalan söylemeyi reddetseydim?

Sevgililer Günü kartı yazmasaydım?

Şu an onlardan herhangi biriyle konuşabilseydim...

Ne söyleyeceğimden emin olamıyordum. Ama sanırım artık yalan söylemeyi bırakmıştım. Belki de Katherine o tarz bir insan olacaktı.

Artık üşümüyordum. Derin bir nefes aldım, uzun süre su altında kalmaya hazırlandım ve unutmanın en dibine daldım.